„Sinistru și captivant... înfruntarea dintre bine și rău nu a fost nicicînd mai strînsă."

PEOPLE

a opta zi

JOHN CASE

JOHN CASE

a opta zi

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CASE, JOHN
A opta zi / John Case; trad.: Liviu Radu. - Bucureşti:
RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-148-4

I. Radu, Liviu (trad.)

821.111.31=131

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN CASE
The Eight Day

Traducere din limba engleză:
LIVIU RADU

ianuarie 2007

ISBN 978-973-103-148-4

Pentru Elaine

1

Cel care anunţase crima fusese poştaşul, care sunase la 911 cu o jumătate de oră înainte de sfîrşitul schimbului lui Delaney.

Camioneta se afla pe alee, iar luminile din casă erau aprinse. Ca urmare, poştaşul se gîndise că trebuia să fie cineva în locuinţă. Dar trecuseră cîteva zile în care nu răspunsese nimeni atunci cînd bătuse în uşă. Cutia de scrisori se umpluse. Aşa că îşi închipuise că domnul Terio suferise un atac de cord.

Delaney clătină din cap şi-l înjură pe poştaş pentru că telefonase tocmai într-un asemenea moment. Brent juca finala la ora şase şi se făcuse deja cinci şi cinci minute. Helen avea să-l omoare. („Jack, trebuie să fii acolo! Să arăţi că-l sprijini! Ce-i mai important – fiul tău sau amicii tăi de la secţia de poliţie?") Adevărul era că-i plăcea să se ducă la meciurile fiului său. Brent era un jucător bun – mai bun decît fusese el vreodată – şi pe Delaney îl amuza să împărtăşească gloria puştiului. Cînd lucrurile mergeau bine, Brent nu avea nevoie de prezenţa tatălui său. Dar cînd puştiul o încurca... ce să-i faci, fiul lui era un omuleţ cu trăiri intense. Îşi lua eşecurile prea în serios. Iar Helen nu avea nici cea mai vagă idee cum să-l ajute pe puşti să rezolve problema. („Încetează cu plînsul! E doar un joc!") Aşa că lui Delaney îi plăcea să fie de faţă, mai ales cînd era vorba de un meci important. Dar şansele lui de a ajunge pe stadion scădeau cu fiecare clipă. El şi Poliakoff erau în drum spre iad, se îndreptau către graniţa districtului, acolo unde civilizaţia se transformă în *kudzu*[1].

---

[1] *kudzu* – o viţă leguminoasă care se foloseşte ca nutreţ (n.tr.).

În timp ce stătea la volan, Poliakoff îl privi cu coada ochiului pe Delaney și chicoti.

– Nu fii îngrijorat. Vrei să dau drumul la sirenă?

Delaney clătină din cap.

– Probabil că tipul e în concediu, insistă Poliakoff. O să aruncăm o privire și o să fac eu raportul. Nu-i nici o problemă.

Delaney se uită pe fereastră. Aerul era greu și nemișcat, întunecat, așa cum e înaintea unei furtuni.

– Poate că o să plouă, mormăi el.

Poliakoff dădu din cap și zise:

– Îmi place că gîndești pozitiv.

Mașina coti pe Barracks Road și, deodată, cu toate că se aflau la doar un kilometru de un cartier cu case noi și frumoase, în jurul lor nu mai era nimic, doar păduri acoperite de viță și pămînt agricol. Din loc în loc se vedea cîte un hambar dărăpănat.

– Ai mai fost pe drumul ăsta? întrebă Poliakoff.

Delaney ridică din umeri și zise:

– Gata, am ajuns. Cotește, spuse el, arătînd spre un panou din metal, găurit de gloanțe, pe care scria: PREACHERMAN LANE.

Se pomeniră pe un drum îngust de pămînt, aflat la marginea unei păduri dese, drum mărginit de bălării.

– Doamne! mormăi Poliakoff, în timp ce mașina poliției urcă peste o movilă, apoi căzu în gol, scoțînd un zăngănit, înainte ca șoferul să apuce să frîneze. De cînd are districtului Fairfax[1] drumuri de pămînt?

– Mai avem vreo două, îi răspunse Delaney, zicîndu-și că drumurile acelea nu vor mai exista mult timp, pentru că suburbiile Washingtonului se întindeau de vreo douăzeci de ani în toate direcțiile, ca o metastază.

Într-un an, doi, ferma din fața lor – una galbenă, ce apăruse subit în stînga lor – avea să dispară, înecată de mareea de case orășănești și de magazine Wal-Mart și Target.

Cutia poștală se găsea la capătul aleii – un cilindru rablagit din aluminiu, cu un steag roșu decolorat, prins în cuie în vîrful

[1] Districtul Fairfax se află în statul Virginia, chiar lîngă orașul Washington. (n.tr.)

unui cornier fixat în ciment. Într-o parte a cutiei fusese scris un nume: C. TERIO.

Lîngă cutia poştală se aflau trei, patru ziare, înghesuite într-un tub din plastic alb, pe care se vedeau cuvintele THE WASHINGTON POST. Vreo alte zece exemplare zăceau pe pămînt, aşezate într-un teanc. Unele dintre ele se îngălbeniseră deja.

Cînd poştaşul sunase la 911, sugerase:

– Duceţi-vă acolo, aruncaţi o privire prin casă, vedeţi tot ce se poate vedea.

Bineînţeles că nu puteau să facă exact aşa. Ţinînd seama de circumstanţe, puteau doar să bată la uşă, să meargă prin curte, să discute cu vecinii – deşi, din cît îşi dădea seama Delaney, se părea că nu exista nici un vecin.

Ajutorii de şerif coborîră din maşină şi rămaseră locului un timp, privind şi ascultînd. Dinspre sud se auzea bubuit de tunet şi zumzetul îndepărtat de pe şoseaua de centură. Poliakoff cîntă, cu vocea sa de bariton:

– Am vee-e-e-nit să sa-a-alvăm zi-i-iua![1]

– Hai să terminăm cu povestea asta, bombăni Delany, îndreptîndu-se spre casă.

Trecură pe lîngă o Toyota Tacoma veche, aflată la capătul aleii, cu portbagajul spre casă, de parcă proprietarul ei încărcase sau descărcase ceva. Cei doi poliţişti merseră pe pajiştea acoperită cu iarbă ce nu mai fusese tunsă de ceva vreme şi se îndreptară spre uşa din faţă.

Ciocănaşul de la uşă era amuzant, din fier forjat în formă de libelulă. Poliakoff îl luă şi bătu zdravăn în uşă, apoi strigă:

– Alo!

Tăcere.

– Alo!

Poliakoff îşi lăsă capul într-o parte şi ascultă. Văzînd că nu primeşte nici un răspuns, încercă să deschidă uşa. Descoperi că era încuiată şi ridică din umeri, apoi zise:

---

[1] *Here we come to save the day* – temă muzicală din desenele animate cu Mighty Mouse (n.tr.)

– Să încercăm uşa din spate.

Cei doi poliţişti dădură ocol casei, oprindu-se din cînd în cînd să se uite pe ferestre.

– A lăsat luminile aprinse, remarcă Delaney.

Cînd ajunseră în dosul casei, trecură pe lîngă o grădină de legume – roşii şi ardei, dovlecei şi fasole pe araci – care probabil că arătase bine cîndva, dar acum fusese năpădită de buruieni. O uşă din plasă dădea în bucătărie. Poliakoff bătu în rama de lemn a acesteia, de patru, cinci ori.

– E cineva acasă? Domnule Terio! Sînteţi aici?

Nimic.

Sau aproape nimic. Aerul vibra datorită ţîrîitului ocazional al vreunui greier. În depărtare se auzea zumzetul ca de insectă al circulaţiei de pe şosea. Dar mai era ceva... Delaney îşi ciuli urechile. Auzea ceva... rîsete. Nu chiar rîsete... ci rîsete *înregistrate*. După o clipă, zise:

– Televizorul a fost lăsat deschis.

Poliakoff dădu din cap.

Delaney oftă. Nu mai avea cum să ajungă la meciul lui Brent.

De fapt, nu prea aveau ce să facă. Uşile erau încuiate şi nu aveau mandat. Nu exista nici o dovadă că avusese loc vreun incident care impunea intervenţia de urgenţă a unui medic, nici că se petrecuse ceva ilegal. Dar lucrurile nu păreau în regulă şi, din moment ce erau acolo, puteau să arunce o privire, ca să se lămurească.

Poliakoff se duse la teancul de ziare, se aplecă şi scotoci prin ele. Cel mai vechi era din ziua de 19 iulie, deci de vreo două săptămîni.

Delany, aflat la cîţiva metri de el, controla camioneta de pe alee. Găsi pe scaunul din faţă o chitanţă decolorată de soare, pentru cumpărături făcute la Home Depot[1] şi plătite în numerar. Şi aceasta era din data de 19 iulie, iar pe ea scria că fuseseră cumpărate zece pungi de Sakrete[2], 130 de cărămizi de zgură, un instrument pentru făcut mortar şi o cuvă de plastic.

---

[1] Home Depot – magazine specializate în materiale de construcţii (n.tr.)

[2] Amestec de ciment, pietriş şi nisip (n.tr.)

– Un individ care-şi face singur treburile, remarcă el în timp ce-i arăta chitanţa lui Poliakoff; apoi se duse la maşina poliţiei, ca să-şi ia carnetul de notiţe.

– O să controlez şi cealaltă latură a casei, îi zise Poliakoff.

Delaney dădu din cap şi se rezemă de maşină, pregătindu-se să scrie în carnet. Nu prea avea ce să noteze.

3 august
C. Terio
Preacherman Lane, numărul 2602
Ziarul cel mai vechi – 19 iulie
Chitanţă de la Home Depot, aceeaşi dată.

Se uită la ceas şi notă ora: 5.29. Toată treaba era pierdere de vreme, indiferent cum ai fi luat lucrurile. Delaney răspunsese la vreo două sute de apeluri de felul ăsta în cei zece ani de cînd lucra în cadrul poliţiei. În nouă cazuri din zece, persoana dispărută era senilă sau trăsese un chef. Doar uneori se descoperea că era moartă, căzută pe podeaua din baie sau stînd în Barcalounger[1]. Chestiile astea nu erau chiar *muncă de poliţist*, semănau mai mult cu activitatea unui administrator de bloc.

– Hei!

Delaney se întoarse. Poliakoff îl chema din cealaltă parte a casei. Delaney puse carnetul pe scaunul din faţă al maşinii, se uită la cer – spre sud se vedeau nori de ploaie, ceea ce îl făcu să spere că meciul lui Brent va fi amînat din cauza ploii – apoi se îndreptă spre partenerul său.

Ca de obicei, în partea aceea a casei se găsea o intrare din exterior în pivniţă – două uşi colţuroase din metal dincolo de care se aflau nişte trepte din ciment. Poliakoff stătea pe trepte. Uşile deschise de lîngă el arătau ca nişte aripi ruginite.

– Ce zici? Aruncăm o privire?

Delaney se încruntă şi făcu semn spre uşi.

– Aşa le-ai găsit?

Poliakoff dădu din cap şi răspunse:

---

[1] Barcalounger – firmă specializată în producţia de fotolii (n.tr.)

– Da. Larg deschise.

Delaney ridică din umeri.

– S-ar putea să se interpreteze ca fiind pătrundere prin efracție... hai să terminăm cît mai iute.

Dar în gînd își zise: „Dă, Doamne, să nu găsim vreun cadavru acolo, altfel o să stăm aici toată noaptea".

Poliacoff își lăsă capul în jos și-l strigă pe Terio, în timp ce cobora pe trepte. Delaney îl urma îndeaproape.

Pivnița era simplă: o încăpere lungă, dreptunghiulară, ceva mai înaltă de doi metri, cu pereți din cărămizi de zgură și cu podea din ciment. Un tub fluorescent bîzîia și pîlpîia deasupra unei mese cu scule, dintr-un colț al camerei. O molie dădea din aripi lîngă el.

Delaney se uită în jur. Era nervos. Nu-i plăceau pivnițele. Îi fusese frică de ele încă din copilărie, deși nu pățise niciodată nimic în vreo pivniță. Dar îi era teamă de ele. Iar locul acela, cu polițe ieftine, încărcate cu cutii de vopsea, cu cutiuțe pline cu șuruburi și cuie, cu tot soiul de scule, arăta ca oricare pivniță pe care o văzuse: obișnuită, dar, în același timp, de rău augur.

Poliakoff strîmbă din nas.

– Simți un miros? întrebă Delaney, uitîndu-se prin pivniță.

– Da, răspunse partenerul său. Simt ceva.

Delaney observă pe o poliță de lîngă bancul cu scule un container roșu din plastic, pe care scria: COMBUSTIBIL PENTRU MAȘINA DE TUNS IARBA.

– Probabil că miroase a benzină, îi zise el partenerului său.

Acesta clătină din cap.

– Indiferent a ce miroase, aici nu-i nimeni, spuse Delaney și începu să urce pe scară, dar se opri cînd își dădu seama că Poliakoff nu-l urma. Ce-ai găsit? îl întrebă el pe partenerul său, care îndreptase razele unei lanterne Maglite către colțul îndepărtat al încăperii.

– Nu-s foarte lămurit, mormăi Poliakoff, îndreptîndu-se spre locul în care raza lanternei atingea peretele. E ceva ciudat...

Delaney se uită la perete și-și dădu seama că Poliakoff avea dreptate: era ceva ciudat acolo. Un colț din capătul dinspre nord al pivniței fusese despărțit de restul încăperii de doi pereți din

cărămizi de zgură, care păreau să fi fost ridicați în grabă. Cei doi pereți, perpendiculari unul pe celălalt, erau lungi cam de-un metru și douăzeci de centimetri și se întindeau din podea pînă-n tavan, alcătuind un soi de dulap din beton, un dulap fără ușă.

– Ce-i asta? întrebă Delaney.

Poliakoff clătină din cap și se apropie de zid.

Dulapul – sau ce-o fi fost – fusese făcut de un amator. Dintre cărămizile de zgură atîrnau stropi de mortar, iar cărămizile nu fuseseră aliniate. Polițiștii se uitară la construcție. În cele din urmă, Poliakoff spuse:

– Arată ca o mică încăpere făcută de un nepriceput.

Delaney dădu din cap, apoi își trecu mîna prin părul des, castaniu.

– Probabil că asta a făcut cu ce-a cumpărat de la Home Depot. Cred că...

– Simți mirosul? îl întrerupse Poliakoff.

Delaney trase aer pe nas. Deși era fumător înrăit, simți duhoarea. Petrecuse doi ani în unitatea de înregistrare a mormintelor din baza militară din Dover a forțelor aeriene, așa că știa mai bine ca alții cum miroase moartea.

– Poate-i un șobolan, sugeră Poliakoff. Șobolanii intră în ziduri...

Delaney clătină din cap. Inima îi bătea mai iute, adrenalina îi curgea prin trup. Trase aer în piept și examină mai atent construcția.

Partea cea mai înclinată era cea de lîngă tavan, unde șirul superior de cărămizi se întindea aiurea peste stratul inferior, cu mortarul scurgîndu-se dintre cărămizi. Delaney rupse o bucată și o strivi între degete.

– Crezi că individul...

Poliakoff lăsă propoziția neterminată, iar Delaney traversă pivnița și se duse spre bancul de lucru. Se întoarse cu un ciocan și cu o șurubelniță.

– Poate că ar fi mai bine să sunăm la secție, sugeră Poliakoff.

– Da, zise Delaney și începu să înlăture mortarul, folosind șurubelnița pe post de daltă și împrăștiind pietricele în jur.

Poliakoff bombăni ceva despre „contaminarea scenei crimei“, dar partenerul său era prea preocupat de ceea ce făcea şi-i răspunse:

– Sîntem poliţişti investigatori. Deci fac investigaţii.

După un minut, una dintre cărămizile de zgură fu eliberată – mai mult sau mai puţin – din legăturile de mortar. Delaney o izbi încă o dată cu ciocanul şi o desprinse. Apoi îşi puse uneltele pe podea, se întinse, prinse cărămida şi începu s-o împingă şi s-o tragă spre el.

Pe măsură ce cărămida se deprindea, de dincolo de ea se răspîndi o duhoare atît de puternică, încît Delaney aproape că-i simţi gustul, ca şi cum ar fi atins cu vîrful limbii locul din gingie din care tocmai fusese extras un dinte stricat.

– Dă-mi o mînă de ajutor, îi ceru el lui Poliakoff.

Cu ajutorul acestuia, scoase cărămida din zid şi o puse pe podea. Nici unul din cei doi nu mai avea vreo îndoială în privinţa a ceea ce se afla dincolo de zid, dar nu vedeau încă nimic, deschizătura era prea sus. Delaney luă ciocanul şi şurubelniţa şi se apucă să desprindă o a doua cărămidă, lovind-o cu un soi de disperare şi ţinîndu-şi răsuflarea. Curînd, cea dea doua cărămidă fu scoasă, iar acum dispuneau de o fereastră către interiorul cămăruţei, aflată deasupra capului lui Delaney.

Poliakoff se străduia să nu vomite, în timp ce Delaney căuta ceva pe care să se urce. Văzu un scaun cu spetează lîngă uşa pivniţei şi-l aduse lîngă zid, se urcă pe el şi scoase lanterna de la centură. Apoi îndreptă raza prin fereastra pe care o făcuse – şi rămase tăcut. De undeva de deasupra lor izbucniră hohotele de rîs înregistrate.

– Ce-i acolo? întrebă Poliakoff. Ce...

– Mi se face rău, zise Delaney, aplecîndu-se.

Şi începu să vomite.

Medicul legist sosi peste patruzeci de minute, însoţit de un detectiv de la Criminalistică, trei ajutori de şerif, un tehnician legist şi o ambulanţă. Medicul legist, un Ichabod Crane[1] îmbătrînit, era

---

[1] Ichabold Crane – personaj din filmul *Sleepy Hollow (Legenda călăreţului fără cap)*, interpretat de Johnny Depp, care examinează cadavrele prin metode ştiinţifice (n.tr.)

înalt cam de un metru şi nouăzeci de centimetri şi cîntărea vreo şaptezeci de kilograme. Delaney îşi imagină – ţinînd seama de nuanţa galbenă a degetelor sale – că doctorul fumase fără încetare de cînd se născuse.

Furtuna izbucni după cîteva minute, declanşînd o mulţime de fulgere şi rafale de tunete. Un şuvoi de apă începu să cadă chiar în timp ce unul dintre ajutorii de şerif aranja nişte reflectoare în faţa a ceea ce toată lumea numea „mormîntul". În apropierea sa, un al doilea ajutor de şerif împrăştia praf pentru luat amprente, în timp ce al treilea fotografia scena crimei cu o cameră al cărei bliţ părea să imite fulgerele de afară. În cele din urmă, medicul legist sugeră ca mormîntul să fie demolat parţial, ca să poată examina cadavrul.

La urma urmei, era scena unei crime – sau cel puţin aşa se presupunea. Pînă cînd medicul legist decidea că lucrurile stau altfel, sinuciderile şi decesele în urma unor accidente erau tratate de poliţie ca omuciderile.

– Ce plăcere! bombăni medicul legist.

Delaney dădu din cap, posomorît, şi-i întinse detectivului o listă pe care o făcuse împreună cu Poliakoff, în care înşiraseră suprafeţele pe care le atinseseră: uşile casei, atît cea din faţă, cît şi cea din spate; ziarele şi cutia poştală; uşa camionetei; una dintre ferestrele dintr-o latură a casei. Ciocanul, şurubelniţa, cărămida de zgură şi comutatorul. Chitanţa de la Home Depot.

– Ce ticălos dement ar face aşa ceva? se minună Delaney, fără să se adreseze cuiva anume.

Medicul legist aprinse o ţigară şi-i aruncă o privire, apoi îl întrebă:

– Ce vrei să zici?

Delaney se încruntă.

– Ce-am vrut să zic? Ce crezi că am vrut să zic? Ce naiba, l-a îngropat de viu!

– Cine?

Delaney se încruntă şi mai tare. Medicul legist era idiot?

– De unde să ştiu eu? Cel care a făcut asta. Eu spuneam că...

– Se poate s-o fi făcut chiar el.

Delaney se uită la doctor, fără să priceapă.

Detectivul interveni în discuţie şi zise:

– Uită-te la mortar. Resturile sînt toate *în interior.* Acolo este şi cuva. Şi mistria. La fel ca şi sacii de Sakrete.

– Vrei să spui că s-a zidit *singur?* întrebă Delaney.

– Aşa se pare.

Delaney aruncă o privire spre mormînt, care în momentul acela era aproape deschis. Decedatul stătea pe podea, cu spatele rezemat de perete, cu picioarele întinse, cu ochii larg deschişi.

– Nu cred. De ce ar fi făcut cineva aşa ceva? întrebă Delaney.

Mistria care se afla pe podea, la picioarele mortului, nu dovedea nimic. Putea să spună cineva că nu existase o a doua mistrie, o a doua cuvă, un alt sac de Sakrete?

Medicul legist nu-i răspunse imediat. Se adresă ajutorului de şerif şi-i spuse că fuseseră scoase destule cărămizi de zgură. Ajutorul de şerif se dădu la o parte, iar doctorul se strecură în cămăruţă, se ghemui şi-şi puse mănuşi chirurgicale. Apoi începu să cerceteze buzunarele mortului.

– Oamenii se sinucid pentru zeci de motive, mormăi el. Uneori există suficientă ură faţă de sine însuşi, zise el şi scoase un portofel din buzunarul mortului, îl deschise şi se uită la permisul de şofer al decedatului. Terio. T ca în Tom, e, r, i, o. Cine notează?

Unul dintre ajutorii de şerif spuse că o să noteze el.

– Prenume: Christian. Al doilea prenume: Anthony. Data naşterii: şase a unsprezecea, cincizeci şi trei.

Medicul puse portofelul într-un săculeţ transparent de plastic, oftă şi lumină cu lanterna ochii mortului.

– Acum doi ani am avut un caz, zise doctorul. Un tip care s-a decapitat singur, şi-a tăiat singur capul.

– Ce chestie! exclamă Poliakoff, care cobora pe scară. Cum poţi să faci aşa ceva?

– Uite cum a făcut el, îi explică medicul legist. A legat o funie de un copac şi şi-a înfăşurat celălalt capăt în jurul gîtului. Apoi s-a urcat în maşină şi a accelerat. Avea o Camaro, aşa că figura i-a reuşit foarte bine.

– Dar... de ce a făcut asta? se minună Delaney.

Medicul clătină din cap şi continuă să examineze cadavrul. Apoi răspunse:

– Era deprimat.

Poliakoff pufni:

– Aş fi pariat că ăsta-i motivul!

Delaney, scîrbit, ieşi afară, în ploaie. Avu nevoie doar de o secundă ca să ajungă la maşină şi să urce în ea, dar fu suficient ca să se ude. În timp ce stătea acolo, cu ploaia bocănind în capotă, uitîndu-se la apa care se scurgea pe parbriz, încercă să nu se mai gîndească la pivniţă.

Dar era imposibil. Ceea ce văzuse îl zguduise. El însuşi suferea un pic de claustrofobie – poate nu numai un pic –, iar gîndul de a sta în beznă, aşteptînd să mori în cripta aceea improvizată, i se părea o chestie de coşmar.

Iar dacă medicul legist avea dreptate şi fusese o sinucidere – ideea se strecură în mintea lui Delaney ca o insectă care ieşea prin canalizare – atunci lucrurile erau şi mai groaznice.

Pentru că omul acela, Terio, se răzgîndise. Delaney era sigur de asta. Primul lucru pe care-l văzuse în raza lanternei fuseseră mîinile mortului – sau ceea ce rămăsese din ele. Degetele erau doar nişte cioate, fără unghii, cu carnea sfîşiată acoperită de sînge închegat.

Delaney îşi imagină că omul acela încercase să iasă. Singur în întuneric, se străduise să-şi croiască drum prin piatră cu unghiile.

2

Danny își spuse că mașina – Saturnul de calitate al lui Caleigh – fusese bine construită. Se aflau la șapte kilometri de Nag's Head și se întorceau la Washington cu nouăzeci și cinci de kilometri pe oră, dar nu auzeai zgomotul produs de anvelope pe drum. De fapt, nu auzeai *nimic*. Bineînțeles că asta se dorise. În timp ce călătorea stînd pe scaunul din dreapta șoferului, cu ochii ațintiți asupra peisajului plat din Carolina, Danny fu ținta unei Tăceri Pline de Înțelesuri.

Ceea ce era complet nedrept. Se distraseră de minune în vila închiriată. Doar ei doi, în apropiere de mare. Plutiseră pe placa lui de surf, se aruncaseră în valuri, se prăjiseră la soare. Dansaseră pînă la două dimineața în două dintre cele cinci nopți. Cinaseră la lumina lumînărilor, jucaseră minigolf și se plimbaseră îndelung pe plajă la apus. Acum venise timpul să se întoarcă acasă, iar tăcerea prietenei sale era ca un front atmosferic rece ce venea dinspre Canada.

N-o ceruse de nevastă.

După toate apusurile de soare și sex pătimaș, el n-o ceruse de nevastă. Iar el își dădea seama că asta o scosese din sărite. Nu fusese în stare, în ciuda faptului că erau împreună *de trei ani* și erau încă înnebuniți unul după celălalt. „Problema e că eu sînt prea marginal, iar ea e prea centrală“, își zise Danny. Altfel zis, Caleigh terminase școala de un an și cîștiga optzeci de mii pe an, în timp ce el terminase Institutul de Artă de patru ani și cîștiga optzeci de dolari pe zi.

Caleigh se ocupa de gestiunea hîrtiilor de valoare, la John Galt Fund. Era o împătimită a muncii, care trudea şaizeci de ore pe săptămînă fără să se plîngă. Chiar şi în concediu se trezise la şapte în fiecare zi ca să cumpere unul dintre cele patru exemplare din *Wall Street Journal* de la singurul chioşc de ziare din oraş. Îşi verificase e-mailul de două ori pe zi la biblioteca locală şi o surprinsese de mai multe ori uitîndu-se la CNBC, cu sonorul oprit.

Pentru Caleigh, făcutul banilor era o artă şi un joc, atrăgător şi plin de nuanţe, aşa cum este baletul pentru un dansator profesionist. Nu însemna acelaşi lucru şi pentru Danny, care obişnuia să glumească spunînd că el e „dincolo de bani – e un *artist*".

Gluma era adevărată măcar pe jumătate – partea care afirma că-i „dincolo de bani". Majoritatea banilor – şi aşa puţini – pe care-i cîştiga proveneau din a doua sa slujbă, nu din artă. Lucra cu jumătate de normă la o galerie de artă, care-i permitea să „expună", dar care nu-i plătea prea mult peste salariul minim pe economie. Banii cei adevăraţi proveneau din cei douăzeci şi cinci de dolari pe oră pe care-i obţinea lucrînd pentru Fellner Associates, o firmă mare de investigaţii din Districtul Columbia. Munca de investigaţie era uşoară şi neinteresantă. În majoritatea timpului strîngea impresii de la SEC[1] scotocea prin dosare la tribunal şi interoga terţe părţi în legătură cu asocieri, achiziţii şi litigii de diferite feluri. Din cîte ştia Danny, Fellner Associates erau aproape întotdeauna de partea celor răi – o chestie cu care firma se mîndrea. Pentru că banii existau la cei răi şi Fellner Associates îşi înfipsese bine rădăcinile în tabăra aceea.

Deşi îşi plătea facturile datorită muncii sale de amator, existau o mulţime de lucruri după care Danny tînjea, dar nu şi le putea permite – oricum, nu-şi permitea calculatorul pentru prelucrarea neliniară a imaginilor cu care ar fi putut să practice acel soi de artă la care doar visa în momentul acela.

Sistemul de calcul pe care-l dorea costa douăzeci de mii de dolari – de vreo douăzeci de ori mai mult decît avea în contul

[1] SEC – US Securities and Exchange Commission, organism care se ocupă cu aplicarea legislaţiei federale în domeniul financiar (n.tr.).

său de economii. Mult mai mult decît putea cîştiga. Nu putea să strîngă atîţia bani lucrînd pentru Fellner, iar prin artă nu cîştiga nimic. „Chiar nimic, nimic“, cum spunea Caleigh. De fapt, nu vînduse nici o lucrare de luni de zile – de cînd o bancă latino-americană din Mount Pleasant cumpărase un bronz făcut de el: *Pădure şi treiari*[1].

Se lăsă pe speteaza scaunului, închise ochii şi-şi rezemă capul de fereastra care vibra. Caleigh prinsese la radio *Ediţia de dimineaţă* de la NPR – una dintre poveştile acelea excentrice la persoana întîi care-i plăceau ei şi pe care el nu le putea suferi. Danny fredonă, gîndindu-se: „Dacă un treiar cade în pădure, va auzi cineva?“

Probabil că prietena lui îl văzuse zîmbind, pentru că întrerupse Tăcearea Plină de Înţelesuri şi-l întrebă:

– La ce te gîndeşti?

El clătină încet din cap, prefăcîndu-se pe jumătate adormit. „La ce mă gîndesc? Mă gîndesc că nu vînd nimic, că nu am bani, că n-o să mă însor. Mă gîndesc la toate necazurile din viaţa mea.“

– Danny?

El mişcă pleoapele. Caleigh putea fi neînduplecată.

– Ce-i?

– La ce te *gîndeşti?*

Adevărul era că admira misterul faptului că el şi Caleigh, care nu aveau nimic în comun, fuseseră făcuţi unul pentru celălalt. Ceva se aprinsese atunci cînd se întîlniseră, iar Danny credea că flacăra nu se va stinge niciodată. Cînd erau despărţiţi, chiar şi pentru cîteva zile, Danny începea să tînjească, devenea o ruină de om. Acelaşi lucru se întîmpla şi cu Caleigh – sau cel puţin aşa spunea ea. Între ei exista un soi de magie. Fiecare se aprindea în prezenţa celuilalt. În ciuda mediului din care proveneau şi a carierelor lor profesionale – care erau complet diferite – se aflau într-o asemenea stare de armonie, încît în jumătate din timp îşi puteau citi gîndurile. „Aveam acelaşi creier“, spuneau ei cînd unul din ei rostea cu voce tare gîndurile celuilalt.

---

[1] Joc de cuvinte: *trees* – „copaci“, *threes* – „treiari“(n.tr.)

Sigur că se vor căsători într-o zi, cînd el o să se simţă mai puţin învins, cînd o să realizeze ceva sau măcar o să cîştige ceva bani. „Poate că ar trebui să caut o slujbă *adevărată*, dacă lucrurile nu se vor schimba curînd", îşi spuse el.

– Danny, zise Caleigh, poliţia minţii vrea un raport de la creierul tău.

El deschise ochii şi clipi.

– Am făcut insolaţie.

– Bietul copil!

– Şi m-am julit peste tot din cauza nisipului...

– Vai...

– Şi mă gîndeam că-s prea bătrîn ca să mai fiu „Danny". Poate că a sosit timpul să devin „Daniel".

Tînăra se gîndi la cele spuse de el, se încruntă, apoi zise:

– Nu. Nu cred.

– Mîine o să împlinesc douăzeci şi şase de ani.

– Şi ce dacă? O să fie ziua ta. Asta nu înseamnă că trebuie să-ţi schimbi numele.

Danny se aşeză mai bine pe scaun şi zise:

– Hai să nu mai discutăm despre mine. Să vorbim despre tine, spuse el, luîndu-i mîna lui Caleigh şi ducînd-o la buze, apoi sărutîndu-i degetele, care aveau gust de sare.

Caleigh chicoti şi întrebă:

– Ce-i cu mine?

– Pun pariu că abia aştepţi să ajungem acasă. Să cumperi o tonă de măruntaie de porc. Să pui de nişte telefoane...

– Nu se zice „să pui de nişte telefoane", îi zise ea.

– Da, bine...

Tînăra oftă şi opri radioul.

– Ştiu că te plictiseşte...

– Nu-i adevărat, zise el. Cred că afacerile sînt mai interesante decît arta – vreau să zic ca *scenă*...

Caleigh chicoti.

– Zici asta pentru că trebuie să te duci la deschiderea expoziţiei lui Jake şi să-i pupi în fund pe proprietarii galeriilor.

Danny tresări, dar fu mulţumit, pentru că se părea că frontul atmosferic rece trecuse.

– Vrei să vii?

Tînăra clătină din cap şi-i aruncă un zîmbet tandru.

– Păi...

– Preferi să speli pe cap, să te uiţi la *Analiza săptămînii din Wall Street...*

– N-am spus aşa ceva.

– N-ai spus, dar...

Caleigh izbucni în rîs:

– Avem acelaşi creier.

Danny mormăi:

– Poate că ar trebui să mă duc şi eu acasă să mă spăl pe cap – am o grămadă de nisip în păr.

Caleigh clătină din cap.

– Nu poţi.

– Ce nu pot?

– Să nu te duci la Jake. Nici eu nu pot. Se bazează pe noi. Şi nici n-o să fie prea rău.

– Ba da, o să fie, zise el şi-şi lăsă capul să se lovească de geam.

Expoziţia era în Petrus Gallery, în Georgetown.

Galeria – o încăpere înaltă, cu baterii de lumini, cu pereţi din cărămizi trandafirii – se afla în acea parte a oraşului pe care Danny o considerase întotdeauna interesantă, chiar misterioasă. Aici era K Street, Cea de Dedesubt. La un kilometru spre est, strada se metomorfoza într-un canion de blocuri înalte din sticlă, care găzduiau firme de avocatură şi ONG-uri precum Organizaţia Pan Americană pentru Sănătate. Dar aici, în fostul ghetou al sclavilor eliberaţi, strada se întindea pe vreo zece cvartale de-a lungul fluviului Potomac – şi *sub* autostrada suspendată Whitehurst.

Din punct de vedere al „planificării urbane", această prelungire a K Street era un dezastru. Iar pentru Danny, inaungurarea expoziţiei nu era mai grozavă.

Îşi jurase să plece dacă o să mai audă o dată „cea mai rece zi din iulie înregistrată vreodată", chiar dacă asta însemna să reducă

„mulţimea“ şi aşa redusă. Veniseră doar vreo douăzeci de oameni şi nici unul dintre ei nu părea cu adevărat interesat de pînzele monstruoase ce atîrnau pe pereţi. Judecînd după grămada de sticle goale din coşurile de gunoi ce urma să fie reciclat, clientela galeriei se strînsese acolo pentru băutura gratuită, nu pentru picturi.

O voce din stînga lui insista că „n-au început să înregistreze date decît din 1918, deci e cea mai rece zi de *atunci*“.

„Gata, îşi zise Danny, plecăm de aici.“ Caleigh, prinsă într-o discuţie cu mama cea zeloasă a lui Jack, îi arunca priviri care-i spuneau: „Hai să mergem“ de vreo cincisprezece minute. Iar el făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să converseze cu tot felul de stele în devenire – criticul de la *Post*, autorul de articole de la *Flash Art*. Nu mai avea nici un motiv să mai rămînă şi se îndrepta spre Caleigh, cînd o voce îi şopti în ureche:

– Eşti chiar *tu*, Danny Cray?

Lavinia. Nimeni nu ştia exact ce vîrstă avea Lavinia, dar existau fotografii ale ei cu JFK[1], cu Andy Warhol[2], cu Peggy Guggenheim[3] şi cu Lou Reed[4]. Decana de vîrstă a scenei artelor din Departamentul Columbia, conducea Neon Gallery din Foggy Bottom şi Kunstblitz din Berlin.

– Chiar el, răspunse el, în timp ce executa îmbrăţişarea rituală cu Lavinia. Sau aşa cred, adăugă, trecîndu-şi mîna prin părul scurt, ţepos.

Femeia chicoti, de parcă ar fi spus ceva foarte spiritual, şi se uită le el printre genele încărcate de rimel într-un fel aproape languros. Caleigh, văzîndu-l cu Lavinia, ridică din sprînceană şi-i aruncă un zîmbet încurajator.

– Sper să fii tu, zise Lavinia, pentru că te căutam.

Îi întinse paharul ei pentru vin, care era gol.

– Umple-l, te rog... *alb*... apoi vreau să discut ceva cu tine.

---

[1] JFK – John Fitzgerald Kennedy, 1917–1963 (n.tr.).

[2] Andy Warhol (1928–1987), pictor, publicist, autor de filme, figură importantă a mişcării Pop Art (n.tr.).

[3] Peggy Guggenheim (1898–1979), colecţionară de artă (n.tr.).

[4] Lou Reed (1942–), cîntăreţ şi compozitor de rock and roll (n.tr.).

Ieşiră în grădiniţa de lîngă galerie, pentru ca Lavinia să poată fuma o ţigară. Aerul era atît de încărcat şi atît de apăsător de umed, încît fumul nu se ridica şi atîrna în atmosferă, ca o ceaţă. Danny se strădui să afle ce credea despre expoziţia lui Jake (pentru că, mai mult ca sigur, Jake avea să-l întrebe ce-a zis), dar femeia refuză să discute subiectul, scuturîndu-şi celebra ei coamă blondă.

– Nu-i domeniul meu, îi spuse ea.

– De ce? E bun.

Femeia clătină disprţuitor din cap.

– Nu, nu-i bun. Paleta sa e noroioasă, iar el e un imitator. Dar nu despre asta voiam să discutăm, zise ea, schimbînd subiectul. Voiam să discutăm despre... zise ea, împingîndu-l în piept cu un deget smălţuit în roşu, *despre tine!*

Discuţia dură aproape un minut, iar el simţea că pluteşte. Lavinia îi spuse că văzuse o sculptură a lui la Banco Salvador, în Adams-Morgan, şi că fusese impresionată. Atît de mult încît căutase şi alte lucrări ale lui. Văzuse nişte litografii pe care le lăsase la un restaurator din Georgetown, o pictură pe care o cumpărase familia Cafritz şi care atîrna în camera lor pentru audiţii muzicale, precum şi instalaţia pe care o făcuse pentru Torpedo Factory din Alexandria.

– Mi-a plăcut.

– Ce anume?

– Toate!

– Grozav! Adevărat?

Dar nu asta era poanta. Poanta era că i se deschisese o „fereastră“ în planul expoziţional de la Neon.

– De fapt, îi mărturisi ea, e doar o ocazie: două săptămîni în octombrie. Deschidem vineri, 5 octombrie. Te interesează?

– Păi...

– O să-ţi aranjezi lucrările miercuri şi joi, în ziua de 3 şi de 4 octombrie. Apoi femeii îi trecu ceva prin minte şi întrebă: *Ai* destule lucrări?

Danny dădu din cap fără să se gîndească.

– Sigur, dar ce s-a întîmplat? Adică...

Femeia scoase un sunet dispreţuitor şi-şi îndreptă privirea spre cer.

– Unul dintre „proiectele“ mele, îi mărturisi ea. Tînăr, strălucit... şi complet ţicnit. Suferă de depresie maniacală, are stări de euforie care alternează cu perioade de depresie. Nu-l văd sculîndu-se din pat înainte de Crăciun, iar eu nu pot să-l aştept, conduc o afacere, nu o clinică. Femeia făcu o pauză, părînd amuzată, apoi întrebă: Deci?

Danny ezită aproape o secundă, dădu din umeri neconvingător şi zise:

– Da... sigur!

– Minunat!

Iar după asta fu obligat să rămînă, nu i se părea corect să plece înaintea Laviniei.

După un minut, Caleight se materializă lîngă el, avîndu-i la remorcă pe Jake şi pe mămica lui Jake.

– Nu era Lavinia Trevor? întrebă ea, emoţionată. Ce *voia?*

Danny nu voia să-i spună nimic cu Jake de faţă. Neon era o chestie mult mai importantă decît Petrus. Dădu din umeri şi zise:

– Avea nevoie de cineva care să-i aducă nişte vin şi să-i ţină companie cît fumează.

– N-a spus nimic? întrebă Jake. Despre expoziţie... Ce crede?

Danny dădu iarăşi din umeri.

– Îmi pare rău. A vorbit doar despre un prieten al ei care suferă de depresie maniacală.

Caleigh se uită la ceas. Luni trebuia să se scoale la cinci şi jumătate ca să citească primele ediţii ale ziarelor şi să-şi scrie propriul articol înainte ca bursa să se deschidă în săptămîna aceea. Danny o prinse de mînă.

– Cred că ar fi cazul să te duci accasă. O să găsesc pe cineva să mă ia cu maşina.

Caleigh zîmbi. Îşi dăduse seama că Lavinia pregătea ceva.

La o jumătate de oră după ce Caleight plecase, se îndură şi Lavinia să-i părăsească, făcîndu-i lui Danny un semn conspirativ în timp ce ieşea. În momentul acela, Danny decise că ar fi mai

bine să stea pînă la sfîrşit. Jake era pe jumătate beat şi nu avea cum să conducă maşina.

În drum spre casă, Jake căuta să fie încurajat.

– A fost nasol, zise el şi trase o duşcă dintr-o sticlă de merlot, pe jumătate goală.

– A fost bine, îi spuse Danny.

– Serios? întrebă Jake, cu un glas în care se împleteau speranţa şi scepticismul.

– Absolut! A fost o victorie!

Prietenul său mormăi şi se uită pe fereastră.

– N-am vîndut nimic...

– Nu contează, zise Danny, deşi nu era aşa. Mai întîi arăţi, apoi vinzi. Durează un timp pînă se vor vinde...

– Crezi?

– Da.

Jake îşi întoarse capul şi se uită bănuitor la Danny.

– De ce eşti atît de fericit?

– Eu? se miră Danny. Nu-s fericit. Sînt deprimat.

Prietenul său se gîndi o clipă, apoi dădu din cap şi închise ochii.

– Bine, zise el şi începu imediat să sforăie.

Poate că fusese o profeţie care se împlinea, pentru că după ce-l lăsă acasă pe Jake, bucuria lui Danny începu să dispară. Adevărul era că avea cîteva piese ce puteau fi expuse, dar nu suficiente. Trebuia să strîngă tot ce vînduse, împreună cu lucrările pe care le lăsase în grija prietenilor. Iar instalaţia de la Torpedo Factory – cea care-i plăcuse atît de mult Laviniei – tot mai probabil avea să rămînă un unicat. Era o lucrare în care combinase mai multe tipuri de informaţii şi nu mai era în stare să strîngă la un loc efectele video pe care le cerea o asemenea operă. Nu mai avea acces la calculatorul pentru prelucrarea imaginilor pe care-l folosise la Artist Co-op, proprietarul îşi luase calculatorul ca să se ocupe de „amintiri video“ cu animale de casă moarte (o afacere rentabilă, conform zvonurilor).

Şi mai era o problemă: cea mai interesantă dintre sculpturile sale şi piesa de rezistenţă a oricărei expoziţii viitoare era *Babel*

On II. O construcţie năucitoare, alcătuită din peste opt mii de piese transparente combinate astfel încît să alcătuiască un oraş aproape invizibil – iar în centrul acestuia se afla o hologramă tridimensională, înaltă de vreo cincisprezece centimetri, a lui Walter Mondale[1] rugîndu-se la catafalcul lui Kurt Cobain[2]. Imaginea hologramei era minunată şi obsedantă, delicată şi efemeră ca şi celebritatea morbidă a subiecţilor. Singura problemă era cum să aducă lucrarea la Neon Galery fără s-o distrugă?

„Nu-i mare brînză, îşi spuse el. Mai am două luni ca să găsesc o modalitate."

Din moment ce conducea VW-ul lui Jake, i-a fost uşor să o parcheze. În Adams Morgan îi fusese întotdeauna dificil să găsească un loc pentru propria maşină, un Oldsmobile din 1976, imens şi ruginit.

Cînd urcă în goană cele două etaje ca să-i povestească lui Caleigh despre oferta Laviniei, descoperi că prietena sa era mai emoţionată decît el.

– Ştiam eu! strigă ea, luîndu-l în braţe; apoi se duse şi luă o sticlă de şampanie Mumm din frigider. Am luat-o pentru ziua ta, dar o să cumpărăm alta.

Danny nu se supără cînd telefonul sună imediat după miezul nopţii. Caleigh răspunse, apoi îi întinse receptorul, cu o privire întrebătoare.

– Jude Belzer, zise ea.

Danny clătină din cap. Nu cunoştea numele. Nu recunoscu vocea, care avea un accent ciudat, jumătate englezesc şi jumătate ceva ce nu putu să identifice.

– Domnul Cray?

– Danny.

– Cum doriţi. Îmi pare rău că vă deranjez atît de tîrziu, dar...

– Nu-i nimic.

– Sînt avocat.

---

[1] Walter Mondale (1928–), politician american, vicepreşedinte între 1977 şi 1981 (n.tr.)

[2] Kurt Cobain (1967–1994), solistul formaţiei Nirvana; s-a sinucis. (n.tr.)

– Bine.

– Un prieten comun a sugerat să iau legătura cu dumneavoastră.

– Ce prieten? întrebă Danny.

– Unul dintre mulții admiratori ai firmei Fellner Associates, îi explică avocatul. Sînt acum în Milano și voi veni mîine în San Francisco. E posibil să ne întîlnim dimineața? Știu că vă anunț în ultimul moment, dar...

– Nu știu...

– Am o propunere care vă va interesa. Ne vom întîlni la Admirals Club, în Reagan National.

Danny tresări. Locuise în Departamentul Columbia aproape toată viața. Cînd vorbea de aeroport îi spunea simplu, National.

– Danny?

– Da, sînt aici.

– Pe la zece e bine?

Danny nu știa ce să zică. Expoziția de la Neon avea să fie ceva imens, dar nu avea să-i fie ușor. Avea multă treabă de făcut. Dar mia de dolari din bancă nu avea să dureze prea mult. Și nu putea – *nu trebuia* – să trăiască pe banii lui Caleigh.

Probabil că tăcerera durase prea mult, pentru că Belzer insistă încă o dată:

– Danny?

– Da, la zece e bine.

– La Admirals Club?

– Bine. La National.

Abia după ce puse receptorul în furcă, Danny își dădu seama că nu stabiliseră un mod de a se recunoaște. Dar își zise că asta nu reprezenta o problemă. În glasul lui Belzer exista ceva, o anumită tonalitate, care-l făcea pe Danny să creadă că avocatul știa deja cum arăta el. Și poate multe altele.

3

Arăta... decent.

Asta fu concluzia lui Danny în timp ce stătea în fața oglinzii cu un prosop înfășurat în jurul taliei, încă ud după ce făcuse duș. Trăsături regulate, ochi albaștri, piele albă. Un tip înalt, slab și în formă foarte bună pentru unul care nu „se lucra“. De fapt... juca fotbal la Mall de două ori pe săptămînă și alerga împreună cu Caleigh prin parcul Rock Creek în *rarele ocazii* (recunoștea asta) cînd se trezea la fel de devreme ca ea. Adică nu era un tip care stă în fața televizorului și se îndoapă.

Deci, una peste alta, arăta bine, poate un pic cam excentric pentru o primă întîlnire, mai ales una cu un avocat. De exemplu, părul lui. Scurt, castaniu, țepos, cu reflexe blonde în vîrf (mulțumită lui Caleigh, care probabil că nu avusese o păpușă în copilărie). Poate că, dacă și-ar da cu niște gel prin păr și l-ar pieptăna pe spate (în stilul lui Pat Riley[1]), ar arăta mai bine – doar un pic decolorat de soare.

Își trecu peria prin păr, își lăsă capul într-o parte și examină rezultatul în oglindă: nu era rău, numai că arăta ca un pirat. Un pirat tînăr și amabil, dar un pirat – ceea ce nu părea tocmai potrivit pentru o întîlnire de afaceri.

Tatuajul era de vină. Și *piercing*-ul.

Tatuajul consta într-o siluetă neagră, tribală și abstractă, care se înfășura în jurul umărului drept. Avea trei inelușe de aur –

[1] Pat Riley – antrenor celebru de baschet (n.tr.)

în melcul urechii – şi un al patrulea în sprînceana dreaptă – rezultatul unui pariu pierdut.

Dar nu contau. Tatuajul avea să dispară sub cămaşă, iar scoaterea cerceilor dura doar o secundă. După aceea era iarăşi băiatul mamei – un tînăr drăguţ, fără semne particulare.

Se duse în dormitor, deschise uşa şifonierului şi scoase hainele pe care le păstra pentru asemenea ocazii: costum şi cravată Zegna, pe care Caleigh le înşfăcase de la Glad Rags (un butic cu consignaţii de înaltă clasă), pantofi Cole-Haan (rămaşi de la absolvirea facultăţii) şi cămaşa teribil de mişto, în carouri, de la Joseph Abboud. În ansamblu, un costum de culoare închisă, de om de afaceri, de înmormîntare sau ca pentru o întîlnire de gangsteri, în funcţie de cum priveai lucrurile. Şi-l făcea să zîmbească, pentru că acel costum minunat şi pantofii lustruiţi erau un soi de deghizare.

Nu exageră şi nu luă şi o servietă. Preferă o mapă din piele, în care se aflau un bloc pentru notiţe şi stiloul Mark Cross, pe care i-l dăruise tatăl lui, într-un moment de risipă şi de intenţii bune.

În timp ce mergea cu metroul spre aeroport, citi *Washington Post* – sau, mai bine zis, benzile desenate *Doonesbury,* rubrica de modă şi pagina de sport. Apoi se trezi în mijlocul gloatei care intra şi ieşea din terminalul B. Găsi un paznic şi-l întrebă cum să ajungă în holul American Airlines. Fu îndrumat către etajul al treilea, la capătul dinspre sud al clădirii. Acolo, pe perete, lîngă o uşă de lemn, se afla o placă din bronz, pe care scria: ADMIRALS CLUB.

Un buton de lîngă uşă permitea accesul într-o încăpere mare, aerisită, cu un perete de sticlă mată la capăt. Recepţionerul îi ceru lui Danny să semneze ca oaspete, apoi îi făcu semn spre un colţ al camerei de unde se vedea una dintre pistele ocupate ale aeroportului.

Jude Belzer stătea într-un fotoliu care părea un tron din piele. Se uita la Danny care trecea pe lîngă un grup de scaune şi de canapele goale. În apropierea sa se aflau trei indivizi în costume de culoare închisă, care ronţăiau alune prăjite în miere şi beau Coca-Cola. Deşi nu discutau între ei, se vedea că erau împreună – o falangă de pioni bine îmbrăcaţi care păzeau perimetrul regelui.

Lui Danny, indivizii păreau a fi copii ale aceluiaşi exemplar: fiecare de treizeci şi ceva de ani, solid, cu păr negru, des, tuns scurt. Era dificil să-i deosebeşti, cu excepţia individului din mijloc, care avea sprînceana dreaptă despărţită în două – aşa că părea că are trei sprîncene.

Belzer împărtăşea aceeaşi paletă de culori ca şi bodyguarzii săi (sau ce-or fi fost ei). Totul la el era de culoare închisă, de la costumul pe care-l purta la părul negru ca smoala şi la ochelarii de soare lipiţi de figură. Şi-l scoase cînd Danny se apropie, lăsînd să se vadă nişte ochi căprui impenetrabili. Cînd se ridică, pentru a-i strînge mîna, Danny observă mai întîi bastonul cu mîner de argint de care se sprijinea, pata aurie a Rolex-ului şi gheata de piele care ascundea o deformaţie.

– Danny Cray.

– Jude Belzer.

Belzer, care părea voinic şi atletic, avea o strîngere de mînă puternică şi arăta destul de frumos ca s-o tulbure pe tînăra care se apropie de ei şi-i întrebă dacă doreau ceva de băut. Avocatul avea prestanţa unei vedete de cinema, iar Danny văzu cum se învîrteau rotiţele din mintea chelneriţei, în timp ce aceasta încerca să-i găsească locul pe firmamentul celebrităţilor. Roşind şi bîlbîindu-se, dornică să placă, tînăra se grăbi în cele din urmă să le aducă ceea ce comandaseră: cafea pentru Danny, apă minerală Pellegrino pentru Belzer.

Belzer îşi puse din nou ochelarii de soare, scuzîndu-se:

– Ochii mei sînt prea sensibili la lumină, zise el, cu regret în glas.

– Deci ne-am întîlnit, răspunse Danny, aşezîndu-se într-un fotoliu.

– Daaa, spuse Belzer zîmbind şi aplecîndu-se spre el; apoi, fără nici o introducere, îi explică foarte liniştit de ce se aflau acolo. Vreau să te angajez pentru un mic control al unor pagube.

– Să mă „angajaţi"?

Belzer îşi deschise palmele, ca o carte.

– Puţină muncă de investigaţie pe cont propriu. Poţi s-o faci, nu-i aşa?

Danny dădu din cap şi răspunse:

– Sigur.

– Atunci..., zise el, zîmbind şi arătîndu-şi dinţii sclipitori. Am un client – un om de afaceri din Italia – Zerevan Zebek... Avocatul făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat o reacţie. Cînd văzu că aceasta nu apare, reîncepu să vorbească: De ceva timp, domnul Zebek a fost ţinta unei... *campanii* de denigrare.

Danny se încruntă în semn că înţelegea. Chelneriţa sosi cu băuturile.

– Cînd a început campania asta? întrebă Danny.

– Cu cîteva luni în urmă, răspunse Belzer. Unul dintre ziarele din Florenţa – *La Repubblica* – a publicat anumite zvonuri...

– Despre ce?

– Despre afacerile domnului Zebek. Prima noastră reacţie...

– Ce scria în articolele acelea? întrebă Danny.

Belzer se încruntă, nefiind obişnuit să fie întrerupt.

– Mă întrebam ce fel de acuzaţii i se aduceau, îi explică Danny.

Avocatul clătină din cap, închise ochii şi dădu nerăbdător din mînă, ca şi cum ar fi făcut un semn de despărţire cuiva de care nu-i păsa. Apoi zise:

– Nu contează. Nu era nimic adevărat.

Danny se aşeză mai bine pe scaun, sorbi din cafea şi nu mai întrerupse tăcerea – ceea ce nu era uşor. Gesturile avocatului exprimau o atitudine între plictiseală şi dispreţ.

În cele din urmă, Belzer se potoli şi oftă:

– Bine, ziceau că-i în cîrdăşie cu Mafia, că-i un traficant de arme... un corupător şi un escroc. *Ziceau* că-i întruchiparea diavolului.

Danny rînji:

– Cînd, de fapt, este...?

Belzer ridică din umeri.

– E un capitalist căruia îi place să rişte. Are secrete? Bineînţeles. Dar asta ţine de meserie, nu-i aşa? Discutăm despre cineva care a investit sute de milioane de dolari într-un şir de companii mici, iar unele dintre dintre ele au mers foarte, foarte

bine – şi s-ar putea să meargă şi mai bine. Discutăm despre ştiinţă de frontieră – robotică şi MEMS[1] – nu de Telepizza[2].

Danny n-ar fi deosebit MEMS de o bomboană Reese's Pieces, dar înţelegea ce voia să-i spună Belzer. În ultimul an şi jumătate muncise destul pentru Fellner Associates ca să ştie că universul tehnologiei de vîrf era unul crîncen, în care miliardele veneau şi dispăreau ca furtunile tropicale. Era evident că avocatul credea că bunul său client fusese defăimat de un concurent.

– De ce n-a dat ziarul în judecată?

Belzer sorbi din apă şi se aplecă spre el, cu un rînjet de animal de pradă.

– Asta-i poanta, nu-i aşa? Tocmai de aceea sîntem aici.

– Aha!

Bărbatul mai în vîrstă se aşeză la loc.

– Ştim cine sînt unii dintre oamenii implicaţi – scribi la ziare de scandal şi alţii de acelaşi fel. N-are nici un rost să-i dăm în judecată. Încercăm să dăm de sursa poveştilor – să descoperim cine-i în spatele lor.

Danny se gîndi la asta. Era ceva ce putea face.

– Unul dintre oamenii despre care *ştim* că e implicat este american, continuă Belzer.

– Aha...

– Un tip pe nume Terio.

– Cum putem fi siguri că-i aşa? întrebă Danny.

Belzer îl privi cu răceală.

– Poate că nu-i nevoie să ştii...

Tînărul păru că se îndoieşte. Avocatul ridică din umeri şi zise:

– Domnul Terio a fost auzit discutînd cu un reporter.

– A fost auzit?

Belzer dădu din cap.

– Vreţi să ziceţi... stătea la masa alăturată sau... i-aţi pus microfoane?

---

[1] *Microelectromechanical Systems* – microsisteme electromecanice, dispozitive foarte mici, chiar la nivel de microni, cu aplicaţii în multe domenii (n.tr.)

[2] Lanţ de localuri specializate în pizza şi alte gustări, apărut iniţial în Spania, apoi şi în alte ţări europene (n.tr.)

Chipul lui Belzer simulă indignarea.

– N-am spravegheat niciodată discuţiile cuiva! protestă el, apoi adăugă, după o scurtă pauză: Avem oameni pentru aşa ceva.

Remarca îl făcu pe Danny să zîmbească. Probabil că părea totuşi îngrijorat, pentru că avocatul se grăbi să-l asigure:

– Asta s-a petrecut în altă ţară, domnule Cray. Legile de acolo sînt diferite de ale noastre.

Danny dădu din cap, gînditor, apoi întrebă:

– Şi ce vreţi să fac eu?

– Dacă am putea să aruncăm o privire prin hîrtiile domnului Terio...

– Hîrtiile lui, repetă Danny. Ce fel de hîrtii?

Belzer dădu din umeri.

– Indiferent care. Iar dacă am descoperi cu cine a discutat sau *şi cu cine* a mai discutat, ar fi şi mai bine.

„Deodată am ajuns să discutăm la trecut“, îşi zise Danny.

– A discutat?

Belzer dădu din cap şi-i explică:

– Domnul Terio a răposat.

Danny clipi.

Avocatul se mişcă pe scaun şi-i zise:

– S-a anunţat la ştiri.

Danny îi aruncă o privire, încercînd să se scuze:

– Abia m-am întors în oraş. Am fost cu prietena mea în Carolina de Nord, aşa că...

– A scris în ziare, îi spuse Belzer, apoi îşi roti un deget în aer. A fost la televizor, la radio...

Danny se gîndi la cele auzite.

– Deci tipul era... important? Adică, din moment ce s-a scris în ziare...

Belzer clătină din cap.

– Nu, recunoscu el. Nu era „important“. Era profesor de colegiu. S-a scris mai mult despre modul în care a murit decît despre cine a fost.

Danny sorbi din nou din cafea şi se aplecă spre avocat.

– *Modul* în care a murit?

Belzer privi un avion aterizînd pe pista din fața ferestrei. După un timp, zise:

– Domnul Terio s-a zidit singur.

Danny nu fu convins că auzise bine. După două secunde întrebă:

– Poftim?

Belzer se întoarse spre el.

– Am zis *că s-a zidit* singur.

„E o chestie de limbă, presupuse Danny. Engleza tipului e perfectă, dar perfectă ca o a doua limbă, deci poate că vorbele lui nu exprimă ceea ce gîndește el."

– Cînd spuneți „zidit" vă referiți la ceva... ca în povestea lui Edgar Allan Poe?

Belzer dădu din cap.

– Numai că în cazul domnului Terio a fost o activitate pe care a făcut-o el însuși.

Tînărul rămase nemișcat și nu spuse nimic un timp. Apoi atitudinea sa de om de afaceri dispăru, iar el scoase un chicotit plin de neîncredere.

– Îmi pare rău, dar... „a făcut-o el însuși"?

Belzer confirmă, dînd din cap.

– S-a zidit singur de viu.

Danny se auzi zicînd:

– *Ce!?*

Belzer dădu din cap.

– Dar... cum se poate *face* așa ceva? întrebă Danny.

Avocatul clătină din cap, exprimîndu-și nedumerirea. Apoi se încruntă și încercă să explice:

– Conform celor afirmate de poliție, s-a dus la Home Depot și a cumpărat tot ce îi era de trebuință. Apoi a construit o cămăruță, el fiind în interiorul acesteia.

Lui Danny nu-i venea să creadă. O asemenea idee îl întorcea pe dos.

– Dar de ce? De ce ar face cineva *aș ceva?* Există pistoale. Poduri. Pilule!

Belzer clătină din cap, aproape melancolic.

– Evident, era nebun.

„Rahat!“ îşi zise Danny.

– Sigur că era nebun, dar... Ce l-a făcut să săvîrşească un asemenea gest? Chiar şi oamenii nebuni au *motive* să facă ceva. Chiar dacă sînt motive *nebuneşti*.

Belzer făcu un gest care demonstra un amestec de neajutorare şi indiferenţă.

– Sînt convins că ai dreptate.

Danny dădu din cap, apoi îşi trecu mîna prin păr. În cele din urmă făcu un efort să revină la treburile lor.

– Bine, deci domnul Terio e un personaj misterios. Dar de ce aţi apelat la mine? Înţeleg de ce vreţi să aflaţi ce-i cu acea campanie împotriva clientului dumneavoastră, dar de ce nu aţi solicitat serviciile firmei Fellner Associates? Nu mă înţelegeţi greşit, continuă Danny înainte ca avocatul să fi apucat să-i răspundă, mă simt flatat. Numai că... Ei sînt o firmă serioasă. Eu sînt un individ singur. N-am nici pe departe resursele lor.

Şi mai era ceva ce n-ar fi vrut să zică, dar care era atît de evident, încît nu putea fi ascuns: el era un detectiv cu jumătate de normă, care nici măcar nu avea licenţă, în timp ce Fellner Associates avea vreo şase birouri în şase ţări şi 120 de salariaţi, printre care se afla un fost director adjunct al CIA. Firma avea acces la vreo sută de baze de date confidenţiale şi la un Rolodex[1] plin cu nume şi numere de telefon ale unor experţi în tot felul de domenii, de la „documente îndoielnice“ la informaţii de medicină legală. Deci întrebarea sa nu era lipsită de sens.

– Pentru că ai mai lucrat pentru domnul Zebek, îi mărturisi Belzer.

Danny păru surprins.

– Chiar aşa?

Avocatul dădu din cap.

– Ai fost... cred că denumirea este „subcontractant“. Ai ajutat la rezolvarea unei probleme pe care Fellner o primise de la o companie a domnului Zebek.

---

[1] Repertoar rotativ, cu informaţii de contact (n.tr.)

Danny clătină din cap şi recunoscu:

– Nu-mi amintesc.

– Sistemi di Pavone.

Danny încercă să-şi aducă aminte. Făcuse multă treabă pentru Fellner, dar la un nivel atît de jos, încît de multe ori nu i se spunea nici măcar numele clientului. Sistemi di Pavone nu-i spunea nimic, dar ar fi fost nepoliticos să recunoască.

– Da...

– Domnul Zebek recurge la Fellner pentru... cum să-i spunem? – „activităţi legate de afaceri". De cele mai multe ori pentru că-i precaut în unele cazuri de asocieri şi de achiziţii. Dar problema legată de Terio este diferită. E vorba de un atac personal, zise Belzer, apoi făcu o pauză, pentru ca Danny să priceapă despre ce era vorba, după care continuă: Deci nu-i nevoie să-l implicăm pe Fellner. Ne dorim ca investigaţia cazului Terio să nu aibă nici o legătură cu celelalte anchete, dar, într-un fel, să păstrăm afacerea în aceeaşi firmă.

Danny dădu din cap că înţelesese. Apoi se mişcă stînjenit pe scaun şi se aplecă spre avocat. Voia să întrebe ce salariu va primi – o chestie destul de dificilă. Fellner îl plătea cu douăzeci şi cinci de dolari pe oră, dar îi făcea chitanţă pentru o sumă dublă. Aşa că ar putea să ceară treizeci şi cinci de dolari... Sau chiar cincizeci... (dacă putea să solicite un asemenea salariu cu o mutră serioasă).

La difuzor se făcu un anunţ pentru public, iar Belzer se uită la ceasul de la mînă.

– La ce oră pleacă avionul dumneavoastră? întrebă Danny.

– Cînd îi spun eu, răspunse Belzer, ridicînd uşor bărbia.

Dură un timp pînă cînd Danny pricepu, iar după aceea se auzi spunînd:

– Sigur, pot să vă fiu de folos, dar... poate că aţi putea să fiţi ceva mai clar în privinţa a ceea ce căutaţi.

– Christian Terio, insistă Belzer, părînd puţin plictisit. Doar atît. Cine era. Pe cine ajuta.

– Aţi spus că era profesor.

– Lucra la Catedra de studii filosofice şi religioase de la Universitatea George Mason, îi explică Belzer. E greu de înţeles

de ce cineva aflat într-o asemenea poziţie ar fi vrut să-i facă rău domnului Zebek. Aşa că am dori să aflăm ceva mai multe despre prietenii şi colegii săi, despre oamenii care îi erau apropiaţi, despre cei cu care avea legături – dacă există aşa ceva. Se poate să-l fi folosit cineva ca intermediar. Sau să fi fost plătit să facă ceea ce a făcut.

– Adică?

– Să-l ponegrească pe clientul meu.

– Se poate să văd articolele? întrebă Danny. Mi-ar putea fi de folos.

Belzer se gîndi, apoi se interesă:

– Citeşti în italiană?

Danny păru copleşit de regret. Avocatul dădu din umeri.

– Bine, poate că o să le traducem pentru tine, deşi... nu-s convins că-ţi vor fi de folos, concluzionă el, apoi făcu o pauză, după care schimbă vorba. Sîntem interesaţi *în mod deosebit* de orice informaţii pe care le poţi obţine – pe hîrtie, din calculator, de orice fel. S-ar putea să fie ceva care să ne intereseze – să reprezinte legături cu domnul Zebek – pe care noi le vom recunoaşte, dar pe care tu nu ai cum să le recunoşti.

– Lucruri care pot avea înţeles doar pentru clientul dumneavoastră.

Belzer îşi lăsă mîinile să cadă, ca paginile unei cărţi.

– Exact. Cu cît vom obţine mai multe informaţii primare, cu atît mai bine. În afară de asta, vrem să-l investighezi pe domnul Terio de parcă am fi într-o situaţie de preluare ostilă a unei companii.

– Da... deci vreţi să vă fac un profil psihologic al lui.

– Exact. Cu cît mai multe amănunte.

– Doriţi şi o evaluare a averii sale?

Avocatul dădu din cap.

– Da, ţinînd cont că Terio era un profesor şi nu un dictator nigerian, o evaluare a averii sale ne-ar ajuta să aflăm cine-l plătea.

Danny îşi drese glasul.

– Nu văd nici o dificultate, dar aş vrea să ştiu de ce buget dispun.

Avocatul făcu un gest de indiferenţă.

– Bugetul e... deschis. O să plătim toate cheltuielile – şi salariul tău, care este... cît? O sută de dolari pe oră?

Danny încercă să nu-şi arate entuziasmul. Se gîndise dacă poate să ceară treizeci şi cinci sau patruzeci de dolari pe oră, iar Belzer *îi oferea* o sută! Trase aer adînc în piept şi zise:

– E bine.

Belzer rînji.

– Domnule Cray, ştiu că eşti artist...

– Dan.

– ... şi că te străduieşti să-ţi faci un nume. Sîntem dispuşi să te ajtăm, dacă e în interesul clientului.

– Sigur.

– Am auzit lucruri grozave despre tine.

– Oare?

Chestia asta i se părea atît de incredibilă lui Danny, încît nu-şi putu stăpîni un rîs nervos.

– Da, insistă Belzer. Am văzut o lucrare a ta la Les Yeux de Monde – aluminiu lustruit. Foarte drăguţă. Şi am înţeles că ai ceva la Torpedo Factory. N-am văzut-o, dar am citit că-i un succes.

Danny se simţi flatat, dar şi iritat. Se vedea că Belzer se pricepea la investigaţii.

– Poate că după ce se va termina povestea asta o să arunc o privire la... *opera* ta, făgădui Belzer.

– O să am o expoziţie, îi spuse Danny. În octombrie, la Neon Gallery.

– Fantastic! Nu cumpăr multe lucrări de artă, dar am cîte ceva, aşa că...

După aceste cuvinte, Belzer îi întinse un plic cu antetul Admirals Club.

– Avansul tău, îi explică el. Cinci mii pentru început – pentru osteneala ta şi pentru cheltuieli. Să ţii evidenţa banilor, pentru că o să-ţi mai dăm, dacă va fi nevoie.

Era primul avans primit de Danny. De obicei aştepta cam două luni pînă cînd Fellner prelucra solicitarea lui pentru plata

orelor de muncă şi a cheltuielilor. Era uimitor să dispună de atît de mulţi bani gheaţă deodată.

– Deci...

– Fă ceea ce trebuie, îi zise Belzer, apoi se ridică în picioare, ajutîndu-se de bastonul său cu măciulie de argint; scoase din buzunar o carte de vizită, pe care era scris doar un număr de telefon şi nimic altceva. Telefonul meu celular, îi explică Belzer. Sună-mă atunci cînd o să afli ceva.

După aceea se întoarse şi, făcînd un semn de despărţire peste umăr, îşi înfipse bastonul în covorul de pe podea şi plecă.

Danny rămase locului, cu cartea de vizită în mînă, gîndindu-se: „O sută de dolari pe oră opt ore pe zi, cinci zile pe săptămînă... ce s-a întîmplat cu tipii care ronţăiau alune prăjite în miere?“

Se uită în jur. Tipii dispăruseră.

„Patru mii pe săptămînă, şaisprezece mii pe lună...“ Abia cînd ajunse în metrou formulă lucrul care-l sîcîise pînă atunci: „Ce fel de avocat umblă însoţit de bodyguarzi?“

4

Fusese un vis, iar el ştiuse că fusese doar un vis, chiar în timp ce-l visase.

Stătea pe o culme, chiar la marginea oceanului, luptîndu-se cu ameţeala. Ţinea în mînă cartea de vizită a lui Belzer, dar îi era imposibil s-o citească. Oricît de mult se străduia, numerele se înmuiau şi deveneau înceţoşate, apoi se transformau în litere care se transformau în *alte* litere încă înainte să capete o formă clară.

Telefonul de lîngă pat suna, încercînd să-l trezească din somn. N-ar fi vrut să răspundă. Voia să citească numărul de pe cartea de vizită. Dar mîna sa se supuse unui reflex şi se întinse după telefon. Pe jumătate adormit, duse receptorul la ureche.

– La mulţi ani, fiule! auzi el vocea răsunătoare a tatălui său.

Danny mormăi un răspuns incoerent şi se ridică, proptindu-se într-un cot şi clipind.

– Am încercat să-l conving să mai aştepte, se auzi vocea mamei sale, dar ştii cum este.

– Bună, mamă, tată, zise Danny, apoi căscă şi se frecă la ochi; părinţii îl sunau din cabana lor din Maine, locuinţa de vară pe care o construise bunicul său.

– E şapte şi jumătate, zise tatăl său, prefăcîndu-se surprins şi nevinovat. *Toată lumea* e trează la şapte şi jumătate. Aşa-i în lumea asta!

– La mulţi ani, Danny, interveni mama sa. Îmi pare rău că te-am trezit.

– Cine se scoală de dimineaţă departe ajunge! declară tatăl lui.

Danny chicoti şi spuse:

– Nu-i nimic, oricum aveam un coşmar.

– Cred că tatăl tău ar trebui să înveţe să-ţi respecte orele de somn, insistă mama sa. Artiştii lucrează la alte ore decît ceilalţi oameni. *Eu* înţeleg asta.

Tatăl său scoase un sunet dispreţuitor.

– Vorbesc serios, Frank!

Ca de obicei, părinţii lui nu discutau prea mult cu el, ci se împungeau între ei în felul lor plin de umor. Pentru Danny, afecţiunea pe care părinţii săi o manifestau unul faţă de celălalt era indiscutabilă. Danny era cel mai mic dintre cei trei fraţi Cray şi cel mai înţelegător dintre ei. Spre deosebire de Kevin şi Sean, lui Danny îi făcea plăcere să audă împunsăturile tatălui său şi se străduia să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

– Ce fel de vis? întrebă tatăl lui. Coşmarul care-ţi aminteşte obsedant că ai împlinit treizeci de ani...

– Hei!

– ... şi n-ai slujbă?

– Am doar douăzeci şi şase de ani!

Bătrînul scoase un suspin de încîntare.

– *Frank!* E ziua lui de naştere!

– Scuză-mă. *Douăzeci şi şase* de ani. Ai făcut cea mai bună şcoală...

– Frank!

Danny părăsi patul şi trase firul de telefon după el, pînă în bucătărie.

– Am nişte veşti bune: o să am o expoziţie în octombrie. La Neon Gallery.

– Adevărat? replică tatăl său, devenind brusc serios.

– E ceva, mărturisi Danny, în timp ce umplea cafetiera cu apă.

– Oh, Danny!

Făcu cafeaua în timp ce mama lui pălăvrăgea în legătură cu ce geniu era el şi cum ştiau toţi că-i doar „o problemă de timp“... În cele din urmă tatăl său nu mai rezistă şi schimbă subiectul, răcnind cu un accent irlandez exagerat:

– Eu şi mama ta ne întoarcem în patria străbunilor!

– Ce faceţi?

– Ne întoarcem acasă, fiule, douăsprezece zile şi unsprezece nopţi, Dublin, Waterford, Kerry şi Cork. Sînt convins că o să fie grozav.

Danny izbucni în rîs. „Patria străbunilor." Din cîte ştia el, nimeni din familia lor nu călcase în Irlanda de vreo sută de ani.

Înainte să plece la serviciu, Caleigh îi pregătise un mic dejun de ziua lui, iar Danny se aşeză şi-i ascultă pe părinţii săi pălăvrăgind despre excursia lor. Ca şi Danny, Caleigh era vegetariană, deşi consumau produse lactate şi, rareori, peşte. Îşi spuneau că fac acest lucru pentru grăsimile de tip omega 3. Pe farfuria înfăşurată în folie de plastic se aflau somon afumat şi brînză cu smîntînă, înconjurate de inele de ceapă, atît de subţiri tăiate încît erau transparente. Un covrig cu mac îl aştepta în prăjitorul de pîine. Danny se întinse şi trase mînerul în jos, iar spirele rezistenţei se încinseră, devenind portocalii.

Alături, rezemată de recipentele pentru sare şi piper, se afla o felicitare de ziua lui. Pe prima pagină, din carton alb, se vedea un ursuleţ de pluş cu un tort în faţă, pregătindu-se să sufle în lumînări. Danny deschise felicitarea şi descoperi un mesaj scris de mînă: „La mulţi, mulţi ani, iubitule! C."

Apoi cafetiera începu să fiarbă, iar Danny turnă apa peste cafeaua măcinată, ascultînd cu răbdare monologul tatălui său despre Caleigh. („Cînd a trecut de la Dublin la Caleigh?" se minună Danny)

– E o fată grozavă, zicea tatăl lui, iar într-o zi o să se trezească şi-şi va da seama că trăieşte cu un individ jalnic...

– Un individ jalnic? În ce secol trăim, tată?

Tatăl său mormăi, apoi zise;

– Ţi-am pregătit un cadou, dar mama ta nu l-a expediat la timp.

Mama şopti:

– Am sperat să vii aici, măcar pentru weekend. Tatăl tău se gîndeşte să cumpere o barcă nouă, aşa că avem nevoie de sfatul tău.

– O să-ţi placă, băiete! Am găsit ceva grozav, răcni tatăl lui.

– Prea grozav, după părerea mea, exclamă mama sa. Dragul meu, sînt convinsă că ai treabă. La mulţi ani!

– Mulţumesc.

Prăjitorul de pîine scoase covrigul afară.

– Te iubim! Te iubim! Te iubim!

– Şi eu vă iubesc.

Pe la zece, Danny stătea deja de o oră la masa din bucătărie, căutînd cu ajutorul laptopului informaţii pe internet. Mai întîi fusese pe pagina de web a Universităţii George Mason, unde descoperise toate numerele lui Terio: de telefon (împreună cu adresa locuinţei) şi de fax, precum şi adresa de e-mail. Catedra de studii filosofice şi religioase avea pagină web proprie, care cuprindea note biografice pentru fiecare dintre membrii săi din facultate. Conform acesteia, Terio obţinuse licenţa la Georgetown, în 1978. După doisprezece ani îşi dăduse doctoratul la Universitatea Johns Hopkins. („De ce a avut nevoie de atît de mult timp?" se miră Danny.) De la Johns Hopkins plecase să predea la Universitatea din Boston, înainte să vină la George Mason. În ultimul deceniu publicase vreo zece articole în reviste de specialitate, iar în 1995, cartea *Mormîntul care radiază: Sihăstrie şi extaz în creştinismul timpuriu*.

Căută pe site-ul Amazon, dar cartea nu se mai găsea de vînzare, aşa că Danny se duse pe Alibris.com, unde descoperi o ediţie mai veche pentru douăzeci de opt de dolari şi ceva mărunţiş. După ce comandă cartea şi plăti pentru expediere, se duse pe pagina de web a ziarului *Washington Post*, ştiind că de acolo putea să descarce articolele despre Terio şi despre moartea acestuia. Spre enervarea sa, pagina nu funcţiona şi nu avea cum să afle cînd va fi accesibilă – poate peste cîteva minute, poate peste cîteva ore...

Folosind filtre de hîrtie şi un con de plastic, îşi făcu o altă ceaşcă de cafea şi încercă din nou. Nimic.

Oftă, se rezemă de speteaza scaunului şi se gîndi ce alternative avea. Nu cunoştea pe nimeni de la *Post* suficient de bine ca să-i ceară o favoare, dar cunoştea mulţi oameni care aveau acces la Nexis – baza de date extraordinar de scumpă ale cărei arhive electronice cuprindeau textul complet al mii de ziare şi reviste. Fellner era înscris la baza de date... dar Belzer voia ca Fellner să

nu fie amestecat, iar lui Danny îi convenea. Avea să procedeze după metoda cea veche: o vizită la bibliotecă.

Luă un carnet pentru notiţe şi coborî pe scara de incendiu pînă în hol, se uită în cutia poştală – nu găsi nimic – apoi coborî scara din faţă şi ajunse pe trotuar. Blocul în care locuia se afla oarecum în spatele clădirii cu trei etaje din Mintwood Place, la vreo treizeci de metri de Columbia Road – locul în care se desfăşura un carnaval.

Se întrebă dacă să meargă cu maşina, dar consideră că nu era bine să ia Bombardierul Cafeniu de unde staţiona. Nu numai că Oldsmobilurile aveau nevoie de spaţiu de parcare foarte mare, dar din cauza numărului de Virginia nu putea parca mai mult de două ore în multe dintre locurile rezervate pentru rezidenţii din Districtul Columbia. În plus, aerul condiţionat nu mergea, starterul se rablagise, iar parcarea era dificilă. O să ia autobuzul. Difuzoarele bubuiau în ritm de salsa, iar vagabonzii stăteau în mijlocul străzii, dirijînd maşini în parcare (indiferent dacă şoferii voiau sau nu). Puşti pe role alergau printre pietoni. La colţ, o femeie albă, bine îmbrăcată, stătea lîngă trotuar, certîndu-se cu un poliţist negru implacabil, care-i dădea o amendă pentru Jaguarul ei.

– De ce nu am voie să parchez aici? întreba ea. Nu mi-aţi dat nici o explicaţie. Faptul că aparatul de taxat e defect nu înseamnă că spaţiul e defunct.

Danny rînji. Nu auzise pe nimeni folosind cuvîntul *defunct* – nu într-o conversaţie şi nu în Adams-Morgan, unde jumătate dintre locuitori nu prea vorbeau *fluent*.

Cămaşa începuse deja să se lipească de el în timp ce aştepta autobuzul lîngă bancă – aşteptă pînă cînd îşi dădu seama că i se plăteau cheltuielile. Şi nu numai cheltuielile, mai primea şi o sută de dolari pe oră, aşa că nu avea de gînd să-i facă vreo favoare clientului său, luînd autobuzul.

Aşa că făcu semn primului taxi pe care-l văzu şi după cinci minute coborî în faţa bibliotecii Cleveland Park, de pe Connecticut Avenue. În majoritatea cazurilor evita bibliotecile. Manevrarea fişelor i se părea un coşmar, iar microfilmele nu erau

cu nimic mai grozave. De cele mai multe ori nu putea să găsească la bibliotecă ceea ce căuta, iar cînd găsea, maşinăriile îi scuipau copii cenuşii-pe-fond-cenuşiu, care i se îndoiau în mînă. Nu putea suferi aşa ceva.

Din fericire, moartea lui Terio era destul de recentă pentru ca ziarele pe care le căuta să fie încă în rafturi. Numai că în ele nu se găsea mare lucru...

În *Post* găsi un necrolog, cu o fotografie. Danny se uită la poză mult timp, dar din ea nu se putea afla nimic. Terio era un bărbat care arăta bine, de aproape patruzeci de ani, cu zîmbet blînd şi barbă ce începuse să încărunţească. Textul în sine era scurt, rezumînd viaţa lui Terrio printr-un şir de propoziţii simple, care se sfîrşeau cu cuvintele „n-a lăsat urmaşi". Dar articolul nu era lipsit de interes. Conform ziarului *Post*, Terio fusese preot iezuit timp de şase ani, înainte să renunţe la jurămîntul făcut şi să devină profesor. („Deci de aceea durase atît de mult pînă îşi luase doctoratul," îşi spuse Danny.)

Washington Times concepuse articolul ca pe o ştire, nu ca un necrolog. Textul relata circumstanţele descoperirii cadavrului, inclusiv numele poştaşului îngrijorat şi ale ajutoarelor de şerif din districtul Fairfax care descoperiseră cadavrul. *Times* cita declaraţiile medicului legist, care atribuia decesul deshidratării, deces petrecut între 23 şi 24 iulie.

Altceva nu mai se găsea prin ziare, aşa că Danny căută prin *Ghidul cititorilor de literatură din periodice*, căutînd articolele scrise de profesor. Existau doar cîteva, iar Danny le notă în carnetul său, alcătuind un fel de bibliografie. (Măcar să aibă ce se treacă în raportul său, dacă n-o să descopere nimic în alte privinţe.) Uitîndu-se la titluri, descoperi că ultimele articole se intitulau „Sincretism în Kurdistanul de Vest" şi „Uzelyurt: Vatican şi yezidii"[1].

Danny se considera un tip cult, dar Kurdistanul nu era o ţară de care să fi auzit. Cît despre yezidi... Enciclopedia îl lămuri în privinţa Kurdistanului:

---

[1] Yazidi, yezidi – adepţii unei religii din Orientul Mijlociu, în marea lor majoritate kurzi (n.t.)

O regiune tradiţională, un platou întins şi o zonă muntoasă locuită în principal de kurzi, care include o mare parte din ceea ce constituie acum Turcia de est, Irakul de nord şi partea de nord-vest a Iranului (ca şi arii mai restrînse din nordul Siriei şi din Armenia).

În mintea lui Danny, regiunea aceea îi sugera o vîltoare de nebunie politică, pe care o lua ca atare. De fapt, nu ştia mare lucru despre zona aceea. Doar lucrurile obişnuite: dictatori şi praf. Meşteşugari şi tortură.

Luă alt volum al enciclopediei şi descoperi o singură referire la yezidi, care îi definea ca fiind „o religie sincretică din Orientul Apropiat".

Şi cu asta termină cu biblioteca. Ieşi în Connecticut Avenue, îşi cumpără o felie de pizza de la băcănia italiană La Vace, apoi luă un taxi ca să-l ducă în campusul din Fairfax al Universităţii George Mason. Se dovedi că şoferul venise de curînd în ţară. Fusese diplomat îr Liberia şi avea nevoie de ajutor ca să ajungă în Virginia, dar Danny îl conduse cu brio, direcţionîndu-l către Key Bridge, apoi pe strada 66 pînă pe şoseaua de centură.

Aflată într-un campus dintr-o suburbie de la vreo douăzeci de kilometri de Washington, Mason era o universitate de stat cu o reputaţie în creştere şi cu un număr de studenţi ce creştea şi mai iute. Danny ştia unde era universitatea. Cu cîteva luni înainte o dusese pe Caleigh la un concert al lui Dave Matthews, ce avusese loc în apropiere, la Nissan Pavilion.

În timp ce se îndrepta către Centrul Vizitatorilor, aflat pe o colină joasă, şi se întreba dacă taximetristul va reuşi să ajungă înapoi în Districtul Columbia, Danny îşi spuse că se putea să-şi piardă vremea de pomană. De fapt, ce se aştepta să găsească? Probabil nimic. Dar vizitarea universităţii era una dintre pietrele ce trebuia neapărat răsturnată, ca să nu pară idiot în ochii clientului. („Vrei să spui că nici măcar nu te-ai dus să vezi unde a lucrat?")

Aşa că se duse la Centrul Vizitatorilor, unde o tînără musculoasă îi dădu o broşură care avea o hartă pe spate.

– Căutaţi-l pe Robinson, îi zise ea. Studiile religioase sînt la etajul doi.

În drum spre „Robinson", Danny se gîndi ce pretext să folosească. Ceva simplu. Nedramatic. Precum... „Salut, sînt un prieten de familie, am vrut să trec pe la biroul lui Chris, să văd cît de greu e să-i muţi lucrurile." Sau ceva mai bun: „I-am împrumutat o carte acum cîteva săptămîni – sper s-o găsesc pe biroul lui".

Ar fi fost o minciună, dar una mică, iar pretextele ţin de meserie. Nu poţi să fii investigator fără ele.

Dar în cazul respectiv nu fu nevoie de nici un pretext. Secretara departamentului – o femeie fălcoasă, într-o rochie înflorată, îi spuse că răposatul profesor nu avea birou.

– Adică *nu mai avea?* întrebă Danny.

Femeia zîmbi, dînd dovadă de răbdare:

– Într-un fel. Adică *avusese* un birou, dar... universitatea s-a extins atît de iute! Cînd profesorul Terio a avut anul sabatic[1], am oferit spaţiul folosit de dînsul doctorului Morris – care era profesor detaşat de la Oxford.

– Oh! exclam Danny, dezamăgit.

– Profesorul Terio trebuia să se întoarcă, îi explică secretara. Doctorul Morris a plecat înapoi în Anglia cu luni în urmă, dar... din cine ştie ce motiv, profesorul Terio a amînat să se întoarcă. Nu avea de ce să se grăbească – şi, evident, el ştia asta – dar...

Femeia îşi clătină buclele cărunte şi-şi închise ochii, strîngîndu-i puternic.

– Îmi pare rău, îi zise Danny.

– N-am fost prieteni, n-a fost nimic între noi. Însă... chestia asta a fost *groaznică.* De fiecare dată cînd îmi amintesc...

Femeia se cutremură şi-şi închise din nou ochii.

După un timp, Danny o întrebă:

– Cît timp a fost în anul sabatic?

[1] An de concediu la care au dreptul profesorii universitari americani, o dată la şapte ani (n.tr.).

– Ca de obicei, îi răspunse secretara. Un an. Făcea cercetare. Cineva a spus că a fost în Orientul Apropiat, la Ankara şi în alte locuri din zonă. Apoi cred că a fost la Roma.

– Da... Ştiţi cînd s-a întors?

– Oh, asta s-a întîmplat acum două luni. Trebuia să înceapă să predea din toamnă. Am fost obligaţi să anulăm cele două cursuri ale sale. Din fericire, n-au existat plîngeri.

– Ce credeţi că l-a făcut să săvîrşească aşa ceva? întrebă Danny.

Femeia clătină din cap.

– N-am nici cea mai vagă idee. Aş fi crezut că-i ultima persoană în stare să se... să facă aşa ceva. Era foarte religios. Deşi presupun că, din punct de vedere religios, nu s-a sinucis. El doar a... creat condiţiile ca să...

Femeia ridică din umeri.

– Credeţi că era credincios? întrebă Danny. Am înţeles că a renunţat la preoţie.

– Oh, şi-a pierdut chemarea, dar, nu şi credinţa, zise femeia, apoi oftă şi-şi lăsă capul într-o parte. Cine ziceaţi că sînteţi?

– Daniel Cray.

– Sînteţi... un prieten?

Danny clătină din cap.

– Sînt de la firma care se ocupă de proprietatea domnului Terio, îi spuse el, întrebîndu-se în timp ce vorbea: „De unde îţi vin asemenea idei?“ Vrem să ne convingem că testamentul pe care-l avem este cel mai recent.

Explicaţia păru s-o satisfacă pe femeie. Expresia încruntată de pe figura ei dispăru, iar zîmbetul îi reapăru.

– Mă întrebam dacă-i pe aici vreunul dintre colegii săi...

Secretara se strîmbă.

– Acum? Glumiţi! E perioada dintre anii şcolari! Nu-i nimeni aici în afară de noi, sclavii. Dacă o să vă întoarceţi peste vreo două săptămîni...

Danny zise că aşa o să facă şi plecă luînd cu el un catalog al cursurilor, în care erau înşirate facultăţile şi cursurile planificate pentru toamna aceea. În timp ce mergea către Sindicatul

Studenților, răsfoi catalogul și văzu că Terio fusese anunțat ca profesor la un curs de Misticism islamic și la un seminar intitulat *Scripturile negre.*

I se făcuse foame (era deja ora trei) și se duse la cafenea. De acolo sună la o companie de taxiuri. După aceea hăpăi un gardenburger și ieși afară. Abia peste cinci minute (care valorau, conform calculelor lui Danny, opt dolari și treizeci și trei de cenți) veni și taxiul. Îi spuse șoferului să-l ducă la tribunalul districtului Fairfax.

Spera să găsească acolo testamentul profesorului. Sau măcar să afle cine-i executorul testamentar, adică omul care știa ce se întîmplase cu hîrtiile lui Terio. Din moment ce nu existau urmași, executorul testamentar era cel care preluase lucrurile profesorului.

Tribunalul era destul de bine organizat și de eficient, iar Danny îl vizitase de mai multe ori pînă atunci. Însă avu nevoie cam de o oră ca să pună mîna pe testament, iar cînd îl văzu fu dezamăgit. Documentul, datat cu cinci ani în urmă, lăsa proprietățile lui Terio „preoților și călugărițelor care m-au crescut“, adică Adăpostului Catolic din Brooklyn, New York. Firma de avocați care întocmise testamentul era desemnată ca executor testamentar.

După ce fu informat că se făcuse ora cinci și tribunalul se închidea, Danny își notă puținele informații pe care le aflase și se alătură șuvoiului de la ora de vîrf care se îndrepta către cea mai apropiată stație de metrou. După o jumătate de oră, în timp ce trenul trecea prin dreptul cimitirului Arlington, gîndurile lui despre Terio fură întrerupte de amintirea subită că era ziua lui de naștere – și de descoperirea plăcută că tocmai cîștigase șapte sute de dolari.

„Mulțumesc, Isuse!“

5

„Şi mulţumesc şi pentru fata asta grozavă“, gîndi Danny în timp ce el şi Caleigh mergeau pe Columbia Road. Caleigh era de fel din Dakota de Sud, dintr-un oraş numit Pierre – nume care nu se pronunţa în maniera franţuzească, obişnuia ea să amintească oamenilor, ci cu accentul ciudat, ce comprima sunetele, al celor din Dakota. „E Peer, insista ea, doar Peer“[1].

Anul trecut, Danny fusese la ea acasă de Crăciun, şi fusese şocat să descopere un ţinut fără nici un fel de podoabe: banal, sterp, dur. Ţinutul acela arăta ca o duşumea de lemn, netedă şi de culoare bej, ce se întindea către orizont, iar temperatura cobora pînă la valori inimaginabile. „Minus douăzeci şi două grade Celsius. Minus treizeci de grade. Cît de mult poate să scadă? La ce temperatură poţi rezista?“ Iar familia ei... Caleigh fusese cea mai mică şi singura fată dintre cei opt copii. Ceilalţi şapte fraţi erau imenşi, viguroşi şi costelivi. Îţi venea greu să-ţi imaginezi la cîte generaţii de truditori ai ţarinei şi de vînzători de tractoare putea să apară un copil atît de delicat, de senin şi de frumos ca femeia care-l ţinea pe Danny de braţ. Caleigh nu era de acord cu opiniile lui. „Sînt bine“, afirma ea, atunci cînd i se spunea că-i frumoasă.

Dar bărbaţii hispanici de la intersecţia Eighteenth Street cu Columbia Road ştiau despre ce-i vorba. În timp ce perechea trecea pe lîngă ei, unul dintre indivizi îşi îndreptă ochii spre cer şi mormăi un soi de rugăciune, în timp ce prietenul său se prefăcea

---

[1] De fapt, în pronunţie românească, „pir“ (n.tr.)

că fusese trăsnit. În timp ce se împleticea uşor, îl bătu pe spate pe un al treilea individ şi exclamă:

– *Chica sabrosa, chavo!*

Iar apoi toţi trei izbucniră în hohote de rîs.

Cei doi se opriră în faţa vitrinei unui magazin cu mîncare pentru animale de casă, pentru „îndeplinirea sarcinilor privind făpturile". Caleigh era înnebunită după animale, iar politica strictă a celor din bloc de a interzice accesul animalelor reprezenta blestemul vieţii sale. În fiecare duminică se uita pe lista proprietăţilor de închiriat, căutînd o locuinţă „prietenoasă pentru animale". Îl tîra pe Danny prin locuinţele acelea, dar chiriile erau atît de mari, încît apartamentele oferite erau, fără excepţie, „la preţuri cîineşti", după cum se exprima Danny.

Între timp, Caleigh se împrietenise cu Magda, proprietara magazinului cu hrană pentru animale. În seara aceea, ca de obicei, Danny şi Caleigh aveau să intre în magazin, ca să ia în braţe şi să alinte un căţel (de data asta un otter hound, un cîine pentru vînatul vidrelor).

După cinci minute ajunseră la restaurantul italian favorit, I Matti, unde şeful de sală îi salută cu un teatral *„Buona sera!"* Ca întotdeauna, Marco îi luă mîna lui Caleigh şi o întrebă dacă Danny se poartă frumos cu ea. Iar cînd ea recunoscu că se poartă frumos, expresia severă a lui Marco fu înlocuită de una zîmbitoare, iar el îi conduse pe cei doi la o masă foarte bună, cu vedere la stradă.

După ce Marco plecă, Danny mormăi:

– Tipul e îndrăgostit de tine, ţi-ai dat seama, nu-i aşa?

Caleigh îşi dădu ochii peste cap şi minimaliză toată treaba:

– Ăsta-i Marco. Se poartă la fel cu toată lumea.

– Exact! Atunci de ce avem parte de masa asta, la care stăm doar noi doi sau uneori – dacă are baftă – primarul? Nu cred că ai dreptate.

Caleigh ridică din umeri.

– Dacă zici tu...

După ce comandară, tînăra îi ceru:

– Povesteşte-mi despre caz.

– Caz?

Caleigh se înroşi.

– Da! Aşa se spune, nu? Te ocupi de un caz. Ca şi Nero Wolfe.

Danny se încruntă.

– Nero Wolfe era gras. Şi bătrîn. Şi nu-şi părăsea niciodată apartamentul.

– Bine, acceptă ea. Ca şi el, cu aceste diferenţe.

– Cred că merge bine, zise Danny, ridicînd din umeri. Oricum, e o treabă rentabilă.

Curînd le fu adusă o farfurie cu *bruschetta pomodoro*[1] şi pahare cu Greco di Tufo[2]. Danny îi povesti despre vizita dezamăgitoare la Universitatea George Mason.

– Aşa că după aceea m-am dus la tribunal.

– De ce?

– Ca să văd testamentul tipului.

– Pentru ce? Adică sînt sigură că un testament e interesant, dar... Cînd muşcă din *bruschetta* se desprinseră o mulţime de firimituri uleioase. Vai! exclamă ea şi strînse firimiturile într-o grămăjoară, pe farfurie. S-ar putea să nu mă descurc prea grozav într-un concurs de paste, mărturisi ea.

Trecuse un deceniu de cînd se mutase la est de oraşul Pierre, dar Danny putea încă să audă accentul zonei de cîmpie în vocalele lipsite de intonaţie din glasul ei, aşa cum vedea şi sîngele sioux în pomeţii proemineţi ai figurii ei. Era sclipitoare ca o perlă şi informată ca nimeni altul, dar Swarthmore, Harvard şi Washington nu fuseseră în stare să înlăture fata de la ţară din ea. Caleigh nu numai că ştia să conducă un tractor, dar se pricepea şi să-i repare motorul.

Şi bucata lui de *bruschetta* explodă cînd muşcă din ea, iar Caleigh chicoti.

– S-ar putea să nu fim pregătiţi să cinăm în public, decise ea. Bine, ce-i cu testamentul?

---

[1] *Bruschetta* – mîncare italienească, care constă în pîine prăjită frecată cu usturoi şi unsă cu ulei de măsline; deasupra ei se pot pune roşii, ardei sau brînză; în cazul *bruschettei pomodoro*, pîinea este acoperită cu tomate. (n.tr.)

[2] Greco din Tufo – vin celebru din localitatea Chiconche, din provincia italiană Avelino. (n.tr.)

– Cred că tipul era orfan, îi spuse Danny.

– Serios? De ce crezi asta?

– Pentru că a lăsat tot ce avea unui centru de caritate din New York. Altfel, drumul la tribunal a fost pierdere de vreme. Testamentul era vechi de cinci ani şi nu pomenea nimic de hîrtiile sale. Nu există „dispoziţii concrete privind bunurile personale".

– Cine-i executorul testamentar? întrebă ea.

Danny clătină din cap şi-i răspunse:

– O firmă de avocatură – cea care i-a redactat testamentul.

– Da... Nu avea prieteni? Rude?

– Din cîte am aflat, nu avea.

– Groaznic!

„Exact la ce te-ai aştepta de la ea, îşi zise Danny – să-i pară rău pentru cineva de care nu auzise pînă atunci. În plus, pentru cineva *mort*."

– Ce s-a întîmplat cu hîrtiile lui? întrebă Caleigh.

– Nu ştiu.

– Dar s-ar putea să te lase să le iei, nu-i aşa?

Danny se încruntă şi-i răspunse:

– Mmmm... poate că nu.

– De ce nu?

– Pentru că sînt implicaţi avocaţi, iar avocaţii au idei amuzante în privinţa hîrtiilor... şi, din punct de vedere tehnic, acestea aparţin beneficiarului testamentului.

– Adică fundaţiei aceleia...

– Adăpostul Catolic din Brooklyn. E un orfelinat. Am verificat.

– Dar ar putea să te lase să te uiţi prin ele, nu-i aşa?

Danny dădu încet din cap.

– Mda... s-ar putea să mă lase... s-ar putea să nu mă lase...

Caleigh îndrăzni să muşte din nou din *bruschetta*. În cele din urmă, zise:

– Deci... n-ai făcut nimic.

Danny făcu un gest neajutorat.

– Cîştig o sută de dolari pe oră – ceea ce înseamnă *ceva*. Dacă te gîndeşti bine, cel mai rău lucru care mi se poate întîmpla e să rezolv cazul imediat. Cu ce m-aş alege?

După o oră, ajunseseră înapoi în apartament, fiecare din ei simţindu-se minunat în compania celuilalt.

– Iar acum o să ne bucurăm de un desert adevărat! promise Caleigh, în timp ce se ducea spre dormitor cu ochii ei albaştri scînteind.

Danny se uită după ea, urmărind cum îşi unduia şoldurile. „E din cauza vinului, îşi spuse el. După două pahare i-au dispărut toate inhibiţiile." Adevărul era că, pentru o persoană atît de austeră, Caleigh avea un libido aparte.

– Probabil că în altă viaţă am fost „chinuită de dorinţa trupească", glumise ea odată. Dar asta s-a întîmplat atunci.

„Iar acum se întîmplă asta", îşi zise Danny, în timp ce tînăra pătrunse pe uşa dormitorului şi-i aruncă o privire.

– Să nu pleci nicăieri.

Nici n-avea de gînd. Dar în timp ce aştepta, scrise o notă pe un post-it şi o lipi de uşa frigiderului: „Să telefonez avocatului care se ocupă de proprietăţi". Apoi dădu iute telefon unui furnizor de informaţii din Daytona Beach şi-i ceru de urgenţă lista convorbirilor telefonice ale lui Terio în luna dinaintea morţii sale.

– Nu numai numerele de telefon, zise Danny. Vreau şi numele.

Tocmai recita numărul cărţii de credit Visa şi data expirării acesteia cînd Caleigh apăru în camera de zi purtînd o pijama neagră, transparentă, ca de cadînă.

– Uuaaaa! exclamă el şi o făcu pe Caleigh să izbucnească în rîs pentru că scăpă telefonul în timp ce încerca să-l pună în furcă. Pot să-ţi ofer ceva?

– Ce? întrebă Caleigh.

– Nu ştiu. Ce zici de mine?

Dimineaţă, atunci cînd Danny ieşi de sub duş, Caleigh plecase deja la serviciu.

Danny îşi înfăşură un prosop în jurul mijlocului, îşi făcu o ceaşcă de cafea şi îi telefonă lui Alfred Dunkirk, avocatul care se ocupa de proprietatea lui Terio. Cu toate că Belzer nu pomenise de posibilitatea de a bloca bunurile lui Terio printr-un proces,

Danny consideră că era mai prudent să-l ia cu binişorul pe avocatul răposatului profesor.

– Am citit articolul despre moartea domnului Terio, îi zise Danny, precum şi anunţul mortuar din *Post.*

– Da?

– Mă întrebam ce-i cu casa...

– Poftim? exclamă avocatul, care nu pricepuse ce se dorea de la el.

– Mă întrebam dacă va fi vîndută.

Dunkirk nu încercă să-şi ascundă dispreţul faţă de oportunismul lui Danny, dar nici nu refuză să-i răspundă la întrebare – sau nu în totalitate.

– Sunaţi la Spencer Realty, sugeră el. Ei se ocupă de asta.

Iar Danny făcu ce i se spusese.

– Al Dunkirk mi-a spus să vă telefonez, îi zise el agentei imobiliare. Mi-a spus că vă ocupaţi de casa domnului Terio.

– Aşa este, îi răspunse femeia. Noi ne ocupăm.

– M-ar interesa foarte mult să văd clădirea.

– Da, bine... e grozav... dar trebuie să vă spun că-i cam prematur. N-o pun în vînzare pînă săptămîna viitoare.

– Oh! îşi exprimă Danny dezamăgirea.

Agenta imobiliară se grăbi să-l liniştească:

– Oh, pot să vă arăt casa, îi făgădui ea. Nu pot să vi-o vînd. Încă nu. Dar, dacă vă interesează cu adevărat, putem să o vizităm chiar în dimineaţa asta.

Nu i se păru o idee bună să se ducă la biroul Adelei Slivinski cu Bombardierul – era o maşină care strica impresia oamenilor despre şofer. Aşa că luă un taxi. Adele, o tipă de patruzeci de ani cu o cască de păr blond ţepos şi cu un nas mic şi cîrn care nu se potrivea cu restul feţei, era o femeie plină de energie, cu un Mercedes alb cu o plăcuţă de înmatriculare pe care scria HOMEY[1].

– Îmi place numărul dumneavoastră, comentă Danny, în timp ce se desprindeau de trotuar şi se îndreptau către Route 50 West.

[1] Numărul sugerează ocupaţia şoferului, *home* însemnînd, „casă“, „locuinţă“. (n.tr.)

– Aş fi vrut să scrie HOMES sau măcar HOMZ, dar astea fuseseră luate deja. M-am mulţumit cu HOMEY, dar...

– Dar?

– Uneori e înţeles greşit[1]...

Danny chicoti.

Agenta imobiliară începu să vorbească despre chirii şi proprietari, despre avantajele şi dezavantajele caselor vechi în comparaţie cu cele noi. Mercedesul se îndreptă spre vest, trecînd pe lîngă zone imense cu case orăşeneşti scumpe, apoi, deodată, ajunseră la ţară.

– Nu-i grozav? întrebă femeia, în timp ce cotea pe un drum mărginit de tufişuri. E unul dintre ultimele colţişoare din Fairfax care nu şi-a schimbat nici un strop modul de viaţă.

De afară, casa părea cam dărăpănată, dar din punct de vedere al unui cumpărător nu avea nici un neajuns vizibil. Dimpotrivă, arăta a casă confortabilă, în bună stare, cu burlane de aramă şi cu un stejar înalt, care-i apăra acoperişul de soarele după-amiezii. Interiorul era curat, cu covoare persane sîngerii împrăştiate pe podeaua camerei de zi. Gravuri executate manual, din secolul al XIX-lea, în rame simple de lemn, atîrnau de pereţi: peisaje din deşert, caravansaraiuri pline de lume şi scene din souk-uri[2].

„*Drăguţe*, îşi zise Danny, *şi artă adevărată, nu ceva ce cumperi de la magazine K-Mart.*"

Mobila era veche, dar confortabilă: piese simple din lemn, canapele şi fotolii bine tapiţate. Danny mergea după Adele, care deschidea şi închidea uşile dulapurilor goale; văzură baia, care arăta cam ponosită; ajunseră în bucătărie – despre care Adele declară că era „funcţională. Dar, dacă ar fi după mine, aş scoate de aici toate aparatele astea electrice aurii, chiar le-aş scoate". Apoi îl conduse în „spălătorie" şi într-o „cămară drăguţă pentru veselă", după care ezită, în cele din urmă, în faţa unei uşi albe.

---

[1] *Homey* înseamnă şi „homosexual", iar HOMEY poate fi confundat cu HONEY, care înseamnă „miere", dar şi „femeie drăguţă". (n.tr.)

[2] Caravansarai – han pentru caravane; souk – tîrg, zonă comercială dintr-o ţară arabă.

– Şi aici e camera de lucru, oftă ea. Îmi cer scuze pentru halul în care este, sînteţi primul care veniţi aici, sper să fiţi înţelegător, n-am avut timp să fac ordine.

Apoi femeia deschise uşa, se dădu într-o parte şi-l lăsă pe Danny să intre înaintea ei.

Danny se aştepta să găsească un adevărat balamuc, dar era ordine – o încăpere cam mică şi plină de lucruri. Nişte dulapuri negre şi biblioteci pline cu cărţi. Un birou din lemn cu un monitor plat de calculator printre teancuri de hîrtii şi grămezi de cărţi, unele vechi – şi totul acoperit cu praf. Sub birou se găsea un calculator Dell Dimension. O hartă o estului Turciei atîrna pe un perete, iar pe un altul, o hartă a Vaticanului.

Pentru prima oară, Danny simţi că găsise ceva.

– E cam igrasioasă, zise Adele.

– Nu, e o încăpere drăguţă, o asigură Danny, oprindu-se să privească cărţile dintr-o bibliotecă.

După cum se aştepta, majoritatea cărţilor aveau titluri ştiinţifice şi se refereau la diferite aspecte ale religiei. Volume subţiri descriau viaţa şi opera unor sfinţi şi mistici medievali, în timp ce alte volume, mai groase, tratau o gamă largă de subiecte ezoterice, lucrări precum *Evreii din epoca elizabetană* sau cărţi în arabă sau în italiană, despre subiecte pe care Danny nu şi le putea imagina doar după titlu.

Adele strîmbă din nas.

– Sigur că-i mai spaţioasă decît *arată* din cauza harababurii. Iar bibliotecile din perete sînt foarte drăguţe.

Danny dădu din cap:

– Da, e bine să ai aşa ceva.

– Unul dintre lucrurile care-mi plac aici este modul în care se circulă, felul în care se poate trece vîjîind dintr-o cameră în alta. Asta din cauza planului – totul e atît de deschis!

Danny dădea din cap, dar nu o asculta. Atenţia sa era îndreptată asupra unui singur raft, aflat chiar în spatele biroului profesorului. Îl şocase aspectul cărţilor din raftul acela – în cea mai mare parte erau noi şi colorate, nu semănau cu cele de pe alte rafturi. Se uită la titluri:

Tubuli lipidici și pardigma moleculară
Construcții de mașini
Apocalipsa hermetică
Calculatoare pe bază de proteine
Scrierile magice ale lui Thomas Vaughn
Nanotehnologia și limitarea cuantică

– E o încăpere grozavă, dacă ai o colecție de cărți, îi mărturisi Adele. Tot *spațiul de pe rafturi!*

Danny se mulțumi să dea din cap.

– Citești mult, Adele?

– Da, răspunse femeia. Citesc ultima carte de Margaret Atwood...

Danny scoase sunete ce-i arătau interesul, în timp ce trase un volum de pe raft și-l lăsă să cadă deschis în mîna sa. Citi prima frază pe care o văzu: „Nanotehnologia este arta și știința construirii unor dispozitive complexe și practice cu precizie la nivel de atomi". „Da, își zise el, trebuie să mă gîndesc la asta."

Dar nu se gîndi la ceea ce citise. Se gîndea că raftul de cărți arăta ciudat și că puține dintre volumele acelea aveau vreo legătură cu specialitatea lui Terio. Nici între ele nu exista vreo legătură. Terio era un savant care se ocupa de religie, iar cărțile alea erau despre... despre ce? Despre magie sau despre tehnologie? Alchimie sau biologie moleculară? Ca și cum Terio ar fi fost schizofrenic, ar fi stat cu un picior în Evul Mediu și cu celălalt în anul 3000.

Agenta imobiliară strănută ușor.

– Noroc!

Femeia zîmbi, stînjenită, și se întoarse să plece. Văzînd că Danny n-o urmează, Adele se opri în prag.

– Se pare că vă place încăperea asta...

– Mă întrebam ce-o să se întîmple cu calculatorul, zise Danny, făcînd un gest scurt către el. Ce-o să se întîmple cu el cînd casa va fi vîndută?

– Oh, va fi vîndut la licitație, îi explică femeia, după care scotoci în poșetă după un șervețel de hîrtie și-și șterse nasul. Cred că Law's se va ocupa de asta.

– Şi dulapurile? întrebă Danny, deschizînd un sertar şi uitîndu-se în el.

– După cum am spus...

„Format A4. În ordine alfabetică. Fără etichete.“

– Totul trebuie să dispară! exclamă Adele, cu voce veselă.

– Adevărat.

Femeia se pregăti să plece, iar Danny fu silit s-o urmeze.

Făcură turul dormitoarelor de la etaj şi aruncară o privire în mansardă, care era practic goală. Apoi se întoarseră la parter şi ieşiră afară. În timp ce Adele încuia uşa, îl întrebă pe Danny:

– Ce credeţi?

Danny zîmbi, exprimîndu-şi aprobarea.

– E frumos, dar... ce-i cu subsolul?

Trebuia s-o facă şi pe asta.

Agenta imobiliară îi zîmbi veselă:

– Dacă vreţi...

Îl conduse în spatele clădirii. În timp ce îngenunche ca să descuie lacătul de la uşa subsolului, femeia păru brusc îngrijorată.

– Sper că nu sînteţi superstiţios...

Danny o privi uimit şi clătină din cap.

– Domnul Terio... a murit... în subsol, îi explică Adele.

– Adevărat?

– A scris în ziare, îi mărturisi ea. S-a sinucis.

Danny tresări.

– Unora nu le place aşa ceva, zise femeia.

Apoi lacătul se descuie, iar Danny se grăbi s-o ajute să tragă uşa, care se deschise cu un scîrţîit de metal ruginit. Agenta imobiliară o luă înainte şi coborî pe trepte cu grijă exagerată, după care aprinse un bec care pîlpîi slab.

– Trebuia să schimb becul, mormăi ea; avea dreptate, pentru că subsolul arăta întunecat, fără culoare. Oricum, asta e. Puteţi să vedeţi că-i un *spaţiu* drăguţ. O grămadă de loc pentru rafturi – sau puteţi să-l amenajaţi şi să puneţi aici o masă de biliard. Sînteţi căsătorit?

Danny clătină din cap.

– Încă nu, mormăi el şi făcu cîţiva paşi prin încăperea dreptunghiulară.

Treptat, ochii i se obişnuiră cu crepusculul artificial şi se pomeni privind ruinele construcţiei în care-şi găsise sfîrşitul fostul proprietar al casei.

– Bancul de lucru e de bună calitate, zise Adele, sperînd să-i distragă atenţia. Solid ca o stîncă şi... n-am întrebat, dar sînt convinsă că poate fi mutat.

Danny dădu din cap, fără să asculte cu adevărat. Dorea să examineze construcţia – sau ce mai rămăsese din ea –, dar ceva îl făcea să stea la distanţă. Deodată simţi un junghi în piept şi încăperea i se păru teribil de sufocantă. Pentru o clipă nu mai putu să respire.

Apoi agenta imobiliară se răsuci pe călcîie şi începu să urce treptele spre ieşire.

– Asta-i tot, ciripi ea.

Danny fu bucuros s-o urmeze afară, către locul în care fusese parcat Mercedesul. În drum trecură pe lîngă o ladă de gunoi deschisă şi Danny văzu că lada era pe jumătate plină.

– Oh, Doamne! exclamă Adele. Credeţi că gunoierii o să vină să ia ce-i aici, dacă o să le telefonez?

– Probabil că da.

Danny trînti capacul lăzii şi trase lada după el. Cutia avea roţi şi mîner, dar îi fu greu s-o tîrască pe pietriş şi s-o ducă pînă pe trotuar.

După ce ajunseră la sediul agenţiei imobiliare, Adele îşi folosi telefonul celular ca să-i cheme un taxi. Apoi îi dădu un teanc cu hîrtii cu informaţii despre casă. Cartea ei de vizită era prinsă de partea exterioară a plicului. În cele din urmă îi întinse mîna lui Danny şi-i oferi un zîmbet încîntător.

– Gîndiţi-vă la ce-aţi văzut, îi spuse ea, şi căutaţi-mă dacă aveţi vreo nelămurire.

Danny avu nevoie de aproape o oră ca să ajungă înapoi la apartamentul său, dar cînd sosi găsi în faţa uşii un pachet lăsat de poştaş. Era cartea pe care o comandase prin Alibris. O duse în casă. În timp ce aşeza pachetul pe birou, descoperi un mesaj sosit prin fax, mesaj care ajunsese pe podea, acolo unde-l aruncase aparatul.

Mesajul fusese transmis de individul de la Daytona, cel care procura informaţii. Prima pagină era o factură pentru „servicii în domeniul afacerilor: 425,15 dolari“. Cei cincisprezece cenţi îl uimiră, dar se uită iute la a doua pagină: o listă cu convorbiri la mare distanţă, convorbiri pe care Terio le avusese în ultima sa lună de viaţă. Lista includea ziua, ora şi durata fiecărei convorbiri, împreună cu numele abonatului.

Era o listă scurtă, dar Danny văzu că în ziua anterioară morţii lui Terio avuseseră loc o mulţime de discuţii – şi că se telefonase în trei locuri: Oslo, Istanbul şi Palo Alto[1].

Această alăturare puţin probabilă îl făcu să cadă pe gînduri. Palo Alto şi Istanbul erau precum Helen Keller[2] şi Sly Stallone[3]. Dacă pui în mixer şi Oslo, apoi îl adaugi... pe unchiul Scrooge[4]... Ce puteau avea în comun?

Se uită la nume. În Istanbul, abonaţii se numeau Remy Barzan şi Agenţia France Presse. Apelurile din Palo Alto fusese adresate cuiva pe nume Jason Patel. Iar în Oslo se telefonase la un număr care aparţinea lui Ole Gunnar Rolvaag, de la Oslo Institute. Nici unul dintre nume nu-i spunea nimic lui Danny, dar despre Turcia mai auzise – şi încă de curînd. Se uită pe fereastră, încercînd să-şi amintească unde. Şi, după o clipă, reuşi. Despre Turcia îi pomenise secretara de la George Mason. Aceasta îi povestise că Terio fusese în anul sabatic pînă în urmă cu două luni. Şi că-şi petrecuse timpul „în Ankara sau în alte locuri de acelaşi fel“. Şi la Roma.

„Deci s-ar putea ca telefoanele să aibă legătură cu studiile sale“, decise Danny. Asta i se părea evident, pentru că Palo Alto înseamnă Universitatea Stanford, iar Istanbul – ei, Istanbul era, probabil, locul în care Terio făcuse cercetări. Chestiile cu misticismul islamic şi cu Scripturile Întunecate (sau cum naiba le zicea).

---

[1] Oraş din districtul Santa Clara din California, în care se află sediul universităţii Stanford (chiar dacă din punct de vedere administrativ aceasta face parte din alt district) şi mai multe corporaţii de tehnică de vîrf. (n.tr.)

[2] Hellen Keller (1880–1968), scriitoare şi activistă socială, surdă şi oarbă (n.tr.)

[3] Celebrul actor Sylvester Stallone (n.tr.)

[4] Personaj de benzi desenate, un răţoi avar şi antipatic (n.tr.)

Dar mai era ceva: Agenţia France Presse, care era o agenţie de ştiri, iar dacă Terio răspîndea minciuni despre clientul lui Belzer, France Presse ar fi fost tocmai potrivită să le răspîndească. Deci s-ar putea să nu fi pierdut timpul de pomană...

Cît despre Oslo...

Îi trecu prin minte că ar trebui să sune la unul sau la unele dintre numerele acelea, ca să vadă dacă nu poate să afle ceva. Dar nu. Danny ştia că nu era bine să tragi tigrul de coadă. Era mai prudent să aştepte şi să vadă ce putea afla. Iar între timp avea să se gîndească la pretextul pe care-l va folosi cînd va telefona...

„Pe de altă parte, s-ar putea ca Belzer să aibă propriile planuri în privinţa asta“, îşi zise el. De fapt, ar fi bine să-l sune pe Belzer. Să-i raporteze. Să-i spună ce descoperise.

Încă nu. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l sune pe agentul imobiliar, un tip pe nume Howie Culpepper, de la Law's Auctions. Numărul lui se găsea în broşura pe care i-o dăduse Adele. Individul răspunse de îndată ce telefonul începu să sune.

– Culpeppah!

Organizatorul de licitaţii avea un accent de băiat bun şi un rîs molipsitor. Cînd Danny întrebă dacă putea să cumpere calculatorul şi dulapurile din locuinţa lui Terio, bărbatul mai în vîrstă izbucni în hohote, care se transformară treptat în regret.

– Îmi pare rău, amice, aş fi vrut să *pot*. Dar nu pot! Nu pot! N-am cum să vînd ceva înainte de data lichidării.

– Sînteţi sigur?

– Teribil de sigur! Ar fi împotriva tuturor regulilor!

– Pentru că am neapărată nevoie de un calculator şi de nişte dulapuri, îi zise Danny. Şi m-am gîndit că ar fi mai ieftine decît dacă le-aş cumpăra de la magazin.

– Da, probabil că aţi fi făcut o afacere bună, dar... trebuie să aşteptaţi.

– Pînă cînd? Cînd va avea loc licitaţia?

Culppeper bombăni ceva în receptor, apoi Danny îl auzi răsfoind ceva, vreo agendă, probabil. În cele din urmă, individul spuse:

– Gata, am găsit. Întîi octombrie. La amiază. Afară, în Manassas! Dacă vreţi, vă trimit o listă cu ce avem – şi o hartă a locului? Vă convine?

Danny zise că-i convine şi-i dădu adresa. Apoi puse receptorul în furcă şi se uită la ceas. Era aproape douăsprezece şi jumătate – asta însemna nouă şi jumătate în San Francisco. Un moment potrivit pentru un telefon, dar... ar fi trebuit să lucreze. De fapt, trebuia să fie la galeria de artă de la unu la cinci şi nu-şi dorea să întîrzie. Chiar dacă ar fi fost vorba de numai zece minute, individul care conducea galeria – un englez ţicnit pe nume Ian – s-ar fi cufundat într-o îmbufnare pasiv-agresivă, care putea dura tot restul după-amiezii. Nu că ar fi zis ceva! Dar s-ar fi îmbibat de nefericire pînă cînd atmosfera ar fi devenit toxică.

Mai avea timp, dacă se mişca iute.

Luă cartea de vizită a lui Belzer din portofel şi formă numărul care reprezenta singurul lucru scris pe cartonaşul acela. Apoi ascultă ţîrîitul telefonului. Cînd avocatul îi răspunse, claritatea sunetului fu uimitoare. De parcă tipul ar fi fost în camera alăturată. De parcă ar fi fost în mintea lui Danny.

– *Ciao.*

– Salut sînt... Dan Cray.

– Ah, Dan! Biiine!

– M-am gîndit să sun. Am cîteva lucruri de anunţat.

– Deja? zise Belzer, aprobator. Eşti *iute!*

Danny îi spuse despre lista convorbirilor telefonice.

– Am obţinut-o de la o sursă de informaţii din Florida. Terio dăduse cîteva telefoane chiar înainte să... hmmm... să se încuie în pivniţă. Vreţi să continui?

– Ce înţelegi prin asta?

– Oamenii cu care a discutat... aş putea să încerc să aflu cîte ceva de la ei...

– Nuuu! îi răspunse Belzer. Dan, nu cred că-i nevoie să faci asta. Dacă o să-mi trimiţi lista prin fax, o să mă ocup eu.

Avocatul îi dădu un număr cu prefix pentru zona San Francisco.

– O să vă trimit lista de îndată ce vom încheia discuţia.

– Perfect.

– Am fost în casa lui, îi zise Danny.

– A cui?

– A lui Terio. E clădirea unei ferme.

– Înţeleg.

– Acolo se află un calculator – care ar putea să fie interesant – şi nişte dulapuri.

– E ceva în ele?

– Da. Arată ca şi cum ar fi pline. N-am avut posibilitatea să citesc nimic, dar dacă vă interesează, vor fi vîndute la licitaţie pe întîi octombrie.

– Adică peste cîteva luni! se plînse avocatul.

– Ştiu.

– Nu putem să facem un fel de... ofertă în avans?

– Nu putem, îi răspunse Danny. Am discutat cu organizatorul licitaţiei.

Belzer mormăi ceva ce Danny nu înţelese, apoi întrebă:

– Asta-i tot?

– Deocandată da, asta-i tot, îi zise Danny.

– *Bene* – pînă acum a fost bine. Să mă ţii la curent şi sînt convins că o să rezolvăm problema. Ciao!

Şi cu aceste cuvinte, avocatul închise.

Danny îşi puse nişte pantaloni negri şi cămaşa Tommy Bahama de culoare verde-gălbui pe care i-o dăruise Caleigh de Crăciun. În timp ce stătea în faţa oglinzii din baie, îşi introduse inelele de aur în partea de sus a urechii stîngi. Apoi îşi trînti nişte gel în păr, îşi ciufuli părul cu degetele, după care o luă la goană pe scări.

Ca să cîştige timp, se duse cu Bombardierul la galerie – chiar dacă nu-i plăcea să-l lase în parcarea de la Wexler. „Danny, are dimensiunile unui avion de transport; ocupă două locuri. Şi arată ca naiba.“ Ceea ce era adevărat. Vopseaua de pe maşină îşi începuse viaţa drept bronz metalizat, dar cu trecerea anilor se transformase în cafeniu mat. Bordul din plastic plesnise, scaunele din faţă se lăsaseră, oglinda retrovizoare rămăsese la locul ei doar mulţumită unor bucăţi de lipici puse de Caleigh. Maşina consuma patru litri de benzină pe distanţa de douăzeci de kilometri (pe autostradă) şi avea nevoie de doi litri de ulei pe săptămînă.

Într-un cuvînt, nu corespundea din nici un punct de vedere – ecologic, estetic și automobilistic. Dar lui Danny îi plăcea. O primise cadou de la bunicul lui (care o îngrijise ani de zile, dar soția sa – bunica lui Danny – îi spusese că nu mai vrea să meargă cu mașina aia) adică nu plătise nici o rată pentru ea. Și avea *sunetul acela!* Întorceai cheia, iar mașina răgea – *răgea* cu adevărat – și prindea viață.

Sigur, o parcai la fel de ușor ca pe un transportor de tractoare. Dar dacă Danny găsea spațiul necesar, se descurca și cu parcatul mașinii. Se părea că are o înțelegere intuitivă a volumului și dimensiunilor, așa că pătrundea într-o parcare aglomerată fără nici un efort vizibil – uneori lui Caleigh i se muiau picioarele văzîndu-l.

După ce intră în mica parcare de lîngă galeria de artă, Danny își plasă Bombardierul lîngă Z-3 Roadster-ul a lui Ian. Efectul era similar parcării unei mașini cu lățime dublă pe Rodeo Drive[1], iar Danny recunoscu că treaba asta îi făcuse plăcere.

Cînd intră în clădire, îl găsi pe Ian stînd lîngă o femeie de vreo cincizeci de ani, cu bărbia proptită în pumn, pumnul fiind sprijinit de un cot ce se odihnea pe cealaltă mînă. Cei doi se uitau la o acuarelă mică, încărcată, cu un iaz cu rațe bătut de ploaie. În cele din urmă Ian își ridică mîinile în aer și mormăi ceva despre „compoziție circulară“.

Timpul nu trecu în zbor.

Danny își petrecu cam o jumătate de oră în sala de expoziție, ajutînd o femeie într-un costum alb de in să găsească o pictură care „să se potrivească“ cu cinabrul materialului pentru tapiserie pe care-l adusese cu ea. Lui Ian nu-i venea să creadă și-și dădea ochii peste cap văzînd femeia care punea bucata de pînză lîngă o operă de artă sau alta, inclusiv lîngă o litografie de Rauschenberg[2] – al cărei preț era alcătuit din cinci cifre. După aceea, Danny își petrecu restul după-amiezii scoțînd din evidențe lucrările vîndute recent, completînd formulare de expediere și simțindu-se frustrat. Stătea acolo, cîștigînd nouă dolari pe oră, cînd ar fi putut să cîștige

---

[1] Rodeo Drive – zonă de magazine, foarte aglomerată, din Beverly Hills, California (n.tr.)

[2] Robert Rauschenberg (1925 –), pictor și sculptor american (n.tr.)

de zece ori pe atîta, făcînd pe detectivul pentru Belzer. Însă știa foarte bine că nu era cazul să-și dea demisia din „slujba de zi cu zi". Munca de detectiv era imprevizibilă, el lucra de unul singur, iar unicul său client putea să pună capăt investigațiilor sale oricînd avea chef. Pe de altă parte, Danny nu dorea să-l mîhnească pe Ian, chiar dacă Ian nu era persoana la care ținea cel mai mult (nici măcar proprietarul de galerie de artă la care ținea cel mai mult).

La ora cinci, Danny îl ajută pe Ian să încuie și se alătură maselor în mișcare, care se îndepărtau încet către districtul Fairfax. Avu nevoie de o oră și patruzeci și două de minute, dar în cele din urmă ajunse la locuința lui Chris Terio. Acolo ieși din mașină și – simțindu-se ca un delincvent – se duse și luă pungile cu gunoi din lada în care se aflau. Îi trecu prin minte că ar putea să găsească o modalitate de a intra în casă, iar dacă ar fi ajuns înăuntru, atunci ar fi putut să se uite pe îndelete în fișierele răposatului profesor. Nu. Una era să iei gunoiul cuiva și alta să intri în casa omului și să-i scotocești prin fișiere. Cît timp sacii se aflau pe trotuar, putea să-i ia oricine. Erau proprietate publică.

Deci nu însemna că săvîrșise o spargere. Iar scotocitul prin lăzile de gunoi nu era ceva neobișnuit, cu toate că Danny nu mai făcuse asta pînă acum. Fiecare firmă de investigații avea în baza ei de date pe cineva care se ocupa de-o asemenea activitate.

Spre dezamăgirea sa, Danny descoperi că sacii zăceau în cîțiva centimetri de apă. Din fericire, nici unul dintre ei nu se rupsese. Cără sacii dincolo de peluză, pînă la Bombardier, deschise portbagajul și-i aruncă înăuntru. Apoi se întoarse în Adams-Morgan, însoțit de duhoarea slabă de fructe putrezite.

A doua zi de dimineață cumpără un borcan de Vicks VapoRub[1] de la farmacia CVS din zonă, apoi traversă strada și intră în magazinul de fierărie. Acolo cumpără două folii de plastic, un pachet cu mănuși de cauciuc și un dezodorizant ultimul răcnet, numit Ozium. După aceea își duse cumpărăturile

[1] Medicament pentru tratarea răcelii care conține, printre altele, camfor și mentă. (n.tr.)

două cvartale mai încolo, unde își parcase Bombardierul, și se duse la atelierul său.

Acesta se afla la etajul trei ceea ce fusese cîndva un magazin la intersecția străzilor Florida cu Tenth. Jefuit și incendiat în ajunul asasinării lui Martin Luther King, clădirea devenise o grămadă de cărămizi mîzgălite cu graffiti. O grămadă de gunoi și de cioburi de sticlă lucea lîngă temelia fostului magazin, care se transformase în adăpost pentru nenumărați traficanți mărunți de droguri și bețivi care picoteau.

Dar, în ciuda stării deplorabile în care ajunsese clădirea, atelierul era luminos și deosebit de spațios. Fără să mai pomenim de chiria foarte mică. Deși primul etaj fusese sistematic distrus timp de douăzeci de ani, celelalte două erau înconjurate de ferestre din podea pînă-n tavan, prin care se vedea ghetoul și suburbiile de dincolo de el.

„Studioul" lui Danny (cum îi spunea Caleigh în glumă) se afla în colțul de nord-vest al clădirii, un spațiu dreptunghiular cu tavanul la trei metri de podea și cu ferestre de sus și pînă jos pe cei doi pereți exteriori.

Colțul de nord-vest al încăperii îi servea drept „birou" lui Danny, cu o masă de lucru veche de oțel plasată în fața unei canapele ponosite și a unui fotoliu uzat, din piele. În apropiere, un televizor rablagit stătea pe un dulap recondiționat, iar la un metru de el, pe o poliță de lîngă o chiuvetă mică, se afla un ceainic electric.

Era echivalentul unui loc „curat, bine luminat", ca acelea descrise cîndva de Hemingway, dar care părea „reconfortant". Podeaua de lemn era mînjită de vopsea, de parcă pe Jackson Pollock l-ar fi apucat o criză, avînd cîte o pensulă în fiecare mînă. Într-un colț al încăperii, un aparat de sudură rămăsese în fața unei grămezi de fier beton încîlcit, Danny nemaiamintindu-și ce intenție avusese în privința ei (dacă avusese vreuna). În cealaltă parte a încăperii, un bust din steatit al lui J. Edgar Hoover – un artefact din zilele de colegiu ale lui Danny – privea fix către lumea de

[1] Drug Enforcement Administration – agenție din SUA care, printre altele, luptă împotriva traficului de droguri. (n.tr.)

dincolo de ferestre. În altă parte a încăperii, lîngă uşă, vreo şase pînze rezemate de perete arătau de parcă o echipă de la DEA[1] dăduse cu piciorul în ele – şi nu numai o dată. Majoritatea pînzelor fuseseră pictate cu ani în urmă, pe cînd Danny – care abia terminase colegiul – locuise în Mallorca împreună cu o olandeză frumoasă (dar schizofrenică), actriţă de pantomimă.

Cînd intră în atelier cu gunoiul lui Terio şi cu lucrurile pe care le cumpărase la fierărie, lui Danny îi trecu prin minte că ar trebui să facă un inventar al lucrărilor pe care le avea şi pe cele pe care le împrumutase prietenilor. Atunci şi-ar fi dat seama în ce stadiu se afla cînd avea să vină timpul să înceapă să se ocupe de organizarea expoziţiei de la Neon.

Lăsă pungile cu gunoi pe podea, porni televizorul (radioul era stricat) şi se uită în jur. Ce se afla acolo? Ce lucrări avea care puteau fi prezentate la expoziţie? Cîteva sculpturi din sîrmă, două colaje, o „instalaţie" pe cale să se nască, al cărui punct central era un contur alb, şocant, pe podea. La prima vedere părea să fie silueta victimei unui asasinat. Dar, dacă te uitai mai atent, descopereai altceva – sau, mai bine zis, descopereai două lucruri: o umflătură a umerilor, ce puteau fi aripi sau început de aripi, şi o mînă pictată cu grijă la capătul braţului conturului. Efectul aripilor şi al mîinii era ambiguu şi neliniştitor, îndeosebi pentru că nu-ţi dădeai seama dacă acestea apăreau sau dispăreau. Erau vestigii sau prevestire? Silueta se prăbuşise sau se ridicase? Nici măcar Danny nu ştia.

Avusese nevoie de aproape o săptămînă doar ca să deseneze conturul (şi mîna), iar acum voia să cumpere un girofar roşu, aşa cum au maşinile de poliţie. Cu girofarul pîlpîind deasupra conturului, cu *Mesia* lui Handel ca fond muzical, instalaţia ar fi fost tulburătoare. Poate mai mult de atît.

Şi mai era *Babel On II.*

În centrul încăperii scăldate de razele de soare, lucrarea cea mai recentă a lui Danny era lugubră, dar, indiscutabil, frumoasă – un oraş transparent cu o hologramă misterioasă în centru. În lumina zilei, imaginea plutitoare arăta şi mai asemănătoare fanto-

mei la care se gîndise: decolorată și ștearsă, iar holograma era halucinantă, șocantă.

Danny deschise ferestrele, întinse o folie de plastic pe podea și-și vîrî cîte o porție de Vicks VapoRub în fiecare nară, sperînd să anihileze duhoarea ce ieșea din sacii de gunoi. După aceea răsturnă unul din saci pe folie și-și puse o pereche de mănuși.

Gunoiul nu era nici proaspăt, dar nici atît de groaznic cum se temuse că va fi. Se părea că Terio fusese vegetarian. Cel puțin în sac nu existau resturi de carne, nici viermi. Erau în schimb musculițe de fructe, un nor întreg ce se ridică, dansînd în aer, deasupra foliei.

Danny folosi coada unei pensule ca să împrăștie gunoiul și ca să vadă dacă existau resturi de medicamente sau obiecte sanitare. După părerea lui Danny, Terio ar fi putut să fie consumator de droguri, diabetic sau să fi avut hemofilie. Nu descoperi nici ace de seringă, nici pansamente, nici ceva murdar de sînge. Descoperi în schimb o grămadă de ambalaje: o cutie goală de cereale pentru micul dejun, marca Cheerio, un carton pentru ouă, niște cutii pentru iaurt și un dop dintr-un cocean de porumb, înnegrit de mucegai. Mai găsi zaț de cafea și filtre Melita, niște cutii strivite de Coca-Cola și vreo șase sticle goale de apă Dasani. O cutie veche de pantofi, în care fuseseră cîndva o pereche de Nike Predator (mărimea 44 și jumătate) și o grămadă de ziare vechi. „Nu se omora cu reciclarea materialelor“, își spuse Danny.

Dar, lucru mai important, găsi niște note, scrise de mînă. Post-it-uri cu numere de telefon, liste scurte și lucruri ce trebuiau ținute minte („unt, praz, iaurt, pîine“), plicuri și chitanțe, corespondență veche, cataloage și chitanțe pentru cumpărături cu cartea de credit. Danny puse hîrtiile de-o parte, ca să le examineze mai tîrziu – prioritatea principală începuse să fie punerea gunoiului înapoi în saci și ducerea lor la containerul din stradă înainte ca duhoarea să cuprindă toată clădirea.

Între timp, Danny remarcă faptul că, odată pornit, televizorul îl introduse pe teritoriul lui Caleigh, postul MSNBC, unde doi analiști răcneau despre „obiective de bază“ și despre o viitoare întrunire a guvernului federal. Pentru Caleigh, MSNBC era mai

amuzant decît un concert al formației U2. În apartamentul ei televizorul era întotdeauna fixat pe canalul acela, iar prietena lui părea vrăjită de fluxul și refluxul prețurilor, de hybrisul[1] paginilor de web, de media schimbătoare a indicelui Dow.

Prima dată cînd își dăduse seama că interesul ei pentru finanțe era nu numai o profesie, dar și o vocație, reacționase cu oarecare suspiciune, de parcă ar fi aflat un secret rușinos. Lui Danny i se păruse că interesul manifestat de Caleigh putea să reprezinte manifestarea unor vicii profunde – invidie, îndeosebi – și că un asemenea defect nu se potrivea cu o existență dusă alături de un artist. Dar ajunsese să înțeleagă foarte repede că fascinația ei pentru finanțe avea legătură cu banii, dar nu avea nimic de-a face cu cheltuirea lor. Nu o pasionau cumpărăturile. Pentru Caleigh, piața veniturilor era un soi de grup de sportivi în care fusese invitată ca să demonstreze capacitatea ei de previziune și de analiză. Banii în sine reprezentau doar un instrument de măsurare a performanței, echivalentul financiar al unui cronometru.

Danny înțelegea toate astea, dar nu-i împărtășea entuziasmul – nici pentru piața financiară și nici pentru postul de televiziune care trata această problemă. Pentru el, MCNBC însemna un soi de novocaină vizuală, unde apăreau personaje care pălăvrăgeau despre și deasupra unei benzi cu simboluri de neînțeles, verzi și roșii. Ar fi schimbat canalul, dar avea mîinile ocupate. Cel puțin avea un fel de companie, care avea avantajul că putea fi ignorată cu ușurință.

Termină curînd cu primul sac și puse de-o parte „descoperirile" sale. Puse din nou în sac restul gunoiului, legă bine sacul și-l așeză într-un colț. Apoi răsturnă al doilea sac pe folia de plastic, se ghemui și începu să scotocească prin grămadă, uitîndu-se din cînd în cînd la televizor.

Numerele de pe ecran erau în marea lor majoritate verzi – ceea ce însemna un lucru bun, Caleigh avea să se întoarcă acasă binedispusă. Îi trecu prin minte că ar fi amuzant să creeze ceva care să aibă legătură cu Wall Street. Poate ar putea să realizeze o

[1] Hybris, din grecescul *hybris*, înseamnă, în înțelesul modern, mîndrie sau încredere de sine exagerată, care poate avea urmări fatale. (n.tr.)

instalaţie care să folosească o bandă de informaţii. Care să se onduleze, nu să se desfăşoare. Sau poate nu numai să se onduleze. De ce să n-o pună pe fruntea unui individ în costum în dungi? Şi nu pe fruntea oricărui individ – ci pe a Bărbatului cu melon, din celebra pictură a lui Magritte.

Sau poate nu... Ar fi fost prea explicit...

În scurt timp aproape că termină cu al doilea sac de gunoi şi continuă să se întrebe ce să facă în privinţa benzii de informaţii. Avea nevoie de aprobare de la Dow Jones ca s-o folosească? Sau putea s-o înregistreze pe casetă video şi s-o redea – *pe noul său calculator pentru prelucrarea imaginilor.*

Dar nu avea aşa ceva. Încă nu. Pînă acum muncise doar paisprezece ore pentru Belzer – ceea ce însemna o mie patru sute de dolari. O grămadă de bani într-un timp foarte scurt, dar care reprezentau doar o picătură într-o găleată. Avea nevoie de douăzeci de mii de dolari – hai, cincisprezece, dacă putea să-l cumpere de la un angrosist.

Ideea îl făcu să se oprească – literalmente. Nu avea de ce să se grăbească. De fapt, de ce să nu tragă de timp? Oftă şi se uită la televizor. Văzu că unul dintre reporterii postului făcea pe grozavul în faţa unei fortăreţe asemănătoare cu cea din filmul *Blade Runner.* „Ce-o fi acolo?" se întrebă Danny, în timp ce reporterul îi relata că locuitorii din Silicon Valley fuseseră şocaţi de asasinarea, cu o zi în urmă, a unui CTO[1].

Danny nu ştia ce-i un „CTO" şi nici nu-l interesa, dar emisiunea îi atrase atenţia pentru că pe MSNBC nu vedeai reportaje despre crime.

Reporterul, cu părul zburlit de vînt şi cu ochii mijiţi din cauza soarelui, stătea lîngă o firmă pe care scria VSS.

– ... La poalele colinei şi trebuie să vă spun că oamenii de aici sînt cu adevărat îngrijoraţi, nu numai pentru că se ştie că firma căuta investitori şi pentru că un asemenea lucru îi face neîncrezători pe creditori. Poliţia a afirmat că domnul Patel a fost

---

[1] Chief tehnical officer – în unele corporaţii este şeful departamentului tehnologic. (n.tr.)

găsit în dimineaţa aceasta într-o zonă foarte îndepărtată a deşertului Mojave, o zonă care este în afara drumurilor, deci vizitată doar rareori de excursionişti. Autorităţile consideră un miracol faptul că victima – care a fost legată de un copac cu un cablu de fibră optică şi, după cît se pare, torturată – a fost găsită, fără a mai pomeni că a fost descoperită atît de devreme.

„Patel?"

Imaginea se mută în studio, unde o asiatică atrăgătoare întrebă:

– Ce-i cu firma pentru care lucra domnul Patel? A făcut vreo declaraţie?

– Încă nu, Pam.

Danny se pomeni privind încordat spre ecran, cu un început se rînjet pe buze. „Nici vorbă! E alt tip – trebuie să fie alt tip!"

În timp ce se uita la televizor, Danny văzu un bărbat de vîrstă medie, în costum de culoare închisă, care ieşea din clădire – şi fu acostat de reporter. Bărbatul, care avea o chică roşie şi o privire speriată, intenţiona s-o tulească, dar camera de luat vederi îl ţintuise locului, aşa cum farurile ţin locului o căprioară.

– Cunoşteaţi victima?

„Probabil că există un miliard de indivizi pe care-i cheamă Patel, îşi zise Danny. Bob, Ravi, Omar..."

– Toată lumea îl cunoştea pe Jason.

Oho! *Jason!*

– Nu sîntem o firmă mare. Dacă-mi daţi voie...

– Era şeful Departamentului tehnologic din VSS, nu-i aşa? întrebă reporterul.

– Da, răspunse individul, privind cînd în stînga, cînd în dreapta, ca şi cum ar fi căutat ieşirea.

– Puteţi să ne spuneţi la ce lucra?

– Nu.

Şi cu asta, intervievatul dispăru din imagine.

„La naiba! îşi zise Danny. Belzer o fi aflat?" Poate că ar fi bine să-l sune. Poate nu. Posibilitatea ca în California să existe mai mulţi Jason Patel era redusă, dar nu nulă. Înainte să-l caute pe Belzer ca să-i spună ştirea (dacă era cu adevărat o ştire) tre-

buia să verifice dacă numărul de telefon al mortului coincidea cu cel la care sunase Chris Terio.

De fapt, Danny nu se îndoia nici măcar o secundă că n-ar fi același individ. *Trebuia să fie.* Doi tipi morți în chip groaznic. Unul torturat, altul zidit de viu. Poate convorbirile telefonice reprezentaseră o coincidență, dar Danny nu credea asta. Nu conta ce spuneau alții, lucrurile nu sînt întotdeauna ce par a fi.

Dar fiecare lucru la rîndul său.

Lăsă baltă televizorul și se întoarse la scotocitul prin gunoi. Găsi un program al echipei de fotbal a universității George Mason, un meniu dintr-un retaurant chinezesc, manifeste ale organizației Greenpeace și ale Asociației Veteranilor Paralizați. În cele din urmă, trecu pentru ultima oară coada pensulei prin mizerie, apoi strînse gunoiul în sac și-l legă strîns.

Folia de plastic era plină de rămășițe vegetale. Danny se gîndi s-o spele, apoi își zise că ar fi mai bine s-o arunce în lada de gunoi din spatele clădirii. Așa că vîrî folia de plastic și mănușile într-un al treilea sac de gunoi și-i cără pe toți pe scara de incendiu pînă la parter, apoi ieși cu ei afară.

După ce se întoarse, mirosi aerul și se duse să ia dozodorizantul Ozium. Îl agită ca pe bagheta unui dirijor, apoi se așeză pe podea și începu să aleagă bucățile de hîrtie pe care le strînsese.

În cea mai mare parte, acestea nu prezentau nici un interes. Două erau oferte pentru cărți de credit, niște cataloage pentru familie, chitanțe pentru plăți făcute de Terio pentru Virginia Power, AOL, Sprint și DirecTV. Un avertisment din partea Bibliotecii Comitatului Fairfax, care îi atrăgea atenția că întîrziase să aducă înapoi *Engines of Creation*[1].

Apoi o văzu. O chitanță FedEx[2], umedă din cauza gunoiului, din data de 19 iulie. Ziua în care Terio îi telefonase lui Jason Patel și individului din Turcia, aceeași dată menționată în articolul din *Washington Post* – cea de pe chitanța de la Home Depot,

---

[1] „Mașinăriile creației" – carte publicată de K. Eric Drexler în 1986, în care se vorbește despre nanotehnologia moleculară. (n.tr.)

[2] Companie de curierat, transport, copiere de documente și servicii logistice (n.tr.)

pentru materialele cu care-şi construise singur mormîntul. Danny se îndreptă şi examină chitanţa.

Destinatar: Piero Inzaghi, S.J.

Adresa era neclară, cerneala se întinsese, dar reuşi s-o descifreze:

Via della Scrofa
N. 42A
Roma, Italia

Individul ăla, Inzaghi, era preot – de fapt, călugăr iezuit, dacă ţinea seama de iniţialele de după numele său. Poate fusese un vechi prieten, cineva din zilele de preoţie ale lui Terio. Danny îşi îndreptă privirea spre spaţiul de sub adresa destinatarului, acolo unde se treceau informaţiile pentru vamă:

Număr total de pachete: 1
Greutate totală: 3,9 kg
Descrierea conţinutului: laptop IBM Thinkpad (folosit)
Valoare totală pentru vamă: 900 dolari

„Doamne! îşi spuse Danny. Asta o să-l facă fericit pe Belzer. S-a terminat...

La dracu'!"

Îşi dădu seama brusc că asta însemna sfîrşitul investigaţiei. Nu-i mai rămăsese mare lucru de făcut. Clientul nu dorise ca el să discute cu nici una dintre sursele evidente de informaţii (Rolvaag, Barzan sau Patel). Iar licitaţia bunurilor va avea loc abia peste două luni. Poate că Belzer îi va cere să se ducă acolo şi să liciteze, dar asta ar însemna doar vreo două ore de lucru şi nimic mai mult. Cît despre laptop, acesta se afla în Italia. Iar clientul său era *din* Italia. Cu asta, gata. Se vedea limpede că de aici încolo Belzer se putea descurca şi singur.

Sfîrşitul poveştii.

Sfîrşit.

6

Numai că nu se sfîrşise încă.

Mai avea de scris un raport şi de pus cap la cap nişte informaţii. Se aşeză la masa din atelier, se duse pe pagina de web a FedEx şi introduse seria chitanţei, ca să vadă dacă ajunsese la Roma calculatorul lui Terio. Ajunsese.

Următorul lucru pe care trebuia să-l facă: să se asigure că Jason Patel care fusese ucis în California era cel căruia îi telefonase Terio.

Danny îşi zise că existau două modalităţi de a afla. De pildă, putea să sune la numărul pe care i-l dăduse individul de la Daytona şi să vadă cine răspundea. Nu. Dacă era acelaşi Jason Patel, nu avea să-i răspundă nimeni sau poliţia avea să afle că sunase – ceea ce ar fi complicat lucrurile.

Un mod mai sigur de a acţiona ar fi fost să facă o verificare a reputaţiei lui Jason Patel, avînd numărul de telefon al acestuia. Sigur, nu era o chestie perfect legală. Răspîndirea acestor informaţii ar fi trebuit să fie strict limitată la o mînă de solicitanţi: proprietari de locuinţe, patroni, companii de asigurare, agenţii de percepere a impozitelor şi firme care ofereau credite cumpărătorilor. În teorie, nimeni în afară de aceştia şi de persoana în cauză n-ar fi trebuit să afle ceva.

Din punct de vedere practic, treaba se reducea la a lua legătura – sub un nume fictiv – cu una dintre agenţiile care se ocupau cu rapoarte privind reputaţia oamenilor. Fellner Associates avea legături cu un număr de firme de acest fel, folosind nume precum Franklin Realty, First Manassas Investments sau Harriman's

Department Stores. Uneori, Danny făcuse verificări ale reputației unor oameni, în cadrul unor investigații, deci avu nevoie de doar un minut ca să găsească într-o agendă veche parola care îi trebuia.

Se duse pe pagina de web Experian și introduse puținele informații pe care le avea – numele și prenumele lui Patel, precum și numărul de telefon pe care-l primise din Florida. Apoi alese din meniu că dorea informații „de ultimă oră". Asta însemna că urma să primească adresa cea mai recentă a lui Patel și firma la care lucra, nu și informații financiare – ceea ce era foarte bine. Danny nu avea nevoie să afle cît de mulți bani cîștiga Patel, nici dacă își plătea facturile la timp. Voia să știe doar dacă individul fusese torturat pînă cînd murise.

După ce introduse datele, Danny apăsă tasta RETURN și așteptă. După scurt timp, pe ecran apărură informațiile cerute: numele lui Patel, adresa, numărul de telefon. Apoi cuvintele:

Very Small Systems, Inc.
Chief Technology Officer

„Isuse! își zise el. E același tip!"

Primul lui impuls fu să-l sune pe Belzer. Dar în San Francisco era încă devreme, așa că decise să aștepte. De fapt, încercă să uite de toată treaba aceea.

Scoase un carnet din sertarul de sus al biroului său și-l răsfoi pînă găsi ceea ce căuta – o listă a sculpturilor, picturilor, litografiilor și a altor lucrări, aflate în galerii sau împrumutate unor prieteni. În total erau cincisprezece, iar dintre acestea îi mai plăceau încă nouă sau zece. Împreună cu ce avea în studio și cu lucrările din apartamentul său, putea să strîngă vreo douăzeci de lucrări care meritau să fie expuse.

Traversă încăperea, îndreptîndu-se spre șirul de ferestre de pe peretele îndepărtat, și privi pe deasupra vîrfurilor copacilor, fără să-i vadă. În mintea sa făcea un tur virtual al galeriei Neon, aranjînd expoziția. Galeria consta din două încăperi foarte înalte, și o sală mai mică la etaj. Majoritatea lucrărilor sale ar fi ocupat bine una dintre camerele mai mari, cele rămase puteau fi împrăștiate

prin sala cea mică, dar nu avea cu ce să umple întreaga galerie. Nu cu lucrările pe care le avea.

„Aşa că s-ar putea să fie bine că s-a terminat cu alergătura pentru Belzer. Aş putea să mă apuc de treabă..."

Pentru o clipă, îşi aminti privirea rece a Laviniei care părea că-l analizează, buzele ei sîngerii şi tonul lipsit de implicare: „Ai destule lucrări...?"

Astăzi era... zece august. Expoziţia era în octombrie. Dispunea de aproape trei luni. Sigur, trebuia să lucreze douăzeci de ore pe săptămînă pentru Ian. Dacă nu-şi dădea demisia. Se gîndi o clipă la asta. Se putea să fie un lucru logic. Expoziţia conta mult mai mult decît ceea ce făcea la galerie. Pe de altă parte, avea în bancă doar o mie de dolari. Plus ceea ce avea să primească de la Belzer. *Nu era suficient.* Şi o să aibă cheltuieli suplimentare, ca să pregătească expoziţia. Asta însemna că, dacă o să-şi dea demisia, o să supravieţuiască doar prin bunăvoinţa lui... Caleigh. Şi n-ar fi vrut să facă aşa ceva...

Chiar avea nevoie de echipamentul video. Putea să facă multe cu el, însă nu avea nici o şansă să-l obţină. Lucrase vreo douăzeci şi patru de ore pentru Belzer, dar asta nu acoperea nici avansul primit. Avea de scris un raport şi mai exista şansa ca Belzer să-i ceară să se ducă la firma de licitaţii ca să plătească o arvună pentru dulapuri. Deci avea şansă să strîngă vreo treizeci de ore. Aproape jumătate din cît i-ar fi trebuit ca să plătească în numerar un calculator bun.

Frustrat, luă nişte sîrme şi începu să lucreze la un mobil pe care-l abandonase cu o săptămînă în urmă. Era o piesă delicată, pe care o făcuse din bucăţi de sîrmă groasă de cupru, îndoite şi legate într-un simulacru de pictură care-l înfăţişa pe Albert Einstein. Atîrnat de tavan cu un fir de nailon, mobilul se învîrtea încet pe axa sa, părînd că plutea în aer. Era un experiment interesant, iar Danny se mîndrea cu el, dar ca să aibă efectul scontat trebuia să arate la fel indiferent din ce unghi îl priveai. Indiferent cît de mult se învîrtise mobilul sau de locul din încăpere în care se afla privitorul, trebuia să fie evident – şi încă din prima clipă – că era vorba de o imagine a lui Einstein.

Şi nu ajunsese încă la asta. Din spate, mobilul semăna cu Jerry Garcia. Cu ajutorul unei foarfece de tinichigerie şi al unui cleşte, Danny îndoi sîrma ici şi colo, adăugă o linie de metal într-un loc şi luă alta din alt loc. Curînd se cufundă în muncă, fără să mai fie conştient de nimic în afara mîinilor sale şi a sîrmei din mîinile sale – imaginea, forma, surpriza.

Lucră aproape o oră, pînă cînd, brusc, îşi ridică privirea şi-şi dădu seama unde se afla. Trecerea dintr-o stare în alta fu profundă şi instantanee, asemănătoare celei pe care o simte un înotător cînd iese la suprafaţa apei, trecînd dintr-un mediu în altul. Făcu un pas înapoi, îşi lăsă capul într-o parte şi se uită la mobil. Apoi merse în jurul lui. „Nu-i rău, decise el. E mai puţin Jerry şi mai mult Albert."

Avea să întîrzie, dacă nu se grăbea. Trebuia să fie la galeria de artă la ora unu şi era deja unu fără un sfert. Cu toate acestea, se opri ca să privească – deznădăjduit – *Babel On II*. Era cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată. Trebuia să-l prezinte în expoziţie. Numai că trebuia să-şi imagineze cum să-l mute de acolo fără să-l strice.

Îşi petrecu restul după-amiezii lucrînd în galerie. Caleigh îl sună („E pentru tine", mormăise Ian). Îi spuse că avea să lucreze pînă tîrziu. Şi că trebuia să-şi schimbe planurile pentru weekend, pentru că a doua zi urma să se ducă în Seattle – avusese loc un soi de catastrofă la sediul central.

După ce Jake trecu pe acolo ca să împrumute douăzeci de dolari, Ian se lansă într-un discurs despre „telefoane personale şi vizitatori la locul de muncă". Danny îl ascultă cu răbdare, jucîndu-se cu inelele din ureche şi părîndu-i rău în sinea sa pentru individ – care nici măcar nu te privea în ochi. Era o situaţie stînjenitoare. Individul părea pe punctul de a face un atac de cord.

– Bine, zise Danny, cînd Ian păru să fi terminat. Ia-o mai uşor.

Asta îl încinse din nou pe Ian.

– S-o iau mai uşor? gîfîi el. Aş lua-o mai uşor dacă...

Şi tot aşa.

Danny nu replică, dar, cînd în cele din urmă Ian încheie, nu-şi putu ţine gura.

– Adu-ţi aminte că mă plăteşti cu doar nouă dolari pe oră.

Dacă Ian n-ar fi fost deja la capătul puterilor, probabil că ar fi explodat.

După serviciu, Danny se opri la Mixtec, pentru o porţie de orez cu fasole, pe care o ajută să alunece pe gît cu două sticle de Negra Modelo. Apoi se duse în apartamentul său, îşi scrise raportul şi folosi un program Quick Books ca să calculeze cheltuielile pe care le făcuse şi plata pentru orele cît muncise. După ce termină, îl sună pe Belzer şi-i spuse despre chitanţa FedEx pe care o găsise în gunoiul lui Terio.

– Foarte bună treabă, îl lăudă Belzer. Foarte deşteaptă!

– Mulţumesc.

– Şi-a trimis calculatorul la Roma?

– Da, îi zise Danny. Unui preot numit Inzaghi.

– Inzaghi... de unde ştii că-i preot?

– Pentru că după numele lui scria „S.J."

Avocatul nu reacţionă în vreun fel, iar Danny adăugă:

– *Society of Jesus.* Asta înseamnă că-i iezuit.

– Ştiu ce înseamnă, îi replică Belzer. Mă gîndeam... *Roma...*

– Un oraş frumos, glumi Danny. Dacă aveţi nevoie de cineva ca să discute cu părintele... eu sînt disponibil.

Spre surpriza sa, sugestia fu urmată de o tăcere îndelungată. În cele din urmă Belzer zise:

– Mă întreb dacă vorbeşti italiana...

Danny izbucni în rîs.

– Nu vorbesc. Adică pot să comand paste. „Penne! Penne! Penne! Vino". Asta înseamnă, explică el după o scurtă pauză, trei porţii de penne şi nişte vin.

Belzer chicoti, apoi zise:

– Să mă gîndesc. O să te sun mîine-dimineaţă.

„Grozav, îşi zise Danny. O să aştept lîngă telefon."

Întindea marmeladă pe o felie de pîine prăjită cînd sună telefonul. Spre uimirea lui, era Belzer.

– M-am gîndit, îi spuse Belzer. S-ar putea să fie un avantaj.

– Ce să fie? întrebă Danny.

– Faptul că eşti american. Că eşti *atît* de american. Şi că nu cunoşti limba.

Danny se încruntă. Tipul glumea?

– Nu pricep. De ce *asta* mi-ar fi de folos? Nu pot să-l întreb nimic despre calculator. Pentru că despre asta ar trebui să discut cu el, nu-i aşa? Cu preotul. Despre calculator, nu-i aşa?

– Exact. Ce-ar fi să-ţi iei o identitate convingătoare – şi cineva să ţi-o poată confirma telefonic? Poţi să-i spui preotului că eşti detectiv şi că investighezi moartea domnului Terio.

Sugestia fusese atît de neaşteptată şi atît de puţin atrăgătoare, încît Danny, cu toate că era singur în apartament, se maimuţări, prefăcîndu-se că suferise un şoc. „Glumeşti!" zise el în gînd, în timp ce tăcerea se prelungea.

După un timp, Belzer zise:

– Dan...

– Da...

– Ziceam că...

– Nu fac aşa ceva, zise Danny.

– Ba da, îi replică Belzer. Faci aşa ceva. N-ai pretins că vrei să cumperi o casă cînd ai telefonat la agenţia imobiliară?

– Da, dar e cu totul altceva să pretinzi că eşti poliţist. În primul caz a fost doar o minciună nevinovată, în al doilea caz e vorba de un delict.

– În Italia nu-i un delict, zise Belzer. Un ajutor de şerif din districtul Fairfax nu are nici un fel de autoritate la Roma, deci a te da drept şerif reprezintă mai degrabă o ciudăţenie decît un delict. Nu vei pretinde că ai vreo autoritate juridică, pentru că nu vei avea o asemenea autoritate... Belzer făcu o pauză, apoi continuă: Să nu uităm care-i problema noastră: Zerevan Zebek e mînjit cu noroi dintr-un capăt al Europei pînă-n celălalt, iar acest lucru îl costă milioane. Îşi poate permite asta. E un om bogat. Dar nu-i singurul care suferă. Cînd o companie precum Sistemi di Pavone are pierderi, suferă o mulţime de oameni. Creditorii pierd bani, oamenii îşi pierd slujbele. Efectul bulgărelui de zăpadă...

– Înţeleg, dar...

– Un mic subterfugiu nu înseamnă sfîrşitul lumii. Nu-ţi cer să faci ceva ilegal.

– Ştiu, dar...

– Ai putea să încerci, îi sugeră Belzer.

– Vreţi să ziceţi...

– Vino aici. Să vezi care-i nivelul de trai.

Danny se gîndi la propunere. „Roma! Scap de Ian!" Apoi se auzi întrebînd:

– Şi dacă vin?

– O să fii plătit foarte bine.

– Ce vreţi să fac?

– Să discuţi cu preotul. Să vezi dacă poţi să iei calculatorul înapoi.

Pe chipul lui Danny apăru o expresie sceptică. „Şi cum am să fac asta?"

– O să-ţi dau zece mii de dolari, continuă Belzer. Asta în plus faţă de plata pentru orele lucrate şi de cheltuielile curente. Poate preotul o să vrea să-ţi vîndă calculatorul. Dacă da, plăteşte-l şi ce rămîne e al tău. De fapt, nici nu-mi pasă cum rezolvi problema. Sper să-ţi foloseşti imaginaţia şi să găseşti un pretext care să fie valabil. Şi dacă în cele din urmă nu vei avea succes – ei bine, vei fi plătit bine pentru timpul pierdut.

Danny nu ştia ce să spună. Ideea că va trebui să se dea drept poliţist îl îngrijora. Chiar dacă n-ar fi fost ceva ilegal, ar fi fost dezgustător. Ca scotocitul prin lada de gunoi. Nu era ceva ilegal, dar n-ai fi trecut aşa ceva în CV. *Şi asta nu-i tot...* În seara trecută văzuse o continuare a reportajului despre „crucificarea din deşert". Văzuse o femeie în costum roşu, stînd în faţa unui copac monstruos. Individa îşi ţinea ochii mijiţi, din cauza soarelui din deşert şi povestea că trupul lui Patel fusese ciuruit de zeci de ace de cactus cholla. „John, mi s-a spus că sînt ascuţite şi tari. Dacă dai un şut unui cactus cholla, spinii trec prin încălţăminte, chiar dacă porţi cele mai groase ghete de piele." În ciuda acestui lucru, victima nu murise din cauza sîngerării. „Rezultatele preliminare ale autopsiei indică faptul că domnul Patel a murit de deshidratare."

„Ca şi Terio“, îşi zise Danny. O altă coincidenţă care-l făcea să fie nelinişte. Aşa cum îl făcea Belzer să fie. Individul era prea şiret, chiar şi pentru un avocat. Şi cam dubios. Altfel nu i-ar fi cerut să se dea drept poliţist...

Pe de altă parte... era vorba de zece mii de dolari. Poate că va putea să cumpere calculatorul de la preot. S-ar putea ca acesta să nu aibă nevoie de laptop. Probabil că Vaticanul dispunea oricum de o grămadă de calculatoare. Poate că preoţii *înotau* în calculatoare...

O să-i ofere... două sau trei mii de dolari – asta însemna că lui Danny o să-i rămînă... şapte sau opt mii. Şi chiar dacă părintele n-o să vrea să-i vîndă aparatul ăla afurisit, tot o să se aleagă cu opt sute de dolari pe zi, numai pentru că se dusese să-l vadă pe individ...

– După cum am spus, o să avem grijă să ai bani pentru cheltuieli, îi reaminti Belzer.

Danny mai fusese în Italia o singură dată, imediat după ce terminase colegiul, o excursie cu rucsacul, împreună cu Jake. Chiar dacă mîncaseră numai pîine cu brînză şi dormiseră prin cămine studenţeşti, ţara li se păruse inimaginabil de scumpă – atît de scumpă încît nu reuşiseră să ajungă la Roma. Se învîrtiseră trei, patru zile în jurul Florenţei şi cheltuiseră banii pe care-i prevăzuseră pentru două săptămîni. Nu rezistaseră în nordul ţării, luaseră un autobuz către sudul cizmei italice şi găsiseră un vapor spre Corfu. Nu vizitaseră Vaticanul, nici multe alte locuri. Poate că venise timpul să vadă Roma...

Cît dura zborul pînă acolo? Şapte sau opt ore? Să zicem zece ore, de cînd pleca din Adams-Morgan şi pînă cînd ajungea la Treptele Spaniole. Dacă priveai lucrurile din acest punct de vedere, însemna că avea să cîştige o mie de dolari doar făcînd călătoria...

„La ce te gîndeşti? Un om a murit. I-ai scris numele şi acum e mort. Iar tu te gîndeşti doar la orele tale. Ai devenit un sac de gunoi“, îşi zise el. O voce interioară îi replică: „Sincer vorbind...“

Danny clătină din cap. Faptul că se considera centrul universului, că-şi asuma meritul şi vina pentru tot ce se întîmplase – cu toate că, de fapt, nu ştia practic nimic despre Jason Patel şi se

putea ca moartea acestuia să nu aibă nici o legătură cu Zerevan Zebek, clientul lui Belzer – nu era un mod rațional de a gîndi.

– Mai ești la telefon? întrebă Belzer.

– Poftim? Da. Sigur. Și... îmi face plăcere să fac ce mi-ați cerut.

„Ești un gunoi."

– Excelent! Sînt încîntat!

– Dar nu vă promit nimic.

– Sigur că nu! O să faci tot ce poți și nimeni nu-ți poate cere mai mult. După o scurtă pauză, avocatul se interesă: Cînd crezi că poți să pleci?

„Cu cît mai repede, cu atît mai bine", își zise Danny. Ținînd seama cît de multă treabă avea de făcut pentru expoziția de la Neon...

– Cel mai bine ar fi... chiar acum...

– Mîine-seară?

– Mîine-seară ar fi grozav.

– O să trimit o mașină să te ia – e un zbor la ora opt, la aeroportul Dulles. O să am grijă ca șoferul să-ți aducă tot ce ai nevoie: bilete, acte...

– Ce acte?

– Biletele vor fi pe numele tău, bineînțeles, așa că o să ai nevoie de pașaport. Mă refeream la celelalte acte. Legitimație de... ce-o fi în districtul Fairfax? De polițist sau de șerif? Mă rog, legitimație de ce-o fi acolo. Văzînd că Danny nu spune nimic, Belzer adăugă: Așa cum am discutat...

– Poate că n-o să am nevoie de ele, sugeră Danny, cu speranță în glas.

– Dacă poți să găsești alt pretext – unul la fel de bun, unul care să aibă efect – n-am nimic împotrivă. Dar în cazul în care nu găsești...

Danny oftă.

– Bine.

– Atunci, ne-am înțeles. *Buon viaggio, Danielo!*

Caleigh fu încîntată și făcu un adevărat tam-tam, pentru că voia să vină cu el. Dar era imposibil, amîndoi știau asta. În cele din urmă închinară pentru norocul lui, desfăcînd o sticlă de vin roșu.

– Spune-mi ce vrei, zise Danny. În sfîrşit, pot să-ţi iau şi eu ceva. Orice vrei!

– Mi-ar plăcea un tricou, zise ea, cu o mutriţă nevinovată. Dacă ai găsi unul cu Colosseumul pe el, ar fi grozav. Sînt sătulă de bijuterii.

În seara următoare, Danny stătea la fereastră, aşteptînd maşina. Un Mercedes negru ca smoala se opri în faţa casei. „Un ticălos bogat", îşi zise Danny, întrebîndu-se cînd o să apară maşina lui. Trecu un minut, apoi altul. În cele din urmă îl văzu pe şoferul Mercedesului coborînd de la volan şi îndreptîndu-se încet către uşa din faţă a blocului în care locuia Danny. Dar Danny nu-şi dădu seama nici atunci că limuzina era pentru el, ci abia cînd auzi soneria.

Şoferul, un bărbat solid de vreo patruzeci de ani, părea proaspăt ieşit din revista de modă GQ[1]. Arăta minunat în costumul său negru, cu pantofi eleganţi şi pălărie neagră. Luă geanta cu lucrurile de schimb din mîna lui Danny, apoi alergă pînă la maşină şi-i deschise portiera din spate a maşinii.

– E pentru dumneavoastră, zise el, făcînd semn cu capul către o servietă de piele, aflată pe banchetă.

Danny încerca să pară în largul său, dar nu reuşea. Se strădui să-şi stăpînească rînjetul care-i strîmbase gura într-un soi de rictus.

– Mulţumesc, zise el şi alunecă pe banchetă, de parcă aceasta ar fi fost placa de la colţul terenului de baseball.

„Mullţumeesc!"

În maşină nu pătrundea nici un pic de zgomot. În spatele lor, şoferul unui camion al gunoierilor se rezemase de claxon, nerăbdător să plece de acolo. Danny îşi dădu seama că avea de-a face cu un claxon puternic, deşi el de abia îl auzea. Iar şoferului limuzinei nu-i păsa. Nu se grăbea deloc, aşeză geanta lui Danny în portbagaj, ocoli maşina, urcă în ea şi-şi puse centura de siguranţă. Apoi îşi aranjă pălăria, verifică atent rezultatul în oglinda retrovizoare şi, în cele din urmă, zîmbi.

---

[1] *Gentlemen's Quarterly*, revistă lunară pentru bărbaţi, specializată în modă masculină (n.tr).

– Acum plecăm, îi spuse el lui Danny, cu un accent pe care acesta nu-l identifică.

„Probabil din Europa Centrală."

În timp ce limuzina se puse în mişcare, Danny aruncă o privire în jurul său. Un televizor mic, vreo şase reviste şi o sticlă mică de şampanie, cuibărită într-o frapieră de argint, plină cu gheaţă sfărîmată. Un trandafir roşu ca sîngele stătea drept într-un vas de cristal, parfumînd aerul cu mirosul lui. Danny se răsuci şi aprinse veioza, iar lumina spintecă întunericul impus de ferestrele opace ale limuzinei.

Totul era impresionant, chiar uşor stînjenitor – şi amuzant. Rămase cu gura căscată cînd văzu teancul de reviste din faţa sa. *Art in America. Daruma. Bomb. Asirian Art.* Se vedea că fuseseră alese de cineva care se gîndise la Danny – şi numai la Danny.

Cu toate că se simţi măgulit, simţi un fior de spaimă cînd deschise servieta aflată pe banchetă, lîngă el. Înăuntru găsi un telefon celular, împreună cu manualul de folosire al acestuia, şi un bilet scurt. „Ne va ajuta să păstrăm legătura, scria în bilet. Celularele americane nu funcţionează în Europa, iar telefoanele din hoteluri nu sînt sigure. Îţi sugerez să-l foloseşti cînd vei avea nevoie. B."

Danny se uită în manual, care explica (în şase limbi) că telefonul era un aparat digital cu criptare incorporată, bazată pe standardele GSM, obişnuite în Europa.

În afară de telefonul celular, în servietă se afla un portofel din piele. În el, Danny găsi biletele de avion şi itinerariul, confirmarea pentru un apartament – *un apartament!* – la Hotel d'Inghilterra. De itinerariu fusese prinsă cu o agrafă o carte de vizită pe care scria: „Paulina Pastorini, Traduceri" şi un plic în care se găseau actele false pe care i le promisese Belzer. Acestea constau din cărţi de vizită ce păreau scumpe şi o legitimaţie plastifiată. Atît legitimaţia cît şi cărţile de vizită erau împodobite cîte un scut mic auriu. Spre surpriza sa, Danny văzu că pe legitimaţie se aflau fotografia sa („De unde au luat-o?" se întrebă Danny) şi numele *Frank Muller (Detectiv).*

Exista chiar şi o insignă – cu un glob de metal cu aripi şi numărul 665. Vederea ei îl îngrijoră. Şi dacă era oprit la detectorul

de metale de pe aeroport? Cum ar fi explicat că avea o legitimație falsă – una de polițist? „Calmează-te!“ își zise el. Nimeni n-o să se uite la insignă sau la legitimație. Și chiar dacă s-ar fi uitat, nu era ilegal să aibă așa ceva. Trebuia doar să le pună în geantă și să le închidă acolo.

Dură aproape patruzeci de minute pînă ajunseră la aeroportul Dulles. Danny scoase biletele, ca să vadă la ce linie aeriană erau și ora de plecare – și fu șocat să descopere că zbura la clasa întîi. În loc să-l facă fericit, chestia asta reuși doar să-i mărească spaima. Limuzina, apartamentul de la hotel, bilete de clasa întîi... „În ce chestie m-am băgat?“ se întrebă el.

Angajata de la ghișeu îi oferi un zîmbet radios în timp ce-i prelucra biletul și-i prinse o etichetă PRIORITATE/CLASA ÎNTÎI de geanta sa, cumpărată din surplusurile armatei. În scurt timp, Danny stătea pe un fotoliu de piele, sorbind dintr-un pahar de șampanie, și privea pe fereastră cum orașul Washington aluneca în urmă pe sub aripile avionului. Danny se simțea ca în rai – sau s-ar fi simțit, dacă n-ar fi fost insigna din geantă.

Insigna era un lucru rău. Insigna îl făcea să fie nervos. Tipii buni nu se dădeau drept polițiști. Iar povestea cu insigna îl făcu să-și pună o întrebare, o întrebare foarte interesantă, o întrebare atît de zguduitoare, încît nici nu voia să se gîndească la ea.

„Și dacă sînt în tabăra celor răi?“

7

La poartă, lîngă vamă, se strînsese ceva lume: vreo şase şoferi stăteau într-un soi de şir de primire, aşteptînd să fie găsiţi de pasagerii lor. Se dovedi că şoferul lui Danny era un omuleţ solid, cu sprîncene negre stufoase, care ţinea o pancartă scrisă de mînă:

CRAY
SISTEMI DI PAVONE

Văzînd că Danny reacţionează la vederea pancartei, şoferul veni în întîmpinarea lui, zîmbind.

– Signore Cray?

– *Si.*

– *Benvenuti!*

Şoferul luă geanta din mîna lui Danny şi-l conduse iute prin aeroport.

– *Parla italiano?* întrebă el peste umăr.

– Nu.

Şoferul ridică din umeri.

– *Non importa.* Merg Hotel d'Inghiltera, bine?

– *Si.*

– *Molto bene.*

Cînd ieşi din aeroport, pe Danny îl izbi un val de căldură, zgomot şi gaze de maşină. Din cauza emoţiei că va fi în Roma nu reuşise să doarmă în avion, iar oboseala provocată de zborul îndelungat şi de diferenţa de fus orar făcea ca prin vene să-i curgă sirop Karo[1]. Şoferul, care mergea în faţa sa, îi deschise portiera

---

[1] *Karo syrup* – sirop de porumb, folosit în alimentaţie (n.tr)

din spate a unui Alfa Romeo nou-nouț, parcat ilegal în zona taxiurilor. Un polițist într-o uniformă complicată, aflat la cîțiva metri, dădu din cap cu respect către șofer, care îl salută și el. Plecară repede de acolo.

Lui Danny i se păru că suburbiile industriale ale Romei seamănă cu cartierele mărginașe ale oricărui oraș mare. Cîmpuri năpădite de buruieni și pline de gunoaie despărțeau fabrici, clădiri pentru birouri și magazine pentru autoturisme, care arătau la fel de moderne, urîte și banale. Dacă n-ar fi fost zidul de oleandri ce despărțea autostrada, ar fi putut să fie oriunde, oriunde era cald. Soarele era o pată de lumină pe cerul lipsit de culoare.

Apoi – oare ațipise între timp? – ajunseră în oraș, iar grandoarea îl înconjură subit, plină de măreție și imposibil de ignorat. Şoferul urmă firul Tibrului, care curgea pe lîngă un castel imens, apoi traversă rîul și ajunse într-o piață întinsă și amețitoare. Alfa Romeo ocoli un grup de călugărițe și se strecură printr-o poartă înaltă de piatră, care dădea într-un parc întins, umbrit de copaci. Surprins de liniștea aceea înverzită, Danny se aplecă spre șofer și-l întrebă:

– Ce-i aici? *Dove?*

– *E la Villa Borghese*, îi răspunse șoferul, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că i se pune o asemenea întrebare. *Naturalmente.*

Ieșiră din parc la fel de iute cum intraseră. Ajuseră într-o stradă aglomerată, mergînd bară în bară cu mașini Fiat și Vespa. Strada era înțesată de cumpărători. Magazine de antichități stăteau alături de buticuri ale unor designeri în vogă: Missoni, Zegna, Gucci, Bulgari. Danny se simțea ca și cum se plimba printr-un supliment cu reclame dintr-o revistă mondenă. Apoi traficul încetini, iar Alfa Romeo înaintă tîrîș, în timp ce șoferul mîrîia la pietoni și la ceilalți șoferi. Spre surpriza lui Danny, individul nu se atinse nici măcar o dată de claxon, mulțumindu-se cu o litanie de înjurături de-abia șoptite.

Gloata începu să se rărească. Automobilul coti într-o stradă pietruită, apoi după cîteva clipe se opri la marginea unui covor roșu decolorat. Danny auzi portbagajul deschizîndu-se. Şoferul sări din mașină și-l chemă pe portar. Într-o clipă, ușa mașinii fu

deschisă. Danny coborî şi se pomeni în faţa intrării într-un hotel de modă veche – o grămadă de pietre de culoarea ocrului, pe faţada căreia scria ALBERGO D'INGHILTERRA.

Danny se duse la recepţie. Funcţionarul de acolo îi luă paşaportul. Şoferul dispăruse. Un băiat de serviciu geriatric îi arătă camera.

Aceasta era, după cum i se făgăduise, un apartament – camere învecinate, care arăta de parcă ar fi fost proiectate pentru *Masterpiece Theater.* Draperii de catifea acopereau ferestrele, ostoind lumina şi amortizînd sunetele din exterior. Pe o masă rotundă de mahon, aflată în centrul celei mai mari încăperi, se afla un buchet de bun sosit. Mirosul florilor rivalizînd cu aroma acră a cerii pentru mobilă.

Camera alăturată avea cam acelaşi aspect. În acelaşi timp luxoasă şi înspăimîntătoare, era dominată de un pat masiv, care purta greutatea unei saltele de-o grosime imposibilă. O mulţime de perne de puf fusese aşezată la capul patului, deasupra unei plapumi subţiri. Ca să încerce salteaua, Danny se trînti pe spate în pat – doar pentru o secundă, îşi spuse el, doar cît să-şi tragă răsuflarea – şi simţi că i se închid ochii.

După-amiaza, tîrziu.

Danny se trezi brusc, cu simţămîntul nejustificat că *întîrziase* şi sări din pat. Merse pe covorul persan către duş şi păşi în bazinul de marmură. Un torent de apă îi alungă osteneala din oase.

Deodată, se pomeni că-i e foame şi că-i emoţionat că se află la Roma. Se îmbrăcă iute, alergă pe scări pînă în hol şi ieşi în Bocca di Leone. Fără să-i pese prea mult în ce direcţie merge, hoinări prin mulţime pînă se trezi că urca Treptele Spaniole. O luă pe străzile de la capătul superior al scărilor şi merse printr-un labirint de străduţe lăturalnice. De acolo ieşi după douăzeci de minute, nimerind în Via Veneto, fără să aibă idee în ce direcţie se găseşte hotelul său.

Se lăsă să cadă pe un scaun de lîngă o masă aflată pe trotuarul din faţa unui local numit Cafe de Paris şi comandă un sandvici cu mozzarella şi roşii (*„Si, si, a Caprese, signore“),*

o sticlă de apă Pellegrino şi un Campari cu sifon. Apoi se rezemă de speteaza scaunului şi privi parada.

Trecătorii alcătuiau o mulţime elegantă, stilată. Femeile erau zvelte şi bine îmbrăcate – şi erau mai multe decît bărbaţii. Se părea că toată lumea fuma şi nimeni nu umbla cu borsete prinse de centură. Cu excepţia turiştilor. Jumătate dintre aceştia păreau a fi americani, cam „supradimensionaţi“ din cauza excesului de mîncare. Cît despre Danny, bine, nu era gras şi purta pantofii săi cei buni, Colo-Haan. Dar, în afară de asta, se simţea lipsit de gust printre italieni, îmbrăcat în pantaloni kaki de la Gap[1] şi cu un tricou banal.

Avea două alternative, îşi zise el. Fie să se apuce de treabă imediat (ca un băiat bun, cum era), fie să facă un lucru ce-i plăcea mai mult – adică să petreacă vreo două ore în cafenea, citind *Herald Tribune* şi savurînd *la dolce vita.*

Un gînd atrăgător, dar virtutea învinse. Îşi plăti consumaţia cu cartea sa de credit Visa, apoi traversă strada către bancomatul de la Banco Ambrosiano. Înduplecă automatul să-i dea o jumătate de milion de lire, după care luă un taxi ca să-l ducă la hotel.

Se prăbuşi pe fotoliul de lîngă fereastră şi rămase cu telefonul în mînă, repetîndu-şi în gînd scurtul discurs pe care-l compusese în timpul zborului de la Washington. Satisfăcut că şi-l amintise, formă numărul de pe chitanţa FedEx şi aşteptă. Apoi telefonul începu să ţîrîie la celălalt capăt al firului. Danny se rezemă cu coatele de genunchi, concentrîndu-se. În cele din urmă, o voce înregistrată îi răspunse:

– *Ciao! Avete raggiunto Inzaghi. Non posso ora venire al telefono...*

Singurele cuvinte pe care le recunoscu fură *Ciao, Inzaghi* şi *telefono*, dar înţelese. Preotul lipsea. O să-l sune din nou a doua zi de dimineaţă.

Nu prea mai avea ce face. Părintele Inzaghi reprezenta singurul motiv pentru care se afla în Roma. Dacă preotul era plecat din oraş sau dacă refuza să-l întîlnească pe Danny... în acest caz, clientul lui Belzer cheltuise o grămadă de bani degeaba. „Asta era

[1] Companie care vinde cu amănuntul îmbrăcăminte (n.tr.)

treaba *lui*, își zise Danny. În privința asta nu pot să fac nimic. Dacă Belzer voia să-l țină la Inghilterra o zi, o săptămînă sau o lună, ca să dea telefon din două în două ore, asta îl privea" – iar lui Danny îi convenea.

Luă o sticlă de Peroni din minibar, apoi se așeză pe un scaun și porni televizorul cu ajutorul telecomenzii. Curînd se lăsă furat de un meci dramatic din Cupa UEFA, fără să-i pese că partida avusese loc cu luni în urmă. La un moment dat, în timpul celei de-a doua reprize, telefonul începu să sune. Danny răspunse distrat:

– Mda?

– Domnul Cray?

Era o voce feminină, profundă, cu un ușor accent.

Danny apăsă butonul telecomenzii care oprea sonorul și răspunse:

– Sînt Danny Cray.

– Aici Paulina Pastorini, interpreta dumneavoastră. Cred că domnul Belzer v-a spus că o să luăm legătura...

– Exact.

– Mai întîi, dați-mi voie să vă urez bun venit la Roma...

– Mulțumesc.

– ... Și să vă întreb dacă pot să vă fiu de folos cu ceva. Aveți tot ce vă trebuie?

– Așa cred, îi răspunse Danny. Am încercat însă să dau de cineva...

– Da?

– Da. Și am mici greutăți. E preot. Și cred că lucrează la Vatican.

– Da?

– Am numărul său de telefon, dar îmi răspunde robotul. Bineînțeles, în italiană, așa că...

Un chicotit ușor, foarte sexy.

– Dacă vreți... pot să-l sun eu în numele dumneavoastră. O să aflu dacă vorbește engleza.

Danny se gîndi o clpă și se încruntă.

– E o chestie complicată...

– Înțeleg. Prietenul nostru mi-a explicat. Dar în privința telefonului, nu-i nici o problemă. O să spun că vă ajut să rezolvați lucrurile.

– Ei bine...

– O să vă prezint drept „detectivul Muller“, da?

– Da.

– Atunci o să-l sun mîine-dimineață, îi făgădui interpreta. E primul lucru pe care o să-l fac.

– Grozav, zise Danny, încercînd să nu-i răzbată nefericirea în glas și știind că nu reușise complet; îl deranja faptul că interpreta știa de chestia cu „detectivul Muller“, deși era evident că trebuia să știe.

– O să stabilesc o întîlnire, zise femeia. *Împreună* cu mine, dacă nu vorbește englezește, *fără* mine, dacă vorbește. E bine așa?

– Grozav.

– Atunci așa am să fac. Și dumneavoastră? Mîine sînteți liber?

– Ca pasărea cerului, îi răspunse Danny.

Se auzi din nou rîsul acela, un tril ce plutea.

– Desigur. Trebuie să mă scuzați, dar nu avem această expresie în italiană. Iar la Roma majoritatea păsărilor sînt porumbei – și-i greu să te gîndești la ei ca fiind „liberi“. Ei sînt doar – cum se zic? – *fără locuință.*

Era rîndul lui să rîdă, așa că rîse.

Apoi ea închise telefonul, el deschise altă sticlă de Peroni și telefonă în Statele Unite, ca să-și verifice mesajele.

Primul era de la Jake, care-l sunase ca să-l anunțe că vînduse o pictură. „Dă-mi un telefon, tipule! Cumpăr!“

Al doilea mesaj era de la Caleigh, telefonase acasă de pe Coastă, ca să-i comunice numărul ei de la Oyster Point Inn. „Te iubesc, Danny! Ciao!“

Apoi mama. „Telefonam doar așa. Ca să-ți amintesc că plecăm marți în Irlanda. Kevin știe cum să dea de noi dacă ai nevoie să luăm legătura.“ Apoi, pe un ton de conspirativ: „De ce nu vii aici cu Caleigh, cît timp lipsim noi? O să las cheile în locul obișnuit. Captain o să stea la domnul Hutchins“.

Şi, în cele din urmă: „Dan? Salut, sînt Adele Slivinski de la Remax. Mi-e teamă că am veşti proaste. Nu ştiu cît de serios erai în privinţa locuinţei Terio, dar dacă n-o doreai de pomană... S-a dus, zise ea, după ce oftase din greu. Noaptea trecută a avut loc un incendiu... n-a rămas nimic. Voiam să ştii că am o altă ofertă în aceeaşi zonă. Cred că o să-ţi placă". Apoi închise.

„Cu asta s-au dus pe apa Sîmbetei dosarele lui Terio", îşi zise Danny şi aşeză telefonul pe canapea. Se ridică în picioare, se duse la fereastră şi privi strada de dedesubt. „E cazul să-mi fac griji. Mai întîi Terio, apoi Patel, acum casa. Prea multă violenţă. Deşi în cazul casei, poate fi vorba doar de vandalism. De fapt, mai mult ca sigur că a fost un act de vandalism. O casă veche, în care nu locuia nimeni. Poveşti bizare despre «mormîntul din pivniţă». Probabil că au fost puştii din casele orăşeneşti de pe drum."

Era un scenariu care îl linişte şi pe care voia să-l creadă. Îşi imagina nişte puşti care se piliseră, săriseră în maşina tatălui lor şi se duseseră la casa lui Terio. „Derbedei. Probabil că au fost nişte derbedei – au văzut casa la televizor, au auzit povestea bizară, şi-au imaginat că o să fie vedete în propriul lor film de groază. Aşa că au spart uşa, au chefuit, probabil că au aprins nişte lumînări... şi s-a declanşat incendiul. Cine să ştie ce s-a întîmplat?"

Adormi pe la ora zece, în timp ce stătea în faţa televizorului, privind CNN-ul şi stînd cu picioarele pe măsuţă. Pe la miezul nopţii, un escadron de beţivi americani îl treziră din vise în timp ce se împleticeau pe stradă, pe sub fereastra sa, urlînd:

– Răţuşcă de cauciuc, tu îmi faci baia minunată![1]

Nu-şi aminti ce visase – doar că fusese ceva care-l îngrozise. Nu-şi aminti nici cînd se dezbrăcă, nici cînd se băgă în pat, dar făcuse asta, pentru că se afla în aşternut atunci cînd soarele pătrunse pe fereastră, pe la şase dimineaţa.

Era prea devreme ca să se apuce de treabă, aşa că se duse să caute *Herald Tribune*, gîndindu-se că s-ar putea să fie vreun

---

[1] *Rubber Ducky, you are the one...* – melodie cîntată de personajul Ernie din emisiunea de televiziune pentru copii *Sesame Street;* voce Jim Henson. (n.tr.)

articol despre Jason Patel. Majoritatea magazinelor erau încă închise, dar găsi un chioşc cu ziare pe Via del Corso. Cumpără un exemplar al ziarului şi-l luă cu el într-o cafenea din Piazza Collona.

Acolo rămase mult timp la tejghea, privind cum se desfăşurau lucrurile. Mai întîi plăteai la casă ceea ce voiai. Casieriţa dădea comanda unuia dintre ospătari, iar apoi te duceai să-ţi iei ceea ce comandasei.

Localul era înţesat de vînzători şi de fete care lucrau în magazine, oameni de afaceri în drum spre slujbă şi doi soldaţi italieni care aveau – literalmente – pene la pălărie. Trei bărbaţi, în salopete albastre, murdare – probabil abia ieşiseră din schimb – jucau cărţi într-un colţ, bînd cafea amestecată cu coniac. Toţi zîmbeau şi erau binedispuşi. Soarele strălucea. Totul se deosebea de Washington, iar asta îl binedispunea. Dacă ar aranja întîlnirea cu Inzaghi, ar putea să-şi ia o după-amiază liberă şi să viziteze Capela Sixtină. Să se plimbe prin Villa Borghese, să cumpere un cadou pentru Caleigh...

Cînd cappuccino-ul său fu gata, se aşeză pe un scaun din faţa tejghelei acoperite cu tablă de aramă şi căută în ziar un articol despre Patel. Nu găsi nimic. Şi de ce ar fi fost? Fusese doar una dintre numeroasele crime din America. Probabil că se petreceau cu zecile în fiecare zi.

Şi incendii. O mulţime de incendii.

Soarele pătrundea prin fereastra cafenelei, aurind fumul de ţigară care plutea în aer. „Nu-mi place să fiu amestecat în treaba asta“, îşi spuse Danny. Chiar dacă ajunsese la Roma, colaborarea cu Belzer îl făcea să fie neliniştit. Prea multe ştiri rele – prea multă *violenţă*. Şi, cu toate că slujba îi folosea, i se părea suspectă, lucrurile erau prea frumoase ca să fie adevărate.

Danny termină al doilea cornuleţ şi se ridică de pe scaun. „Fă-ţi treaba, îşi zis el. Nu-i cine ştie ce. Întreabă-l pe preot, acesta o să-ţi răspundă da sau nu. O să obţii calculatorul sau nu. Indiferent de rezultat, o să te duci acasă şi o să te întorci la treabă, la treburile tale.“

Se făcuse aproape şapte şi jumătate cînd ajunse din nou la Inghilterra. Interpreta îl aştepta în hol şi veni spre el, atunci cînd Danny se duse la recepţie şi ceru cheile.

– Domnul Cray? Sînt Paulina.

Danny nu se gîndise prea mult la felul în care putea să arate interpreta, îşi imaginase că avea vreo patruzeci de ani, şcolită, graţioasă, cu ochelari. Femeia din faţa lui arăta cu totul altfel: frumoasă, brunetă, în jur de treizeci de ani etalînd o eleganţă care costă o grămadă de bani. Purta un costum de in, de culoarea lăptucii, costum cu fustă foarte scurtă şi cu pantofi cafenii de aligator.

– Salut, reuşi Danny să spună.

Femeia zîmbi fermecător, în timp ce-l privea printre genele dese, flirtînd cu el.

– Credeam că eşti mai bătrîn, îi zise ea.

– Eu credeam că *tu* eşti mai bătrînă.

Din nou, un rîs muzical,

– Bine. Oricum, îmi cer scuze că... *m-am materializat* în felul ăsta. Bem o cafea?

Femeia nu aşteptă răspunsul lui, ci se întoarse şi se îndreptă spre barul-cafenea al hotelului. Danny alergă după ea ca un căţel, prudent şi emoţionat în acelaşi timp, cu privirea aţintită asupra siluetei ei. Fusta era atît de scurtă, încît se afla la limita decenţei, iar cînd tînăra se căţără pe un scaun şi-şi încrucişă picioarele, Danny simţi că i se taie răsuflarea.

Din fericire, apăru un chelner, ivit ca din senin, care-l scuti pe Danny de obligaţia de a face conversaţie. Interpreta îşi îndreptă privirea spre el:

– Un cappuccino?

Danny dădu din cap. Apoi, cu un efort, zise:

– Bineînţeles.

După ce chelnerul plecă, tînăra spuse:

– Regret că *am apărut* aşa. Dar n-ai răspuns la telefon. Şi nu-mi place să las mesaje, aşa că...

Femeia ridică din umeri, un gest neînsemnat, dar care atrăgea atenţia asupra gîtului ei lung şi a conturului delicat al claviculelor.

– Mi-am zis: să-i las un bilet. Iar atunci ai apărut, încheie ea, cu un zîmbet cu adevărat fermecător.

– Hmmm, mormăi Danny, fără să-i vină să creadă cît de prostesc părea mormăitul său – chiar şi lui i se părea prostesc. Şi despre ce ar fi fost vorba în bilet?

Iarăşi rîsul acela cristalin.

– Despre părintele Inzaghi, bineînţeles. M-am gîndit că ar fi bine să-l sun devreme, înainte să plece de acasă, zise ea, ridicîndu-şi mîinile şi agitînd aerul. Nu ştiu unde, să se roage sau cu vreo treabă. Mi-am dat seama că nu ştiu ce fac preoţii toată ziua. Unde se duc? Ei bine, acum ştiu.

– Deci ai vorbit cu el?

– Da!

– Şi ce face părintele Inzaghi toată ziua?

– E în biblioteca Vaticanului şi trudeşte.

– La ce?

– El... cum se zice? *Digitalizează* incunabule.

– Serios?

Tînăra dădu din cap, încîntată.

– Şi ce-s... incunabulele? întrebă Danny.

– Foarte bine, replică Paulina. Mi-era teamă că ştii ce sînt, pentru că eu nu ştiam şi a trebuit să întreb. Iar, dacă tu ştiai şi eu nu ştiam, ar fi fost rău, pentru că... vezi, cuvintele sînt treaba mea.

Tînăra se aplecă spre el, părînd că ştie ce efect are asupra lui această apropiere. Danny încercă să nu se uite, dar i-ar fi fost mai uşor să ignore gravitaţia. Într-o clipă, ochii săi surprinseră linia bronzului şi pielea de culoarea cafelei cu lapte ce se afla dincolo de linia aceea. Umbra şi apăsarea de pe sfîrcurile ei...

– Incunabulele, zise ea, cu ochii sclipitori. Cred că sună ciudat, nu-i aşa? Dar sînt doar cărţi tipărite înainte de anul 1500. Preotul acela, Inzaghi, e un expert. În cărţi sau în calculatoare, nu ştiu în care domeniu. Poate în ambele. Dar lucrează de atîta vreme în arhive, încît i se spune „Rex Topo“.

Danny o privi întrebător:

– Rex Topo?

Ochii tinerei scînteiară.

– Regele Şoarecilor! Aşa li se spune preoţilor care lucrează cu cărţi. Şoareci. Iar el este regele lor.

Paulina se descolăci de pe scaun şi se ridică în picioare.

– Scuză-mă un minut...

Îi zîmbi și dispăru, trupul ei atrăgînd ca un magnet privirile celor aflați în orice colț al încăperii.

Chelnerul sosi după o clipă. Așeză, cu viteza și cu îndemînarea unui crupier dintr-un cazinou, două cești de porțelan, pline pe jumătate cu cafea, un castronel alb cu frișcă și un serviciu din sticlă și cositor, în care se aflau patru feluri de zahăr.

Danny sorbi din cafeaua delicioasă și ascultă creșterea și descreșterea conversației în jurul său. O altă înghițitură și apoi un moment de liniște – o reținere subită care-l făcu să ridice privirea. Ea reapăruse, venind către el, cu poșeta legănîndu-se provocator lîngă șold. Era greu să nu te holbezi la ea.

– Unde rămăsesem? întrebă ea, așezîndu-și poșeta pe tejghea și săltîndu-se pe scaun.

– Vorbeai despre șoareci.

– Așa e! exclamă ea, apoi sorbi din cafea, puse ceașca jos și deveni serioasă. După cum spuneam, am discutat cu Inzaghi în dimineața asta. I-am spus din ce motiv vrei să-l vezi – la modul general. I-am zis că-i o problemă a poliției, în legătură cu profesorul Terio.

Danny dădu din cap și întrebă:

– Iar el ce-a spus?

– O să prînziți împreună, în după-amiaza asta. Am făcut rezervări la o mică trattoria din Via dei Cartari. Cred că dacă o să-i oferi o masă bună și un pic de vin – poate mult vin – s-ar putea să ne ajute.

– Și *tu?* Vei fi de față?

Paulina clătină din cap.

– Vorbește excelent engleza. Curgător. A studiat în Scoția. O să te descurci mai bine fără mine.

– Mă îndoiesc, zise el și regretă imediat.

„De ce nu-i faci cu ochiul, dacă tot ai ajuns să te porți așa?"

Tînăra clipi.

Danny se simți ca un porc. Chiar dacă nu făcuse nimic *(încă)*, chiar dacă nu se apuca s-o pipăie, o trădase pe Caleigh, chiar dacă acest lucru se petrecuse numai în imaginația sa.

– Mulţumesc, îi zise Paulina, cu ochii ei negri plini de veselie. Dar cred că-i mai bine să fiţi doar voi doi.

Danny ridică dezamăgit din umeri. Se întinse şi luă castronaşul cu frişcă de pe tejghea, puse un pic în cafea şi o amestecă. În timp ce făcu acest lucru, privirea i se opri asupra poşetei ce stătea pe tejghea. O poşetă de mătase, de culoarea broccoli-ului, care rămăsese deschisă. În interior zări un clindru alb de hîrtie cu Tampax şi, alături de acesta, cilindrul albastru-închis al ţevii unui pistol.

Se uită în altă parte, apoi aruncă din nou o privire. Auzise că pistoalele nu par adevărate atunci cînd le vezi – că arată ca nişte jucării. Acesta era suficient de mic ca să fie o jucărie, dar nu aveai cum să te înşeli în privinţa lui. Pistolul din poşetă era foarte real şi ascuns fără multă grijă. Un pistol pîntecos. „Poate că-i ceva normal, îşi zise Danny. Poate că la Roma o femeie ca Paulina trebuie să se apere. Poate că la Roma toate femeile care arată bine sînt prostituate."

– O să-ţi scriu pe o hîrtie numele restaurantului. Am făcut rezervare pentru ora douăsprezece şi treizeci.

Şi, după ce spuse aceste cuvinte, scoase un stilou din poşetă şi mîzgăli adresa pe suportul de hîrtie pentru pahar.

– De cît timp am nevoie ca să ajung acolo? întrebă Danny, luînd suportul de hîrtie.

Paulina se strîmbă într-un mod încîntător şi clătină din cap.

– Douăzeci de minute, dacă te duci pe jos. Faci mai mult dacă iei un taxi, adăugă ea, cu zîmbetul ei de o mie de volţi.

Apoi se uită la ceas, făcu semn cu mîna spre chelner şi mimă scrisul în aer.

– Plătesc eu, îi zise Danny.

– Foarte bine, pentru că trebuie neapărat să plec, zise ea, ridicîndu-se şi netezindu-şi fusta. Dacă ai nevoie de ceva să mă suni, da?

– Da, răspunse el, ridicîndu-se în picioare.

Atunci ea se apleacă spre el şi părul ei îi mîngîie faţa. Danny simţi un val de parfum scump, în momentul în care Paulina îl sărută, mai întîi pe un obraz, apoi pe celălalt. Spre deosebire de săruturile în aer, cu care se obişnuise la galeria de artă, Paulina îl

atinse cu adevărat – şi zăbovi la al doilea sărut. Buzele ei se relaxară, iar Danny îi simţi răsuflarea pe obraz. Apoi femeia se trase înapoi, ţinîndu-l de umeri cu mîinile ei întinse.

– Oh, nu! chicoti ea. Te-am mînjit cu ruj de buze. Îl şterse pe obraz cu un şervet, apoi, mulţumită, puse şerveţelul pe tejghea. *Buona fortuna!*

„Trattoria cea mică“ nu era cîrciumioara pe care şi-o imaginase Danny. Nu avea feţe de mese în carouri, nici sticle de Chianti învelite în împletitură de rafie. Era, de fapt, un elogiu al minimalizării sofisticate, cu pereţi bleumarin şi cu mese acoperite cu pînză albă, subţire. Danny se prezentă şefului de sală, care-i arătă o masă lîngă fereastră, unde stătea un bărbat scund şi dolofan, de vreo cincizeci de ani. Văzîndu-l pe Danny care se apropia, bărbatul se ridică în picioare.

– *Investigatore!* zise el, dînd din cap cu deferenţă. Mă bucur să vă cunosc.

Cei doi îşi strînseră mîinile.

Bărbatul purta un costum albastru-închis, care văzuse şi zile mai bune. Manşetele luceau, ceea ce dovedea că hainele fuseseră purtate îndelung, iar găurile ca de ac dintr-o mînecă erau dovezi ale existenţei moliilor la Vatican. Singurul semn al hirotonisirii sale era o cruciuliţă de aur, prinsă de guler, sub bărbie.

Chelnerul veni cu meniul şi întrebă ce să aducă de băut. Danny nu bea la masă, dar sugeră să comande o sticlă de vin şi-i propuse lui Inzaghi să-l aleagă el. Preotul fu fericit să se supună. Scoase o pereche de ochelari de citit şi se uită la lista de vinuri cu o mutră sceptică, apoi o închise şi o înapoie chelnerului. Urmă un schimb scurt de cuvinte, după care chelnerul se duse să aducă sticla despre care discutaseră.

Inzaghi se rezemă de speteaza scaunului, ştergîndu-şi ochelarii şi privindu-şi tovarăşul de masă.

– Sînteţi foarte tînăr, hotărî el.

Danny dădu din umeri.

– Pentru un detectiv.

Danny dădu din cap.

– Asta înseamnă că sînteţi foarte deştept.

Danny rezistă tentaţiei să ridice iarăşi din umeri, dar nu ştia ce să zică. Aşa că dădu din cap, zicîndu-şi: „N-o să iasă bine..."

Dar preotul nu păru să bage de seamă.

– Am fot şocat auzind că a murit Christian. Am aflat cînd nu mai puteam să iau legătura cu el. Am trimis e-mail după e-mail, am telefonat şi... nici un răspuns. Atunci am telefonat la universitate. Iar cei de acolo mi-au spus. O sinucidere!

Preotul clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea.

– Deci aţi fost surprins? întrebă Danny.

– Surprins? Bineînţeles. Nu spun că nu avea probleme, că nu-şi făcea griji. Dar trebuie să înţelegeţi! Iubea viaţa. Avea un deosebit simţ al umorului. Deşi... Preotul se apropie de Danny şi adăugă, pe un ton confidenţial: Glumele lui erau groaznice.

– De ce? întrebă Danny, zîmbind.

Inzaghi se prefăcu exasperat.

– Poate că-i o problemă de limbaj. Engleza mea...

– E excelentă!

– Nu, nu. E doar potrivită. Chris făcea întotdeauna... jocuri de cuvinte. Jocuri de cuvinte teribile, zic eu, dar... poate că nu le înţelegeam din cauza limbii...

Danny dădu politicos din cap.

– Un exemplu, zise preotul. Vă întreb: ce-i amuzant în „Heigh-ho the Terio"[1]?

Danny chicoti şi răspunse:

– Nu-i prea amuzant.

Îşi zise că era vorba de nişte versuri pentru copii, dar nu-şi amintea poezia.

– Asta îmi spuneam şi eu, remarcă preotul. Nu-i ceva amuzant. Dar de fiecare dată cînd spunea chestia asta nu se putea împiedica să rîdă, zise preotul, clătinînd din cap.

– Nu vă venea să credeţi că repeta treaba asta atît de des.

Inzaghi dădu din cap, cu un rînjet mîhnit.

[1] *Heigh-ho the Terio* se poate traduce prin „vai de Terio". (n.tr.)

– Da, Christian repeta mereu. Zicea că-i... cum spunea? – „metoda sa de a ține minte", pentru cazul în care avea să uite o parolă, îi explică preotul. Apoi rînjetul dispăru și Inzaghi deveni morocănos. L-am abandonat, zise el.

Danny, uluit, întrebă:

– De ce spuneți asta?

Părintele Inzaghi ridică din umeri și răspunse:

– Pentru că era prietenul meu. Preotul oftă, exasperat. Ar fi trebuit să fiu mai atent la simțămintele lui. Ar fi trebuit să observ că se întîmpla ceva. Dar... nu mi-am dat seama de nimic.

Părintele Inzaghi aruncă o privire plină de speranță către Danny, așteptînd compasiune din partea acestuia.

– Cred că mulți oameni simt acest lucru cînd moare cineva... în felul acesta, îi zise Danny. Chiar dacă e un accident, își spun: „Dacă aș fi fost cu el, ar fi încă aici". Dar, de obicei, nimeni nu poate să facă nimic. Nimeni *n-ar fi putut să facă* nimic.

Chelnerul sosi cu o sticlă de Barbaresco, o destupă cu multă ostentație și așteptă ca Inzaghi să-și exprime aprobarea. După ce preotul dădu din cap, chelnerul umplu paharele și le luă comanda. După plecarea lui, Inzaghi se apleca spre Danny și zise, stînjenit:

– Domnule detectiv, mă întreb...

– Da?

– Mă întreb... Aș putea să văd actele dumneavoastră?

Întrebarea îl luă pe Danny prin surprindere, deși n-ar fi trebuit. Un șuvoi de adrenalină îi năvăli în trup, iar colțurile gurii i se strîmbară într-un zîmbet nervos. Una era să te dai drept cineva la telefon și alta era să minți. De fapt, era ceva mai rău decît o minciună. Se dădea drept polițist.

– Nici o problemă, zise și vîrî mîna în interiorul hainei, găsi legitimația pe care i-o făcuse Belzer și i-o înmînă preotului, care își ceru scuze din priviri.

– Sînteți atît de tînăr, zise părintele Inzaghi. Mă așteptam să întîlnesc pe cineva mai bătrîn.

Inzaghi abia se uită la legitimație, apoi i-o înapoie, stînjenit.

– Îmi pare rău, zise el.

Danny clătină din cap.

– E bine să fii atent, nu ştii niciodată cu cine ai de-a face.

– Într-adevăr, replică preotul.

– Deci... vi s-a spus cum s-a întîmplat?

– Nu, răspunse Inzaghi, privindu-l curios, apoi clătinînd din cap. Ar fi fost vreo diferenţă?

– Unul dintre motivele pentru care sînt aici e că avem de-a face cu o „sinucidere“ foarte neobişnuită.

Preotul se încruntă şi întrebă:

– De ce?

Danny îi descrise circumstanţele în care fusese găsit Terio, urmărind figura preotului în timp ce acesta suporta şocul, iar deprimarea iniţială făcu loc repulsiei. După ce Danny termină, Inzaghi sorbi îndelung din vin, apoi se şterse la gură cu şerveţelul.

– *Doamne!* E grotesc. Adică... oh!

Danny îi aruncă o privire plină de tristeţe.

– În ciuda aparenţelor, zise Inzaghi, ridicînd un deget, ca să-şi sublinieze spusele. În ciuda aparenţelor, repetă el, agitîndu-şi degetul de parcă ar fi fost Fidel Castro. Nu-i ceva nemaiauzit.

Danny clipi, nedumerit.

– Nu?

Preotul clătină solemn din cap.

– E primul caz de care am auzit *eu*, insistă Danny. În marea majoritate a cazurilor, oamenii sar de undeva sau se împuşcă. Sau iau nişte pilule...

– Sigur, aveţi dreptate. Dar în contextul credinţei – în contextul *creştinismului* – felul acesta de lucruri are o istorie lungă.

– Oare? Danny era uluit. Educaţia sa religioasă fusese minimă. Sigur, totul era posibil, dar ai fi auzit dacă oamenii s-ar fi zidit singuri în numele lui Isus. O istorie lungă?

Preotul trase o duşcă de vin, apoi ridică paharul şi-i admiră culoarea privindu-l în lumina ferestrei din apropiere.

– Lumea, declară el, este duşmanul izbăvirii. Întotdeauna a fost. Este cîmpul de luptă pentru suflet, locul în care carnea îl întîlneşte pe diavol. Dacă te retragi din lume, diavolul nu te mai poate atinge.

Sorbi din nou din vin şi se apleacă spre Danny.

– Se numeau „anahoreți“, din latinescul *anachoreo*, care înseamnă „mă retrag“. Cei de la începuturi se duceau în deșert și trăiau în peșteri. Cei mai puternici erau stîlpnicii, care-și petreceau viața în vîrful unui stîlp.

– Stîlp?

– Coloane antice, îi explică preotul.

– Și își petreceau *viața* acolo? Stînd pe un stîlp?

Preotul dădu din cap.

– Cea mai mare parte a vieții, confirmă el. Mai tîrziu, în perioada medievală – erau... zidiți de vii între pereții bisericilor. Pereții dinspre nord.

– Zidiți de vii, repetă Danny.

– Cred că asta-i expresia. În limba mea, *per seppellire vivo.* Îngropat de viu. Am tradus corect, nu-i așa?

Danny dădu din cap.

– Da, zise el, ați tradus bine.

– Așa ziceam și eu, însă uneori engleza mea... o ia razna. În orice caz, anahoreții erau puși în chilii mici – *anahorete* – din spatele altarului. Anahoreții aveau ferestre mici – *despicături*, așa li se zicea –, astfel încît oamenii aceia sfinți să poată urmări slujba și să poată primi hrană. Dar, odată intrați, nu mai ieșeau. Chiliile nu aveau *ușă.*

Danny rămase cu gura căscată. Își imagina cam cum era – nu din punct de vedere al anahoreților, care, evident, erau nebuni, ci din punct de vedere al celor care veneau la biserică să se roage. Ochii din perete. Se cutremură.

Inzaghi chicoti.

– Nu erau numai bărbați, îi spuse preotul. Au existat și femei. Și, ca și bărbații, după ce fuseseră zidite, după ce deveniseră „prizoniere ale credinței“, ajunseseră „moarte pentru lume“. Oficial și în realitate. Toți schivnicii aceia nu mai existau, cu excepția faptului că erau hrăniți.

– Isuse! șopti Danny.

– Ar trebui să citești cărțile lui Chris, îi spuse preotul. Sînt cam științifice, cam greoaie, dar merită citite – mai ales capitolul despre ceea ce numește „anahoreții fără tragere de inimă“.

Danny se încruntă şi întrebă:

– Cine erau aceştia?

– Anahoreţi care nu voiau să fie anahoreţi, îi explică Inzaghi. Bărbaţi şi femei – prunci şi copii – care fuseseră zidiţi împotriva voinţei lor.

Chelnerul sosi cu salatele lor, roti de trei ori pe deasupra lor morişca de piper, apoi se retrase după ce spuse blînd:

– *Prego.*

– Acei anahoreţi care nu voiau să fie anahoreţi... începu Danny.

– Trebuie să citiţi cartea lui Chris. O aveţi?

Danny dădu din cap.

– *Mormîntul radios.* Da, am adus-o cu mine.

– Totul e acolo, îi spuse Inzaghi.

– O să mă uit în seara asta.

Preotul ridică din umeri.

– Ştiţi, zise el, aplecîndu-se spre Danny într-un mod confidenţial, trebuie să mărturisesc că nu mi-e clar de ce aţi venit aici, domnule detectiv. Din moment ce Chris s-a sinucis...

– Ei bine, îi răspunse Danny, nu sîntem complet convinşi că-i vorba de o sinucidere.

Un uşor „aaaahhh“ ieşi de pe buzele preotului. Fără să spună nimic, îşi aşeză furculiţa pe masă, îşi puse mîinile în poală şi se uită în ochii lui Danny.

– E posibil, zise americanul, ca moartea domnului Terio să fi fost o crimă.

Preotul dădu încet din cap.

– Asta s-ar potrivi mai bine, decise el.

De data asta fu rîndul lui Danny să fie surprins.

– S-ar potrivi mai bine?

Inzaghi continuă să dea din cap.

– Chris era indispus cînd a plecat din Roma. Era îngrijorat. Poate mai mult decît îngrijorat. Poate că era *speriat.*

Deodată, Danny fu obligat să facă cu adevărat pe detectivul.

– De ce?

– I se întîmplase ceva.

– La Roma?

– Nu, îi răspunse preotul. În Turcia de est.

„Se potriveşte“, îşi spuse Danny. Terio îşi petrecuse o parte din concediul sabatic acolo şi după ce se întorsese în Statele Unite telefonase în Istanbul, deci...

– Ce făcuse acolo?

Insaghi îşi întinse mîinile în lături, într-un gest de neputinţă.

– Cercetări.

– În ce domeniu?

– Pregătea o nouă carte, *Avatarurile sincretismului*. Nu se pricepea la titluri, zise preotul, zîmbind.

Danny se încruntă. *Aproape* că ştia ce însemnau cuvintele acelea. Cu cinci, şase ani în urmă îi intraseră pe o ureche şi îi ieşiseră pe cealaltă, în timpul unui curs de civilizaţie occidentală pe care-l urmase în primul an din colegiu. Să vedem: *avatar*. Se încruntă.

Inzaghi îi văzu nelămurirea şi i se făcu milă de el.

– Christian studia opera întemeietorilor unor religii din Orientul Apropiat, religii care îmbinaseră elemente ale altor religii.

– Cum ar fi...?

– Mani şi Zoroastru, îi răspunse preotul. Baha'ullah şi şeicul Adi.

Primele trei nume îi erau vag cunoscute, de parcă ar fi făcut parte dintr-o întrebare cu răspuns multiplu din acelaşi an de colegiu. Erau legate de trei religii obscure: maniheismul, zoroastrismul şi bahaismul. Dar şeicul Adi nu-i spunea nimic, ceea ce era bine. Un detectiv din echipa unui şerif nu trebuia să ştie asemenea lucruri. Aşa că exclamă: „Hmmm!“, sorbi din vin şi-şi vîrî în gură o bucată de arugula[1].

Părintele Inzaghi îi sări încă o dată în ajutor.

– Toţi au fost întemeietori ai unor religii sau secte religioase din Orientul Mijlociu.

– Mi-am închipuit.

– Aţi auzit de ei?

[1] Plantă din familia muştarului, asemănătoare lăptucii, care se foloseşte la salate sau la gătit. (n.tr.)

Fu rîndul lui Danny să ridice din umeri.

– De majoritatea.

– Nu şi de şeicul Adi.

Danny dădu din cap.

– Mi-am închipuit, zise Inzaghi. Yezidii nu-s prea cunoscuţi.

– Yezidii?

– Şeicul Adi. El a fost „omul" yezidilor.

Danny îşi dădu ochii peste cap, găsind uşor de interpretat rolul de detectiv-nu-prea-deştept.

– E un trib kurd, îi explică preotul. Un grup subetnic.

Danny dădu din cap, posomorît. „Kurzi, îşi zise el. Acum avem de-a face cu kurzi." Adevărul era că nu ştia nimic despre subiectele acelea. Cum ar fi kurzii. Ştia despre kurzi doar că trăiau în Turcia sau în Irak (sau poate în Iran). Şi că erau persecutaţi. Asta era tot. Un fapt, două, şi cu asta epuizase tot subiectul legat de poporul kurd.

– Şeicul Adi a fost profetul lor, adăugă Inzaghi, apoi luă furculiţa şi o înfipse într-o grămadă de verdeţuri.

– Profetul cui?

– Al yezidilor, îi replică preotul. Chris s-a dus acolo ca să studieze *Scripturile negre*, zise Inzaghi, zîmbind. Asta-i Biblia lor. Textul lor sfînt.

Danny se trase înapoi cînd chelnerul se întoarse cu felul principal – pentru Inzaghi o friptură ce părea delicioasă şi pentru el linguini presăraţi cu fulgi de trufe negre. Danny se întreba cum să aducă vorba despre calculator. Se interesă, fără nici un chef:

– Şi de ce li spun Scripturile negre?

Inzaghi mestecă gînditor o înghiţitură de friptură, meditînd la întrebare. Apoi zise:

– Cine ştie? Habar nu am de ce fac yezidii ceea ce fac. Discutăm acum despre oameni care se roagă Îngerului Păun.

Danny se uită neîncrezător la preot.

– Vreţi să spuneţi că venerează păunii?

– Îl venerează pe Satana, îi răspunse prelatul.

Danny chicoti.

– Îmi pare rău, părinte, dar... ce legătură au păunii cu Satana?

Inzaghi zîmbi cu un soi de superioritate.

– Sînt un simbol al diavolului.

– Păunii?

– Da.

Danny medită la cele auzite.

– Spuneţi că acei kurzi... îl venerează pe diavol?

– Exact. Nu toţi kurzii. Majoritatea kurzilor sînt musulmani.

– Doar... cum le zice? Yezidii.

– Exact. Yezidii îl venerează pe Satana.

– Glumiţi!

Preotul clătină din cap şi-şi mestecă friptura.

– Vă referiţi la acel *Satana?*

Inzaghi dădu din cap şi se apucă să-i explice că yezidii fuseseră cîndva mai numeroşi, dar că acum erau doar vreun milion de oameni.

– Au fost persecutaţi foarte mult timp, îi spuse preotul. Vă puteţi imagina. Au suferit groaznic, mai întîi în calitate de kurzi, apoi de yezidi. Un dublu păcat.

Danny ridică din umeri.

– Dacă îl adori pe diavol, vei fi *criticat* cu siguranţă.

Inzaghi izbucni în rîs.

– Nu-i vorba de ceea ce credeţi. Yezidii nu sacrificau copii şi nici nu zburau călare pe mături. Ei au luat decizia conştientă să-l venereze pe Satana, pentru că *Scripturile negre* le-au spus că Dumnezeu s-a săturat de lume în ziua a opta şi a cedat-o diavolului. Pentru ei, diavolul nu-i rău, este Tawus, un fel de şef al îngerilor.

– Ca Lucifer.

– Da, ca Lucifer, dacă acesta nu s-ar fi prăbuşit.

– Interesant, zise Danny. Dar... revenind la Terio... aţi spus că era îngrijorat, că se întîmplase ceva în Turcia.

Preotul se mişcă pe scaun, ca şi cum, deodată, n-ar fi stat într-o poziţie comodă.

– Adevărat.

– Şi? Ce s-a întîmplat?

Inzaghi trase aer adînc în piept şi întrebă:

– Conform spuselor lui Chris?

– Mda...

– Chris a spus – ştiu că pare ridicol, dar... a spus că l-a văzut pe diavol.

Danny rămase cu gura căscată. Mult timp nu ştiu ce să zică. În cele din urmă reuşi să îngaime:

– *Poftim?*

– Am spus că el a zis că l-a văzut pe diavol, repetă prelatul, cu un zîmbet nervos.

– Nemaipomenit!

Preotul clătină din cap.

Danny nu ştia dacă trebuia să rîdă sau să plîngă. Era catolic, dar religia nu însemnase mare lucru în familia sa. Deşi o parte din el reţinuse posibilitatea existenţei lui Dumnezeu, se trăgea totuşi dintr-un şir de catolici care se îndepărtaseră de credinţă şi deveniseră virtuali agnostici. Cu excepţia a două mătuşi – fete bătrîne – care erau habotnice, restul clanului Cray reduseseră rolul bisericii în viaţa lor la un cadru pentru ritualurile care marcau evenimentele importante. Cei din familia Cray se căsătoreau în biserică, îşi botezau copiii aici (certificatul lui de botez se afla într-un plic gros din sertarul de sus al biroului mamei lui). Biserica supraveghea funeraliile lor şi ajuta la înmormîntarea lor. Unii se duceau la slujbă, mai mult sau mai puţin regulat, mai ales cînd îmbătrîneau. Dar părinţii lui nu ajunseseră încă la momentul acela. Însă nimeni din familia sa (cu excepţia celor două mătuşi) nu era religios; nimeni nu credea în *diavol*.

Danny ştia că răul exista, dar nu întruchipat. Diavolul era precum... Zîna Măseluţă.

– Şi cum arăta? întrebă Danny, în cele din urmă. Avea coarne, coadă?

Preotul clătină din cap, părînd uşor stînjenit.

– Chris nu mi-a spus. Doar că mergea într-un Bentley.

– Diavolul?

– Exact.

– Şi unde se întîmpla asta?

– Undeva în estul Turciei, zise Inzaghi, aplecîndu-se spre Danny cu un surîs timid şi adăugă: Credeaţi că diavolul are un Rolls?

Danny se strădui să chicotească. Ce putea să răspundă la aşa ceva? Ce-ar fi spus un *poliţist?* Preotul îl încerca sau îşi bătea joc de el?

– Ciudat, zise Danny.

– Sînt de aceeaşi părere.

În timp ce chelnerul strîngea farfuriile, Danny decise că venise timpul să treacă la treabă. Scoase chitanţa FedEx pe care o pescuise în gunoiul lui Terio şi-l întrebă pe Inzaghi dacă putea arunca o privire la calculatorul profesorului.

– Sperăm să existe ceva în el. Ceva care să ne ajute în investigaţii.

Preotul se încruntă, iar Danny îşi zise: „Acum e acum!"

– Nu-l am, zise Inzaghi. Deocamdată.

– De ce? întrebă Danny.

– Pentru că-i încă în vamă.

Din spusele preotului, află că trebuia plătită o taxă de peste un milion de lire – vreo cinci sute de dolari. Pînă se plătea această taxă, calculatorul rămînea în clădirea pentru mărfuri a aeroportului Leonardo da Vinci.

– Ştiţi cum e, îi explică Inzaghi. Am cerut fonduri, dar o să treacă luni de zile pînă o să le primesc. Adevărul e că mi-ar fi plăcut să am un laptop, dar n-am neapărată nevoie de el. Pot să folosesc alte calculatoare.

– Atunci de ce vi l-a trimis?

Inzaghi chicoti.

– A fost un cadou. Mi-am dorit întotdeauna un laptop, iar Chris se tot plîngea de greutatea celui pe care-l avea. Îmi amintesc că glumea spunînd că „un calculator portabil" este o contradicţie în termeni.

Danny zîmbi.

– Deci a vrut să scape de el...

– Exact. Numai că s-a dovedit a nu fi un cadou ieftin. Dacă l-ar fi trimis biroului meu de la Vatican, l-aş fi primit pînă acum. Dar

l-a expediat pe adresa apartamentului meu din Via della Scrofa. Sîntem în Roma, trebuie să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului...

Danny se gîndi un timp, apoi se aplecă spre preot, punîndu-şi coatele pe masă.

– Şi dăcă plătesc eu în locul dumneavoastră? întrebă el. Pot să trec cheltuiala pe seama departamentului şerifului. Iar după ce o să mă uit la el, o să am grijă să-l primiţi înapoi.

Preotul strînse din buze şi se gîndi un timp. Apoi dădu din cap a aprobare, ca şi cum ar fi zis: „Ne-am înţeles". După aceea căută în buzunar şi scoase o carte de vizită foarte frumoasă, pe care i-o oferi lui Danny.

– Numărul de sus este al telefonului din apartamentul meu din Casa Clera. De obicei sînt acolo noaptea. Dar puteţi să mă contactaţi oricînd prin intermediul telefonului mobil – cu excepţia momentelor cînd sînt în biserică. Îl închid atunci cînd sînt acolo.

– Grozav! exclamă Danny şi-şi notă numărul telefonului său mobil pe spatele unei cărţi de vizită a lui Frank Muller; apoi o înmînă preotului.

– O să vă dau o scrisoare pentru vamă, îi promise Inzaghi. Şi o copie după declaraţia de expediţie. N-ar trebui să aveţi probleme la aeroport.

– Sînteţi foarte amabil, îi spuse Danny.

– Deloc, replică preotul. Un gest frumos merită un răspuns asemănător.

8

De la restaurant merseră la Vatican. Danny îl urmă pe Inzaghi printr-un labirint de străduțe vechi, atît de înguste, încît în ele domnea semiîntunericul chiar și într-o după-amiază de vară. La un moment dat cotiră și se pomeniră într-o piață scăldată de soare. În momentul următor, după ce cotiră din nou, lumina se transformă din aurie în argintie.

Traversară Tibrul pe un pod pentru pietoni, aflat la vest de mătăhălosul castel Sant' Angelo. Podul era un soi de tîrg în aer liber, în care arabi cu piele măslinie și africani apatici vindeau orice, de la hașiș, umbrele și caricaturi la soldăței cu baterii, care se tîrau pe burtă cu puștile în mîini.

Era cald pe Via della Conciliazione – un bulevard larg, prin care turiștii și autobuzele ce făceau turul orașului ajungeau direct în Piața Sf. Petru, unde fusese întins un ocean de scaune pliante, în așteptarea apariției papei. Inzaghi îl conduse pe Danny printr-un post de control păzit de Garda Elvețiană, apoi printr-o alee veche, ce dădea într-o curte întinsă – Cortile della Pigne. Curtea, înconjurată și definită de o arcadă de clădiri întunecate, era împărțită în patru de alei pavate și de verdeață, avînd în centru o fîntînă arteziană ce curgea zgomotos. Spre încîntarea lui Danny, în capătul îndepărtat al curții se găsea un con de brad gigantic – părea să fie înalt de vreo trei metri și fusese făcut din marmură – care stătea pe un capitel minunat sculptat.

– De unde a fost adusă *chestia asta*? întrebă Danny.

– Un cadou, zise Inzaghi, ridicînd din umeri. Sau a fost furată de undeva.

Trecură prin arcade şi intrară într-o clădire care era aproape la fel de modernă în interior, pe cît de veche părea după exterior. Inzaghi semnă pentru amîndoi la un mic birou de recepţie, apoi îl conduse pe Danny la o scară rulată. Coborîră etaj după etaj şi se pomeniră curînd într-un soi de mezanin, într-o sală de aşteptare bine luminată şi înconjurată de geamuri. În spatele geamurilor se găsea un depozit subteran de cărţi şi manuscrise, aşezate şi îngrămădite pe kilometri de rafturi. În apropierea lor, o pancartă mică identifica locul drept ARCHIVIO SEGRETO.

– Cu zece ani în urmă a avut loc o renovare imensă – o adevărată reconstrucţie, îi spuse Inzaghi. Nu exista destul spaţiu pentru manuscrise. Iar acum avem asta! Patruzeci şi trei de kilometri de rafturi ieftine de metal. Poţi să alergi un maraton pe ele, zise preotul, zîmbind. Dacă aşteptaţi un minut, o să aduc hîrtiile.

Danny fu lăsat în compania unei călugăriţe în vîrstă, care stătea în spatele unui birou vechi, fără să-i acorde nici o atenţie. Călugăriţa vorbea liniştită la telefon, cu privirea aţintită asupra unui monitor Silicon Graphics, în timp ce mîna ei dreaptă apăsa de zor pe mouse.

După un timp, Inzaghi se întoarse cu un plic gros.

– Îmi cer scuze că a durat aît de mult timp, dar v-am dat o copie a avizului de expediţie şi o scrisoare care vă autorizează să ridicaţi calculatorul în locul meu. Nu ştiu dacă scrisoarea este necesară, dar sîntem în Italia, adăugă el zîmbind. Cu cît mai multe hîrtii, cu atît mai bine.

– Mulţumesc.

– O să-mi spuneţi ce aţi aflat?

– Bineînţeles, îi promise Danny, care-şi spunea că lucrurile merseseră nemaipomenit de bine.

Cea mai grea parte a muncii sale, cea de care îi fusese teamă – să mintă un preot că-i poliţist – se terminase (mai mult sau mai puţin). Şi nu fusese foarte greu. Dimpotrivă, treaba mersese atît de bine, încît omul acela generos îi scrisese *o scrisoare de recomandare.*

– De cît timp credeţi că veţi avea nevoie de el? întrebă Inzaghi.

Americanul ezită. Nu-şi imagina că Belzer intenţiona să ţină calculatorul mult timp. Dar n-avea de unde să ştie ce-o să se întîmple. Dacă fişierele erau codificate, putea să dureze ceva timp pînă erau descifrate... Pe de altă parte, dacă Belzer copia fişierele, calculatorul nu-i mai folosea la nimic.

– N-o să dureze prea mult timp, făgădui Danny. Cu excepţia cazului în care avem noroc. Dacă găsim ceva, atunci e vorba de *dovezi*... S-ar putea să dureze un timp, mărturisi el.

Inzaghi dădu din cap.

– Înţeleg. Oricum, aveţi numărul meu de telefon, iar eu îl am pe al dumneavoastră.

– Exact.

– Mă gîndesc... poate că nu ar trebui să încercaţi astăzi.

– Ce să încerc? întrebă Danny.

– Să vă duceţi la aeroport, îi răspunse Inzaghi, apoi arătă spre ceasul de la încheietura mîinii. Acum e ora trei, iar cu traficul din oraş... n-o să ajungeţi.

– Vama e deschisă pînă la cinci, îi spuse Danny. Am verificat.

Preotul dădu din cap, apoi îi spuse:

– Bineînţeles. Asta înseamnă că oamenii pleacă pe la patru.

Inzaghi chicoti, apoi îl conduse spre scara rulantă, unde îşi luă rămas-bun cu un zîmbet atît de sincer, încît Danny fu chinuit de mustrări de conştiinţă nu numai cît timp urcă încet din străfundurile bibliotecii, dar şi tot restul drumului pînă la Inghilterra. Amabilitatea individului era deprimantă.

Dar după-amiaza nu era deprimantă. Soarele strălucea, iar Roma era *o realitate*. Danny luă ascensorul spre camera sa, iar cînd ajunse scoase *Mormîntul radios* din geantă. Cartea sosise de la Alibris cu două zile în urmă, iar el nici măcar n-o deschisese. Acum văzu că era un volum subţire, cu o fotografie a lui Terio pe supracopertă – aceeaşi fotografie pe care o publicase *Washingtom Post* deasupra anunţului funerar. Danny puse cartea sub braţ, coborî cu liftul, ieşi şi făcu semn unui taxi.

– Vila Borghese, comandă el şi, simţindu-se temerar, adăugă: *per favore.*

Călătoria fu scurtă şi, după cum bănuise, parcul se dovedi a fi un loc perfect pentru citit într-o după-amiază de vară. Platani uriaşi umbreau peluza şi băncile. Îndrăgostiţii se plimbau. Copiii se jucau. Vînzătorii de îngheţată îşi împingeau cărucioarele de-a lungul aleilor. Danny cumpără o cupă mică de îngheţată de fistic, se aşeză şi începu să citească.

Prima jumătate a cărţii era dedicată celor dintîi anahoreţi. Istorisindu-le povestea, Terio susţinea că sfîntul Anton din Egipt şi cei care i-au urmat au fost în mare măsură răspunzători de răspîndirea monarhismului în occident. Terio afirma că asta s-a întîmplat pentru că eremiţii erau în mod invariabil imitaţi. Ironia sorţii consta în faptul următor: cu cît retragerea lor din lume era mai completă, deci cu cît mai departe se duceau în deşert, cu atît erau mai mari şansele să iasă de acolo însoţiţi de mare fast. A existat şi un lucru bun: ordinele mînăstireşti au păstrat scrierile în timpul Evului Mediu, iar prin asta au salvat civilizaţia occidentală de ignoranţă şi obscurantism.

Toate astea erau interesante, dar lui Danny atenţia îi fu atrasă de un capitol aflat spre sfîrşitul cărţii. Tratînd subiectul „anahoreţilor fără voie", Terio scrisese despre o baladă sau un cîntec popular despre care se spunea că datează de peste o mie de ani. Intitulată *Soţia zidită de vie,* balada fusese răspîndită din Bombay pînă-n Bucureşti. Terio afirma că existau mai mult de şapte sute de versiuni ale acesteia, în diferite limbi şi dialecte.

În varianta iugoslavă, o femeie este zidită în pereţii unei fortăreţe. În Persia, într-un pod. Întotdeauna ca „să aducă noroc" sau, în cazul podului, ca să potolească mînia zeilor rîului pe care construirea acestuia îi înfuriase.

Cea mai impresionantă dintre balade era, după opinia lui Danny, cea transilvăneană. În această variantă, un grup de zidari trudesc din greu ca să ridice o mînăstire – iar munca lor se năruia peste noapte. Se spunea că vina este a „duhurilor", iar oamenii erau disperaţi: Se vor întoarce vreodată la casele lor? Gîndindu-se cum să rezolve problema, meşterul zidar aude o voce care-i spune că duhurile rîului pot fi potolite doar prin sacrificiul unei femei. Mai precis, prima femeie care soseşte în locul acela

trebuie să fie zidită în temelia clădirii. Satisfăcut că găsise o soluţie, zidarul povesteşte totul colegilor săi şi se înţeleg între ei să zidească de vie prima femeie care vine în locul acela. În dimineaţa următoare, zidarii privesc cu teamă drumul. Curînd zăreasc în depărtare o femeie care se apropie. Cînd femeia ajunge lîngă ei, emoţia zidarului se transformă în groază, pentru că îşi dă seama că e chiar tînăra lui soţie, care venise de departe ca să-i aducă flori, mîncare şi vin. Zidarul se roagă lui Dumnezeu să o facă să se întoarcă acasă, să se ducă de unde a venit, dar femeia nu se întoarce. Şi va fi închisă în zid, chiar dacă meşterul moare de mîhnire.

În comentariile sale, Terio recunoaşte că există multe interpretări ale înţelesului său, la fel de multe ca şi variantele baladei sale. Pentru unii exegeţi postmoderni, cîntecul era „o metaforă mortală despre căsnicie“ (în care femeia era „zidită la figurat în căsnicie ca să-şi apere virtutea“). Alt comentator pretindea că balada respectivă reprezintă „zidirea simbolică a sîrbilor“ de către invadatorii musulmani.

În schimb, Terio credea că balada trebuie luată ca atare. Din punctul său de vedere, „soţia zidită de vie“ nu era altceva decît istorie orală – o relatare populară despre un obicei istoric prin care femei şi copii erau zidiţi de vii ca să se asigure succesul construirii unor clădiri importante. Ca dovadă a unor asemenea practici, Terio cita zidirea unei femei – despre care se spunea că era virgină – în zidul castelului german Nieder Manderscheid. Un al doilea exemplu era Poarta Podului din Bremen. Cînd acesta a fost demolată în secolul al XIX-lea, s-a descoperit în fundaţia clădirii scheletul unui copil. Alte dovezi fuseseră scoase la iveală în timpul renovării unor biserici englezeşti şi a unor catedrale franceze. Terio notase în trecere că unii savanţi credeau că versurile cîntecului pentru copii *Podul Londrei* făceau referire la o asemenea practică. Imediat, Danny îşi aminti:

Podul Londrei se prăbuşeşte,
Se prăbuşeşte, se prăbuşeşte,
Podul Londrei se prăbuşeşte,
Doamna mea.

Ia cheile şi încui-o
Încui-o, încui-o
Ia cheile şi încui-o
Pe doamna mea.

Dacă te gîndeai bine, versurile nu aveau nici un înţeles. Ce chei? Pe cine să încui? Oare înţelesul era să încui o doamnă ca să nu se prăbuşească podul? Isuse! Îl trecură fiorii.

Toată povestea te înfiora, cu toate că tonul era sec, dar facinant. Atît de fascinant, încît atunci cînd Danny închise în cele din urmă cartea, fu surprins să descopere că se înserase. Fără să-şi dea seama, fuseseră aprinse luminile din parc, iar umbrele după-amiezii se dizolvaseră într-un întuneric mai cuprinzător.

Danny se ridică în picioare şi se îndreptă în direcţia unei lumini îndepărtate, sperînd ca acolo să fie Piazza del Popolo. Nu că asta ar fi avut vreo importanţă. Se pierduse în gînduri şi putea să se rătăcească şi de-adevăratelea. Avea să găsească un taxi, la un moment dat, iar taxiul avea să-l ducă la hotel, unde avea să cineze în linişte şi să se culce. Pînă atunci, trecea pe lîngă statuile din parc ale unor poeţi şi revoluţionari din Lumea a Treia, ţinînd strîns în mîini *Mormîntul radios*. Pentru prima oară, Danny se întrebă dacă Terio se sinucisese. „Şi dacă fusese şi el un anahoret «împotriva propriei voinţe»? Cine ar face aşa ceva? Cine s-ar îngropa de viu?"

Îşi continuă şirul gîndurilor, dar tot nu se lămuri. Dacă fusese o sinucidere şi Terio se zidise singur acolo, *la ce se gîndise? La ce se gîndise atunci cînd pusese ultima cărămidă?*

Se făcuse cald, deşi era încă dimineaţă, iar Danny simţea aerul arzîndu-i pielea, în timp ce stătea la biroul funcţionarului din vama aeroportului Leonardo da Vinci, aşteptînd o ştampilă. În spatele biroului, un tînăr elegant bătea la o maşină de scris antică, în timp ce o ţigară îi fumega în colţul gurii. Bărbatul – un agent vamal – era ciudat de atent, de parcă tastatura ar fi reprezentat un mister de proporţii uriaşe. Din cînd în cînd lovea cu încetinitorul clapa de întoarcere a carului, privea prin fum, apoi reîncepea să

ciocănească. În cele din urmă se opri şi, la fel de lent, reciti ce dactilografiase.

– *Va bene*, declară el şi scoase foaia din maşină, apoi se ridică în picioare şi împinse hîrtia pe birou, către Danny. Semnaţi.

Danny se supuse, iar agentul vamal ştampilă şi contrasemnă hîrtia. Apoi arătă un număr (era 1483000) şi zise:

– Acum plătiţi.

Danny scoase nişte bancnote din teancul pe care-l luase de la bancă în dimineaţa aceea. Agentul sortă bancnotele şi le puse într-un sertar al biroului. Apoi încuie sertarul, mormăi ceva – Danny nu înţelese ce – şi dispăru într-o cameră din spate. După un minut se întoarse ţinînd în braţe un pachet, prezentîndu-l de parcă ar fi fost o coroană aşezată pe o perniţă.

– *Grazie!*

– *Prego!*

În timp ce se întorcea la Inghilterra, Danny stătu pe bancheta din spate a taxiului, avînd alături calculatorul în cutie. Intenţia sa fusese să-l expedieze imediat prin FedEx lui Belzer, dar apoi îi trecu prin minte că ar fi fost o greşeală să trimită calculatorul fără să-i copieze conţinutul. FedEx nu pierdea multe lucruri, dar uneori se întîmplau tot felul de rahaturi, iar dacă se întîmpla de data asta, Danny putea să piardă o mulţime de bani. Mai bine să copieze fişierele pe dischete, ca să le aibă, pentru orice eventualitate.

La indicaţia lui Danny, taximetristul opri în faţa unui magazin elegant de birotică, de pe Via del Corso. Danny părăsi maşina parcată pe trotuar şi pe şoferul care citea un ziar fotbalistic, intră în magazin şi cumpără o cutie de dischete şi nişte etichete pentru poştă. Apoi se întoarse la hotel, urcă în camera sa, se aşeză pe pat şi, folosind un cuţit pentru deschis scrisorile, tăie cu grijă ambalajul pachetului.

După cum sperase, Thinkpad-ul era într-o cutie de catifea neagră, împreună cu toate accesoriile, inclusiv o unitate externă de dischete şi adaptorul necesar pentru a se potrivi la prizele italieneşti. Avu nevoie doar de un minut ca să pregătească totul şi să dea drumul calculatorului. Se duse imediat în directorul principal.

Găsi douăsprezece directoare ce conţineau fişiere tip text. Restul erau fişiere de sistem şi aplicaţii informatice de care nu avea nevoie. Aşa că recreă acelaşi director pe dischetă şi copie fişierele tip text în el. În cele din urmă vîrî discheta într-un plic cu antetul hotelului, scrise Terio pe el şi-l puse în geantă. Apoi puse laptopul în cutia sa, iar pe aceasta, în cutia de carton.

Venise momentul să-i telefoneze lui Belzer. Venise vremea să fie plătit.

Numărul avocatului se afla pe cartea de vizită a acestuia, iar Danny îl sună de pe celularul pe care i-l dăduse. Legătura se făcu instantaneu, o tăcere de moarte întreruptă de un fîsîit îndepărtat.

– *Prego.*

– Hmmm... încerc să iau legătura cu domnul Belzer.

Vocea deveni mai caldă.

– Daniel! Prietene! Cum îţi place Cetatea Eternă?

– M-a făcut praf, m-a dat gata!

– Minunat! Ai noutăţi pentru mine?

– Am veşti bune, îi răspunse Danny.

– Aşa! Deci te-ai întîlnit cu preotul.

– Mai mult. Am calculatorul.

– Poftim? Asta-i grozav!

– Cum să fac să ajungă la dumneavoastră? întrebă Danny, cu stiloul în mînă. Mă gîndeam să-l expediez prin FedEx...

Belzer chicoti.

– Da, cred că ai putea să mi-l expediezi. Dar de ce să nu faci economie?

– Cum?

– În loc să mi-l trimiţi prin FedEx, de ce nu iei liftul?

– Poftim? exclamă Danny, care credea că înţelesese greşit.

– Am spus că poţi să mi-l aduci dacă iei liftul. Sînt la etajul al treilea.

Danny se întrebă: „E o glumă?" Decise că nu era. Se mai întrebă: „Ce face aici şi de cît timp e aici?" Într-un fel, ideea că Belzer se afla în acelaşi hotel, fără ca el să ştie, îl deranja, îi producea un sentiment de claustrofobie. „Şi de ce n-ar fi aici? Poate că acesta este hotelul la care trage de obicei, de aceea m-a cazat

şi pe mine aici. Poate că are treburi în Roma." De fapt, nici nu conta. Îi uşura munca lui Danny.

– Ce cameră? întrebă el.

Belzer chicoti şi-i răspunse:

– Toate.

– Tot etajul?

Danny avu impresia că-l vede pe avocat ridicînd din umeri.

– E o măsură de securitate, îi explică Belzer. Îmi permite un pic de intimitate. Oricum, sînt doar cîteva camere.

„Doar cîteva camere? La cinci sute de dolari pe noapte?"

– Urc imediat, îi făgădui Danny.

Ascensorul îl duse la etajul al treilea, unde îşi dădu imediat seama că intrase pe domeniul lui Belzer. De îndată ce uşa liftului se deschise, un tip solid, în costum negru, se ridică de pe un scaun cu spetează şi se îndreptă spre ascensor. Se uită la Danny, apoi îşi plecă uşor capul, cu un gest de respect, apoi îi făcu semn spre hol, unde stăteau alţi doi indivizi.

Danny o luă în direcţia aceea şi-l găsi pe avocat aşteptîndu-l într-o bibliotecă de modă veche, cu lambriuri de nuc.

– Dan! exclamă Belzer, ieşind din spatele unui birou vechi de lemn, ca să-i strîngă mîna.

Şi de data asta purta un costum de culoare închisă, bine croit, şi ochelari cu lentile cenuşii – nu chiar ca nişte ochelari de soare, dar suficient de închise la culoare ca să nu i se vadă ochii.

– Nici nu ştii cît de încîntat sînt să te văd!

Belzer îl luă pe tînăr de braţ şi-l conduse la o masă ovală, aflată lîngă o fereastră ce dădea spre stradă.

– Ăsta e? întrebă el, luînd pachetul din mîinile lui Danny.

– Da, ăsta e, îi răspunse Danny, apoi se aşeză într-un fotoliu de piele şi privi cum Belzer examina pachetul.

Avocatul văzu că fusese desigilat şi se uită întrebător în direcţia lui Danny.

– Am vrut să mă conving că-i acolo, îi spuse acesta.

Belzer dădu din cap şi se aşeză pe un scaun de lîngă masă. De îndată, un chelner intră în cameră cu o tavă şi turnă fiecăruia din ei cîte un pahar cu apă rece.

– Bei ceva? întrebă Belzer, făcînd un gest în aer cu mîna sa bine îngrijită.

– Nu, mulţumesc, eu...

– Un trabuc? Cafea?

Danny clătină din cap.

– Nu, mulţumesc.

Belzer făcu un semn prin care îi sugera chelnerului că poate să plece – de parcă ar fi gonit o muscă – apoi scoase laptopul din pachet. Îl aşeză pe masă între ei, ridică monitorul şi apăsă butonul de pornire. Dură aproape un minut pînă se auzi sunetul ce anunţa că aparatul era gata de utilizare. În timp ce Danny se uita la el, avocatul începu să apese pe taste.

Danny nu-şi dădea seama exact ce făcea Belzer – nu vedea ecranul din locul în care se afla –, dar presupuse că acesta căuta prin directoarele lui Terio. Căuta ceva anume. Sau poate că scotocea le întîmplare.

Trecură cinci minute, apoi zece. Din cînd în cînd, avocatul se oprea ca să citească sau să recitească vreun fişier care-l interesa. Danny nu-i acorda prea multă atenţie, îşi socotea în minte totalul orelor lucrate şi încerca să-şi amintească exact ce-i spusese Belzer cînd încheiaseră înţelegerea în legătură cu calculatorul. „O să-ţi dau zece mii de dolari... în plus faţă de plata pentru orele muncite... Poate preotul o să vrea să-ţi vîndă calculatorul. Dacă o să fie de acord, poţi să păstrezi ce-o să rămînă..."

Ceva de felul ăsta.

Danny luă o înghiţitură de apă şi socoti. Un milion şi jumătate de lire făceau cam şase sute şaptezeci şi cinci de dolari. Atît plătise la vamă pentru calculator. Întrebarea era: banii ăştia intrau la „cheltuieli"? Sau la categoria „cerşeşte, împrumută sau fură"? „Nu fii lacom, îşi spuse el. O să fii norocos chiar şi în cazul în care individul ăsta o să-ţi plătească orele de muncă pe care ţi le datorează. E prea uşor. Pentru zece mii, puteam să mă aleg cu o împuşcătură sau ceva asemănător." Deci nu era o cheltuială. Era preţul pentru o afacere. Asta însemna că-i rămîneau... circa nouă mii de dolari. Cu excepţia cazului în care Belzer oprea calculatorul. Atunci trebuia să-i cumpere preotului un Thinkpad. (Un

Thinkpad *folosit*) Cît ar costa aşa ceva? O mie? Aici era în Italia. Poate două mii.

Oricum... scenariul cel mai defavorabil ar fi fost următorul: Dacă Belzer păstra laptopul, Danny se alegea cu şapte mii cinci sute de dolari – plus plata orelor. Strînsese deja cincizeci şi opt de ore şi avea şanse să mai adauge şi altele. Cu totul, probabil că avea să încaseze peste cincisprezece mii de dolari. Suficient ca să-şi cumpere calculatorul pentru prelucrarea de imagini – sau suficient ca să poată acoperi diferenţa cu bani de la părinţii lui.

Belzer se mai jucă la calculator vreo cinci minute. O dată sau de două ori, Danny vru să spună ceva – să mai stea sau trebuia să plece? – dar avocatul îl potoli, mîngîind uşor aerul cu mîna dreaptă, în timp ce privirea îi rămăsese lipită de ecran.

În cele din urmă, Belzer deschise o servietă care stătea pe podea, lîngă masă, şi scoase un CD. Îl introduse în unitatea de la baza calculatorului şi începu să tasteze. Curînd, hard-discul începu să bîzîie, un zgomot ritmic, ca o bătaie de puls, care părea complet nepotrivit în încăperea aceea de secolul nouăsprezece. Poate copia ceva. Danny nu ştia ce face. Apoi, după circa un minut, calculatorul deveni tăcut. Belzer îl opri şi coborî ecranul.

– Sînt foarte mulţumit de tine, îi spuse el lui Danny, zîmbind cu gura pînă la urechi.

Danny aproape că roşi.

– Mulţumesc.

Belzer clătină din cap. Îşi scoase ochelarii de soare şi-i ţinu în mînă. Avocatul făcea acest lucru din cînd în cînd, iar Danny îşi dădu seama că era un gest menit să sublinieze lucruri importante. Un gest de adeziune.

– Nu. Eu trebuie să-ţi mulţumesc. Dacă n-ai fi găsit chitanţa FedEx *în gunoi*...

Danny mulţumi pentru compliment ridicînd modest din umeri.

– M-am tot gîndit, zise Belzer. Eşti un tînăr interesant: inteligent, iute, imaginativ. Din cîte-mi dau seama, n-ai nici un defect. Asta-i un lucru rar.

Lauda îl făcu pe Danny să se simtă stînjenit. Se înfioră, dar reuşi să-l privească pe Belzer în ochi. Şi-şi dădu seama, pentru prima oară, că ochii avocatului aveau culoarea şi consistenţa noroiului.

– Mulţumesc, zise Danny.

– Ei bine... m-am gîndit... cred că ar fi o idee bună să punem colaborarea noastră pe o bază mai solidă.

Danny îl privi uimit.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Vreau să lucrezi pentru mine cu normă întreagă.

Danny nu stătu pe gînduri.

– Mulţumesc, dar nu accept. Asta a fost... un fel de activitate secundară.

Se opri, pregătindu-se să se lanseze într-un discurs despre artă şi cît de importantă era aceasta pentru el, dar avocatul îl întrerupse:

– Ascultă-mă. Mă gîndeam să transform plata orelor tale în salariu. Vei călători, dar o vei face la clasa întîia – aşa că nu cred că te vei chinui prea mult.

Danny se gîndi bine. Adevărul era că-i plăcea să călătorească – mai ales la clasa întîia (lucru pe care-l făcuse o singură dată).

– Şi unde o să călătoresc? întrebă el.

Belzer ridică din umeri.

– Clientul meu are o grămadă de afaceri. Londra, Moscova, Tokio, Los Angeles... Greu de spus unde. Te văd ca pe un soi de pompier. Ca pe un depanator. Cînd se întîmplă ceva, te urci în avion, verifici şi raportezi. Mie. Cred că o să ţi se pară interesant, chiar dacă o să dureze doar un an sau doi.

Apoi Belzer îşi puse ochelarii din nou şi se rezemă de speteaza scaunului, ca şi cum i-am fi lăsat lui Danny ceva timp de gîndire.

Iar acesta se gîndi. Îi fu imposibil să nu socotească: o sută de dolari pe oră, patruzeci de ore pe săptămînă, timp de cincizeci şi două de săptămîni... cît făcea asta? *Două sute de mii pe an?* Nu era rău pentru un artist de douăzeci şi şase de ani. Chestia asta ar fi făcut-o praf pe Caleigh. Pe de altă parte, n-ar mai fi fost artist, ar fi lucrat pentru tipul ăsta şi...

Belzer îl urmărea cu privirea.

– Mă scuzaţi, zise Danny.

– Am spus că nu trebuie să te hotărăşti imediat. Gîndeşte-te vreo două zile şi dă-mi răspunsul în weekend.

– În weekend?

– Putem discuta despre asta în Siena. Mi-ar plăcea să vii să asişti la Palio.

„Palio“, se miră Danny, apoi întrebă:

– Ce-i Palio?

Belzer se încruntă şi exclamă:

– Glumeşti!

Danny clătină din cap.

Avocatul zîmbi şi se apleacă spre el. Îşi rezemă cotul de masă, bătu darabana cu degetele în tăblie şi începu să-i explice:

– E cea mai veche şi mai spectaculoasă cursă de cai din lume. Are loc de două ori pe an în Campo – una dintre cele mai frumoase pieţe din Italia, o piaţă cu adevărat mare, în formă de scoică marină. Fiecare dintre *contrade* are un cal care participă la cursă, aşa că...

– Ce-i un *contrade?* întrebă Danny.

– *Contrada,* îl corectă Belzer. Unul dintre vechile cartiere din Siena, zise el, apoi zîmbi. E ceva în stil *West Side Story* sau *Romeo şi Julieta.* Montague şi Capuleţi... şi eu, zise el, zîmbind din nou. Oricum... cursa începe cu un foc de tun. Cincizeci de mii de oameni se înghesuie în Campo, umăr lîngă umăr, iar caii aleargă în jurul lor. Jocheii călăresc fără şa.

– Pare ceva uimitor.

Belzer îşi scoase din nou ochelarii şi se aplecă spre el.

– E grozav. Italia *se opreşte.* E ca un stop cardiac naţional care are loc pe durata cursei. Un artist ca tine... poate să vadă ce-i viaţa. Mulţimi, sînge, viteză.

Belzer îl privi cu ochii lui noroioşi, avînd pe buze un început de zîmbet.

Danny se gîndi la spusele lui. „Să vezi ce-i viaţa?“ Probabil că nu. Îşi dorea doar să fie plătit, să ia următorul avion spre Statele Unite, să se vîre în pat cu Caleigh. Şi tot aşa...

– Dacă o să fii acolo, ai putea să-l întîlneşti pe Zebek – vrea să te întîlnească – şi-ţi vom da un cec pe loc. Cecul e pregătit, te aşteaptă.

Danny nu ştia ce să spună.

Avocatul chicoti.

– O să dureze o zi sau două, îi făgădui el. Şi vom continua să-ţi plătim onorariul pentru ore şi cheltuielile.

– Nu-i vorba de asta, îi răspunse Danny. Trebuie să pregătesc o expoziţie.

Belzer, aflat în spatele ochelarilor, păru dezamăgit, iar Danny îşi dădu seama că părea nerecunoscător. Avocatul fusese extrem de generos şi... Deodată, lui Danny îi trecu prin minte un gînd groaznic. Dacă nu se ducea să-şi ia cecul, cît timp avea să dureze pînă îi va fi trimis? Şi cînd îi va fi trimis – dacă îi va fi trimis – va fi trecută pe el întreaga sumă? Sau Belzer se va răzgîndi în privinţa generozităţii sale? Ce era cu Zebek? Ar fi fost interesant să cunoască pe cineva atît de bogat şi de puternic. Poate era colecţionar de artă. Poate...

– Bine, zise Danny, hotărîndu-se. De ce nu? Nu vizitez Italia în fiecare zi.

– Minunat! exclamă Belzer. Te aştept mîine-seara, la ora opt. Pentru cină, *alfresco,* chiar în Campo. Seara dinaintea cursei e o seară specială.

– Şi cum o să vă găsesc?

Belzer ridică din umeri.

– Du-te în Campo şi uită-te după Palazzo di Pavone în Logge della Mercanzia. Mesele vor fi pregătite acolo. O să vezi steagurile.

Danny căută un stilou în buzunar.

– Nu-i nevoie să-ţi notezi, îi spuse Belzer. Toată lumea ştie unde-i locul respectiv. Uită-te după un balcon lung, cu păuni care se găinăţează peste tot. E singurul din Campo.

Izbucni în rîs şi nu observă privirea uimită a lui Danny.

„*Păuni?* Ce spusese Inzaghi? Ceva despre Îngerul Păun..."

– Vreţi să spuneţi că sînt păuni chiar în mijlocul oraşului?

Belzer zîmbi.

– De ce nu? Sînt mai buni ca orice cîine de pază, iar Zebek n-a putut rezista.

– La ce n-a putut să reziste?

– Palatul. E din secolul al XVI-lea, iar cînd s-a pus în vînzare... îți poți imagina, a fost o chestie care se potrivea atît de bine...

Danny se încruntă, neînțelegînd nimic.

Belzer zîmbi.

– Am uitat. Nu vorbești italiana.

Avocatul se gîndi un timp, apoi îi explică:

– Fiecare *contrada* are un simbol. De obicei e un animal, dar nu întotdeauna. Unul dintre animale este *il pavone*, păunul. Este normal ca atunci cînd ai o firmă care se numește *Sistemi di Pavone*, cu sediul în Siena... să nu stai pe gînduri să cumperi *Palazzo di Pavone*. Cred că asta se numește „definirea unei mărci".

Belzer își înfipse bastonul în podea și se ridică în picioare.

– Ce facem cu calculatorul? întrebă Danny, ridicîndu-se și el.

Avocatul se uită indiferent la laptop.

– Ce-i cu el?

– I-am spus preotului că o să i-l dau înapoi.

– Atunci dă-i-l, zise avocatul, apoi se uită la Rolexul său. Uitasem de asta.

Scoase un plic cafeniu din buzunarul de la haină și i-l înmînă americanului.

– Ce-i asta?

– Biletul pentru *rapido* către Siena. Pleacă din Termini la zece și treizeci și două de minute. Dimineața. Și o chitanță pentru Villa Scacciapensieri. E un hotel drăguț, zise Belzer, cu un pic de regret, dar nu atît de central cum ți-ar plăcea ție. Dar, ținînd seama de Palio... avem noroc că nu stăm într-un cort. Orașul e plin cu vîrf și îndesat.

Danny mormăi că nu-l deranjează cu nimic, apoi cei doi își strînseră mîinile.

– Atunci, pe mîine.

– La opt, îi reaminti Belzer. Iar în ziua următoare vei privi cursa împreună cu noi, din balcon. E ceva deosebit, toată lumea e de acord că merită să mori ca să vezi așa ceva.

*

Danny nu se grăbi în timpul gustării din dimineaţa următoare, în timp ce stătea la o masă din sala tăcută a hotelului Inghilterra. Avea multe lucruri la care să se gîndească, iar în minte îi treceau fragmente dintr-o veche melodie rock:

Should I stay,
Or should I go?[1]

Pe de o parte, avea viaţa sa. Evident, cel mai corect ar fi fost să se întoarcă la viaţa sa şi să muncească din greu. Putea să-şi cumpere calculatorul pentru prelucrarea imaginilor, de care avea nevoie. Cine ştie? Poate o să vîndă cîteva lucrări. Asta îşi dorea un artist: să cîştige destui bani ca să continue să lucreze. Dacă o să dea lovitura într-o zi, o să fie grozav. Dar *munca* era cea care conta. Nu banii.

– Mai doriţi cafea, domnule Cray?

Danny se uită spre chelner şi dădu din cap.

– Vă rog...

Chelnerul umplu ceaşca lui Danny, îşi înclină capul şi se retrase.

Pe de altă parte... ar fi putut să lase de-o parte ocupaţiile legate de adevăr şi frumuseţe şi să treacă în partea cea întunecată – sigur, nu pentru totdeauna, dar pentru suficient timp ca să se bucure de lumea avioanelor particulare şi a hotelurilor de lux, cu ciocolată belgiană pe pernă. Asta îi oferise Belzer: şansa să trăiască „pe picior mare".

O ofertă tentantă. Dar tentaţia – şi, evident, era atît o problemă de tentaţie cît şi una de ocazie – ridica întrebări. De exemplu, chestia cu „partea întunecată". Din experienţa sa – ce-i drept, limitată – cei bogaţi rareori luptau de partea bună a baricadei. Aşa stăteau lucrurile.

Iar în afacerea asta cu Belzer Danny nu ştia cine e de partea binelui şi cine e de partea răului – nu ştia nici măcar despre ce era vorba. Dar oare lui îi păsa în ce tabără era? Îşi închipuise că-i

[1] „Ar trebui să rămîn
Sau ar trebui să plec?"

pasă, dar cînd fusese pus în fața ofertei lui Belzer începuse să se întrebe dacă virtutea sa se datorase integrității sale sau numai lipsei de ocazii. Poate că nu era băiat bun, așa cum își imaginase, ci doar un băiat rău care așteptase o ocazie ca să se manifeste.

Danny sorbi din cafea. Admiră ceașca de porțelan alb. Treaba asta, cu Terio și Belzer, era, într-un fel, aducătoare de *ghinion.* Așa simțea el. Păunii, violența, toate erau foarte ciudate. Îl făceau să vrea să se închine, ceea ce era...

„Isuse! își zise Danny, o iau razna." Nerăbdător să-și înlăture mustrările de conștiință, semnă nota de plată și se duse în camera sa.

Scoase laptopul lui Terio de sub pat, îl așeză pe canapea și-l porni. „Poate o să găsesc ceva care mă va ajuta să mă hotărăsc. Ceva despre Terio sau Zebek..."

Dar nu găsi.

Pentru că nu era nimic.

Absolut nimic.

Danny se uită la monitorul care arăta ca un zid alcătuit din pixeli albi. Pentru o secundă, își zise că laptopul se stricase. Funcționase cînd îl folosise Belzer, cu o zi înainte. Îl închise și-l porni din nou. Același lucru.

Rămase un timp – care i se păru nesfîrșit – pe marginea canapelei, cu calculatorul în poală. Și-l aminti pe Belzer stînd în fața sa, uitîndu-se la monitor. După un timp, avocatul pusese un CD în unitate – ca să copieze fișierele. Sau așa crezuse Danny. Unitatea începuse să funcționeze. Iar acum...

Deodată, înțelese. Belzer nu copiase fișierele. Reformatase hard-discul și scrisese peste el cu Disc Wipe sau cu alt program. Pentru asta folosise CD-ul.

Danny simți că atinsese un punct sensibil. După ce se gîndi mai bine, înțelesul a ceea ce făcuse Belzer începu să-i fie mai clar. Își dădu seama pentru prima oară în ce tabără se afla: în cea *rea.* Distrugerea fișierelor îl punea pe Belzer într-o nouă lumină, ca și „investigația" pe care o plătea. Nu era o investigație, era ascundere de informații. Terio nu răspîndise informații false, pentru că, dacă ar fi făcut așa ceva, Belzer ar fi copiat fișierele înainte să-i

înapoieze calculatorul lui Danny. Fişierele erau o dovadă a ceea ce făcuse Terio. În loc să le copieze, avocatul le ştersese.

Acum Danny ştia. Nu fusese un băiat bun sau un băiat rău. Fusese doar un alt fraier, un alt lacheu. Avocatul nu-l plătise pe Danny pentru deşteptăciunea lui – Fellner Asociates era *deşteaptă*. Belzer îl plătise pentru naivitatea sa. Pentru că Fellner şi-ar fi dat seama de intenţiile lui Belzer. Şi, ţinînd seama de resursele de care dispunea, firma ar fi cercetat bazele de date, să vadă ce-i cu zvonurile despre Zebek. Şi ar fi interpretat rezultatele. Dacă s-ar fi dovedit că nu fusese nici un scandal, firma şi-ar fi dat seama că avocatul minţea şi, ca urmare, ar fi renunţat să se mai ocupe de caz.

Danny se înfurie. De obicei era un tip cumsecade, dar avea un temperament irlandez şi, cînd se enerva, era mai bine să nu-i stai în cale. Mama sa îşi făcea griji din cauza firii lui. „Eşti ca un ciocan stricat, Danny. Sari din mîner şi nu-ţi pasă pe cine poţi lovi."

De data asta îi păsa. Îi păsa foarte mult. Chiar în clipa aceea ar fi vrut să-l lovească pe Belzer – doar pe el. Dar asta nu folosea la nimic. Puse calculatorul deoparte, se întinse pe canapea şi se uită în tavan. „Ce să fac?" se întrebă Danny.

Răspunsul îi apăru imediat în minte: „Să-ţi primeşti banii".

Nu i-ar fi folosit la nimic să-l înfrunte pe Belzer. Trebuia să-şi vadă de treaba lui, să-şi ia banii care i se cuveneau şi să se despartă prieteneşte de avocat. „Mulţumesc pentru propunere, domnule Belzer, este teribil de interesantă, dar trebuie să-mi pregătesc expoziţia. Ciao!"

Iar între timp avea să i-o tragă. O să refacă fişierele pe calculator, folosind copia pe care o făcuse. Belzer nu ştia de copia aceea – şi nu avea cum să afle. Preotul avea să facă ceea ce trebuia să facă – ceea ce Terio *dorise* să facă dacă în fişierele acelea era ceva. Poate calculatorul nu fusese un soi de mesaj vîrît într-o sticlă. Poate că Terio trimisese calculatorul ca un cadou unui prieten, aşa cum credea Inzaghi. În acest caz, preotul avea să repete ceea ce făcuse Belzer şi avea să şteargă toate fişierele aflate în calculator.

Dar trebuie să fi fost ceva în calculatorul acela, altfel Belzer n-ar fi şters discul. Danny nu ştia de ce ştersese Belzer fişierele.

Nu ştia şi nici nu voia să ştie. Danny Cray avea să înmîneze preotului Thinkpad-ul, cu fişierele refăcute. Asta o să-l facă să se simtă mai bine. Iar după aceea... Dumnezeu cu mila.

Treaba nu era foarte uşoară. Belzer reformatase hard-discul, distrugînd nu numai fişierele de text ale lui Terio, ci şi sistemul de operare Windows. Trebuia în primul rînd să refacă sistemul de operare – ceva ce Danny nu mai făcuse şi nici nu intenţionase să facă. Avea nevoie de un specialist – dar unde să găsească unul?

Se dovedi că unul dintre avantajele de a locui într-un hotel mare consta în faptul că aveai la îndemînă un portar. Treaba lui Giorgio era să aibă grijă de oaspeţi – să le procure tot ce-şi doreau. Bilete, rezervări, informaţii, prezentări – orice. După ce-i explică portarului despre ce era vorba, Danny se întoarse în camera sa, lăsîndu-l pe priceputul Giorgio să dea telefoane. Iar acesta se ocupă de problemă cu succes. După vreo oră, la uşa apartamentului apăru un tînăr, cu o cutie jerpelită plină cu CD-uri. În ea se afla o copie-pirat a unui sistem de operare Windows 98.

Puştiul nu avu nevoie de mult timp ca să instaleze sistemul de operare – puţin mai mult de-o jumătate de oră. După ce termină treaba, Danny îi dădu echivalentul a o sută de dolari şi-l conduse la uşă. Apoi se aşeză la laptop şi refăcu, unul cîte unul, fişierele text pe care le ştersese Belzer. Treaba dură circa două minute. După ce termină, îi telefonă lui Inzaghi.

– Aţi fost foarte iute, îi zise preotul, care nu se strădui să-şi ascundă surpriza. Am crezut că o să dureze mai multe zile.

– N-am găsit nimic din ceea ce căutam, îi explică Danny. Cum facem ca să vă dau calculatorul? Plec mîine. Pot să vi-l expediez prin FedEx.

Inzaghi ezită.

– Ar fi bine, dar... Unde plecaţi? Vă întoarceţi în Statele Unite?

– Mă duc în Siena.

– Pentru Palio! Sigur! Un oraş minunat. Vă invidiez. Să vizitaţi catedrala. O să vi se pară spectaculoasă, chiar dacă aţi văzut catedrala Sfîntul Petru.

– O să am grijă s-o vizitez.

Preotul făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gîndit la ceva.

– Cu ce călătoriţi?

– O să iau trenul.

– Eu mă duc la Frascati, mîine-dimineaţă, exclamă Inzaghi. Am putea să ne întîlnim la Termini.

– Sînteţi sigur?

– Foarte sigur. În gară se află un birou de informaţii. Unul mare, nu se poate să nu-l vedeţi. La ce oră aveţi tren?

– La zece şi treizeci şi două.

– Atunci să ne întîlnim... să zicem la nouă şi patruzeci şi cinci de minute. Numai că...

– Da?

– Să fiţi atent la copii, îl sfătui preotul.

– Ce copii?

– Copiii de ţigani. Sînt adorabili, dar fură tot.

9

Mulțime, praf, zgomot.

Danny și preotul stăteau pe niște scaune cu spetează din cafeneaua Termini, chiar la intrarea în gară. Inzaghi ședea în fața lui, dincolo de masă, cu mînerul genții în care se afla laptopul înfășurat în jurul brațului – o precauție împotriva copiilor hoți care colindau gara în căutarea poșetelor deschise și a bagajelor nepăzite. Preotul luă o gură din espresso și se strîmbă:

– Nu-i bună.

Danny dădu din cap, fără să-l asculte cu adevărat. Se cufundase într-un fel de visare despre viitor, fiind doar vag conștient de prezența omului din fața sa și de balamucul din gară. În mintea sa, trecuse de întîlnirea aceea, de călătoria la Siena, de Palio, de discuția de mulțumire pe care urma s-o aibă cu Belzer. Se afla la mii de kilometri și cheltuia bani pe echipamentul de prelucrare a imaginilor, într-un magazin din Lower Manhattan.

– Orice benzinărie de provincie poate să facă o cafea mai bună decît asta, domnule detectiv, zicea Inzaghi. Mi-e rușine că-s italian.

Danny ridică din umeri. *Domnule detectiv.* Cuvintele îl aduseră înapoi în prezent, înapoi în Italia. Se uită la preot.

– Trebuie să vă spun ceva.

Inzaghi se încruntă. Se vedea că detectivul nu auzise nici un cuvînt din ceea ce spusese el.

– Da?

– De fapt, nu sînt detectiv. Sînt un... investigator.

Inzaghi dădu din cap. Şi ce dacă?

– Un investigator *particular*, adăugă Danny.

Ochii preotului sclipiră. Omul devenise brusc curios.

– Nu lucrez pentru districtul Fairfax, continuă Danny.

– Dar... bîigui Inzaghi, complet nedumerit; dădu din mîini, apoi le aşeză pe masă. Legitimaţia dumneavoastră... am văzut-o. Districtul Fairfax, zise el, încruntîndu-se. *Virginia.* Şi mi-aţi adus ăsta, adăugă el, bătînd cu dosul palmei în calculator.

Danny dădu din cap.

– Aşa e. Mă numesc Danny Cray. De fapt sînt artist, sînt sculptor. Munca de investigator reprezintă un mod de a-mi plăti facturile. Uneori folosesc identităţi false... îmi pare rău.

Inzaghi părea surprins, nu şi furios. După un timp, întrebă:

– Cine v-a angajat?

O întrebare normală, după cum la fel de normal era şi faptul că Danny n-o să-i răspundă. Dar Danny îi răspunse. Îi povesti lui Inzaghi despre Belzer şi Zebek. Apoi, după ce termină, îşi duse degetul la tîmplă.

– Mă ţicnisem. Mă gîndeam doar la banii pe care urma să-i primesc. Şi ştiu doar că Belzer mă angajase în reţeaua sa şi că devenisem „detectivul Muller".

Inzaghi se lăsă pe speteaza scaunului, se încruntă şi bătu darabana cu degetele în tăblia măsuţei.

– Oamenii ăştia sînt precum ţiganii. Folosesc copii...

– Cum adică?

– Se folosesc de nevinovăţie.

Stînjenit, Danny se uită în jos.

– Eu ştiam ce făceam. Era vorba de o grămadă de bani. Deci nu pot să spun că eram nevinovat.

Preotul zîmbi.

– Nu vorbeam despre dumneavoastră. Vorbeam despre mine.

Stînjeneala lui Danny crescu. După un moment, îşi împinse scaunul în spate şi se pregăti să se ridice.

Preotul îi puse mîna pe braţ.

– Nu m-am supărat. Important e că mi-aţi spus adevărul şi că am primit calculatorul. Nu vă faceţi griji.

Danny se relaxă. Se aşeză din nou pe scaun.

– Mulţumesc, zise el, cam nesigur.

Inzaghi îi acorda premisa îndoielii că ar fi vinovat, iar el nu era convins că merita acest lucru.

Preotul îşi împreună mîinile.

– Deşi, dacă mă gîndesc bine, cred că *ar trebui* să fiţi îngrijorat.

Danny se uită la el.

– Voiam să spun că trebuie să fiţi atent.

Danny ridică din umeri.

– O să mă întorc curînd acasă...

– Nu. În curînd o să fiţi în Siena. Acasă o să ajungeţi mai tîrziu. Preotul ezită un timp, apoi adăugă: Voiam să vă spun să fiţi atent în Siena.

– Bine.

– Vreau să vă întreb ceva, zise Inzaghi. Cît de multe ştiţi despre acest Zebek?

– Nu prea multe.

– Eram convins, spuse preotul. Cred că-i o persoană foarte retrasă. Pentru că poţi să citeşti toate ziarele importante şi să nu-i vezi numele ani de zile. Cu excepţia cazurilor în care e pomenit în trecere sau pe liste.

– Ce liste?

– Ale celor mai bogaţi. Ale celor mai puternici. Cel mai grozav într-o privinţă sau în alta. E întotdeauna acolo: Agnelli, Berlusconi, Zebek. Omul ăsta nici măcar nu-i italian.

– Nu este?

Preotul clătină din cap.

– E turc, dar locuieşte în Italia de foarte mulţi ani.

Danny nu-şi dădea seama încotro se îndreaptă conversaţia lor, iar pe chipul său se citea acest lucru. Inzaghi îi văzu nesiguranţa.

– Poanta este că n-a existat nici o campanie de defăimare a lui Zerevan Zebek.

– Sînteți sigur?

Preotul dădu din cap.

– Foarte sigur. Nu s-a publicat aproape nimic despre el, nici în Italia, nici în altă parte. Îmi amintesc o fotografie din *Oggi*. O petrecere din Milano. Gucci sau un bal de caritate pentru a aduna fonduri în folosul bolnavilor de SIDA. Listele. Asta-i tot.

Danny era sceptic.

– Dacă-i atît de bogat, credeți...

– E un procesoman notoriu. Ceea ce poate explica multe. Sigur, pot exista și alte explicații.

– De exemplu?

Danny nu dorea să fie curios – voia doar să termine odată cu treaba aceea –, dar nu se putea stăpîni.

Preotul strînse din buze.

– Poate are legături cu Mafia.

Danny nu reacționă.

– Sau mai rău de-atît, zise preotul.

– Mai rău? Ce poate fi mai rău?

Inzaghi dădu din mînă.

– Individul e turc. E posibil orice...

– Ce vreți să spuneți? întrebă Danny.

– Vreau să spun... țara aia e condusă de armată și de anumite clanuri. Grupurile respective dețin bănci și terenuri cultivate cu mac, fabrici de muniții și companii de transport. La un anumit nivel par foarte respectabile și colaborează cu companii occidentale. Dar dacă sapi mai adînc descoperi înțelegeri cu milițiile libaneze de pe ambele părți a ceea ce se numește „Linia Verde". Sau cu bande din Bulgaria. Cu facțiuni politice din Armenia și Irak, din Iran și Siria. Se face multă contrabandă. În comparație cu ce-i acolo, Mafia noastră e o instituție de provincie.

– De unde știți toate astea?

– Citesc *Le Monde*.

– Și credeți că Zebek...

Preotul clătină din cap.

– Nu știu nimic despre Zebek. Doar că nu știu nimic. Domnul Zebek reprezintă un mister. Dar și dumneavoastră reprezentați un mister...

Danny ridică mîinile, ca și cum s-ar fi apărat de acuzație.

– Acum nu mai reprezint nici un mister.

– Ba da. Tot nu știu de ce ați fost plătit ca să obțineți calculatorul.

– Belzer voia să șteargă fișierele, îi spuse Danny. Și chiar le-a șters.

Pe figura preotului se citi dezamăgirea.

– Cînd Chris mi-a spus că o să-mi dăruiască laptopul său, mi-a mai spus că a lăsat acolo niște ciorne, ca să le citesc. M-am gîndit că aș putea să fac ceva pentru el. Poate să-i public postum ultimele lucrări, cercetările pe care le făcuse pentru carte... Acum nu mai pot...

– Nu vă faceți griji, îl întrerupse Danny. Am salvat fișierele pe o dischetă. Belzer nu știe. Am pus fișierele la loc în calculator. Totul se află acolo.

Colțurile gurii lui Inzaghi se ridicară pentru o clipă, apoi coborîră la loc.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră. Acum sînt convins că nu trebuie să vă duceți în Siena.

Danny își dădu ochii peste cap.

– *Padre,* e ziua salariului! Am și urcat în trenul ăla!

Și așa și făcu. Ajunse în oraș la începutul după-amiezii. Danny descoperi că nu era pregătit pentru frumusețea acestei bijuterii a Toscanei. Orașul era o nestemată urbană inserată într-un peisaj aurit, cu ferme și crînguri de măslini care înconjurau o zonă plină de palate și de turnuri răspîndite pe trei coline joase.

Danny găsi în fața gării un taxi – un Fiat rablagit – și se așeză pe bancheta din spate. Șoferul porni pe un drum îngust, care se strecura printre coline, cățărîndu-se tot mai sus. Înconjurată de ziduri vechi de piatră, Siena apărea și dispărea din vedere, în timp ce taxiul urca dealurile în arșița dogoritoare a verii.

– Aţi venit pentru Palio?

Şoferul era un bărbat scund, cu o eşarfă colorată de mătase la gît – un accesoriu neaşteptat, care arăta bizar alături de cămaşa sa decolorată şi de pantalonii cenuşii. Eşarfa era roşu cu verde. Danny văzu că între faldurile ei se ascundea un dragon auriu.

– Da, răspunse Danny, ridicînd glasul ca să fie auzit peste zgomotul motorului. Am venit la Palio.

Şoferul apucă pînza eşarfei şi şi-o scoase.

– *Drago,* anunţă el, uitîndu-se în oglinda retrovizoare crăpată, să vadă reacţia lui Danny.

Danny răspunse la aceasta apucîndu-se de gulerul cămăşii şi afirmîndu-şi propria apartenenţă:

– Statele Unite.

Şoferul izbucni în rîs, apoi trase de volan în dreapta, apoi în stînga, în timp ce un Renault negru făcu taxiul să alunece pe marginea acoperită cu pietriş a drumului. Taximetristul se răsuci în scaun şi slobozi un şuvoi de blesteme, uitîndu-se urît la maşina care-l supărase.

Apoi fu rîndul lui Danny să asude, la vederea unui camion ce se ivise chiar în faţa lor, de după o curbă. Fără nici un chef, şoferul îşi aţinti privirea asupra drumului şi apăsă pe frînă.

– În engleză înseamnă „dragon“, zise taximetristul.

Treptat, maşina reveni la viteza exagerată de dinainte, în timp ce şoferul continua conversaţia, nonşalant.

– Cred că o să cîştigăm. Am văzut calul.

Îşi luă o mînă de pe volan şi-şi sărută vîrful degetelor împreunate. Luă şi cealaltă mînă de pe volan şi făcu un gest expansiv.

– Calul ăla se mişcă bine!

Danny îşi dorea ca individul să pună mîinile înapoi pe volan. Uşurarea pe care o simţi cînd ajunseră în curtea cu pietriş a hotelului se traduse printr-un bacşiş mare, în ciuda faptului că în timpul călătoriei trecuse de două ori pe lîngă moarte – aşa cum era normal în Italia. Printre superstiţiile lui Danny se număra şi credinţa că bacşişurile generoase ţin dezastrele la distanţă.

Hotelul se afla pe o colină, lîngă un crîng de măslini, în cel mai romantic peisaj pe care-l văzuse vreodată. Se duse la recepție și descoperi că și de data asta îi fusese rezervat un apartament. Unul numai pentru el, într-o curte liniștită, ai cărei pereți erau acoperiți cu trandafiri cățărători. Albine zburau prin aer, bîzîind, apoi se îndreptau direct către soare. Păsărele cîntau. Apa clipocea. Peste tot se aflau ghivece de teracotă, din care se răvărsau flori și se întindeau vițe. Iar deasupra tuturor plutea miros de trandafiri și de levănțică.

Camerele lui Danny erau plăcut de răcoroase și cu aspect vesel; tavanul avea grinzi din lemn de culoare închisă; într-un colț se afla un cămin; camera de baie era placată cu marmură. Danny se gîndi să se ducă în oraș – abia aștepta să exploreze Siena –, dar decise ca mai întîi să bea ceva pe terasă.

Era pe la jumătatea celui de-al doilea Campari cu sifon – privind crîngul de măslini din fața sa – cînd apăru Paulina Pastorini. Cînd îl văzu îi făcu semn cu mîna și traversă terasa, cu un mers atît de senzual, că putea fi considerat un adevărat pericol public.

Purta o rochie scurtă, de culoarea mandarinei, și sandale albe, cu toc înalt. Avea ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare scumpi. Împreună cu pielea ei de culoarea cafelei cu lapte și părul castaniu, toate acestea provocau atacuri de cord printre privitori. O voce interioară se străduia să-l convingă pe Danny că nu-i făcea plăcere s-o vadă, că ar fi fost mai bine pentru el să fi fost singur, că individa prevestea că o să se întîmple ceva neplăcut. Șmecheria nu ținu. Nici măcar o secundă. Femeia te băga în boală.

– Ah, aici ești! zise ea, lăsînd pentru o clipă să i se vadă sclipirea dinților, apoi își dădu pe spate părul lucios. Pot să mă așez lîngă tine? întrebă ea și, fără să aștepte răspuns, își trase un scaun și se așeză.

Chelnerul apăru ca din senin.

– Signorina?

Ea îi spuse iute ceva, în italiană. Chelnerul dădu din cap și se retrase. Ea zîmbi blînd, își lăsă bărbia în jos și se uită la Danny pe deasupra ochelarilor de soare.

„Ochii lui Bambi", își spuse el.

– Ai fost foarte cuminte? îl întrebă ea.

Danny se mișcă stînjenit pe scaun. Încercă disperat să dea un răspuns spiritual.

– Cred că da...

Tînăra zîmbi.

– Ai venit pentru Palio? o întrebă el.

Paulina clătină din cap.

– Am venit pentru *tine*, îi răspunse ea, apoi adăugă, după o pauză: Să-ți arăt Siena, să-ți traduc ... să fac orice ai nevoie.

Și ridică din umerii ei eleganți.

După o clipă, chelnerul se întoarse cu o sticlă de Pinot Grigio și cu două pahare. Înclină sticla spre Paulina, așteptînd aprobarea ei. Cînd aceasta dădu din cap, chelnerul scoase dopul cu gesturi de expert și-i turnă tinerei un pic de vin. Aceasta îl gustă, apoi își linse buzele, cu o încîntare comică. Chelnerul zîmbi. Zîmbi și Danny.

Totul se petrecea în tihnă, în deplin acord cu frumusețea liniștitoare a după-amiezii. „Asta înseamnă să fii bogat, își zise Danny. Și asta scrii cînd îți completezi singur cecul: P-a-u-l-i-n-a."

Cînd vinul se termină, luară mașina Paulinei – o Lancia albă – și traversară colina, îndreptîndu-se spre oraș. Paulina șofa bine, de o sută de ori mai bine decît taximetristul, trecînd cu ușurință mașina dintr-o viteză în alta. Danny se trezi uitîndu-se la picioarele ei și-și îndreptă privirea în altă parte.

– Mi s-a spus că ești artist, zise ea.

Danny dădu din cap.

– Signore Belzer spune că ești bun. Un adevărat Picasso!

Danny chicoti.

– Exact, „un adevărat Picasso!"

– Așa a *spus* el. Eu doar repet. Oricum, cred că o să vedem niște opere de artă. Pot să-ți arăt lucruri care să te facă să-ți iasă ochii din cap.

Un timp, Danny nu-și dădu seama ce voise să spună. Apoi pricepu.

– Ceva care să mă şocheze, zise el.

– Poftim?

– Ceva care să mă impresioneze, nu să-mi iasă ochii.

Tînăra se uită la el.

– Adevărat?

Rîsul ei fu ca o vrajă, dar ceva îi spuse lui Danny că Paulina greşise în mod deliberat, că făcuse pe „deşteapta".

Între două capodopere – faimoasele fresce ale Bunei şi Relei Guvernări din Palazzo Publico, catedrala cu baptisteriu şi reliefuri de Donatello, un mozaic complicat din marmură – Paulina îi povesti despre Palio.

– Siena nu-i un oraş mare, ştii? Are vreo şaizeci de mii de locuitori, în şaptesprezece *contrade*. Ştii ce-i o *contrada?*

– Un fel de cartier, răspunse el, dînd din cap.

Tînăra păru impresionată.

– Uimitor! De obicei, americanii nu ştiu, zise ea, apoi continuă, după o pauză: Atunci ştii că fiecare *contrada* are graniţele sale în oraş – propria capelă, muzeu, club, propriul sfînt, steag şi totem.

– Cum ar fi dragonul.

– Da, precum dragonul. Există şi o panteră, un lup, dar nu numai lucruri la care te-ai aştepta. Ştiu că voi, în Statele Unite, aveţi asemenea... *simboluri* pentru echipele de sport, dar acestea sînt în cea mai mare parte... creaturi feroce. Puternice. Iuţi. Violente. Dar aici nu-i aşa. Absolut deloc, zise ea, chicotind cristalin.

– De ce nu? Ce vrei să spui?

– Ei bine, există o gîscă, un melc, un val, o pădure. Chiar şi o omidă.

Tînăra chicoti din nou, iar lui Danny îi trecu prin minte că s-ar putea să fie efectul vinului.

– Şi nu-i vorba de o omidă frumoasă, ca aceea din *Alice în Ţara Minunilor.* Fără dungi şi fără favoriţi amuzanţi. E doar un vierme verde de tomate.

– Nu mai spune!

Paulina îl împunse în biceps cu un deget bine îngrijit.

– O să vezi. Oricum, loialitatea faţă de cartier durează toată viaţa. Dacă eşti melc, rămîi pentru totdeauna melc – iar acelaşi lucru se întîmplă şi cu ceilalţi. Poţi să te căsătoreşti în afara *contradei*, dar nu încetezi niciodată să-i fii loial.

– Şi tu? întrebă Danny.

– Eu?

– Da, din ce *contrada* eşti?

Iarăşi chicotitul acela.

– Mmmm... cum să spun? Din cartierul select.

Şi Paulina începu să rîdă. Rîse şi Danny.

După ce priviră nişte Michelangelo timpurii din Capela Piccolomini, se întoarseră şi găsiră oraşul acoperit de umbră, soarele fiind doar o pată roz în colinele dinspre apus.

– Hai să mergem în Campo, propuse Paulina şi, luîndu-l pe Danny de mînă, îl conduse printr-un labirint de pasaje şi străduţe. Sîntem în teritoriul Onda, îi mărturisi Paulina. Onda înseamnă „val". Vezi?

Într-adevăr, steagul Onda atîrna din fiecare balcon, dungi albe şi albastre, culorile alternînd, una deasupra alteia. Modelul se vedea pretutindeni, ca blazon pe ghivecele de flori, pictat pe uşi, sculptat în pietrele de temelie ale clădirilor din jur. În faţa lor pîlpîia un bec stradal, iar Danny zîmbi cînd văzu că becul era ţinut de un peşte – un peşte stilizat care dansa pe valuri stilizate.

– Ştii că vin sociologi din toată lumea ca să studieze sistemul *contrada?* E adevărat. Ei spun că în urmă cu mult timp, *contradele* erau triburi. Aceste triburi sînt ca nişte familii mari. Toţi sînt veri între ei. Deci fiecare are grijă de ceilalţi. Dar în afara *contradei?* De obicei se luptă. Cred că aceste rivalităţi au ţinut oraşul unit.

Traversară o piaţetă în care copii cu eşarfe Palio jucau fotbal cu o minge roşie din cauciuc.

– Ce poţi să-mi spui despre cursa în sine? întrebă Danny.

– Are loc de două ori pe an, îi răspunse ea. În aceeaşi dată, nu contează dacă pică în weekend. 1 iulie şi 16 august. Nu toate *contradele* participă la ambele curse. Există loc doar pentru

unsprezece. Deci în iulie aleargă cele şase care n-au participat în august, în anul anterior – plus încă cinci alese prin tragere la sorţi. Apoi în august iau parte cele şase care n-au fost în iulie, plus cîştigătoarele celei de-a doua trageri la sorţi, pentru desemnarea altor cinci locuri.

– Şi despre ce-i vorba? Un spectacol? Sau o cursă cinstită?

– Cu siguranţă că nu-i un spectacol. Mor cai. Uneori şi jochei. Cîteodată şi cîte un spectator.

– Glumeşti?

Paulina clătină din cap.

– Oh, nu. *Contradele* iau treaba asta în serios. Cursa are loc de o mie de ani. Da, e adevărat că are loc o săptămînă întreagă de festivităţi. Un spectacol. O să vezi, seara asta este cea dinainte de bătălie, deci este cea mai extravagantă. Oricum, acestea sînt zile şi nopţi de păgînism medieval, cu cîntece şi fluturări de steaguri – partea asta e aproape civilizată. Apoi lovitura de tun anunţă începutul cursei... care-i pe atît de *brutală* pe cît e de coruptă. O să vezi mîine. De trei ori ocolul Campo-ului, fără şa, cu cincizeci de mii de oameni în mijloc, răcnind în timp ce caii zboară pe lîngă ei. Totul durează doar un minut şi jumătate.

– Şi de ce-ai spus că-i o cursă coruptă?

Paulina ridică din umeri.

– Face parte din competiţie. Merge orice. E permis totul. Majoritatea jocheilor vin din Maremma şi folosesc bine cravaşa – deşi o folosesc mai mult între ei, nu ca să îndemne caii. Unii dintre cai sînt drogaţi şi se pare că în fiecare an unul sau doi sînt ucişi în cotitura San Martino – care-i căptuşită cu paie, dar rămîne imposibilă. Tînăra se opri un moment, apoi continuă: Sigur, toată treaba e aranjată. Întotdeauna e aranjată şi întotdeauna aranjamentele nu funcţionează pentru că alergarea este atît de haotică. Un jocheu e plătit să piardă – al doilea e plătit ca să-i taie calea celui de-al treilea. În final, totul depinde de cai – pentru că n-au nevoie de călăreţ ca să cîştige.

– Poftim?

– Aici nu-i Kentucky Derby. Jumătate dintre jochei sînt aruncați din șa la turnante. Calul care termină primul este cîștigător. Așa că, de fapt, călărețul nu prea contează.

– Cine a cîștigat în iulie?

Paulina se încruntă.

– N-a cîștigat Pavone. Se gîndi un moment. Cred că Istrice.

– Cred că ghicesc despre ce-i vorba. Strutul?

Tînăra zîmbi și clătină din cap.

– Porcul-spinos.

Cotiră la dreapta, merseră pe o stradă foarte îngustă și Paulina îl prinse de braț ca să-i arate că steagurile și ornamentele se schimbaseră. Drapelele deveniseră de culoarea turcoazului și aurii, iar peste tot se zărea emblema păunului, cu penele din coadă răsfirate.

– Acum sîntem în teritoriul Pavone, zise ea. E una dintre *contradele* centrale.

După un moment, își duse degetul la buze și zise:

– Sttt! Ascultă!

Danny își lăsă capul într-o parte și auzi un zumzet puternic de conversație, cu contrapuncte ascuțite de tacîmuri, zăngănit de farfurii și de pahare. Dincolo de zumzet distinse sunetul discret al unei melodii. Apoi sunetul strident de trompete.

– Te vrăjește, nu-i așa? întrebă Paulina.

Continuară să meargă. Paulina se împiedică și se prinse de brațul lui, sprijinindu-se de el. Aerul fierbinte purta mirosul femeii, iar Danny remarcă lucirea slabă a transpirației pe fața ei, cîrlionții umezi ai părului pe fruntea ei. Cotiră la un colț de stradă și trecură prin arcul unei arcade înguste. Apoi, peste o clipă, fură copleșiți de o cascadă de zgomote.

Erau în Campo.

Piața, mărginită de conace mai bătrîne decît America, era pavată cu piatra cafenie specifică orașului – „sienna arsă" într-un milion de nuanțe. În momentul acela, întreaga *piazza* găzduia un vast banchet în aer liber. Chelneri transpirați alergau pretutindeni, cărînd tăvi cu paste, pește și vînat la două mese

lungi de cîte cincizeci de metri, la care se îngrămădeau mii de sienezi petrecăreţi. Steaguri ciudate şi minunate se aflau pretutindeni, la fiecare masă, atîrnînd de fiecare balcon.

În aer pluteau cîntece străvechi, iar sunetul trompetelor se înălţa şi dispărea. Danny făcu un pas înapoi şi observă pentru prima oară că stătea pe o pistă improvizată pentru curse. De-a lungul perimetrului Campo-ului fuseseră aşezate pătrate de iarbă, care acoperiseră pietrele roase de vreme.

Paulina îl conduse în zona rezervată pentru *contrada* Pavone, unde sute de oameni petreceau la o mulţime de mese, fiecare dintre ele fiind acoperită cu feţe de masă aurii. Emblemele, eşarfele şi penele de păun arătau clar al cui era terenul acela. Paulina arătă spre un palat umbros care se înălţa în întuneric, în spatele meselor.

– Palazzo di Pavone, zise ea. Mîine vom fi acolo. Se vede fantastic de bine.

Danny se uită la balconul lung şi sinuos, unde păunii colindau printr-o pădure de palmieri puşi în ghivece.

– Şi în seara asta ce va fi? întrebă el. Credeam că o să mă întîlnesc cu Belzer.

Paulina se grăbi să se scuze:

– Am discutat cu el mai devreme. O să vină mai tîrziu, dar nu vrea să pierzi distracţia. A spus că o să vă întîlniţi mîine.

Observînd dezamăgirea lui Danny, Paulina îşi înălţă capul şi se strîmbă.

– Nu-s o companie suficient de bună?

– Nu-i vorba...

Tînăra îl luă de mînă şi-l trase după ea.

– Vino. Avem locuri la masa numărul trei.

Deşi nu se gîndise pînă atunci la cină, Danny îşi dădu seama că-i era foame – şi asta era bine, pentru că mîncarea sosea în valuri. Părea că numărul felurilor era nesfîrşit, fiecare fel fiind însoţit de un alt soi de vin, potrivit cu mîncarea. Totul era delicios, iar energia din Campo electrizantă. La un moment dat, în timpul banchetului, se auzi iar sunet de trompete. Conversaţia încetă, mulţimea deveni tăcută, apoi răsunară aplauze, în timp ce prin

una dintre arcade pătrunse în piață o paradă de bărbați și de femei în veșminte medievale. Cu pași măsurați, aceștia înaintară de-a lungul aleii late care se întindea între mese. Apariția contingentului fiecărei *contrada* fu salutată prin urale și prin cîntece. Fiecare grup duse drapele imense în centrul pieței, unde se afla o scenă improvizată, înconjurată de torțe. Cînd contingentul Pavone ajunse în mijlocul Campo-ului, o mulțime de comeseni din jurul lui Danny se ridicară ca unul și începură să cînte, agitînd lent stegulețe cu emblema păunului. Din balcoanele din spatele lor zburau confeti, un viscol de auriu și azuriu care coloră întreaga mulțime.

Zgomotul era prea mare ca să discuți cu altcineva în afara vecinilor de masă – și singurul cu care putea discuta Danny era Paulina. Se părea că nimeni altcineva nu știa englezește. Paulina traducea pentru el și, în ciuda faptului că acest lucru era atît de dificil încît nu merita osteneala, atunci cînd tînăra îl părăsi ca să-și viziteze prietenii aflați la altă masă, Danny se simți abandonat. Singura sa reacție posibilă față de vecinii de masă era să răspundă cu zîmbete prietenoase zîmbetelor acestora și să ridice paharul atunci cînd aceștia spuneau *„Buona fortuna!"* sau *„Victoria a Pavone!"* – ceea ce se întîmpla destul de des. Cînd ajunseră la cafea și *vin santo*[1], apoi la *grappa*[2] trecuse de ora unsprezece.

Danny voia să-și ceară scuze și să plece, dar în momentul acela Paulina se găsea la vreo zece metri de el, în capul mesei, purtînd o discuție animată cu un bărbat elegant, cu părul cărunt. Se uită spre el, surprinse privirea lui Danny și-i zîmbi.

Danny făcu semn spre ceas, îi făcu un semn de despărțire și se ridică. Piața se legăna.

– *Oho!... Grazie tutto!* strigă el, *grazie mille!* Decise că italiana lui era foarte bună. *Arrivederci, mon ami!* Vecinii de masă zîmbiră și ridicară paharele.

– Danny, zise Paulina, apărînd lîngă el și luîndu-l de braț. Nu știam că vorbești italiana!

---

[1] Soi de vin de desert din regiunea Toscana, făcut din struguri stafidiți (n.tr.)
[2] Rachiu de vin (n.tr.)

– Nici eu nu ştiam, mormăi el.

– Unde te duci?

– La hotel, răspunse el şi începu să strîngă mîinile oamenilor de la masă.

– Deja? Nici măcar nu-i miezul nopţii!

– Sînt cam... obosit, zise el, uitîndu-se la Paulina.

Tînăra chicoti şi replică:

– Credeam că eşti puţin... beat.

Danny se gîndi un timp la spusele ei, apoi răspunse, dînd din cap cu seriozitate exagerată:

– E posibil.

– Bine, spuse ea, sorbind ultimele picături din paharul ei cu *vin santo*. Să mergem.

Danny clătină din cap.

– O să iau un taxi.

– Nu fi caraghios. Trebuie să am grijă de tine. Oricum, n-o să găseşti un taxi în noaptea asta. E imposibil.

Se întoarseră în locul în care parcaseră maşina. Danny se concentra asupra pietrelor din pavaj, care impuneau un pic de atenţie, în timp ce Paulina mergea pe tocurile ei înalte, lovindu-se uneori de el, rîzînd, şoptind, atingîndu-i braţul, vorbind. Chicotitul ei neîncetat plutea deasupra lor.

Apoi ajunseră în Lancia, şi cu motorul uruind pe colină, se îndreptară spre hotel. Paulina puse un CD şi Thelonius Monk[1] începu să cînte. Danny se gîndea ce noapte minunată fusese, se gîndea ce fată frumoasă era Paulina, iar cînd mîna ei îi atinse coapsa, Danny nu-şi închipui că fusese o întîmplare.

Îşi dădea toată silinţa să-i rămînă credincios iubitei sale, dar nu-i era uşor. Dorea din tot sufletul să facă doar ceea ce se cuvenea, pentru că ştia cu certitudine că singura femeie din viaţa sa era Caleigh. Iar Caleigh avea să-l părăsească dacă avea s-o înşele, pentru că fidelitatea însemna *totul* pentru ea. Îi explicase asta de la început.

---

[1] Thelonius Monk (1917–1982), pianist şi compozitor de jazz (n.tr.)

Cîţiva stropi de ploaie se loviră de parbriz, dar nu erau suficient de mulţi pentru ca Paulina să pornească ştergătoarele. Picăturile alunecau pe sticlă precum nişte perle lichide, luminate de razele farurilor maşinilor ce veneau din sens opus. Paulina vorbea despre ultima ei vizită în Statele Unite – acolo totul era supradimensionat.

– Casele, maşinile, restaurantele. Totul!

Danny dădu din cap, aprobînd-o, şi se sili să nu-i mai privească picioarele. Între timp, le învăţase pe dinafară, ca pe alfabet.

– Şi tu? întrebă Paulina.

– Ce-i cu mine?

– Şi tu eşti supradimensionat?

Danny rămase cu gura căscată. „Am băut prea mult“, îşi spuse el. Pentru că nu se putea ca Paulina să fi spus ceea ce credea el că spusese. Poate că fusese doar o problemă de necunoaştere a englezei...

– Nu, răspunse el, sînt doar un pic mai înalt decît media.

Tînăra zîmbi, iar mîna ei îi atinse din nou coapsa, atunci cînd Paulina se aplecă, la o curbă.

„N-o să ştie niciodată“, îşi spuse Danny, gîndindu-se la Caleigh. Era la două mii de kilometri de el, iar drumurile celor două nu aveau să se intersecteze niciodată, nici măcar peste un milion de ani. Se uită la genunchii Paulinei şi la carnea albă de deasupra lor.

„Ce vrei, băiete? Ce vrei să faci?“

Danny zîmbi şi se uită în altă parte.

– De ce zîmbeşti? îl întrebă Paulina.

Danny clătină din cap, apoi răspunse:

– Mă gîndeam la un disc pe care obişnuiam să-l ascult.

– Ce album?

– *Bat out of Hell.*[1]

Femeia păru derutată.

– Nu-l cunosc, zise ea.

Danny ridică din umeri.

---

[1] Album de Meat Loaf (n.tr)

– Nu-i ceva important.

O clipă se gîndi să-i vorbească despre album şi, îndeosebi, despre cîntecul în care se afla versul *Paradise by the Dashboard Light*[1]. „Mai bine nu-i spun nimic“, îşi zise el.

De fapt, nu conta că n-o să afle Caleigh. Nu asta era important. Nu era important nici înşelăciunea, nici minciuna. Îi fusese credincios lui Caleigh aproape un an şi fusese mai bine aşa. Secretele învenineazǎ o relaţie, iar alte femei erau ca nişte mine de teren – nu ştii niciodată cînd una dintre ele o să explodeze.

Mîna ei se aşeză uşor pe genunchiul lui. „Poate-s prea beat ca să deosebesc binele de rău“, speră el.

Deodată, o clădire se ivi în faţa lor, iar Lancia năvăli în curtea hotelului Scacciapensieri. Paulina opri motorul, îşi întinse picioarele şi coborî din maşină. Aruncă portarului cheile şi-l luă pe Danny de braţ, punîndu-şi capul pe umărul lui. Merseră împreună în hol şi luară ascensorul pînă la etajul trei.

Cînd ajunseră în coridor, Paulina ezită. Camera lui era în dreapta, iar a ei în stînga.

– Ei bine... zise ea, iar ochii ei perfect migdalaţi priviră drept în ochii lui.

– Noapte bună, mormăi el. Mulţumesc. A fost grozav.

Se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi se îndreptă spre camera sa. Se simţea uşurat, dar, în acelaşi timp, şi dezamăgit. În timp ce stătea în faţa uşii apartamentului 302, scotocea după chei şi blestema valul de virtute care năvălise peste el. Însă o voce din mintea sa îl imboldea: „Ce faci? Ce crezi? E minunată – eşti beat! Caleigh e la şase fusuri orare de tine! Nu sînteţi nici măcar în aceeaşi zi! Fă-o!“

Nu. Trebuia să fie bun. Cheia se răsuci în broască, ispita nopţii rămase în urmă. Intră în baie, se dezbrăcă încet, făcu un duş, se spălă pe dinţi. Nu băuse prea mult, dar vinul i se urcase la cap. Luă două pastile de Advil dintr-un flacon şi le înghiţi cu un pahar cu apă, sperînd ca acestea să-i reducă mahmureala de care

[1] Paradis la lumina tabloului de bord (n.tr.)

avea să sufere a doua zi de dimineață. După aceea stinse lumina și se îndreptă spre pat.

Iar ea era acolo – în pat, cu părul împrăștiat pe pernă și cu un zîmbet ațîțător pe buze.

„Isuse!“ își zise el, stînd în mijlocul încăperii, doar cu chiloții pe el. Fără să vrea, se pomeni ducîndu-se spre marginea patului, de parcă ar fi fost pe un trotuar rulant dintr-un aeroport. Nu știa ce să spună.

Femeia se întinse, scoțîndu-și la iveală sînii.

– N-am încetat să am grijă de tine, toarse ea ca o pisică și făcu semn spre pat, lîngă ea.

„E prea mult, își zise el. Nu pot să fac așa ceva. E prea mult...“

Fără să scoată vreun cuvînt, Paulina aruncă cearșaful, iar Danny văzu că era complet goală. Privirea lui o făcu pe Paulina să zîmbeacă.

– Ce mai aștepți, Picasso? Dă-i drumul!

10

Danny zăcea în pat cu ochii închişi, pe jumătate adormit, tot mai conştient de lumina soarelui ce umplea camera în jurul său. Era orb, cîmpul său vizual se reducea la o pagină albă – goală, luminoasă, lucitoare. Şi asta era bine. Era exact cum îi plăcea. Nu voia să se trezească. Voia să rămînă acolo unde era, în ţara nimănui din lumea viselor. Dar nu. Trebuia să se scoale. Avea lucruri de făcut şi muzică de înfruntat. Plin de curaj – în ciuda faptului că ştia că-i mahmur – deschise ochii şi-i închise fulgerător la loc, din cauza luminii dimineţii, puternice ca un reflector.

Rămase locului, zicîndu-şi: „Ohhh, omule..."

Îşi întinse pe furiş braţul deasupra păturii şi oftă uşurat cînd mîna nu întîlni nimic în afara pînzei şi a aerului. Gemu din greu şi se sili să-şi deschidă ochii pentru a doua oară, se ridică şi-şi dădu picioarele jos din pat. „Eşti un gunoi", îşi zise el.

Rămase acolo unde se afla mult timp – sau aşa i se păru lui – uitîndu-se la picioarele lui goale şi gîndindu-se la noaptea trecută. Frescele lui Lorenzetti, bazoreliefurile lui Donatello, toate celea ale Paulinei...

– Ohhh, Isuse! mormăi el, amintindu-şi ceva ce spusese, un vers pe care-l recitase tîrziu, în timpul nopţii.

Nu era nevoie de nici un vers. Prin minte îi treceau iute imagini din Siena: mesele din Campo, Paulina amuzantă şi frumoasă, platourile cu mîncare, scîntei albastre şi aurii ce cădeau din cer. Ce spusese ea? „Ce mai aştepţi, Picasso?"

Doamne, se simţea groaznic. În timp ce stătea acolo îşi examina parametrii mahmurelii. Avea o durere pătrunzătoare la baza craniului şi ceva enervant în spatele ochilor. Şi o apăsare pe cap, de parcă, deodată, creierul lui devenise prea mare pentru ţeasta sa. Dar, una peste alta, nu putea să spună că era o mahmureală prea rea. Nu băuse prea mult – nu avea scuza *asta.* Dar nu se simţea *bine.* Se ridică încet în picioare, se împletici pînă-n baie, răsuci robinetul, strînse palmele sub el şi-şi aruncă apă pe obraji şi pe ochi. Apa rece îl făcu să se înfioare şi să ofteze. Ridică privirea şi văzu o urmă stacojie pe oglindă. Un sărut.

Tot acolo, rezemat de suportul cromat pentru periuţele de dinţi, un bilet scris pe hîrtia hotelului – adresat lui *Danielissimo:*

> Am de lucru la Sistema (plictisitor). Mă întorc pe la două să te plimb prin oraş. B. vrea să te duc la *palazzo,* pe la două şi jumătate. Mmmmm... *ce notte di amore!* N-o s-o uit niciodată – şi nici tu. Dragoste şi sărutări (sărutări ştii tu unde)!
>
> *P.*

„Isuse!" îşi zise Danny, mototolind biletul. „O *notte di amore*".

Încercă să nu se gîndească la asta, dar îi era imposibil. Chiar şi în timp ce încerca temperatura duşului, prin minte îi treceau imagini din noaptea trecută. Paulina într-un fel sau altul, gustul pielii ei, înclinaţia uşoară a pîntecelui ei, modul în care i se ridica şi cobora pieptul... În timp ce se vîra sub duş îi trecu prin minte că ar fi un eufemism să spună că se culcase cu ea. În realitate, se desfătase în ea ca un cîine ce se tăvăleşte pe-o pajişte.

Nu fusese în forma lui cea mai bună.

Îşi întoarse faţa spre duş şi se lăsă în voia apei. Simţi încet-încet cum îi trece mahmureala. Cînd încăperea se înceţoşă de aburi şi Danny începu să se simtă mai omeneşte, ieşi din cabina de duş şi se şterse cu un prosop pluşat şi gros.

După aceea luă un prosop de faţă şi se strădui să şteargă sărutul Paulinei de pe oglindă. Reuşi doar să-l transforme într-o pată roz. După ce termină cu oglinda, îşi trecu peria prin păr şi se îmbrăcă. Avea ochii roşii. Trebuia să poarte ochelari de soare.

În cele din urmă coborî și se duse pe terasă, unde încercă să-și înceapă ziua cu un espresso dublu și cu un pahar mare de suc de portocale proaspăt stors.

Îi fură de folos. Într-un fel.

Era aproape amiază. Soarele ardea, izbindu-l în ochi. Funcționarul de la recepție îi spuse unde poate găsi ochelari de soare și-l puse pe portar să-i caute un taxi. În timp ce Danny se pregătea să plece, recepționerul îi întinse pașaportul.

– *Grazie.*

Taxiul îl duse într-o suburbie a orașului, unde Danny își cumpără o pereche de Maui Jims. După aceea se întoarse la hotel. Se duse în cameră ca să-și strîngă bagajele. Ezită văzînd discheta – cea cu fișierele lui Terio. Nu mai avea nevoie de ea. Terminase treaba pentru care Belzer îl angajase, iar Inzaghi avea fișierele. Dar era curios și nu strica să arunce și el o privire prin fișierele acelea după ce se va întoarce în Statele Unite. Așa că puse discheta în geantă și trase fermoarul.

Se întoarse în hol și-l întrebă pe portar ce tren putea să ia ca să ajungă de la Siena la Roma. I se spuse că, din păcate, trenurile nu erau prea dese. Siena se afla pe o linie secundară. Ar fi fost mai bine să ia autobuzul.

– Problema e că avionul meu pleacă la nouă și cincisprezece minute.

– Dar rămîneți pentru Palio?

– Bineînțeles.

– Atunci cred că va fi greu să găsiți vreo legătură. Cursa începe la patru, deci singura posibilitate rămîne trenul de cinci și patruzeci și opt de minute, spre Chiusi. De acolo puteți să prindeți trenul de șase și patruzeci și cinci spre Roma. Asta înseamnă că veți ajunge în oraș pe la opt... zise portarul, dînd din mînă cînd într-un sens, cînd în altul. Poate un pic după opt. Apoi luați un taxi spre aeroport – o altă jumătate de oră. Nu știu dacă o să ajungeți, încheie el, părînd simultan și sceptic, și dezamăgit.

Danny dădu din cap.

– Da, sînt în criză de timp, dar am bilet de clasa întîi, așa că...

– În acest caz, e posibil să reuşiţi, spuse portarul. Dar tot e dificil. Cred că ar fi mai bine să luaţi un taxi. Deşi, adăugă el strîmbîndu-se, într-un weekend atît de plin de evenimente, nu-s convins că o să găsiţi vreunul...

– Şi cît m-ar costa? întrebă Danny, gîndindu-se că s-ar putea să-l coste mii de dolari.

– Pînă la Roma? Probabil două sute de dolari, spuse portarul, ridicînd din umeri.

Danny îi spuse portarului să-i pregătească totul, imaginîndu-şi că poate să deconteze cheltuiala. La urma urmei, dacă nu prindea avionul, trebuia să stea la hotel. Portarul îi promise că o să încerce, dar că numai asta putea să-i promită. Domnul trebuia să înţeleagă că Palio avea loc doar de două ori pe an.

– Numărul oamenilor creşte în aceste împrejurări de trei ori, dar numărul taxiurilor rămîne acelaşi, înţelegeţi?

Danny spuse că înţelege, iar portarul îi făgădui că o să facă tot ce se putea. Apoi Danny se duse la recepţie şi predă camera, lăsîndu-şi geanta în grija recepţionerului, astfel că atunci cînd avea să se întoarcă din oraş să nu-i rămînă decît să-şi ia bagajul şi să plece.

Rămasse în hol şi o aşteptă pe Paulina, deşi ar fi preferat să n-o vadă, ci să ia un taxi. La două şi douăzeci se întreba cît trebuia să mai aştepte. Belzer era un tip ocupat, iar Danny nu voia să întîrzie. Dacă Paulina nu apărea în cinci minute...

Înainte să-şi sfîrşească gîndul, telefonul celular începu să sune. Îl deschise şi-l duse la ureche, crezînd că era Paulina.

Cineva îi răcni numele.

– Daniel!

O voce de bărbat.

– Da. Cine e?

– Inzaghi! Mă auzi?

– Foarte bine.

– Poftim?

– Am spus că vă aud. Nu trebuie să strigaţi.

– Unde eşti? întrebă preotul, fără să facă vreun efort să-şi reducă intensitatea vocală – a cărei amplitudine trăda îngrijorare.

– La Siena. În drum spre Palio. V-am spus.

– Nu te duce. Nu eşti în siguranţă.

– Poftim?

– Întoarce-te la Roma. Trebuie să discutăm.

– Să discutăm? Despre ce?

– Ascultă-mă! Toată noaptea m-am uitat în fişiere şi...

– Care fişiere?

– Fişierele lui Terio, despre ce crezi că vorbesc? Cele din calculator. E groaznic! Nici nu-ţi imaginezi ce urmăreşte Zebek!

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Danny.

Înainte ca Inzaghi să apuce să-i răspundă, Paulina intră în grabă în hol. Purta un costum negru, o pălărie mare albă şi ochelari de soare imenşi. Danny se uită la ceas. Două şi treizeci.

– Aşteptaţi un pic, zise el şi se ridică în picioare.

– Îmi pare rău că am întîrziat, îi spuse Paulina, ţinîndu-şi pălăria cu o mînă. Eşti gata? Am schimbat ora întîlnirii la trei, dar trebuie să ne grăbim.

Danny dădu din cap, apoi vorbi din nou în telefon.

– Trebuie să plec. O să vă sun peste două ore, bine?

– Nu, Danny, nu-i bine. Cred că trebuie să...

Paulina îi arătă ceasul.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec, spuse Danny în telefon. O să iau legătura cu dumneavoastră de îndată ce o să pot.

Apoi, în ciuda protestelor preotului, închise telefonul şi o urmă grăbit pe Paulina spre maşină.

Telefonul celular sună din nou, dar cînd auzi iarăşi vocea preotului, Danny pretinse că nu avea o legătură bună.

– Nu vă aud, zise el. Îmi pare rău, părinte, legătura se întrerupe.

– E insistent, zise Paulina, în timp ce urca în Lancia.

Ca măsură de precauţie, după ce urcă în maşină, Danny închise telefonul. Era curios să afle ce voia să-i spună preotul, dar înainte de orice dorea să-l întîlnească pe Belzer, să fie plătit şi să

fugă spre Leonardo da Vinci ca să poată prinde avionul. Oricum nu putea să discute cu Inzaghi despre fişierele lui Terio de faţă cu Paulina. Mai bine să-l sune pe preot în drum spre Roma.

– Nu eşti mahmură? o întrebă el pe Paulina în timp ce goneau spre oraş.

– Ce crezi? Ooof, sînt moartă! zise ea rîzînd, dar rîsul ei suna cam chinuit.

Ajunseră curînd la zidurile oraşului. O baricadă vopsită în alb şi roşu – păzită de poliţişti în uniformă – bloca arcada cea mare. Paulina trase maşina într-o zonă cu pavajul dungat, din dreapta drumului. Coborî din automobil, dar lăsă motorul în funcţiune.

– Maşinile nu au acces în *centro* astăzi, zise ea. Te las aici. Ia-o drept în sus. Toate drumurile duc spre Campo şi-ţi vei da seama cînd ai ajuns. Cînd vei sosi la palat, să te duci la poartă – e chiar lîngă balconul cel lung, sub care am stat azi-noapte. Paznicii au numele tău trecut pe o listă, spuse ea, apoi se uită la ceas. Nu trebuie să alergi, dar nici să pierzi vremea uitîndu-te la vitrine.

– Şi tu?

– Ah, eu... răspunse Paulina, ridicînd din umeri. Eu trebuie să mă duc la Torino, ám treabă acolo. Să traduc. Ceva inopinat. Oricum, am văzut Palio de múlte ori.

– Mda... mulţumesc pentru tot.

Tînăra îşi scoase pălăria, o aruncă pe bancheta din spate a maşinii şi, înainte ca Danny s-o poată opri, îl sărută pe buze.

– Ciao, Danny. Poate o să te revăd. Ar fi plăcut, nu-i aşa?

Cînd ajunse în Campo, Danny se strecură prin mulţime, căutînd palatul lui Zebek. Privind zidurile pieţei străvechi, descoperi steagurile albastre cu auriu, care atîrnau de un balcon lung, curbat. Îşi croi drum într-acolo şi văzu că mesele care înconjuraseră în seara trecută piaţa dispăruseră. De cîteva ziduri ale clădirilor ce mărgineau piaţa fuseseră prinse perne groase din cîlţi. Cînd ajunse la porţile de fier – cu păuni din metal forjat – era aproape ora trei.

În spatele porţilor, într-o curte umbroasă, înţesată cu drapele pentru Palio, lîngă o fîntînă, stătea un paznic musculos. Purta un soi de uniformă pe care o îmbrăcaseră toţi cei care „ajutau" la serbare: pantaloni negri, pantofi eleganţi şi un tricou scump, pe pieptul căruia scria *pavone*. Litera o din *pavone* era alcătuită din cercurile de culoare auriu şi turcoaz de pe pana păunului. Paznicul îl întrebă pe Danny cum se numeşte şi căută într-o listă tipărită. Mulţumit, şopti ceva într-un telefon celular şi-i spuse americanului să aştepte. După scurt timp apăru o tînără arătoasă, care purta o minijupă aurie şi o bluză albastră ce se termina chiar deasupra buricului.

– Salut, ciripi ea cu un accent ce părea gerrman. Eu sînt Veroushka.

– Danny, reuşi el să bîiguie.

– Ştiu, zise ea şi se rezemă de el, apucîndu-l de mînă. O să am grijă de tine, da?

Ce putea să spună?

– Grozav!

Urcară împreună pe o scară de piatră, îndreptîndu-se spre un loc de unde se auzeau rîsete şi muzică de pian. Danny îşi spuse: „O cunosc pe femeia asta, dar de unde? Cred că o să-mi amintesc. Cum să uiţi o femeia ca asta?" La capătul scării, Danny se întoarse către tînără.

– De unde te cunosc?

– Nu ştiu, răspunse ea, chicotind.

Apoi Danny îşi dădu seama: era una dintre fetele din catalogul Victoria's Secret[1]. Caleigh primea unul în fiecare lună, iar Veroushka se afla pe fiecare pagină.

După un moment, se aflau în mijlocul a ceea ce părea să fie cea mai cosmopolită petrecere din Europa. O cîntăreaţă scandinavă stătea singură la un pian Steinway negru imens, cîntînd

---

[1] Victoria's Secret – firmă specializată în comercializarea cu amănuntul de haine şi produse cosmetice pentru femei. O mare parte din produse (în special lenjerie) se vînd prin intermediul cataloagelor. Firma a căpătat notorietate după 1990, cînd a început să folosească supermodelele la prezentări de modă. (n.tr.)

When Did You Leave Heaven?[1] cu o voce dulce, plîngătoare, în timp ce generali NATO şi şeici cu robe albe discutau cu o pereche blondă, despre care Veroushka îi spuse că erau moştenitorii unui industriaş german bogat. Danny recunoscu cîţiva oameni pe care-i văzuse prin reviste şi la televizor. Veroushka îi spuse cine erau alţii. Erau bancheri şi oameni de afaceri, scriitori şi politicieni. Fata îl strînse de braţ şi dădu din cap spre un bărbat tînăr, care stătea singur şi citea o carte cu benzi desenate.

– Rivaldo[2], îi destăinui ea.

Veroushka luă un pahar cu şampanie de pe tava unui chelner care trecea, apoi îl conduse pe Danny pe balcon, unde priviră înghesuiala din Campo. Chiar pe sub ei treceau toboşari în costume medievale, în timp ce un alt grup arunca drapele în aer.

– Unde sînt caii? întrebă Danny.

Însoţitoarea sa chicoti şi-i răspunse:

– În biserică. Primesc binecuvîntarea preotului.

Văzîndu-i neîncrederea, fata se lipi de braţul lui şi zise:

– *E adevărat!*

– I-au dus în biserică?

– În capelă. Fiecare *contrada* are o capelă. Apoi caii vor fi aduşi aici şi aşezaţi în poarta de unde va porni cursa, zise Veroushka, arătînd spre dreapta. Chiar acolo. Vor fi aduşi doar cu cîteva minute înainte de începutul cursei, apoi Campo va fi izolat de restul oraşului pînă se termină totul. Dacă vrei să pariezi, pariază pe Pavone, îl sfătui ea, apoi îşi sorbi şampania.

– Se pariază mult?

Fata sughiţă, chicoti, apoi dădu din cap cu solemnitate.

– Ohhh, da!

Danny zîmbi şi continuă să converseze, deşi nu avea nici un chef. Toţi cei de la petrecere păreau a fi bogaţi şi celebri – cu excepţia lui. Dar se afla acolo, la braţ cu regina lenjeriei, gata să parieze la Palio. „Ce nu se potriveşte în imaginea asta?“ se întrebă

---

[1] „Cînd ai părăsit raiul?“ – melodie de pe albumul cu acelaşi nume lansat în 1997 de cîntăreaţa suedeză Lisa Ekdahl. (n.tr.)

[2] Celebru fotbalist brazilian (n.tr.)

el. Şi-şi răspunse imediat: „Puştiule, nu faci parte din gaşca lor. Şi nici n-o să faci parte, mult timp de aici înainte".

Nu că n-ar fi fost atrăgător. Femeile îl plăceau, iar el era, fără discuţie, tînăr, curat, bine proporţionat. Mai era un bun ascultător şi ştia să danseze. Deci, într-un cuvînt, se descurca bine. Dar pînă de curînd nu avusese de-a face cu femei frumoase care să se ţină scai de el. Aşa ceva i se întîmpla lui Brad Pitt sau lui George Clooney, nu lui Danny Cray. Cu excepţia ultimelor zile. Ceea ce însemna una din două: sau devenise subit burlacul cel mai dorit din lume, sau Belzer avea neapărată nevoie de el.

– Unde-i prietenul nostru? întrebă el.

Veroushka îl privi uimită.

– Belzer, îi explică el.

Tînăra nu păru să ştie despre cine vorbea.

– Avocatul lui Zebek.

– Cred că gazda noastră are mulţi avocaţi, răspunse ea, clătinînd din cap. Dar nu cred că aceştia vin la petrecerile sale.

Danny se pregătea s-o întrebe ce voia să spună, cînd unul dintre bodyguarzi – un culturist, după cum arăta – îl atinse pe umăr.

– *Scusi.* Domnul Zebek vrea să vă vadă acum.

Danny dădu neajutorat din cap către însoţitoarea sa (sau ce-o fi fost ea) şi-l urmă pe bodyguard pe o scară de marmură, apoi pe un coridor lung, pînă într-o bibliotecă întinsă, unde îl aştepta Belzer, care stătea într-un fotoliu de piele, de lîngă un birou sculptat. Pe peretele din spatele său atîrna un studiu pentru *Jupuirea lui Marsyas,* luminat de o singură rază. Danny presupuse că schiţa era un original – una dintre ultimele făcute de Tizian. Belzer făcu un gest către un scaun, iar Danny se aşeză.

– Sîntem doar noi doi?

Belzer dădu din cap.

Danny păru dezamăgit.

– N-am întîlnit niciodată un miliardar. Speram să-l cunosc pe domnul Zebek.

Buzele avocatului se strîmbară într-un zîmbet ironic.

– L-ai cunoscut.

Dură un moment pînă cînd Danny înțelese. Neîncrezător – pentru că nu se așteptase la așa ceva – Danny aruncă o privire peste umăr. Văzu paznicul musculos stînd lîngă ușă. Nu mai era altcineva. Doar Belzer și paznicul. Apoi se lămuri.

– Glumiți, zise el și izbucni în rîs.

Belzer – Zebek – ridică din umeri.

– Îmi place să trec neobservat – mai ales cînd sînt în fața cuiva.

Apoi se întinse, scoase dintr-un sertar un plic gros și i-l aruncă lui Danny.

– Pentru zilele lucrate, primă și cheltuieli. Ai face bine să numeri banii.

Danny clătină din cap, uimit de greutatea plicului.

– E în regulă. Sînt convins că...

– Numără-i.

Stînjenit, Danny deschise plicul și scoase un teanc de bancnote de o sută de dolari. Le numără și descoperi că sînt 164.

– E bine? întrebă Zebek.

Danny dădu din cap și răspunse:

– Da, sigur...

– Acum dă-mi-i înapoi.

Danny îl privi, fără să priceapă.

– Poftim?

Zebek întinse mîna, mișcînd din degete. Instinctiv, Danny îi dădu banii.

– Nu-mi place să-și bată cineva joc de mine, îi mărturisi Zebek.

Cuvintele fuseseră atît de neașteptate, încît Danny își spuse că înțelesese greșit. Spera că înțelesese greșit. Dar nu era așa. Zebek puse banii în sertar și-l închise.

– Ce faceți? întrebă Danny.

Zebel ignoră întrebarea. Se aplecă spre el și întrebă, la rîndul său:

– Știi că semeni un pic cu Bruco?

– Bruco?

– Viermele tomatei. Dușmanul meu din acest moment.

Danny clipi, nedumerit. Se părea că nu va fi plătit, iar nefericirea pe care o simţea din această cauză îi provoca ameţeală.

– Despre ce vorbiţi?

– Despre Palio, îi răspunse Zebek. Ştii, există favoriţi în cursa asta, ca şi la Kentucky Derby. De data asta, cei care se pricep pariază pe doi cai – pe cel al Păunului şi pe cel al Viermelui. *Pavone o Bruco*, zise el, dînd din mînă cu oarecare nesiguranţă. *Bruco o Pavone.* I-am făcut lui Bruco o ofertă, dar cine ştie? E un călăreţ localnic. Majoritatea jocheilor vin din Maremma, deci sînt profesionişti. E uşor să te înţelegi cu ei. Puştiul ăsta... cred că doreşte să ajungă erou în faţa fetelor. Nu-i un tip deştept, concluzionă el, clătinînd din cap.

Danny se încruntă. Miliardarul începea să-l enerveze.

– Asta-i o parabolă?

Zebek chicoti.

– Da. Dar nu contează. E mai amuzant aşa. Ceilalţi jochei o să aibă grijă de Bruco. De aceea sînt plătiţi.

Danny dădu din cap. Prin minte îi treceau mii de gînduri. „Crede că a fost înşelat – şi a fost. Dar nu avea de unde să ştie asta. N-are nici un indiciu. Deci toată chestia asta e doar un test. O cacealma. Ţine-te tare."

– Presupun că n-o să lucrezi pentru mine, continuă Zebek, schimbînd vorba (sau poate neschimbînd-o).

Danny se lămuri. „Deci asta-i treaba, îşi zise el. E obişnuit să capete tot ce vrea, deci cel care-l refuză devine duşmanul lui."

– Oferta a fost copleşitoare, zise Danny, dar...

Zebek îl făcu să tacă, scoţînd un mîrîit dispreţuitor. Miliardarul îşi scoase ochelarii, îl privi de Danny în ochi, iar tăcerea se adînci.

Danny îşi dădu seama brusc de ceva şi întrebă:

– De unde aţi dedus că n-o să lucrez pentru dumneavoastră?

Zebek apăsă pe un buton de pe panoul de pe marginea mesei. Imediat, vocea lui Inzaghi umplu încăperea.

– „Întoarce-te la Roma. Trebuie să discutăm."

Pe Danny îl apucă ameţeala, auzindu-şi propriul glas răspunzînd:

– „Să discutăm? Despre ce?“

– „Ascultă, am căutat toată noaptea prin fişiere şi...“

– „Ce fişiere?“

– „Fişierele lui Terio, care altele? Cele de pe calculator. E groaznic! Nu-ţi imaginezi ce pregăteşte acest Zebek!“

În timp ce conversaţia continua, Danny se cufunda în fotoliu, spunîndu-şi: „Nu-i bine, nu-i deloc bine...“ În cele din urmă, înregistrarea se termină. Zebek opri aparatul.

– Cum aţi făcut rost de asta? întrebă Danny. Credeam că telefoanele celulare sînt codificate. Conform standardelor GSM, sau cum le zice...

Zebek rînji.

– Ai dreptate. Sînt codificate. Dar dacă vei copia cartela, vei obţine un al doilea telefon care acţionează ca şi cum ar fi cuplat la primul.

Tăcu un timp, pentru ca Danny să aibă timp să înţeleagă, apoi continuă:

– Vreau să te întreb ceva. Ce ai făcut, de fapt? Ai copiat fişierele? I le-ai pus la loc în calculator?

Danny se uită într-o parte.

Zebek păru mîhnit.

– Iar preotul acela nebun îţi spune „Daniel“?

Americanul ridică din umeri.

Zebek clătină din cap, neîncrezător, explorînd situaţia.

– Nu te-ai ostenit să foloseşti legitimaţia pe care ţi-am dat-o?

Danny trase adînc aer în piept şi-l privi pe miliardar în ochi.

– Da, am folosit-o.

Făcu o pauză, apoi schimbă vorba.

– Puneţi microfoane tuturor celor care lucrează pentru dumneavoastră?

Zebek reacţionă ca şi cum ar fi auzit o prostie. Se strîmbă şi zise:

– Numai noilor angajaţi.

Apoi tăcu un timp şi-şi miji ochii.

– Ştii, *Daniel*, înainte să-ţi baţi joc de cineva ar trebui să te gîndeşti cine-i cel pe care o să-l enervezi. Ştii ce ce mă ocup? întrebă el, lăsîndu-şi capul într-o parte.

Americanul clătină din cap, încercînd să ignore răutatea din glasul miliardarului. Simţea că-l cuprinde panica şi-şi spuse că era vorba doar de un perdaf. Se alesese şi altă dată cu o săpuneală. Trebuia să rămînă calm şi să aibă grijă să fie plătit.

– Am întrebat dacă ştii cu ce mă ocup, repetă Zebek.

– Speculaţii financiare, răspunse Danny.

Zebek strînse din buze.

– Am un domeniu mai specializat. Am investit în cercetări referitoare la modificarea proteinelor şi MEMS – chestii interdisciplinare de avangardă. Rezultatele sînt uluitoare. Precum acesta.

Atinse cu degetul o cutie neagră de metal, care era legată printr-un cablu de tabloul de comandă de pe masa sa.

În ciuda dorinţei sale, Danny era curios şi întrebă:

– La ce foloseşte asta?

– E un prototip... pentru construirea unui dispozitiv al personalităţii.

Danny se încruntă. După o clipă, zise:

– Poftim?

– Să vedem... Ştii ce-i o sosie?

– Da. Dublura cuiva. Dacă o vezi pe a ta, se zice că urmează să mori.

Zebek zîmbi.

– Aşa se spune, dar... nu-i decît o superstiţie. Sosia despre care vorbesc eu – sosiile pe care le facem noi – sînt virtuale. Cel puţin aşa sînt deocamdată.

Tonul banal al vocii sale era enervant, ca o lecţie ţinută de un adult răbdător unui copil tîmpit. Danny se enervase, îndeosebi pentru că nu-şi dădea seama despre ce vorbea miliardarul.

– Uite cum se petrec lucrurile, spuse Zebek, pe un ton mai confidenţial. Dacă ne dai un minut de înregistrare audio şi

video – o cameră video e foarte bună pentru asta – putem să folosim înregistrarea aceea ca să facem un tipar.

– Pentru ce? se interesă Danny.

– Tiparul seamănă cu o carte de credit, zise Zebek, ignorînd întrebarea. Dar e codificat conform unui algoritm care decurge din mişcările şi expresiile persoanei respective. Rezultatul este ceea ce noi numim „dispozitiv al personalităţii". Dacă vom conecta o asemenea cartelă la o cutie precum aceasta, putem s-o folosim ca să animăm orice imagine sau voce pe care o putem transmite sau modela. Am nevoie doar de o fotografie. Sau de o înregistrare.

Zebek făcu o pauză. Se vedea că era încîntat de sine.

– Avem patente care-s recunoscute în Statele Unite. Acum facem teste. O să dureze un an, doi, dar poţi să-ţi imaginezi impactul pe care-l va avea asupra industriei filmului. Vom putea face filme noi cu actori care au murit, folosind roluri vechi ca să facem tipare. Asta doar în industria distracţiilor. Dacă o să ne vîrîm în politică, treaba devine şi mai interesantă.

– Nu-s decît filme, îi spuse Danny.

– Oare? N-aş crede. Dacă aplicăm acest principiu în biologie? Zebek făcu o pauză, pentru ca Danny să înţeleagă ideea, apoi continuă: În clonare, de exemplu. Putem duplica identitatea biologică a unui individ – nu şi personalitatea sa. Aceasta e lăsată, deocamdată, în seama întîmplării. Deci, chiar dacă facem un duplicat genetic, acesta rămîne doar o copie – care *se comportă* altfel. De îndată ce începe să se mişte, ne dăm seama că nu-i individul cel adevărat. Dar, dacă punem la un loc moştenirea genetică a persoanei şi dispozitivul personalităţii pe care-l creăm în laborator, putem construi sosii care să fie perfecte din toate punctele de vedere.

Danny nu credea nici un cuvînt. Şi nici nu-i păsa. Voia doar să fie plătit.

– Mult noroc, îi ură el lui Zebek.

Acesta sesiză sarcasmul.

– Eşti sceptic.

Danny ridică din umeri.

– O să-ţi arăt ce-am vrut să spun, îi făgădui miliardarul.

Scoase o cartelă de plastic din sertar, o vîrî in cutia cea neagră şi apăsă un comutator dintr-o latură a cutiei. Se aprinse un led verde.

– Am făcut cartela pornind de la o înregistrare pe bandă, zise el. E doar o voce, dar... o să vezi ce-am vrut să spun.

Zebek conectă telefonul celular la panoul de comandă, îi dădu lui Danny o pereche de căşti şi-i spuse să la pună la urechi. Apoi făcu semn bodyguardului să stea lîngă oaspete.

– *Gaetano, se dice niente, l'uccide.* Apoi îi traduse şi lui Danny: Dacă o să deschizi gura, prietenul meu o să-ţi rupă gîtul.

Văzînd surpriza americanului, Zebek adăugă:

– Nu glumesc. A mai făcut aşa ceva şi nu-l deranjează.

Apoi miliardarul rînji şi formă un număr la telefonul celular.

Danny auzi în căşti telefonul sunînd de mai multe ori. În cele din urmă, o voce răspunse:

– *Prego?*

Auzind vocea lui Inzaghi, Danny încercă să se ridice, apoi rămase pe scaun cînd simţi apăsarea mîinii pe ceafa sa. Era o mînă mare, dar care părea lipsită de greutate.

Zebek începu să vorbească în microfon:

– Părinte, sînt Danny...

Danny rămase cu gura căscată. Era vocea sa – ca accent, timbru şi tonalitate. Era el însuşi. Iar chestia asta îl îngrozea. Simţi că i se zburleşte părul pe cap.

Îl auzi în microfon pe Inzaghi oftînd uşurat.

– Eram îngrijorat! Unde eşti?

– În Siena, răspunse Zebek.

– Pleacă de acolo! Danny, nici nu-ţi închipui despre ce-i vorba! Pentru numele lui Dumnezeu, să nu te întîlneşti cu oamenii aceia! Sînt periculoşi!

– Nu vă faceţi griji, insistă Zebek. Mă întorc la Roma în seara asta. O să discutăm atunci. N-am încredere în telefoanele celulare.

Danny asculta conversaţia fără să poată să facă nimic, doar să stea pe scaun. Vocea lui Zebek semăna atît de mult cu a sa, încît americanul avea senzaţia că-i fusese furat sufletul.

– Sînt convins că ai dreptate în privinţa telefonului, zise preotul. Nu m-am gîndit la asta. Cînd o să ajungi aici?

– Pe la nouă sau zece, răspunse Zebek cu glasul lui Danny. Ne putem întîlni la dumneavoastră acasă? Nu mi-am rezervat încă o cameră de hotel.

– Sigur că da, deşi nu-i prea uşor să ajungi aici, răspunse Inzaghi. Ai cu ce să scrii?

Danny nu mai rezistă. Simţea că trebuie să-l avertizeze pe Inzaghi. Probabil că bodyguardul îşi dăduse seama de intenţia sa, pentru că-şi strînse mîna pe umărul lui Danny. Apoi se aplecă, ridică una din căştile cu căptuşeală de burete şi-i şopti:

– Nu!

Danny se aşeză din nou pe scaun, în timp ce Zebek repeta explicaţiile pe care i le dădea Inzaghi referitoare la modul în care putea să ajungă la locuinţa deţinută de Vatican în Casa Clera. Apoi cei doi încheiară discuţia, îşi luară rămas-bun şi închiseră telefonul. Zebek îşi îndreptă ochii noroioşi către Danny şi zîmbi.

– Acum ce-o să urmeze? întrebă Danny, simţindu-se mai departe de casă ca niciodată.

Miliardarul clătină din cap, într-un fel ce sugera atît regret, cît şi oarecare nesiguranţă. După aceea izbi în podea cu bastonul său cu măciulie de argint şi se ridică în picioare.

– Ce să fac cu tine, Danny? Reprezinţi pentru mine o adevărată problemă.

Americanul se încruntă. În decursul unei zile, se transformase dintr-un tînăr cu un viitor strălucit într-un nimic bun de aruncat. „Ce lipsiţi de recunoştinţă sînt oamenii ăştia..."

Zebek dădu un adevărat spectacol, arătînd că se gîndea cum să rezolve problema, în timp ce se plimba prin faţa rafturilor cu cărţi.

– Pe de o parte, cred că putem să-ţi rupem gîtul şi să spunem că ai căzut...

Lui Danny nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Vreţi să faceţi asta doar pentru că am copiat nişte fişiere pe un calculator?

Zebek chicoti.

– Nu-i nici o glumă, îi replică Danny. Chiar dumneavoastră aţi spus că nu ştiu despre ce-i vorba. Atunci de ce să mă ucideţi? Am vrut doar să fiu plătit. Ce s-a întîmplat?

Zebek dădu din mînă, ignorînd întrebarea.

– N-am timp să-ţi explic. Pe scurt, ţi-ai bătut joc de mine şi trebuie să plăteşti.

Danny trase aer adînc în piept şi insistă:

– Există o grămadă de oameni aici, şopti el, uimit de glasul strident pe care-l avea; îi trecu prin minte să se repeadă la Zebek, să răstoarne nişte lucruri, să facă scandal, să înceapă să ţipe...

– Pe de altă parte, zise Zebek, ridicînd un deget, ca şi cum ar fi vrut să-şi sublinieze spusele, n-ar fi nimic distractiv în asta. Ştii ceva? adăugă miliardarul, oprindu-se deodată din mers şi rînjind cu gura pînă la urechi.

Danny clătină din cap, încordîndu-şi muşchii. Dacă Zebek şi-ar fi ridicat privirea, dacă s-ar fi uitat către bodyguard, atunci Danny s-ar fi aruncat pe deasupra biroului, căzînd peste Zebek ca un găinaţ de pasăre.

– O să fii liber, decise Zebek. Aşa o să fie mai distractiv. O întrecere adevărată, ca şi cursa în care ne înfruntăm cu Bruco.

– Poftim? întrebă americanul, mirat.

– O să-ţi dau un avans de cinci minute. După aceea, începem să te vînăm.

Danny se uită la paznicul din spatele său, apoi la Zebek.

– Sînteţi nebun! Ţicnit! Din punct de vedere clinic. Am dreptate?

Zebek dădu din cap.

– S-ar putea să ai dreptate, zise el, apoi se uită la ceasul de la încheietura mîinii sale. Patru minute şi jumătate. Mai eşti încă aici? întrebă miliardarul, fără să-i vină să creadă.

Danny se ridică de pe scaun, înjurînd, se îndreptă către uşă, aşteptîndu-se să fie oprit şi gata să izbească pe oricine ar fi încercat să-l înhaţe.

– O să privesc din balcon! strigă Zebek după el.

În timp ce fugea pe coridor, Danny îşi făcu loc printr-o ceată de generali NATO, alergă către scară şi coborî treptele cîte două deodată. Petrecerea era în plină desfăşurare, se auzeau rîsete şi muzică, precum şi pălăvrăgeala a o sută de persoane care se distrau. El nu se distra. Ajunse în curte în goană şi se opri lîngă uşa alături de care unul dintre paznici vorbea liniştit la telefonul celular. În cele din urmă paznicul deschise uşa şi zise, dînd din cap respectuos:

– *Ciao.*

Danny ajunse pe o alee murdară, la vreo trei metri de o barieră improvizată, vopsită cu dungi roşii şi albe. În spatele gardului se găseau cincizeci de mii de italieni şi turişti, îngrămădiţi unii în alţii într-o zonă de dimensiunile unui cvartal. Zgomotul era asurzitor, iar aerul fierbinte şi înăbuşitor. Un poliţist alergă spre el, îl apucă de un braţ şi, gesticulînd dramatic, îl luă de pe alee şi-l conduse către mulţimea îngrămădită. Danny se strecură în spatele baricadei şi se amestecă în mulţime, sperînd să fie imposibil de văzut.

Instinctul îi spunea să alerge fără încetare, pentru ca distanţa dintre el şi Zebek să fie cît mai mare. Dar numărul mare de oameni făcea imposibil pînă şi mersul obişnuit. Putea doar să se strecoare printre două persoane, pas cu pas. Ca şi cum ar fi mers cerîndu-şi scuze prin nisipuri mişcătoare.

– *Scusi, scusi...*

Brusc, mulţimea se puse în mişcare, iar Danny se pomeni prins într-un soi de curent alcătuit din oameni. Nu avea mai mult control al propriilor mişcări decît o frunză ce plutea pe un rîu. Devenise o parte a mulţimii şi tot ce putea face era să rămînă în picioare.

Nu fusese niciodată într-o asemenea gloată – nici măcar de revelion, în Times Square. Îngrămădeala din piaţă era mai mare decît la un concert rock sau decît la metrou, în orele de vîrf.

Întreaga *piazza* devenise un ţarc de vite enervate din cauza căldurii, ţarc năpădit de zgomot şi plin de miros puternic de transpiraţie, usturoi şi bălăgar de cal. Spectacolul – combinat cu adrenalina ce curgea prin el – îi tăia răsuflarea. Danny era apăsat de trupuri din toate părţile. Un cot i se înfipse în coaste, o cataramă în şira spinării. Mulţimea se realinia fără încetare, ca şi cum valurile de oameni ar fi fost puse în mişcare de forţe nevăzute. Bandele *contradelor* se ţineau de mîini pe deasupra oamenilor, într-un efort inutil de a rămîne împreună, în timp ce se fîţîiau de colo-colo, rîzînd şi chicotind. Prin aer se agitau drapele. Se auzeau cîntece. Oamenii ţipau unii la alţii în vreo zece limbi şi dialecte. Undeva, cineva bătea într-o tobă, iar în dreapta avea loc un soi de ceremonie. Răsună sunet de trompete, iar mulţimea răcni aprobator. Danny se ridică în vîrful picioarelor şi văzu că la poarta de unde începea cursa fuseseră aduşi o duzină de cai.

„Pînă acum a fost bine", îşi zise el. Era un ac în carul cu fîn şi gorilele lui Zebek ar fi avut nevoie de un miracol ca să-l găsească. Danny se lăsă în voia mulţimii, care-l purtă pînă cînd ajunse în mijlocul Campo-ului. Acolo se afla ochiul furtunii, un loc relativ calm, în care oamenii stăteau cu picioarele încrucişate pe pavaj, toropiţi de căldură, de zgomot şi de aşteptarea îndelungată a începutului cursei.

Evident, acesta era locul cel mai puţin potrivit ca să urmăreşti cursa. Cu toată înălţimea sa, de un metru şi optzeci şi cinci de centimetri, Danny trebui să se ridice în vîrful picioarelor doar ca să supravegheze mulţimea. Cineva mai scund n-ar fi văzut decît cefele altor oameni – excepţie făceau copiii şi cîteva fete, care stăteau căţăraţi pe umerii taţilor, respectiv ai iubiţilor lor.

Pe Danny nu-l interesa cursa. Îşi îndreptă privirea către clădirile din jurul pieţei şi se uită la balcoane pînă cînd îl zări pe Zebek. Miliardarul stătea lîngă un păun şi se uita la Danny printr-un binoclu pentru operă, vorbind liniştit la un telefon celular.

Privirile li se întîlniră (Zebek îşi scosese ochelarii de soare), iar Danny avu un şoc dîndu-şi seama de situaţia în care se găsea. Campo era o capcană, un abator cu toate ieşirile închise, în care

putea fi ucis foarte simplu. Fusese urmărit de Zebek din momentul în care părăsise palatul. Danny era o victimă în aşteptarea asasinului. Un lucru foarte simplu, în mijlocul bătăilor de tobă şi al cîntecelor, puţini oameni l-ar fi băgat în seamă pe americanul care s-ar fi prăbuşit la pămînt cu un cuţit înfipt în spate.

Privindu-l pe Zebek, Danny îşi dădu seama brusc ce făcea miliardarul cu telefonul celular. Îl vîna de la distanţă, dînd asasinilor trimişi să-l omoare indicaţii despre locul în care se găsea.

Între timp, perioada de graţie trecuse (dacă i se dăduse cu adevărat o perioadă de graţie), iar vînătoarea începuse. Danny privi îngrozit în jur, căutînd zadarnic să-l descopere pe cel care-l urmărea, apoi îşi lăsă capul în jos şi se cufundă în mulţime. Ca şi cum i-ar fi dat de veste, răsună bubuitul unui tun. Duzina de cai năvăli din punctul de start, într-o învălmăşeală de culori, mulţimea urlă, iar Campo deveni o vîltoare, în care mii de oameni ţopăiau pe loc. Lîngă Danny, o blondă căţărată pe umerii prietenului ei, pe care-l împungea cu călcîiele, îşi agita pumnul în aer, răcnind:

– Oca! Oca! Oca!

Danny se deplasă spre stînga, cît mai ghemuit, îndreptîndu-se spre poarta cea mai îndepărtată de Palazzo di Pavone. Dacă avea un pic de noroc, putea să se piardă în mulţime. Ideea că ar fi putut să-l urmărească cineva în înghesuiala aceea era ridicolă – sau cel puţin aşa gîndi Danny pînă cînd văzu ceva ce-l făcu să înlemnească.

La cîţiva paşi de el, o pană de păun îi făcu cu ochiul de pe un tricou negru. Danny îşi ridică privirea şi se pomeni privindu-l în ochi pe Gaetano. Dacă ar mai fi făcut încă un pas, ar fi nimerit drept în braţele individului. Un timp, cei doi rămaseră acolo unde se aflau, o natură moartă într-o mulţime cuprinsă de frenezie. Asasinul angajat de Zebek ţinea în mîna stîngă un telefon celular şi în mîna dreaptă mînerul unui cuţit.

Instinctul de fotbalist al lui Danny îl salvă. Fără să gîndească, îşi lăsă umărul drept în jos, se prefăcu că o ia în direcţia aceea şi fentă spre stînga. Gaetano se puse în mişcare în aceeaşi

clipă, dar în direcţie greşită, aruncîndu-se înainte cu o asemenea forţă, încît, dacă şi-ar fi atins ţinta, i-ar fi scos maţele lui Danny.

Danny se furişă în mulţime, cu capul între umeri, fără să poată fi văzut de la balcoanele din jurul pieţei. Mulţimea înnebunise între timp, răcnea mai puternic ca niciodată, iar caii se îndreptau spre linia de sosire, galopînd sub loviturile de cravaşă. Apoi totul se termină, la fel de iute cum începuse. Mulţimea îşi ţinu răsuflarea... şi se potoli, răcnetele transfomîndu-se în şoapte de dezamăgire, care fură acoperite de ţipătul unei femei şi de un cor de strigăte furioase.

„A tăiat pe cineva, îşi zise Danny. Cînd s-a repezit la mine, probabil că a spintecat pe cineva."

– *E Pavone!* strigă cineva. *Pavone vince!*

Ţipetele femeii deveniră mai puternice, mai isterice.

Danny se repezi spre poartă. Spera că Zebek îi pierduse urma, dar nu avea de unde să ştie dacă aşa stăteau lucrurile. Era imposibil să rămînă ghemuit. Cei care veniseră la Palio fuseseră cuprinşi de propriile forţe centrifuge şi se scurgeau prin cele şase ieşiri ale pieţii. Ca toţi ceilalţi, Danny se mişca încet, înaintînd cu paşi mărunţi.

În faţa sa, la vreo douăzeci de metri, se ridica o arcadă străveche. Era convins că, dacă ajungea acolo, ar fi putut să se ducă liniştit acasă. Oricum, de acolo ar fi putut s-o ia la fugă. Mai mult simţi decît văzu o ciocnire în stînga sa, se întoarse şi-l văzu pe Gaetano croindu-şi drum prin mulţime, într-un efort disperat de a ajunge la prada sa.

Un cor de proteste se ridică în calea asasinului, apoi oamenii rămaseră şocaţi cînd Gaetano înhăţă o femeie de faţă şi o împinse din drum. Un bărbat – probabil soţul femeii – reacţionă furios, apoi se prăbuşi în genunchi, după ce fusese lovit cu capul la rădăcina nasului. Copiii începură să ţipe, cineva dădu cu pumnul, apoi mulţimea fu cuprinsă de panică. Lîngă Danny, o femeie cu părul negru şi cu spîncenele bine pensate, începu să plîngă de groază.

Danny ştia ce simte femeia aceea. La trei metri de ieşire, aglomeraţia era atît de mare, încît putea să se declanşeze panica. În acest caz, mulţimea s-ar fi transformat într-o avalanşă de carne, care ar fi zdrobit tot ce-i stătea în cale. Danny se pregăti

pentru asta, ţinîndu-şi răsuflarea – fără să-şi dea seama. Apoi gloata trecu mai departe, iar Danny fu aruncat prin arcadă ca un dop de şampanie care zboară prin cameră.

Era o versiune Palio a Big-Bang-ului: mulţimea exploda din Palio în toate direcţiile, distanţa dintre oameni mărindu-se, ca distanţa dintre stele. Mersul lui Danny se transformă în pas vioi, apoi în goană. Mergînd pe ideea minimei rezistenţe, se lansă într-un sprint pe o stradă veche, pe care atîrnau drapele. La stînga, la dreapta, la stînga, urcă pe o alee, coborî printr-o arcadă, pînă cînd nu mai putu să alerge. În cele din urmă, sufocîndu-se şi secătuit de adrenalină, se rezemă de o vitrină şi începu să gîfîie. Nu avea idee unde se află, doar că nu mai era în Campo.

O femeie cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei, apăru după colţ, ţinînd de mînă o fetiţă în trening. Văzîndu-l pe Danny care răsufla greu şi crezînd că-i beat, femeia trecu pe celălalt trotuar, iar fetiţa se înghesui în rochia mamei sale, trăgînd pînza de culoarea lavandei peste ea.

Vreo zece oameni stăteau într-o cafenea, aflată în cealaltă parte a străzii, şi se uitau la televizor, urmărind o înregistrare a cursei. După ce-şi recăpătă răsuflarea, Danny începu să meargă, îndreptîndu-se în josul străzii, încercînd să-şi dea seama unde se afla, unde trebuia să meargă şi ce să facă. „În primul rînd, îşi spuse el, trebuie să-i telefonez lui Inzaghi.“ Avea numărul de telefon al preotului notat pe o bucată de hîrtie, aflată în portofelul său. Şi mai avea telefonul celular pe care i-l dăduse Zebek.

Deşi ştia că miliardarul putea să-i supravegheze convorbirile, Danny îşi spuse că acest lucru nu mai conta în ceea ce-l privea pe Inzaghi. Zebek încerca deja să-i omoare pe amîndoi, aşa că l-ar fi avertizat inutil pe preot. Dar, la urma urmei, puteau fi omorîţi doar o singură dată.

Telefonul sună de patru ori, apoi răspunse robotul. Danny aşteptă semnalul şi lăsă un mesaj, la limita coerenţei: „Nu ne mai întîlnim. Trebuie să plecaţi. Individul ştie de fişiere. Verificaţi-vă robotul. O să vă sun din două în două ore“.

În continuare, trebuia să se ducă la hotel, să-şi ia bagajul. Avea în el biletele de avion şi toate lucrurile, cu excepţia paşaportului. (Pe acesta îl avea la el.) Apoi avea să ia un taxi spre alt oraş, unde nu l-ar fi căutat Zebek. După aceea avea să se ducă la Roma cu trenul, avea să se ducă la un hotel şi o să zboare acasă a doua zi de dimineaţă. Iar după ce avea să ajungă acasă, avea să lămurească lucrurile. Avea să arunce o privire pe discheta cu fişierele lui Terio. Avea să anunţe FBI-ul. *Indiferent de urmări.*

Dar, în primul rînd, să-şi ia bagajul. Nu putea să se întoarcă la hotel. Mai mult ca sigur că Zebek pusese să fie supravegheat. Dar putea să dea un telefon şi să-i ceară portarului să-i trimită bagajul printr-un taxi.

Danny se opri la o cafenea de pe o stradă laterală, din *contrada* Dragonului, comandă un espresso dublu şi căută în portofel cartea de vizită a hotelului. O găsi şi-l întrebă pe barman dacă poate să folosească telefonul. Apoi formă numărul hotelului Scacciapensieri şi-l ceru pe portar.

– Sper că poţi să-mi trimiţi un taxi, zise Danny.

– Cum doriţi, domnule.

– Împreună cu bagajul meu. E la recepţie, îi reaminti Danny.

Portarul chicoti.

– Cred că-i vorba de o confuzie. Oamenii domnului Zebek au luat geanta dumneavoastră acum cîteva minute. Dar nu-i nici o problemă, mai sînt aici. Vă aşteaptă afară. Dacă mă gîndesc bine, s-ar putea să nu aveţi nevoie de taxi. Nu vreţi să discutaţi cu unul dintre ei?

11

Plecă împreună cu trei britanici care erau „în vacanță“ – lucrau într-o fabrică de dulciuri din Liverpool – și care, ca și el, nu aveau unde să stea în Siena. Dar aveau o mașină – un VW Golf închiriat – și, spre deosebire de Danny, erau prea beți ca să șofeze.

Îi întîlnise în timp ce ieșea din oraș. Indivizii beau bere din cutii, stînd pe marginea drumului, și se chinuiau cu un cric, mai mult de ochii lumii, să înlocuiască un cauciuc dezumflat.

– Vai! răcnise unul dintre ei, ridicînd cricul în aer. Prieteni! Puteți să ne spuneți ce naiba trebuie să facem cu chestia asta?

Era un tip nou de cric, pe care Danny știa să-l folosească. Schimbase iute roata, iar noii săi prieteni fuseseră atît de recunoscători, încît îi puseseră o cutie de Holstein în mînă și se oferiseră să-l ducă oriunde voia – cu condiția să șofeze el.

Se deciseseră să se îndrepte spre San Gimignano, localitate aflată la vreo treizeci de kilometri. Aceasta, unul dintre cele mai celebre orașe colinare din Italia, avea un contur realizat dintr-un șir incredibil și mai degrabă sinistru de turnuri de pază care, văzute cu soarele în spate, sugerau o schiță a Lower Manhattan, făcută de un copil.

Danny își lăsă „amicii“ la o *pensione* și căută un taxi care să-l ducă pînă la Roma. Nici o șansă. Unul după altul, taximetriștii din San Gimignano își exprimară regretul sau îi rîseră în față. Îi explicară că nu drumul pînă la Roma conta, ci întoarcerea. Nu puteau să se întoarcă decît a doua zi de dimineață.

Dacă Danny ar fi avut o grămadă de bani, poate ar fi rezolvat problema. Dar nu avea.

Fu mai norocos la staţia de autobuz, unde află că putea să ia o cursă rapidă spre Florenţa într-o jumătate de oră. Acolo urma să aştepte cincisprezece minute, apoi putea să ia alt autobuz rapid spre Roma. Sau putea să găsească un taxi la *Firenze*. Luă un bilet pentru Florenţa, traversă strada şi intră într-o cafenea, unde comandă o sticlă de Peroni. Apoi scoase telefonul celular şi începu să-l sune pe Inzaghi.

De data asta nu mai aşteptă să-i răspundă robotul. Închise după cel de-al treilea ţîrîit. Nu avea nici un rost să lase mesajul pe care-l mai lăsase o dată. Pe de altă parte, începu să-şi facă griji în privinţa telefonului celular.

Acesta putea fi folosit ca să i se dea de urmă?

Îşi aminti un articol pe care-l citise, despre o femeie care fusese răpită. În timp ce era închisă în portbagajul maşinii, formase 911 la telefonul celular şi păstrase legătura cu poliţia. Poliţiştii urmăriseră apelul de la o antenă la alta. În scurt timp îşi dăduseră seama că femeia se îndrepta spre sud, pe Autostrada 29 (sau ce şosea o fi fost). Apoi baraseră drumul şi o salvaseră.

Ziarul susţinea că poliţiştii „triangulaseră" apelul, dar nu explicase ce însemna asta. Maşina femeii se deplasase printr-o zonă rurală, deci semnalul emis de telefonul celular fusese recepţionat de o singură antenă. Ca urmare, poliţia aflase în care „celulă" se afla şi cît de departe era de turnul din centrul acesteia.

Dacă răpitorii s-ar fi aflat într-un oraş, unde turnurile pentru antene erau numeroase, poliţiştii ar fi putut să trianguleze apelul măsurînd timpul de care avea nevoie semnalul ca să ajungă în trei locaţii diferite. Astfel, ar fi descoperit unde se afla femeia, cu o aproximaţie de cîţiva metri.

Putea Zebek să facă acelaşi lucru? Danny se uită la telefonul din mîna sa. Probabil că nu, decise el. Chiar dacă miliardarul avea legături cu poliţia sau cu compania locală de telefoane, acest lucru nu-i folosea la nimic, pentru că Danny nu avea intenţia să

ţină telefonul deschis, nici să rămînă într-un singur loc. Deci lucrurile se puteau termina cu bine, dacă nu...

Dacă nu cumva telefonul său era un aparat mult mai modern decît cele obişnuite în America – ceea ce părea posibil. Zebek îi atrăsese atenţia că se ocupa de soluţii de avangardă în aproape orice domeniu. Ceea ce putea să însemne că telefonul dispunea de „legătură automată cu 911" sau de o „emisie de siguranţă" orwelliană, solicitată de administraţia federală pentru toate telefoanele celulare americane începînd cu anul 2005. Noile telefoane, dotate cu dispozitive de poziţionare geografică, puteau emite semnale ce stabileau locul în care se află cu o aproximaţie de cincizeci de metri.

„Scapă de el", îşi zise Danny. Îşi termină băutura, aruncă telefonul într-un coş de gunoi din drum şi se întoarse în staţia de autobuz. După o oră se afla în Florenţa, iar după alte douăzeci de minute se urca în al doilea autobuz, spre Roma. De data asta avea un scaun în faţă, de unde putea să vadă de aproape – de fapt, nu putea să ignore în nici un fel – caseta video aleasă pentru ziua aceea.

Era un film al lui Disney – *Călătoria incredibilă* – care începu de îndată ce autobuzul se puse în mişcare.

Danny privi morocănos cum doi cîini pierduţi şi micuţa lor prietenă, pisica, străbăteau o lume periculoasă ca să ajungă la stăpînii lor. Timp de vreo două ore, drăguţele animale cu blană scăpară de dezastre şi pătrunseră şi ieşiră din tot felul de locuri înfiorătoare, în tot timpul acesta vorbind în limba italiană.

Danny ştia că filmul fusese făcut pentru copiii de grădiniţă, dar se pomeni captivat de poveste. Poate acest lucru avea de-a face cu faptul că animalele rătăcitoare erau – ca şi el – în pericol şi doreau cu disperare să ajungă acasă. Sau poate că povestea era mai profundă decît părea – o repovestire a *Odiseei* din punctul de vedere al unui animal de casă. Danny spera să fie aşa, pentru că altfel ar fi fost obligat să recunoască faptul că avea maturitatea emoţională a unui copil de cinci ani.

Asta ar fi fost teoria lui Ian.

Ian era nemilos cînd venea vorba de predilecţia lui Danny pentru cultura populară.

– Una e să fii „deschis", remarcase el odată, şi alta e să fii o ladă de gunoi cu capacul ridicat.

Spunea asta pentru că Danny juca baschet cu prietenii, asculta Cowboy Junkies[1] şi credea că Krazy Kat[2] era mai interesat decît Andy Warhol[3].

Acest lucru Caleigh îl găsea încîntător la Danny. El putea să se simtă în largul lui la Kennedy Center, ascultînd muzică de Verdi, dar ar fi fost la fel de mulţumit şi la o petrecere gen *Survivor.*

Caleigh. Cînd se gîndi la Caleigh, îşi aminti de Paulina, iar Paulina îi reaminti de necazurile în care se vîrîse. Scoase un geamăt, făcînd-o pe femeia de lîngă el să dea din cap şi să zîmbească larg către televizor.

– *Si*, şopti ea, *e cosi triste.*

Danny văzu că femeia avea ochii umezi. Mai rău era că şi ai lui se umeziseră...

În timp ce autobuzul gonea prin semiîntuneric, Danny îşi privea chipul oglindit în fereastră şi începu să facă o înţelegere cu Dumnezeu. O tîrguială complicată, care implica fidelitate şi căsătorie, în schimbul supravieţuirii sale. Nu că ar fi crezut în Dumnezeu. Nu credea cu adevărat. Dar nici nu era ateu. Ceva din băiatul catolic care fusese în copilărie rămăsese în sufletul său, pentru că Danny se trezi gîndind că ar fi bine dacă ar putea să-l salveze pe Inzaghi. La urma urmei, omul era preot.

În minte îi apăru chipul lui Zebek, ochii magnatului îl priveau drept în ochi, iar bastonul acestuia străpungea aerul. „Ştii, Daniel, înainte să-ţi baţi joc de cineva ar trebui să te gîndeşti

---

[1] Formaţie canadiană de muzică country (n.tr.)

[2] Krazy Kat – personaj de benzi desenate – autorul acestora era George Herriman – apărute în ziare în perioada 1913–1944; erau foarte apreciate de intelectuali pentru umorul lor ciudat. (n.tr.)

[3] Andy Warhol (1928–1987), pictor, publicist şi personalitate marcantă a mişcării Pop Art. (n.tr.)

cine-i cel pe care îl enervezi." Danny se gîndi la Chris Terio şi la micul său mormînt, la Jason Patel crucificat în deşert, la casa lui Terio transformată în cenuşă. Atunci cînd pe Zebek îl interesa ceva, obţinea sau cei care-i stăteau în cale mureau.

Danny îşi aminti ce spusese miliardarul la telefon, atunci cînd vorbise cu glasul lui Danny. Îi zisese preotului că o să ajungă la Roma la ora nouă sau zece – cu o oră sau două înainte de momentul în care ar fi putut să ajungă Danny. Zebek ştia că Danny asculta conversaţia şi că avea să încerce să-l avertizeze pe preot. Fie o să-i telefoneze lui Inzaghi, fie, dacă nu reuşea, se va duce acasă la el.

Lui Danny îi trecu prin minte că se putea ca asta să fi fost intenţia lui Zebek – un plan de rezervă, pentru cazul în care Danny ar fi scăpat de asasinii din Campo. Un mod de a ucide doi iepuri dintr-o lovitură. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Danny nu avea de gînd să-i facă pe plac. Cînd avea să ajungă acasă la Inzaghi intenţiona să facă tărăboi, să pornească alarma de incendiu, să implice poliţia, să facă tot ce putea. Era decis să-l avertizeze pe preot. Trebuia să încerce, într-un fel sau altul.

Ca şi Shadow.

Pe micul ecran albastru din faţa sa – pe care nu-l putea ignora – cîinele Shadow se străduia din răsputeri. El şi prietenul său fuseseră prinşi într-o gară, reuşiseră cu greu să scape de roţile unui tren care tocmai trecea, dar se prăbuşiseră prin nişte scînduri putrezite şi căzuseră într-o groapă adîncă. Cîinele mai tînăr şi pisica reuşiseră să se caţăre pe laturile alunecoase ale gropii, dar Shadow era prea bătrîn şi prea obosit după atîtea aventuri.

– Sari, Shadow, sari! îl implora pisica Sassy.

– Nu-mi vine să cred că mă uit la aşa ceva, bombăni Danny. Un tip încearcă să mă ucidă, iar eu sînt gata să plîng pentru că într-un fil un cîine a căzut într-o groapă!

Shadow ordonă celorlalte animale, cu o voce îmbătrînită de bariton:

– *Continuare senza de mi.*

Danny ştia ce spusese cîinele cel bătrîn şi mai ştia că studiourile Disney nu-l vor lăsa pe acel *cane* simpatic să-şi dea duhul într-o groapă industrială. Cu toate acestea, atunci cînd autobuzul ajunse în cele din urmă în staţia din Roma, iar Shadow apăru, sărind din senin în braţele tînărului său proprietar, inima lui Danny bătea să-i sară din piept.

– *Ecco!* anunţă şoferul.

Uşa automatizată se deschise, iar pasagerii fură lăsaţi să coboare în noaptea romană fierbinte. Platforma de beton în faţa căreia oprise autobuzul era plină de oameni veniţi să-şi întîmpine prietenii sau rudele, iar călătorii îşi croiau drum printre ei ca să urce în maşini. Pasagerii abia sosiţi stăteau grămadă în jurul unor oameni cu şepci, care scoteau bagajele din compartimentele de sub autobuz. Difuzoarele bubuiau, fără să se poată înţelege ceva.

Danny urmă mulţimea în autogară, apoi în stradă. Grupuri răzleţe aşteptau taxiuri, stînd la întîmplare pe stradă. Nu exista nici un fel de coadă sau un sistem organizat de stat la rînd. După zece minute în care pierduse vremea de pomană, Danny se băgă în faţa unei femei elegante, cu haine de culoare roşie. Femeia gesticulă din răsputeri şi protestă zgomotos, în timp ce Danny urcă pe bancheta din spate a unui taxi alb. Cînd şoferul îi vorbi în italiană, Danny îi dădu cartea de vizită a lui Inzaghi, pe care era scrisă adresa acestuia.

Taximetristul se uită la ea, apoi îşi lăsă jos geamul şi o înjură pe femeia în roşu, care îndrăznise să dea cu palma în aripa maşinii. Apoi chicoti şi zise:

– *Andiamo.*

Maşina ţîşni din loc.

Din cîte ştia Danny, trebuia ocolit centrul Romei. Drumul pînă la Via della Scrofa dură douăzeci de minute şi implică o mulţime de cotituri – şi încă nu ajunseseră la destinaţie. Stropi de poaie izbeau în parbriz. Pavajul lucea. Neonul scălda strada,

ca într-un film de Michael Mann[1] – sau ca într-o gravură de Hiroshige[2].

Chiar dacă era tîrziu şi ploua, Roma avea străzile înţesate de oameni. Cafenelele, barurile şi magazinele de îngheţată erau aglomerate, iar la colţuri stăteau grămezi de oameni care aşteptau o ocazie să traverseze strada prin ploaie. Taximetristul apăsă o dată sau de două ori pe claxon ca să gonească pietonii din calea lui, dar apăsarea sa fusese atît de uşoară, încît Danny îşi dădu seama că nu auzise claxoane în Roma. Probabil că era interzis prin lege, îşi zise el. Altfel italienii ar fi claxonat tot timpul.

Din cîte îşi dăduse el seama, nu erau un popor sfios.

Danny văzu la un colţ de stradă o pereche tînără, care sări din faţa maşinii. Cei doi rîdeau, iar bărbatul îşi ţinea braţul pe umărul femeii. Aceasta avea un con de *gelato,* iar Danny o privi muşcînd din îngheţată, apoi rotunjindu-şi gura de plăcere. În tînăra aceea exista ceva care-i aminti de Caleigh, iar vederea celor doi îl întristă. Ce căuta la Roma? Ceea ce iubea se afla în Washington. Ce fusese în mintea lui de venise aici?

Şoferul bătea darabana cu degetele în bordul maşinii.

– *Merda*, bombăni el, apoi se întoarse spre Danny şi-i puse o întrebare.

– Îmi pare rău, zise Danny, neajutorat.

– *No capiche?*

Taximetristul se aşeză la loc pe scaun şi oftă. O Vespa trecu pe lîngă ei, la doar cîţiva centimetri, în timp ce şoferul se întinse după o cărţulie şi începu s-o răsfoiască. În cele din urmă opri ceasul de marcat şi deschise uşa din spate.

– *Camminata*, zise el. Acum mergeţi pe jos.

– Poftim?

– Nu departe. *Accidenti.*

---

[1] Michael Mann (n. 1943), cineast american, regizor al unor filme de succes: *Ultimul mohican* (1992), *Febra* (1995), *Ali* (2001). (n.tr.)

[2] Utagawa Hiroshige (1797–1858), pictor japonez; gravurile sale au avut mare influenţă asupra impresioniştilor francezi. (n.tr.)

Danny înţelese ce voia să spună. Traficul se blocase. Coborî din maşină, plăti cît arăta ceasul de marcat şi adăugă două sute de lire.

– În ce parte? întrebă el, uitîndu-se cînd într-o parte, cînd în cealaltă.

Taximetristul oftă şi întinse mîna, cu palma în jos. Apoi gesticulă spre stînga şi spre dreapta.

– *A destra, sinistra, a destra.* Aşa, aşa, aşa. E bine?

Danny dădu din cap, nu prea convins că era bine. Şoferul îi zîmbi încurajator şi-l bătu pe umăr.

– *Ciao!* zise el şi se strecură în spatele volanului.

Danny făcu ceea ce i se spusese. Nu partea cu aşa, aşa, aşa (indiferent ce-o fi însemnat asta), ci pe cea cu dreapta-stînga-dreapta. Cotiturile îl duseră într-un cartier muncitoresc, în care părea să se fi produs un ambuteiaj. Şoferii coborîseră în stradă şi se ridicau pe vîrful picioarelor, încercînd să vadă ce se întîmpla în faţa lor.

Danny continuă să meargă pînă văzu o tăbliţă fixată pe al doilea etaj al unei clădiri aflate într-un colţ de stradă: VIA DELLA SCROFFA. Era o stradă mare, plină de magazine, dar nu una dreaptă, aşa cum vezi în Washington sau în New York. După un cvartal, două, strada o lua brusc la stînga, urmînd o traiectorie proprie.

– *Che cosa e questo?* îl întrebă pe Danny un bărbat cu păr argintiu.

Acesta ridică din umeri. Trecu apoi pe lîngă o galerie de artă, pe lîngă o cizmărie şi pe lîngă vitrina unui anticariat. După ce coti din nou, descoperi motivul blocării circulaţiei. Lumini roşii şi albastre pîlpîiau lîngă pereţii unei clădiri vechi, aruncînd raze pe pavajul umed. În centrul străzii, mulţimea se îmbulzea în pereţii fragili ai unei bariere dungate. Oamenii din jurul ei se străduiau să vadă ce se afla dincolo de ea.

– *Che cosa e?*

– Ce s-a întîmplat, Alastair? S-au ciocnit nişte maşini? întrebă o femeie cu voce mieroasă.

– Nu ştiu, iubiţel. Nu pot să văd.

Danny simţi un nod în stomac cînd se uită la zidul de lîngă anticariat. Numărul era cel al casei vecine lui Inzaghi.

Alastair se întoarse spre omul de lîngă el şi-l întrebă despre ce era vorba, într-o italiană fluentă.

Danny ridică din umeri.

– Ei? se interesă femeia.

– Nici el nu ştie, îi răspunse soţul ei.

Apoi mulţimea făcu loc unei maşini de poliţie care claxona, îndreptîndu-se spre barieră. Oamenii începuseră să-şi piardă răbdarea. Se auziră o mulţime de claxoane.

– O să mă duc să vorbesc cu *poliziotto*. O să aflu dacă putem merge mai departe cu maşina sau dacă o să ne pună să întoarcem. Ai face mai bine să te duci la maşină.

– S-ar putea să dureze o veşnicie, se plînse femeia.

– N-ai de ce să fii îngrijorată, o asigură Alastair, apoi îşi croi drum, împingîndu-se cu umărul în mulţime.

Danny nu ştia ce să facă. Descoperi, plin de groază, că nu putea să se mişte din loc. În cele din urmă, Alastair apăru din nou. Danny întinse mîna şi-l opri.

– A avut loc un accident?

Englezul se uită la american surprins, apoi clătină din capul său încărunţit.

– A sărit în gol, răspunse el. Unul dintre preoţi. S-a aruncat din Casa Clera. Văzînd mîhnirea lui Danny şi confundînd-o cu enervarea, Alastair se apleacă spre el şi bombăni: Bineînţeles, nu s-a gîndit la ceilalţi.

Danny voia să plece cît mai iute, dar mulţimea îl împingea, apropiindu-l tot mai mult de locul decesului. Văzu trei maşini de poliţie, o ambulanţă şi doi poliţişti care încercau să ţină privitorii la distanţă. Dincolo de barieră, un fotograf îşi vedea de treabă, bliţul său luminînd din cînd în cînd, ca nişte fulgere ivite din senin.

Danny îşi făcu loc în faţă şi reuşi să vadă despre ce era vorba. Inzaghi, îmbrăcat într-o cămaşă albastră şi în pantaloni negri, zăcea mort pe pavaj. Stătea lungit într-o parte, cu braţul întins şi cu mîna dreaptă îndoită din încheietură. Un picior stătea sub

celălalt, de parcă genunchiul i-ar fi fost prins într-o menghină, iar piciorul i-ar fi fost răsucit cu 180 de grade. Bliţul fotografului lumina iar şi iar, ca o imitaţie ciudată a reflectoarelor de la o prezentare de modă. În lumina rece a aparatului de fotografiat, Danny văzu că ţeasta preotului nu mai era simetrică. Partea stîngă arăta grotesc de turtită.

Danny rămăsese la fel de nemişcat ca şi Inzaghi. Nu-şi putea lua privirea de pe nimbul de sînge din jurul capului lui Inzaghi. *„Toţi vor crede că s-a sinucis"*, îşi zise Danny. Prietenii lui Inzaghi, familia, cei care ţinuseră la el vor avea parte de o mîhnire la care se va adăuga un simţămînt de vinovăţie, provocat de impresia că nu fuseseră alături de el atunci cînd avusese nevoie de el.

O targă zăngăni pe pietrele pavajului, împinsă de un infirmier. O parte a barierei fu trasă înapoi, ca să-i facă loc. Un al doilea bărbat veni cu un sac pentru cadavru. După o scurtă conversaţie cu un detectiv în civil, infirmierii îşi puseră mănuşi chirurgicale şi ridicară cu blîndeţe trupul preotului, punîndu-l în sac. Apoi traseră fermoarul, închizînd sacul.

Mulţimea începu să se răspîndească. Spectacolul se terminase, iar oamenii plecară, unul cîte unul. Danny zări dincolo de barieră o figură care i se păru cunoscută. Un individ solid, ce scruta mulţimea, căutînd pe cineva. *Gaetano?* Danny nu era sigur, dar tipul putea să fie Gaetano. Zebek presupusese că Danny urma să vină acolo. Americanul se mira că indivizii nu avuseseră răbdare şi nu aşteptaseră să ajungă şi el în apartament. Sau poate că aşteptaseră, iar Inzaghi le forţase mîna. Era posibil...

„Poate că ar fi bine să mă gîndesc la asta în altă parte", îşi zise Danny. Se întoarse şi plecă. Avu nevoie de multă stăpînire de sine ca să nu se uite în urma sa. O dată sau de două ori zăbovi în faţa unor vitrine, prefăcîndu-se că priveşte mărfurile, dar în realitate uitîndu-se în geam să vadă dacă nu era urmărit. Ploua mai uşor, burniţa se transformase în ceaţă. Apoi încetă complet, căldura părea că absoarbe umezeala direct din aer.

Danny nu-şi dădea seama dacă-l urmărea cineva. Pe stradă se aflau prea mulţi oameni, iar el nu ştia după cine să se uite.

Sigur, trebuia să se ferească de Gaetano, dar individul cel solid nu era singurul angajat al lui Zebek.

Coti la un colţ de stradă, iuţi pasul pînă auzi un zgomot, apoi trecu pe sub o arcadă şi pătrunse într-o piaţă întinsă. Fiind artist, îşi dădu seama imediat unde se afla. Fîntîna celor patru rîuri, opera lui Bernini, curgea ca un torent în mijlocul pieţei – asta însemna că se găsea în Piazza Navona.

Deşi se făcuse tîrziu, piaţa era plină de lume. Şi chiar era o piaţă, adică un loc de tîrg. Danny trecu pe lîngă un grup de caricaturişti care lucrau într-o margine a pieţei, profitînd de lumina lămpilor stradale. Se vedeau mese cu suvenire, oameni care vîndeau trandafiri, eşarfe şi Dumnezeu mai ştia ce. Produsele erau acoperite cu folii de plastic. Danny trecu pe lîngă o ceată de puştani care curtau o ceată de puştoaice, apoi se pomeni în mijlocul unor pisici acţionate de baterii electrice. Mîţele erau păzite de un african care părea că se bucură enorm privind activitatea lor. Roboţii – cu ochi verzi, lucitori – se legănau de pe o labă pe alta, scuipînd şi miorlăind subţire.

Danny se duse la fîntînă, luă nişte apă în palmă şi-şi umezi ceafa. „Acum ce să fac?" Privi statuia gigantică, potopită de apă şi înconjurată de un nimb de ţînţari care zburau în jurul ei. „Acum ce să fac?"

Se simţea pierdut în timp şi în spaţiu. Pînă cînd văzuse cadavrul lui Inzaghi – capul acela zdrobit şi balta de sînge – pericolul în care se afla fusese mai mult teoretic decît real. Citise articole despre moartea lui Terio, văzuse relatări despre asasinarea lui Patel şi-l auzise pe Zebek spunînd că o să-l ucidă pe Inzaghi. Dar acum totul se schimbase. Văzuse sîngele de pe pavaj. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-şi vîre degetul – chiar toată mîna – în rana preotului.

Văzu o masă liberă la o cafenea din cealaltă parte a pieţii. Se duse şi se aşeză. În jurul său, atmosfera era animată, se auzeau pălăvrăgeli, zăngănit de pahare şi zgomotul motoarelor de maşini ce treceau pe strada cea mai apropiată. Comandă o bere unui chelner care trecu pe lîngă el şi încercă să-şi aducă aminte cînd

mîncase ultima dată. În dimineaţa asta sau în seara trecută. Oricum, nu avea nici o importanţă.

La cîţiva metri de el, o femeie cu trăsături orientale mergea de la o masă la alta, străduindu-se să golească un coş cu îngeraşi din bronz. Spre amuzamentul privitorilor, vînzătoarea arăta care era secretul herivimilor: dacă-i apăsai pe ceafă, din penisul micuţilor ţîşnea o rază de lumină roşie. În alte împrejurări, Danny s-ar fi amuzat remarcînd ironia faptului că un asemenea obiect era prezentat în apropierea capodoperei lui Bernini. Dar culoarea luminii semăna atît de mult cu ceea ce văzuse pe pavajul de pe Via della Scrofa, încît întreaga scamatorie i se păru sinistră şi obscenă.

Îi trecu prin minte să se ducă la ambasada americană şi să ceară ajutor. Dar ce ar fi putut să facă ambasada? Cei de acolo l-ar fi trimis la poliţie – şi ce-ar fi putut să spună poliţiştilor? Că Zebek îşi trimisese gealaţii ca să omoare un preot? Danny îşi imagină care ar fi fost reacţia celui care l-ar fi ascultat. Detectivul i-ar fi atras atenţia asupra unui lucru evident: că Zebek era un om important. Apoi şi-ar fi încrucişat mîinile, şi-ar fi lăsat capul într-o parte şi l-ar fi privit cu scepticism pe Danny: „Ce dovezi aveţi?"

„Păi... nici una... de fapt, cred că e vorba de nişte afirmaţii fără dovezi."

„Şi ce motive ar fi avut domnul Zebek?"

„Căuta nişte fişiere de pe un calculator."

„Aha! Şi ce era în fişierele acelea?"

„Nu ştiu."

„Înţeleg..."

Dacă ar fi avut discheta cu fişierele lui Terio, ar fi putut să se ducă la poliţie. Nu ştia ce se afla în fişierele acelea – şi probabil că n-o să ştie niciodată – dar, indiferent ce-ar fi fost, acolo se găseau dovezi legate de ceva important. Suficient de important pentru ca Inzaghi să fie ucis. Dar discheta se afla în geanta care rămăsese la hotelul din Siena, iar de acolo fusese luată de

oamenii lui Zebek. Deci nu avea nici o dovadă. Nimic în afară de ceea ce povestea el. Cam puţin.

Şi dacă poliţiştii întrebau care fusese relaţia lui Danny cu preotul? Probabil că ar fi descoperit că se dăduse drept poliţist. Şi i-ar fi acordat toată atenţia, dar nu în felul pe care l-ar fi dorit Danny. Iar dacă Danny ar fi amintit despre asasinarea lui Terio şi lui Patel, i-ar fi folosit la ceva? Fie poliţiştii s-ar fi lăsat păgubaşi (la urma urmei, jurisdicţia are importanţa ei) sau l-ar fi închis pe Danny imediat (fie în puşcărie, fie într-un azil).

Deci nu se putea duce la poliţie.

Rămînea planul B. Să zboare. Danny se întoarce acasă. Asta îşi dorea să facă: să se întoarcă la Caleigh şi la munca sa din atelier. Din nefericire, mersul acasă nu reprezenta o opţiune mai bună decît cea de a lua legătura cu poliţia. Pentru că Zebek *se aştepta* la asta. Avea să-l caute pe Danny acasă, probabil *că-l aştepta* acolo. Totuşi... ar fi fost pe terenul său. Şi tot ce s-ar fi întîmplat s-ar fi întîmplat în englezeşte. Cel puţin ar fi putut să înţeleagă ce se petrece.

Dar, dacă se gîndea bine, avantajul terenului propriu nu-i ajutase cu nimic pe Chris Terio şi pe Jason Patel. Mai era şi Caleigh... Dacă se întorcea acasă, ar fi aşezat-o direct în bătaia puştii – dacă nu se afla deja în această situaţie. Această posibilitate îl făcu să sară de pe scaun. Cît de multe ştia Zebek despre el? Danny se gîndi bine şi concluzionă: „Ştie o grămadă de lucruri". Ştia despre lucrarea de la Torpedo Factory şi văzuse sculptura din aluminiu lustruit la Les Yeux de Monde. Aşa că probabil ştia şi de Caleigh. Poate şi multe alte lucruri.

Trebuia să dea un telefon.

Danny strecură o bancnotă de zece mii de lire sub sticla goală de Peroni şi se ridică în picioare, apoi se duse să caute un telefon. Dură puţin pînă se lămuri cum să folosească un telefon public. După ce reuşi, descoperi că legătura era remarcabil de bună. Dar îşi auzi propria voce: „Salut, aţi sunat la Caleigh şi Dan. Nu putem răspunde în acest moment..."

În Roma trecuse de miezul nopții, ceea ce însemna ora șase după-amiază în Washington. Nu avea de unde să știe unde se afla Caleigh. Poate rămăsese la serviciu. Poate era în metrou. Poate urca scara spre apartament. Sună la biroul ei și-i răspunse tot un robot telefonic. Dar de data asta fusese vocea *ei*, iar sunetul acelei voci îl umplu de dor. Se gîndi să-i lase un mesaj, să-i comunice că avea necazuri, necazuri *adevărate*, dar că nu putea să-i explice despre ce era vorba. Voia să-i spună că ar fi bine să stea vreo două zile cu prietena ei Michelle sau cu Magda...

Nu. Un mesaj nu ajuta cu nimic. Ar fi reușit doar s-o sperie, s-o facă să fie îngrijorată pentru el. Caleigh ar fi rămas locului, așteptînd s-o sune din nou. Așa că se mulțumi să zică: „Salut, copilă! Îmi pare rău că nu te-am găsit. Pe aici e o adevărată nebunie... O să încerc să te sun mîine. Nu uita să încui ușa, da?"

Și acum ce să facă? Era prea obosit ca să gîndească. Avea nevoie de un hotel. Majoritatea celor din jurul Pieții Navona păreau să fie de trei sau patru stele. Îi trebuia ceva mai ieftin. Ideal ar fi fost un hotel fără nici o stea. Unul cu un meteorit sau cu o semilună...

După un timp, se pomeni în micuța și aglomerata Piazza di Rotonda, unde un american gras pălăvrăgea cu un accent din Long Island:

– Vorbesc despre *Panteon!* Ai idee ce înseamnă *asta?*

Tovarășul său nu-i răspunse, din cauza stînjenelii.

– Vorbesc despre afurisitul de Iulius Caesar! Despre romani! Care se plimbau îmbrăcați în togi! Poți să crezi așa ceva? Acum două mii de ani se plimbau exact prin locul în care stăm noi acum.

În piață erau vreo șase hoteluri, unul dintre ele fiind Abruzze, un local cu două stele, aflat chiar vizavi de cupola ca o prăjitură a Panteonului. Danny completă fișa de înregistrare și, la sugestia recepționerului, plăti cu bani gheață.

– *No bagaglio?*

Nu trebuia să vorbești italienește ca să-ți dai seama ce însemna.

– Le-au pierdut cei de la linia aeriană, îi explică Danny.

Recepționerul își dădu ochii peste cap și chicoti cu tristețe. Apoi luă o cheie dintr-o cutie din spatele său și-l conduse pe

Danny spre scara ce ducea la al doilea etaj. Acolo descuie uşa unei încăperi mici, înalte.

– *Caldo*, remarcă el, se duse la fereastră şi o deschise.

O briză uşoară agită perdeaua. Recepţionerul zîmbi şi dădu din cap, încurajator. După aceea zîmbi din nou. Din cauza oboselii, Danny înţelese abia după un timp ce aştepta individul. În cele din urmă îşi dădu seama, se căută în buzunar şi-i dădu recepţionerului o bancnotă de un dolar.

– *Grazie e buona notte*, îi zise tipul, apoi dădu respectuos din cap şi plecă.

În sfîrşit singur, Danny se aşeză pe pat, se întinse pe spate şi închise ochii. Dincolo de fereastră, un saxofon gemea blînd. Fîntîna susura. Se auzeau cuvinte în italiană, franceză şi engleză, printre hohote de rîs. Ce cînta individul? La început nu-şi aminti numele cîntecului, apoi îşi dădu seama că era vorba despre *My Funny Valentine*.

Danny nu ştia dacă să rîdă sau să plîngă.

Nu-şi aminti cînd adormi, dar cine îşi aminteşte asta? La un moment dat stătea întins pe pat, iar în clipa următoare...

Simţi razele soarelui pe faţă şi auzi primele acorduri ale ceea ce deveni curînd o simfonie industrială a camioanelor pentru gunoi şi a motoarelor de scuter. Clipi, se uită la ceas şi văzu că era abia şase dimineaţa.

Îşi zise că trebuia să mai doarmă un pic. Ba nu. Trebuia să discute cu Caleigh. Cu cît îi telefona mai devreme, cu atît mai bine. Între Washington şi Roma era o diferenţă de şase ore, ceea ce însemna că în Statele Unite abia trecuse de miezul nopţii – ceea ce însemna că ea era acasă.

Camera n-avea telefon, aşa că Danny se îmbrăcă şi se duse să caute unul. Caleigh îi răspunse imediat, cu voce somnoroasă şi tristă – ca şi cum i-ar fi dus dorul. Cînd o auzi zicînd „Alo?“ Danny se topi tot şi, pentru o clipă, se gîndi s-o ceară de soţie chiar în secunda aceea, dar apoi se răzgîndi. O cerere în căsătorie nu se face la telefon.

– Salut, copilă... Legătura era atît de bună, încît atunci cînd ea nu-i răspunse, tăcerea deveni apăsătoare. Alo? Caleigh?

– Să te ia dracu'!

Şi cu asta, Caleigh închise.

Pentru o clipă, Danny crezu că greşise numărul. Şi-ar fi dorit să fie aşa. Însă îi recunoscuse glasul. „Nu-i a bună, îşi zise el. Nu de asta aveam nevoie. Nu acum."

Formă din nou numărul. De data asta îi răspunse mesageria vocală, ceea ce însemna fie că ea discuta cu altcineva (ceea ce era puţin probabil), fie că nu pusese telefonul în furcă (ceea ce era mai probabil). După ce auzi semnalul, Danny spuse:

– Ascultă, Caleigh! Am necazuri. Sînt în Hotel Abruzze din Roma. Sună-mă.

Scoase cartea de vizită a hotelului din buzunar şi-i spuse numărul de acolo.

După aceea se gîndi la tonul vocii ei. Furios, jignit, furios – nu-şi dădea seama cu exactitate care din două. Nu avea cum să-şi dea seama doar din patru cuvinte. Lucrul ăsta îl uimi, apoi îl enervă. Avea destule griji, iar Caleigh se supărase că n-o sunase în fiecare seară. Ce-o apucase?

Ştia că în Statele Unite era tîrziu şi nu voia să trezească lumea, dar nu voia să aştepte pînă după-amiaza ca să telefoneze. Aşa că îl sună pe Preston, care nu era acasă, şi pe Jake, care era acasă. Din nefericire, acesta era drogat şi n-o văzuse pe Caleigh de la expoziţia de la Petrus.

– De unde telefonezi?

– Din Roma.

O pauză.

– *Din Italia?*

– Mda...

Iarăşi tăcere.

– Ce faci în Italia? Eşti... în concediu?

– Nu. Lucrez. Şi mă străduiesc să nu fiu ucis.

Jake începu să rîdă.

– Marele investigator!

– Vorbesc serios.

– Sigur că eşti serios. Dar ăsta eşti tu. Faci prăpăd. Eşti ca un avion de transportat mărfuri, doar că... se gîndi un timp, apoi încheie: ... eşti mai mic.

– Ce fumezi? întrebă Danny.

– Ce te face să crezi că fumez? Eu sînt un artist.

După un minut, două, de discuţie de acest fel, Danny îi ceru numărul de telefon al lui Michelle Peroff. Aceasta era cea mai bună prietenă a lui Caleigh, iar ei patru se întîlniseră o dată sau de două ori. Dacă ştia cineva ce se întîmplase cu Caleigh, aceasta trebuia să fie Michelle.

Şi chiar ştia.

– Eşti nemaipomenit, zise Michelle, cînd îi răspunse la telefon.

– Sînt?

Modul în care femeia spusese „nemaipomenit" nu păruse a fi un compliment.

– Eşti un tîmpit! Cum de-ai putut să faci aşa ceva?

– Ce să fac?

– Să-i trimiţi chestia aia.

– Ce chestie?

– Fişierul acela... ataşat.

Danny nu-şi dădea seama despre ce vorbea Michelle.

– Ce fişier?

– Videoclipul acela, din e-mail. S-a uitat la el.

Danny îşi scutură capul, ca să şi-l limpezească. Apoi trase aer adînc în piept.

– Michelle...

– Eşti bolnav sau ce-i cu tine?

– Nu i-am trimis nimic. Nici măcar n-am un calculator. Despre ce videoclip vorbeşti?

– Ştii tu ce videoclip.

Danny începu să se enerveze.

– Michelle, chiar nu ştiu. De aceea te-am întrebat ce s-a întîmplat.

– Vorbesc de tine şi de amica ta.

– Amica mea? Ce amică?

– De unde să ştiu eu? E amica ta. Ce-i tu tine? Simţi nevoia să te lauzi?

Danny nu înţelegea nimic.

– Dacă îţi închipuiai că o s-o faci geloasă pe Caleigh...

– Nu...

– Pentru că n-ai reuşit s-o faci geloasă. Ci s-o pierzi. Cît de beat erai?

– Nu ştiu, zise Danny. Vreau să zic că nu ştiu despre ce vorbeşti.

Michelle se îneca.

– Nu ştii? Făcu o pauză, apoi continuă: Uite ce-i, credeam că eşti un tip drăguţ, dar... Să nu mă mai suni!

Şi întrerupse legătura.

Danny rămase locului un timp care i se păru foarte lung, repetîndu-şi discuţia în minte, încercînd să înţeleagă despre ce era vorba. Avea simţămîntul ciudat că Michelle vorbea despre Paulina. Pentru că Paulina era singura despre care ar fi putut să vorbească. Cum zisese? Parcă „amica ta“. *Aşa vorbeşte o femeie despre altă femeie, cînd acesta din urmă este.... Cealaltă Femeie.* Dar un fişier ataşat unui e-mail? Cum era posibil? Asta însemna că în încăpere fusese o cameră de luat vederi şi... Ar fi putut Zebek să facă aşa ceva? Danny se gîndi bine şi concluzionă: „Da. Dacă putea aranja rezultatul cursei din Palio, atunci putea să mituiască două cameriste ca să-i pună o cameră de luat vederi în încăpere“.

Ceea ce explica subita şi uimitoarea popularitate a lui Danny în rîndul persoanelor de sex opus. Deci nu era un tip irezistibil. Dimpotrivă, era un fraier. Cum întrebase Paulina? „Şi tu eşti superdimensionat?“ Danny clătină din cap.

Danny se întoarse la hotel, bombănind de unul singur, îşi scoase hainele şi se vîrî sub duş. Descoperi că acesta abia curgea şi că apa era călîie, nu fierbinte. Chiar şi în aceste condiţii, rămase sub duş vreo zece minute, gîndindu-se şi spălîndu-se. Nu-i veniseră nişte idei nemaipomenite, dar trebuia să facă *ceva.*

Aşa că se şterse în grabă, îşi puse nişte haine pe el şi coborî în hol, sărind cîte două trepte deodată. Îşi aminti de un internet cafe pe care îl văzuse cu o seară înainte şi se îndreptă în direcţia lui. Se afla la vreo două cvartale, pe Via del Corso. În timp ce mergea, se gîndea ce să facă.

Nu putea să se ducă la poliţie, nici acasă. Îi rămînea... planul C. Să afle despre ce era vorba – sau măcar suficient de mult ca atunci cînd avea să se ducă la poliţie, cei de acolo să fie siliţi să-l asculte. Din nefericire, singurele indicii adevărate pe care le avea erau cele cîteva telefoane date de Terio cu puţin timp înainte de moartea sa. Două la Palo Alto, două la Istanbul, unul la Oslo.

Palo Alto era un punct mort (în adevăratul sens al cuvîntului), dar tipul din Istanbul putea să mai fie în viaţă. Danny se strădui să-şi amintească numele lui. *„Remy Nu-ştiu-Cum. Ceva cu B. Poate Balzac. Remy Balzac. Ceva asemănător.“* Şi Agenţia France Presse. Terio sunase şi acolo. Asta putea să-i fie sau nu de folos, în funcţie de cîţi oameni avea biroul din Istanbul al agenţiei. Doi, trei? Zece, douăzeci? Singurul mod în care putea să afle era să sune şi să întrebe.

Coti la un colţ de stradă şi se pomeni în faţa cafenelei pe care şi-o amintise. Cafeneaua, găzduită de o clădire barocă fără nimic deosebit, era unul dintre localurile cu tehnologie de ultimă oră, cu mult plastic şi culori primare. Danny comandă un *machiatto* dublu, plăti pentru o oră de internet şi se aşeză în faţa unui calculator, pe un scaun Aeron. Apoi intră pe Yahoo şi, din obişnuinţă, îşi verifică e-mailul. Singurul mesaj interesant era de la Lavinia, care-l anunţa că revista *Flash Art* anunţase că va participa la deschiderea expoziţiei; cum mergeau pregătirile?

„Totul e nemaipomenit,“ tastă el, bucuros că nu trebuie să-i dea nici un fel de explicaţii. „Muncesc ca un nebun.“ Apoi activă SEND şi reveni la gîndurile sale.

Caleigh...

Ce putea să-i spună? Că-i pare rău? Că fusese beat? Că n-o să mai facă asta niciodată? Gemu încet, se aplecă spre ecran şi

activă butonul COMPOSE. Se deschise o nouă fereastră, iar el îşi introduse adresa. Dedesubt tastă:

Caleigh – Dragoste

Apoi se rezemă de speteaza scaunului şi privi cursorul ce clipea. Trecu un minut, apoi un al doilea minut. Şi al treilea. În cele din urmă, îi veni o idee. Se aplecă deasupra tastaturii şi începu să scrie:

Să nu crezi ce-ai văzut. Ştiu că pare aiurea, dar te rog să citeşti ce am de spus.

Se opri o clipă, reciti cuvintele de pe ecran. „E rău, îşi spuse el. Dar s-o pierd ar fi şi mai rău. N-aş minţi-o dacă n-aş iubi-o."

Sînt în mare pericol.

Nu vreau să intru în amănunte, dar am de-a face cu un miliardar ţicnit pasionat de tehnologia de ultima oră, care foloseşte această tehnologie ca să facă filme în care „joacă" oricine vrea el, în orice rol. Foloseşte fragmente din filme vechi ca modele şi poate crea un „actor virtual" prin intermediul a ceea ce el numeşte „dispozitivul personalităţii". Cu alte cuvinte, poate să facă o versiune a Star Wars cu Humphrey Bogart – sau cu mine – în rolul lui Luke Skywalker.

Şi nu numai Star Wars. Poate să facă versiuni noi după filme porno şi, judecînd după ce spune Michelle, a şi făcut deja.

Michelle mi-a spus că ai primit un e-mail, chipurile din partea mea, cu un fişier video ataşat. Jur pe ce am mai sfînt că nu l-am trimis eu. De ce l-aş fi trimis? Cît de beat aş fi putut să fiu ca să fac aşa ceva? (Gîndeşte-te bine: poate cineva să fie chiar atît de inconştient?)

Nu o să te învinovăţesc dacă o să crezi că mint. Crezi ceea ce vezi. Ştiu asta. Numai că nu trebuie să crezi întotdeauna.

Ajung acum la următorul punct. Tipul ăsta, Zebek, poate să facă şi cu vocile ceea ce face cu imaginile. Deci nu lua în considerare orice telefon primit de la „mine". Pentru că, te anunţ de pe acum, nu va fi din partea mea. Va fi din partea lui.

Să nu crezi nimic primit din partea mea decît dacă îți vorbesc stînd în fața ta. Ține minte: indiferent ce se va întîmpla, eu te iubesc. Te-am iubit întotdeauna și o să te iubesc mereu.

D.

P.S. Șterge mesajul ăsta.

Mai avea de trimis un e-mail. Mamadou Boisseau era un angajat de douăzeci și patru de ani al firmei Fellner Associates. Absolvise Sidwell Friends and Rensselaer Polytechnic, crescuse în Washington și era fiul unui diplomat din Coasta de Fildeș, căsătorit cu o americancă. Dew, care avea un masterat în managementul sistemelor informatizate, avea idei fixe. Era pasionat de science-fiction, învățase să cînte la cimpoi (și cînta bine), ajunsese un adevărat expert în bazele de date, iar biroul său fusese împodobit cu un afiș uriaș al filmului *The Matrix*. Danny ținea mult la Dew și era convins că poate să aibă încredere în el. Faptul că Honda acestuia era plină de abțibilduri decolorate de soare care îndemnau oamenii să-și distrugă televizoarele și *Să se îndoiască de autorități* îi sugera lui Danny că Dew nu făcea parte din categoria de oameni care își anunță șefii cînd le cere cineva o favoare.

Dew,

Am o problemă gravă cu unul dintre clienții noștri. Încearcă să mă ucidă. (Nu, nu-i o glumă.) Am lucrat un pic pe cont propriu și... lucrurile n-au ieșit prea bine.

Oricum, o să-ți rămîn dator – prin asta înțeleg că o să-ți montez luminile alea despre care ai pomenit, o să-ți înrămez pînzele, o să fac o ramă nouă pentru afișul de la Matrix, tot ce vrei tu –, dacă o să verifici două companii. (Și pe individul care e proprietarul lor.)

Prima este Sistemi di Pavone, SA. Are sediul în Siena, Italia. A doua este Very Small Systems, Inc., din Palo Alto. Ambele companii aparțin unui tip pe nume Zerevan Zebek (zis și Jude Belzer).

Am nevoie de tot ce poți să afli, dar în principal vreau să știu cu ce se ocupă aceste firme. Nici una din ele nu-i cotată la bursă (din cîte știu eu), dar Zebek trebuie să dispună de niște

facilități de credit. Sînt interesat de sursele lor de finanțare, de felul de cercetare de care se ocupă – și de tot ce poți să afli în legătură cu serviciile care se fac pentru aceste firme la Fellner. Și mi-ar fi de folos tot ce poți să descoperi despre Jason Patel – un director de la Very Small Systems care a fost ucis în California.

În timp ce mesajul își urma calea sa, Danny se plimba pe Via del Corso. Mașinile circulau bară în bară, dar se mișcau iute, într-un nor des de ozon și de monoxid de carbon. Cînd ajunse în dreptul magazinului Rinascente, Danny intră ca să-și cumpere niște haine de schimb. După douăzeci de minute ieși ținînd o pungă în care se aflau două cămăși, șosete și lenjerie de corp, precum și o pereche de pantaloni. Apoi se îndreptă către Piazza di Rotonda, unde cumpără un rucsac de la un vînzător stradal și-și puse în acesta hainele cele noi.

Începuse să se facă tot mai cald.

Danny se opri la intrarea într-o agenție de voiaj și se uită la exponatul ciudat din vitrină. Acesta consta dinstr-un stîlp totemic, acoperit cu pătrate colorate de hîrtie, fiecare cuprinzînd costul călătoriei și al cazării în locuri îndepărtate. Tenerife, Praga, Majorca, Bangkok, Orlando și – *evrica!* Istanbul costa trei sute cincizeci de mii de lire italiene. Cît însemna asta? Danny făcu socoteala în minte și rezultă ceva mai puțin de două sute de dolari. Fu surprins. Apoi își zise: de ce nu? Istanbulul nu era prea departe – de Roma, bineînțeles.

După cîteva minute se afla în umbra Panteonului. Barbară și imensă, clădirea antică părea că radiază însăși ideea de timp. Danny simțea orele ieșind din piatră, precum căldura ce se ridică dintr-un drum asfaltat în miezul verii. Atras de porțile masive, Danny urcă pe treptele tocite și, aproape temător, păși înăuntru.

Zidurile clădirii se aflau într-o umbră veșnică, dar centrul construcției era luminat de soare, razele acestuia pătrunzînd printr-o gaură circulară – sau fereastră – din tavan. Danny vedea interiorul clădirii pentru prima oară și fu uimit de grandoarea acesteia. Pentru un moment, uită de grijile sale.

Apoi, în timp ce pătrunse mai mult în clădire, soarele fu acoperit de un nor, eclipsînd templul străvechi şi aruncînd un voal cenuşiu peste tot ce se afla în interiorul acestuia. Danny încetini pasul, apoi se opri. Tînărul american se simţi copleşit de groază.

Domul cel mare părea un clopot bîntuit de fantome. Turiştii se roteau prin semiîntunericul ce se înstăpînea tot mai mult, şuşotind între ei. Danny îşi ridică şovăind privirea către plafon, aşteptîndu-se într-un fel să-l vadă pe Zerevan Zebek privind prin fereastra cea rotundă, ca şi cum s-ar fi uitat într-un glob de sticlă.

„O iau razna, îşi zise Danny, parcă-s un copil speriat de bau-bau.“ Gîndul îl făcu să zîmbească şi, odată cu zîmbetul său, întunericul dispăru la fel de iute cum apăruse. Un mănunchi de raze de soare străbătu acoperişul, luminînd pereţii.

Danny ieşi afară, traversă piaţa şi se îndrepta către Abruzze, cînd îi văzu ieşind din hotel. Doi indivizi, cu umeri laţi şi îmbrăcaţi impecabil. Costume de culoare închisă şi ochelari de soare. Nu semănau a turişti. Semănau a luptători profesionişti care tocmai disputaseră un meci.

Danny se strecură în umbra unei cafenele. Bărbaţii stăteau pe trotuar în faţa hotelului, privind în jur. Apoi unul din ei îşi scoase ochelarii de soare. În ciuda distanţei, Danny îl recunoscu. Era unul dintre indivizii care mîncaseră alune prăjite în miere la Admirals Club, în timp ce Danny discuta cu „Belzer“. Individul avea figura asimetrică, cu o cicatrice care-i şerpuia peste o sprînceană.

Cum îl găsiseră? De unde ştiuseră în ce loc să-l caute? Îl urmăriseră în seara trecută de la Casa Clera, atunci cînd se dusese să-l avertizeze pe Inzaghi? Posibil. Atunci de ce nu-l înhăţaseră în momentul acela?

Danny se întoarse şi se îndepărtă de locul acela. Instinctul îi spunea s-o ia la goană, dar fuga ar fi atras atenţia asupra sa. Ar fi putut fi ucis. Aşa că îşi continuă drumul la pas, fără să ştie încotro se ducea – doar să nu păţească nimic.

Abia după ce traversă Tibrul începu să se relaxeze, iar atunci se întrebă dacă nu avusese vedenii. Intră într-un bar de pe Via

della Renalla şi comandă un Campari cu sifon. Apoi sună la Abruzze, folosind telefonul din bar. Cînd recepţionerul îi răspunse, Danny întrebă dacă avea vreun mesaj.

– Da, domnule Cray. V-au căutat doi domni.

– La hotel?

– Au cerut să vă aştepte în cameră, dar... nu pot să permit aşa ceva.

– Şi ce-au făcut?

– Sînt afară. Cred că beau o cafea.

Danny puse telefonul în furcă, îşi termină băutura şi lăsă cîteva mii de lire pe tejghea. După care ieşi în stradă şi începu să meargă. Cum îl găsiseră? Nu-l urmăriseră de la Casa Clera, pentru că l-ar fi prins în timpul nopţii. Nu credea că intraseră în fiecare hotel din Roma, întrebînd dacă se cazase acolo. Dar descoperiseră unde locuia. Cum? Nu-şi rezervase camera. Şi plătise cu bani gheaţă, nu prin cartea de credit. Ce mai făcuse?

Telefonul dat lui Caleigh. Dar nu avuseseră timp să ceară o listă a apelurilor, aşa cum ceruse el o listă furnizorului de informaţii care-i spusese ce apeluri fuseseră făcute de la telefonul lui Terio. Pentru ca să poţi să obţii o asemenea listă aveai nevoie de un interval de timp, convorbirile se afişau abia după cel puţin patruzeci şi opt de ore.

Dură ceva timp pînă-şi dădu seama, dar pînă la urmă înţelese. Nu exista altă explicaţie. Indivizii pătrunseseră în mesageria vocală a telefonului lui Caleigh.

Danny nu făcuse vreodată aşa ceva, dar ştia suficient de mult despre asemenea treburi ca să-şi dea seama că erau posibile. Mulţi dintre roboţii telefonici şi serviciile de mesagerie vocală funcţionau în acelaşi fel. Ca să ai acces la mesaje de la un alt telefon, formai numărul şi aşteptai să auzi mesajul înregistrat. După aceea apăsai o tastă – de obicei asterisc sau simbolul pentru lira sterlină. Apoi introduceai codul de acces – lung de două pînă la patru cifre, în funcţie de serviciul cerut şi de aparatura folosită. În jumătate din cazuri, oamenii foloseau un număr uşor de memorat (precum 1234). Şi care era la fel de uşor de ghicit. Dar

nu merita să te oboseşti să ghiceşti. Pentru cincizeci de dolari puteai să cumperi un dispozitiv de formare a numărului de pe internet, un program care încerca toate combinaţiile posibile.

Adică el însuşi făcuse totul ca să uşureze munca indivizilor. Care fuseseră cuvintele sale? „Sînt la Hotelul Abruzze din Roma. Sună-mă." Şi apoi spusese numărul de telefon.

„E timpul s-o ştergi, Sherlock!"

Trebuia să plece de acolo. Pentru că fusese atît de prost şi lăsase un asemenea mesaj, ar fi fost o greşeală şi mai mare să creadă că ştia cum îl descoperiseră asasinii trimişi de Zebek. Se putea să aibă dreptate, dar dacă greşea, însemna că indivizii aveau să-l găsească din nou. Iar dacă îl găseau, atunci putea să-şi ia rămas-bun de la viaţă.

12

Aşa că îşi luă rămas-bun de la Roma.

Decizia de a pleca din oraş nu fusese cea mai dificilă din viaţa sa. Problema era dacă să se ducă la Istanbul sau la Oslo. Istanbulul i se păru mai potrivit. În Norvegia ar fi fost mai răcoare, şi, cum Terio lucrase în Turcia, Danny se duse în Turcia.

Avionul de la ora patru şi zece ateriză la timp ca Danny să prindă un asfinţit sîngeriu. În timp ce trecea prin vama turcă, tînărul se simţi mai puţin încordat şi oftă uşurat.

Aeroportul Internaţional Kemal Atatürk era curat, modern şi eficient. Danny îşi folosi cardul ATM ca să scoată două sute de dolari de la un bancomat şi fu uimit cînd primi cam un sfert de *miliard* de lire turceşti. Examină banii şi văzu că toate bancnotele acelea noi arătau la fel, deşi aveau culori diferite. În timp ce le privea, îşi dădu seama că, pînă o să ţină minte culorile, va trebui să numere zerourile de pe fiecare bancnotă de fiecare dată cînd va avea ceva de plătit.

Un şir de taxiuri aştepta în faţa aeroportului. Danny se duse la fereastra primei maşini pe care o văzu.

– Cît costă pînă în Cankurtaran? întrebă el, numind un cartier despre care citise în revista liniei aeriene.

Moschea Albastră se afla în apropiere, la fel şi Aya Sofia, una dintre cele mai vechi şi mai mari biserici ale creştinităţii. Era o zonă turistică. Danny îşi imagina că acolo poate să-şi piardă urma.

– Zece milioane, îi răspunse taximetristul.

– Nici o problemă, îi răspunse Danny, rîzînd.

Circulația prin oraș era greoaie, dar șoferul cunoștea un mod de a se descurca. La fiecare kilometru părăsea șoseaua și o lua pe liniile de tramvai de alături. Acest lucru îi permitea să mărească viteza de la treizeci la nouăzeci de kilometri pe oră, depășind sute de autoturisme și camioane – pînă cînd vedea în depărtare farul unui tramvai care se apropia. În momentul acela, taximetristul revenea pe șosea, dar numai pînă cînd trecea tramvaiul. Apoi se întorcea din nou pe șine.

– Chestia asta e legală? îl întrebă Danny.

– Nici vorbă, îi răspunse vesel șoferul. Aș avea necazuri mari dacă m-ar prinde. În ultima lună au murit doi oameni mergînd în felul ăsta.

Danny se apucă să caute centura de siguranță. Nu exista așa ceva, dar lucrul acesta nu-l îngrijora. Deși călătoria era periculoasă, Danny avea convingerea că nu urma să moară într-un accident de circulație. Nu atunci. Nu în circumstanțele acelea. Ar fi fost ca și cum ar fi căzut un pian în capul unui bolnav muribund de cancer. Așa ceva nu se întîmplă niciodată. Cei bolnavi pe patul de moarte erau imuni la accidentele fatale. Danny își dădu seama că așa se vedea el însuși: ca un „bolnav pe patul de moarte".

Cine avea un conflict cu Zerevan Zebek nu trebuia să-și facă griji din cauza centurilor de siguranță.

Între timp, orașul gonea prin fața ferestrelor mașinii, un amestec de clădiri străvechi și moderne, blocuri masive de locuit, moschei și piețe. În față apăru farul alb al unui tramvai, iar taximetristul coti de pe șine, revenind pe drum. Deodată, se pomeniră mergînd de-a lungul țărmului, pe o șosea ce purta numele președintelui Kennedy. Dincolo de ferestrele murdare ale taxiului se zăreau zeci de distrugătoare ancorate, cu punțile luminate, sclipind pe Marea Marmara, neagră precum cărbunele.

O imagine impresionantă, dar pe care Danny o găsi deprimantă. Era exact genul de lucru pe care vrei să-l vezi, pe care *trebuie neapărat* să-l vezi împreună cu persoana iubită. Împreună cu Caleigh. Care fuseseră ultimele ei cuvinte?

Oh, da. „Să te ia dracu'!"

Casa de Oaspeţi a Ţărmului Asiatic era o clădire veche din lemn, pe care Societatea Automobiliştilor Turci o renovase cu zece ani în urmă. Se afla la o aruncătură de băţ de gara din Cankurtaran, pe panta unui deal, cu vedere spre Cornul de Aur. Avea zece camere şi o grădină pe terasa de pe acoperiş, în care se serveau băuturi.

Camerele nu erau rele, cam părăginite, dar curate şi spaţioase. Panorama îţi tăia răsuflarea – în faţa ferestrelor se întindea jumătate din Istanbul. Cînd stingea luminile şi se auzeau sirenele vapoarelor, Danny îşi spunea că era una dintre cele mai romantice camere pe care le avusese vreodată. Iar la douăzeci şi trei de milioane pe noapte, era pomană curată: vreo cincisprezece dolari.

Nu avusese nevoie de mult timp ca să se instaleze, pentru că singurul său bagaj era rucsacul pe care-l cumpărase la Roma. Făcu repede un duş, îşi schimbă hainele şi se duse să caute ceva de mîncare. Cu toate că trecuse de ora zece, multe restaurante erau încă deschise. Intră într-o cîrciumioară plină de fum aflată la două cvartale de hotel, unde hăpăi frigărui de carne cu legume, servite cu orez şi cu salată de vinete cu mirodenii. În timp ce se întorcea spre camera sa, patru indivizi diferiţi încercară să-i vîndă covoare.

Iar lucrul cel mai incredibil fu *că a cumpărat unul!*

Cînd ajunse la hotel îl întrebă pe tînărul recepţioner – pe al cărui ecuson scria HASAN – dacă are o carte de telefoane.

Tînărul clătină din cap.

– N-a mai fost tipărită una de ani de zile. Ce nume doriţi? Pot să obţin numărul de la Informaţii.

– Barzan, îi spuse Danny. Remy Barzan.

Hasan luă telefonul, formă un număr şi avu un schimb rapid de replici cu operatoarea. Se întoarse spre Danny şi trecu de la turcă la engleză fără nici o greşeală:

– Vreţi numărul de telefon?

– Şi adresa, îi răspunse Danny.

Hasan mormăi ceva în turcă, aşteptă un moment, apoi scrise ceva într-un bloc de notiţe. După aceea puse receptorul în furcă şi rupse pagina de deasupra din bloc.

– Este în Beyo'glu, îi spuse el. Lîngă o biserică mare, catolică.

Danny îi mulţumi şi-l întrebă dacă putea să fie trezit a doua zi de dimineaţă.

Hasan zîmbi şi-i răspunse:

– N-o să fie nevoie.

– Ba da, zise Danny. Sînt obosit...

– Aveţi încredere în mine. N-o să fie nevoie.

Danny se uită urît la el şi-i replică:

– Aveţi încredere în mine: o să fie nevoie.

Recepţionistul începu să rîdă şi se interesă:

– La ce oră?

– La opt ar fi foarte bine.

– O să mă conving că v-aţi trezit. Nu-i nici o problemă.

Omul spusese că nu-i nici o problemă, dar Danny fusese convins că vorbele îi intraseră pe o ureche şi-i ieşiseră pe alta. Individul nici măcar nu-şi notase numărul camerei – se mulţumise să-i zîmbească. „Probabil că-i o chestie turcească", îşi zise Danny şi urcă scara spre camera sa. Acolo formă numărul pe care i-l dăduse recepţionerul şi ascultă telefonul sunînd în Beyo'glu sau în altă parte a oraşului. Nu ştia ce avea să spună, important era să stabilească o întîlnire – şi cît mai curînd. Numai că Barzan nu era acolo. Danny reuşi să ia legătura cu un robot telefonic cu un mesaj în limba turcă. După cele întîmplate în Roma, nu avea chef să lase vreun mesaj. Puse receptorul în furcă, îşi scoase hainele şi se prăbuşi pe pat, epuizat.

Chemarea la rugăciune – *nebunesc de amplificată* – îl făcu să sară din pat în zori. Nu era ceva de genul „hai să ne rugăm", ci un vaiet lălăit care continua fără încetare, insistent, aducînd aminte, ademenind, tînguindu-se. Danny avea impresia că muezinul fusese aşezat pe o plită fierbinte, înconjurată de microfoane. Rezulta un sunet amplificat la un nivel potrivit pentru un concert dat de Metallica pe stadionul Yankee. Cînd, în cele din urmă, chemarea încetă, Danny se trezise pe deplin.

Coborî în hol, unde aşteptau vreo zece mese pregătite, unde luă un mic dejun alcătuit din pîine, brînză, măsline şi roşii, la care

bău suc proaspăt de portocale şi cafea fierbinte. În timp ce termina de mîncat, Hasan apăru în uşă, cu un zîmbet timid.

– Ce bine! spuse el. V-aţi trezit devreme.

Danny începu să rîdă.

– Mi s-a părut că am auzit ceva afară...

– Noi sîntem un popor glumeţ.

– Sînt convins.

– Aveţi nevoie de un şofer? întrebă Hasan. Pot să vă găsesc unul bun şi ieftin.

Danny clătină din cap.

– Nu-i nevoie. Îmi place să merg pe jos. Puteţi să mă ajutaţi indicîndu-mi în ce direcţie să mă duc. Caut Agenţia France Presse.

– Nici o problemă.

Tînărul turc se răsuci pe călcîie, părăsi încăperea în care se lua micul dejun şi se întoarse după un minut cu adresa.

– Este în Taksim, zise el. Aveţi mult de mers, dar puteţi să luaţi oricînd un taxi. Cel mai bun drum, după părerea mea, ar fi următorul: coborîţi pînă la docuri, pînă la locul de unde pleacă feriboturile. Se numeşte Eminönü. O luaţi la stînga, pe malul apei, pînă la podul Galata, şi treceţi în cealaltă parte a Cornului de Aur. Apoi urcaţi către Turn şi mergeţi mai departe în aceeaşi direcţie. Asta-i adresa, e în apropierea turnului.

– Ce turn?

– Turnul Galata. E rotund, din piatră, înalt de şaptezeci de metri, vechi de vreo şapte sute de ani. Nu aveţi cum să nu-l găsiţi. După ce ajungeţi acolo, ar fi bine să mai întrebaţi pe cineva, pentru că străzile... nu sînt precum cele din Statele Unite. Scrise adresa pe o bucată de hîrtie, i-o întinse lui Danny, apoi se gîndi un pic şi decise: Ar fi mai bine să luaţi un taxi.

– O să nimeresc, îl asigură Danny, luînd biletul.

De fapt, abia aştepta să exploreze oraşul acela, care i se părea o combinaţie între San Francisco şi Tanger.

Găsi drumul către apă fără nici o greutate şi merse către Eminönü, care era la fel de aglomerat ca şi Grand Central Station[1].

---

[1] Gară celebră, mare şi aglomerată din New York (n.tr.)

De la docuri veneau şi plecau nave, ce se îndreptau către destinaţii apropiate sau îndepărtate, din ambele părţi ale Bosforului. Un fluviu de pietoni se revărsa prin fumul ce se ridica de la motoarele şalupelor şi se izbea de chei, unde vînzători ambulanţi ofereau peşte fript şi pîini rotunde, acoperite cu seminţe de susan. Se vedeau prea puţine femei, mulţimea era alcătuită doar din bărbaţi localnici, cu păr negru tuns scurt şi cu mustăţi groase. Danny îşi făcu loc prin mulţime, îndreptîndu-se către podul Galata, unde se alătură unui şuvoi de bărbaţi care se duceau la lucru sau se întorceau acasă.

Circulaţia pe apă era aproape la fel de intensă ca pe uscat. Cargoboturi ruginite spintecau valurile alături de nave de croazieră sclipitoare, bărci cu pînze şi tancuri petroliere. Danny auzea muzică arăbească – disonantă şi isterică – care venea din toate direcţiile. Pescăruşii se cufundau şi se ridicau din apă. Cerul era de-un albastru impecabil. Întreaga scenă sugera o pictură în ulei de Childe Hassam[1].

După ce Danny ajunse în cealaltă parte a podului, drumul începu să urce, ducînd spre o stradă îngustă, plină de prăvălioare ce vindeau un amestec incredibil de antene pentru satelit şi de decodificatoare pentru televiziunea prin cablu. Cînd ajunse la turnul Galata, Danny bău o cafea turcească într-o micuţă cafenea aflată chiar la temelia acestuia. Îi arătă vînzătorului bucata de hîrtie pe care i-o dăduse Hasan.

Biroul Agenţiei France Presse se afla la etajul al treilea al unei clădiri din cărămidă, lîngă un magazin universal foarte aglomerat care se numea Istikal Caddessi. Danny ciocăni în uşă şi-i răspunse un bărbat gras, cu înfăţişare de profesor, care avea ochelari cu rame pătrate şi şuviţe de păr trase peste chelie. Americanul văzu în spatele lui două birouri vechi de lemn, pe care se găseau mormane de ziare, cărţi şi rapoarte. Un mănunchi de fire legau calculatoarele de patru telefoane, un fax şi o imprimantă. În

[1] Frederick Childe Hassam (1859–1935), pictor impresionist american (n.tr.)

fundul încăperii, o femeie lucra la un laptop, în timp ce vorbea plină de însufleţire la un telefon celular.

– *Oui?* zise bărbatul care stătea în prag, privindu-l curios; era evident că nu avea mulţi vizitatori.

– Vorbiţi englezeşte? îl întrebă Danny.

Ca răspuns, bărbatul îşi flutură mîna dreaptă:

– *Un peu.*

– Îl caut pe...

Danny ezită o clipă. Faptul că Terio sunase atît acasă la Remy Barzan, cît şi la AFP, nu însemna că Barzan lucra la AFP. Se putea să lucreze acolo, dar la fel de bine putea să nu lucreze. Poate că Terio cunoştea mai multe persoane din Istanbul. Trebuia să încerce...

– Da? întrebă individul din prag, care părea nerăbdător.

– Îl caut pe Remy Barzan.

Bărbatul se încruntă şi-şi încrucişă mîinile la piept.

– Nu-i aici.

– Dar îl cunoaşteţi?

– Desigur.

– E reporter la dumneavoastră?

– Se ocupă de problemele kurzilor, răspunse individul, aplecîndu-şi capul într-o parte, de parcă ar fi vrut să-l vadă mai bine pe Danny; apoi se încruntă din nou, ca şi cum nu i-ar fi plăcut ceea ce vedea. Ce treabă aveţi cu el?

Danny ezită. Bună întrebare! Îi era imposibil să spună adevărul. De unde să înceapă?

– Mi s-a spus să-l caut dacă ajung la Istanbul, aşa că... dacă tot sînt aici... Ştiţi cînd se întoarce?

– Nu. Nu l-am văzut de ceva timp. Sincer vorbind, nu ştiu dacă se mai întoarce.

Dezamăgirea lui Danny fu atît de evidentă, încît omul din prag se mai îmblînzi un pic şi întrebă:

– L-aţi căutat acasă?

– Nu răspunde nimeni.

Omul dădu din cap şi strigă peste umăr:

– Donata! Tînărul ăsta îl caută pe Remy!

Donata îşi ţinu mai departe telefonul celular la ureche, dar îşi dădu ochii peste cap, în semn de simpatie, apoi ridică din umeri şi le întoarse spatele. Bărbatul mai în vîrstă făcu un gest de neputinţă, care voia să însemne sfîrşitul conversaţiei, dar Danny nu se îndura să plece. Barzan era singurul indiciu care-i rămăsese, aşa că rămase pe loc, întrebîndu-se: „Acum ce să fac? Să mă duc în Norvegia?“

Femeia din fundul încăperii închise telefonul celular şi veni către ei. Era solidă şi avea un aspect masculin, cu o chică de păr roşcat şi cu mult machiaj.

– Donata, se prezentă ea, întinzînd o mînă dolofană.

– Danny Cray.

– Vreţi să-l vedeţi pe Remy?

– Exact.

– E ceva important?

Danny se uită la bărbatul mai în vîrstă şi ridică din umeri.

– Da, recunoscu el, e vorba de ceva important.

Bărbatul mai în vîrstă bombăni:

– Credeam că doreaţi doar să-l întîlniţi.

– Credeţi-mă, e o poveste lungă. Mi s-a spus să-l caut, dar e vorba de ceva important.

Donata strînse din buze, se gîndi şi ajunse la o concluzie.

– Cred că s-ar putea să fie în est.

– În est, repetă Danny, de parcă ar fi fost o adresă.

– E specialist în problemele kurzilor, continuă Donata. Aşa că se duce des în Diyarbakir. Dar vă sfătuiesc să nu vă duceţi acolo. E periculos.

– Oh!

Bărbatul se uită la Danny şi păru să-şi dea seama că tînărul nu ştia despre ce-i vorba. Îi aruncă Donatei o privire, ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea, apoi zise:

– Acolo sînt terorişti. Separatişti kurzi. Aşa că militarii sînt în număr mare. Multe excese. Multe necazuri. Bine pentru un ziarist. Rău pentru turism.

Donata oftă şi mărturisi:

– Nu ştiu ce-o să facem dacă Remy nu se întoarce. Cînd a început, am crezut că se distrează. Un băiat bogat, care scria

ocazional articole despre probleme locale. Dar era foarte bun. Un ziarist serios. Va fi greu de înlocuit, concluzionă ea, clătinînd din cap.

– Vorbiţi ca şi cum nu v-aţi aştepta să se întoarcă, zise Danny.

Cei doi se priviră şi părură să ajungă la un punct de vedere comun.

– Nu văd de ce nu v-aş spune, zise Donata. Remy a dispărut – femeia se uită în tavan, de parcă acolo ar fi fost tipărit un calendar – cu vreo săptămînă în urmă. În ziua în care nu l-am mai văzut, maşina sa – Donata bătu din palme – bum! N-a rămas nimic din ea.

– Era în maşină? întrebă Danny, simţind că-i sare inima din piept.

Bărbatul clătină din cap.

– Îi împrumutase maşina menajerei sale. Fata era studentă.

Danny înlemni. El era vinovat de asta? Probabil. Îi dăduse lui Zebek lista cu telefoanele date de Terio.

– Cine a...

– Cine ştie? Cînd ai de-a face cu kurzii, e ca şi cum... Bărbatul se opri, încercînd să găsească expresia corectă. După un timp, se întoarse către femeie. *Qu'est que-c'est „un panier de crabes"?*

– Un coş cu crabi, îi răspunse Donata, care i se adresă apoi lui Danny. Aveţi expresia ata în engleză?

Danny clătină din cap.

– E foarte rău, îi zise bărbatul. Şi foarte complicat. Poate că Remy a scris ceva ce n-a plăcut cuiva. Celor din PKK[1]. Armatei. Vreunei facţiuni dintr-o facţiune. Cine ştie? Rezultatul e că Remy a dispărut.

– Remy a sunat după explozia bombei din maşină, ca să ne spună că nu va fi de găsit un timp, îi mărturisi Donata, care se întoarse apoi către colegul ei. Cum a spus Remy?

[1] Partya Karkeru Kurdistan – Partidul Muncitorilor din Kurdistan, partid care militează pentru un stat independent kurd; ideologia sa e un amestec de naţionalism şi de marxism; foloseşte mijloace teroriste de acţiune. (n.tr.)

Pe buzele bărbatului apăru un zîmbet plin de amărăciune. Tipul mormăi ceva în franceză, apoi îşi lăsă capul în jos, încercînd să-şi traducă spusele.

– A zis că o să-şi ţină capul la cutie. Vedeţi? întrebă el, aplecîndu-şi el însuşi capul, ca să-şi ilustreze spusele.

Danny dădu din cap.

– Deci ştim că pentru moment e bine, spuse Donata. Poate că s-a dus acasă. Ai lui locuiesc acolo. Şi sînt strîns uniţi. Ca un pumn.

– Vă referiţi la yezidi, zise Danny.

– Exact, recunoscu Donata, părînd surprinsă.

– Şi unde-i asta? întrebă Danny. Unde-i casa lui?

– La Uzelyurt, îi răspunse bărbatul.

Danny clipi, fără să priceapă.

Donata zîmbi:

– N-aţi fost în Uzelyurt?

Americanul clătină din cap.

– E chiar la marginea dispre est a Turciei, îi spuse femeia.

– Credeţi că s-ar putea să fie acolo? întrebă Danny.

Donata strînse din buze.

– Da, cred. De acolo se trage. Familia sa se află acolo – e veche şi puternică. Aşa că se poate să se fi dus în locul ăla, zise ea, ridicînd din umeri. *Probabil* că acolo s-a dus. S-ar putea să fie în Paris. A locuit acolo mulţi ani. Sincer vorbind, ar putea să fie oriunde.

– Dar dacă ar fi vorba de ceva important – *cu adevărat important* – unde ar trebui să-l caut?

Donata se uită la colegul ei şi ridică din umeri.

– Aş începe în est.

– Localitatea pe care aţi menţionat-o – Oozelyurd – este în apropiere?

Bătrînul scoase un sunet dispreţuitor, îi spuse numele oraşului literă cu literă, apoi îşi aranjă cîteva fire de păr pe cap, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că erau încă acolo.

– Nu-i aproape de nimic, zise el. E în mijlocul pustietăţii.

În timpul ce se înapoia pe malul asiatic, impresia lui Danny că făcuse progrese începu să se erodeze. Ajunsese într-un impas,

singura sa alternativă consta în a se duce „în mijlocul pustietății", sperînd că Remy Barzan se afla acolo și că putea să-i spună ceva folositor. Dar se afla deja în Turcia, așa că poate era cazul să meargă pînă la capăt.

Cînd îl întrebă pe Hasan dacă poate să-i arate unde se găsește Uzelyurt, puștiul scoase o hartă uzată a Republicii Turcia. O netezi, consultă ghidul tipărit, apoi puse un deget pe grila cu litera P și unul pe cea cu numărul 12. Degetele se întîlniră într-un punct aflat la vreo doi centimetri în dreapta unei localități numite Diyarbakir.

Hasan se încruntă și întrebă:

– Vreți să vă duceți *acolo?*

O asemenea idee părea să-i provoace durere.

Danny ridică din umeri.

– Nu știu. E greu să ajungi în locul ăla?

– E un zbor îndelungat – iar acolo nu-i nimic. Puncte de control. Interzicerea circulației pe timp de noapte. E periculos. De ce vreți să mergeți acolo?

Danny ignoră întrebarea.

– Cînd ai spus că-i periculos...

– E război civil. În orașul ăla, Diyarbakir, sînt numai kurzi. În ziare scrie că războiul s-a terminat, că armata a învins. Dar asta-i valabil doar ziua. Noaptea ies la iveală criminalii. Teroriștii.

Danny se gîndi un timp la cele auzite, apoi întrebă:

– Dar dacă ar trebui să mă duc – dacă am treabă – cum aș putea să ajung?

– În Uzelyurt?

Danny dădu din cap.

Hasan analiză situația.

– Trebuie să luați avionul pînă în Diyarbakir, apoi... nu știu. Poate trebuie să luați autobuzul. Sau un taxi, dacă găsiți vreunul. Văzînd că oaspetele ia în considerare aceste posibilități, Hasan își repetă obiecțiile: V-am spus că nu-i nimic acolo. Nici un fel de afaceri. Nici un obiectiv turistic. Doar stepă. După aceea, recepționerul îl privi cu atenție. Ați fost la Topkapi?

Danny clătină din cap.

– Aya Sofia?
– Încă nu.
– Moscheea Albastră?
– Nu.

Hasan împături harta, apoi luă o înfăţişare tristă şi dezaprobatoare.

– Nu vă duceţi la Aya Sofia – care a fost construită în secolul *al VI-lea* şi care-i chiar în apropierea hotelului, pe lista UNESCO a comorilor lumii – nu vă duceţi acolo, dar vă duceţi la *Uzelyurt!*

– Era doar o idee, îi zise Danny, zîmbind. Şi o să vizitez Topkapi şi celelalte locuri. Dar mai întîi vreau să beau ceva. Grădina de pe terasă e deschisă?

– Bineînţeles, îi răspunse Hasan, făcînd un semn către scară.

Danny urcă pînă la etajul trei, apoi ieşi pe terasă, unde se aflau vreo şase mese sub umbrele mari, de unde se vedea măreţul şi impresionantul peisaj maritim ce alcătuia Istanbulul. Americanul se aşeză la o masă şi ceru chelnerului un pahar cu ceai de mere îndulcit. În timp ce stătea acolo, lui Danny îi trecu prin minte că acesta era locul cel mai străin în care fusese vreodată – şi cel mai îndepărtat.

Un grup mic de excursionişti americani stătea la adăpostul umbrelelor mari. Vorbeau, cu un accent din vestul mijlociu, întrerupt de rîsete, despre haşiş libanez, despre cel mai bun club din Bodrum şi despre cea mai ieftină pensiune din Efes. Danny îi invidia pentru camaraderia lor şi pentru simţămîntul de inviolabilitate pe care-l răspîndeau în jur, aşa cum răspîndeşte un cuptor căldură.

Ceaiul era delicios. În timp ce privea vapoarele din Cornul de Aur, Danny simţi nevoia copleşitoare s-o sune pe Caleigh, dar găsi puterea să reziste. Văzu pe masa vecină un exemplar abandonat al ziarului *International Herald Tribune*. Se întinse, îl luă şi-i făcu semn chelnerului să-i aducă încă un pahar cu ceai. Apoi se aşeză pe scaun şi deschise ziarul la rubrica sportivă. Intenţiona să citească un timp, apoi să se ducă la Aya Sofia. După aceea avea să se ducă la o agenţie de voiaj, ca să-şi cumpere un

bilet pentru a doua zi către Diyarbakir. Dar în timp ce stătea acolo, sorbind din ceai şi citind despre performanţa lui Barry Bond în ultimul meci de baseball, în hol, cu două etaje sub el, izbucni o ceartă.

Curînd, cearta se transformă într-o întrecere de răcnete. Excursioniştii tăcură, schimbînd între ei priviri şi chicoteli, în timp ce Danny se străduia să audă despre ce era vorba. Dar cearta se încheie înainte să înţeleagă ceva. Se auzi un strigăt reţinut şi un icnet de durere, urmate de bocănitul unor paşi ce urcau pe scară către etajul doi. Apoi... tăcere, ce se sfîrşi odată cu zgomotul brusc al unei uşi sfărîmate – iar Danny ştiu, pur şi simplu, că era vorba de uşa camerei sale. Danny sări în picioare, se uită în jur şi văzu imediat că nu avea unde să se ascundă şi că nu putea să fugă. Singura cale de a pleca de pe terasă era pe scară sau să sară – iar orice alegere ar fi făcut ar fi însemnat sinucidere curată.

– *Dove e lui?*

– *Porco mondo!*

Danny nu ştia ce însemnau cuvintele acelea, dar îşi dădu seama că erau în italiană şi că veneau din camera sa sau de lîngă ea. Privi spre acoperiş, căutînd ceva ce putea fi folosit drept armă, dar nu văzu nimic care să-i fie de folos. Unul dintre excursionişti avea un baston, dar un ciomag nu era bun de nimic. Nu cînd aveai de-a face cu asemenea indivizi. I-ar fi trebuit cel puţin o drujbă sau un pistol Glock. Sau, şi mai bine, amîndouă.

Se duse iute la marginea acoperişului şi încercă să aprecieze distanţa pînă la castanul de lîngă hotel. Dacă alerga şi prindea viteză, iar apoi se arunca în gol, existau şanse să ajungă pînă la el. Dar dacă va reuşi sau nu să se agaţe de vreo creangă... asta era altă problemă. Care nu conta nici un pic. Terasa de pe acoperiş era mărginită de un zid scund – de vreo douăzeci de centimetri, care făcea imposibil saltul în gol în viteză. Ceea ce trebuia să fie un salt lung se transformă într-o săritură în lungime, apoi într-un salt imposibil.

Apoi indivizii apărură – nu pe acoperiş, ci în stradă, în faţa hotelului. În timp ce se odihneau la umbra castanului, Sprîncenatul şi amicul său păreau să nu ştie ce să facă sau unde să se ducă.

Spre groaza sa, Danny văzu că bărbații stăteau lîngă un panou care anunța delicatesele ce se serveau pe terasă. Dacă îl observau, italienii și-ar fi dat seama că trebuie să verifice și localul de pe acoperiș...

Dar nu-l observară.

Sprîncenatul scoase un telefon celular din buzunar, îl porni și formă un număr. În timp ce aștepta să se facă legătura, își ridică privirea spre etajul superior al hotelului și se uită încet la ferestre, de la stînga la dreapta. Apoi cineva îi răspunse, pentru că individul ieși brusc din apatie. Se învioră, se răsuci pe călcîie și, aplecîndu-se spre telefon, începu o conversație grăbită, care nu dură mai mult de douăzeci de secunde. Apoi puse telefonul la loc în buzunar și se îndreptă împreună cu prietenul său către Moscheea Albastră.

Danny răsuflă ușurat. „Isuse, își zise el, e ca Butch Cassidy sau altul de același fel. Cine naiba sînt tipii ăștia?"

Coborî pe scară pînă la etajul doi și văzu dintr-o privire că ușa camerei sale fusese scoasă din balamale. Se duse în hol și-l găsi pe Hasan stînd pe podea, rezemat cu spatele de birou, ținînd la nas o batistă plină de sînge. În spatele său, o cameristă speriată se ruga de cineva la telefon.

Recepționerul ridică privirea spre Danny și zise:

– Cred că v-au văzut cînd v-ați întors.

– Cine? întrebă Danny.

– Italienii. Au întrebat care-i camera dumneavoastră. N-am vrut să le spun, dar... zise el, chircindu-se din cauza durerii.

– Nu-i nimic.

Hasan se uită la el pe deasupra batistei.

– Erați pe acoperiș?

Danny dădu din cap.

– M-a lovit.

– Mi-am dat seama.

Hasan își dădu capul pe spate, străduindu-se să oprească sîngerarea.

– Cred că mi-a rupt nasul.

– Știu, zise Danny, dînd din cap. Hasan, știi...

Voia să-i mulţumească.

Recepţionerul făcu un gest către încăperea în care Danny îşi luase micul dejun în dimineaţa aceea.

– Puteţi ieşi prin spate, prin grădină. Dincolo de poartă e o alee...

Danny se întoarse să plece, dar Hasan adăugă:

– Îmi cer scuze, dar...

Danny se opri şi se întoarse.

– Ce s-a întîmplat?

– Minibarul din cameră. Aţi consumat ceva din el?

Aleea îl duse într-o stradă plină de iarbă, în care se aflau magazine de covoare, cafenele şi hoteluri mici. Danny îşi dădu seama că avea doar două direcţii de mers. Putea să urce spre domul masiv al catedralei Aya Sofia sau putea să coboare pe aceeaşi stradă pînă la autostrada care se întindea de-a lungul ţărmului. Dacă avea noroc, putea să găsească un taxi care să-l ducă la aeroport.

Dacă avea noroc... Danny se gîndi la această posibilitate. Dacă ar fi avut noroc, n-ar fi ajuns să se uite peste umăr pe o stradă numită Yeni Sarachane Sok.

O luă în sus, trecu pe lîngă o biserică veche şi zări în dreapta palatul Topkapi. Apoi un părculeţ cu o grădină zoologică pustie, după care urmau două cvartale de pensiuni ieftine, cîteva prăvălii cu kebab şi nişte magazine, după care strada cobora către docurile din Eminönü.

Coti la un colţ şi ajunse la Basilica Internet Cafe & Spălătorie. Intră înăuntru, ca să vadă dacă Mamadou descoperise ceva. Comandă o ceaşcă de cafea, se aşeză în faţa unui calculator şi intră pe Yahoo. În apropiere, un bătrîn stătea lîngă o maşină de spălat, citind un exemplar jerpelit din colecţia Penguin, în timp ce o tînără, aflată la un metru de el, împăturea cămăşi şi lenjerie.

Nu primise multe mesaje. Majoritatea erau reclame, care-i făgăduiau să-l scape de datorii sau se ofereau să-i facă lipeala cu „cele mai excitate gagici din reţea!!!!". Un şir de glume proaste retrimise de fratele său Kev. În cele din urmă găsi ceea ce aştepta.

Expeditor: Mamadou3@fellner.com
Subiect: Marea ta problemă

Zebek încearcă să te UCIDĂ? Glumeşti! E unul dintre cei mai buni clienţi ai lui Fellner. Cred că anul trecut i-am facturat aproape o jumătate de milion de dolari. Ce ai „făcut“ pentru el?

Presupunînd că nu-i nici o glumă, ţi-a trecut prin minte să anunţi poliţia? Pentru că nu văd cu ce te-ar ajuta un raport despre credibilitatea de creditare a individului. Dar dacă asta vrei... o să-ţi fac pe plac. Între timp, m-am uitat în nişte baze de date şi am găsit următoarele:

Zerevan Khalil Zebek – născut la 6 iunie 1966, la Azizi, în Republica Turcia. Diplomă de bacalaureat (Economie comercială şi management) Università di Ca'Foscari, Veneţia, Italia, 1989; MBA Massachusetts Institute of Technology, 1989. Reşedinţa: Palazzo di Pavone, Siena, Italia. Director la Zebek Holdings, Plc (Liechtenstein); CEO, Sistemi di Pavone S.A. (Siena). Fără cazier în Statele Unite sau în Italia.

Very Smal Systems, Inc.: filială a Sistemi di Pavone. Sistemi este controlat de acţionari, care sînt probabil în legătură cu holdingul din Liechtenstein. (Nu am de unde să aflu care-i adevărul.)

Kroll a făcut un raport despre VSS cu un an în urmă, dar n-am avut acces la el. Nişte zaibatsu japonezi[1] (mai există şi alt fel?) au făcut o ofertă ca să cumpere firma, dar nu s-a întîmplat nimic. Ceea ce-i surprinzător, pentru că e o companie cu probleme serioase de finanţare.

(O notă de la Rappaport, Reich & Green zice că VSS are un credit de 32,4 milioane dolari – asta era în februarie – nici un fel de venituri şi cheltuieli de 4 miloane pe lună. Deci este evident că firma are nevoie urgentă de o minune.

[1] Zaibatsu, termen japonez care defineşte marile familii, grupuri care controlează bănci, firme, etc. (n.tr.)

Compania e foarte secretoasă – şi poţi să fii foarte secretos cînd n-ai nici un client, nici un venit şi nici un produs. Din cît îmi dau seama, se ocupă numai de cercetare – cel puţin pînă acum.

După cum probabil că ai ghicit, am luat chestiile astea direct din reţea – deci ai dreptate dacă-ţi închipui că nu ştiu despre ce vorbesc. Dar mi se pare că s-ar putea să fii în mijlocul unui caz de spionaj industrial.

Ceea ce mă aduce înapoi la prima mea sugestie: PO-liţia. Poate ar trebui s-o anunţi.

Trebuie să plec. Te iubesc, tipule!
Dew

P.S. Nimic nou despre Patel. Era CTO la VSS. Bine văzut în Valley. Poliţiştii cred că asasinatul e „o chestie legată de homosexuali“ (cu tot ce poate însemna aşa ceva). Toate astea au fost în ziare. Fii atent, o să încerc să mă descurc mai bine săptămîna viitoare.

Danny îi văzu în timp ce ieşea din spălătorie. Mergeau pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii. Sprîncenatul se proptise în telefonul său celular, vorbind tare, în timp ce amicul lui – un individ solid, cu păr lung şi cu ochelari de soare – păşea alături de el.

Danny nu ştia dacă îl zăriseră. Nu credea că-l observaseră, dar n-avea de gînd să stea locului ca să afle dacă-l văzuseră sau nu. Se amestecă într-un grup de turişti care se îndrepta către unul dintre obiectivele oraşului, îşi ţinu capul plecat şi privirea în pămînt, dorind cu disperare să se facă nevăzut. Îşi dădu seama că nu era un mod raţional de comportare. Cam asta făcea un struţ. Dar avea senzaţia că dacă ar fi continuat să se uite la italieni – dacă ar fi continuat să verifice dacă aceştia îl văzuseră – aceştia ar fi simţit apăsarea privirii sale. Şi ar fi ştiut că se afla în apropiere.

Sigur, gîndea ca un nebun. Ştia asta. Dar nu-i păsa.

Se întîmplă că locul de destinaţie al turiştilor se afla pe aceeaşi stradă, la doar douăzeci de metri de cafeneaua-spălătorie

pe care abia o părăsise Danny. Una dintre pancartele galbene care marcau atracţiile turistice din Istanbul o identifica pe aceasta ca fiind Cisterna Basilicii. Danny văzu cuvintele în trecere, în timp ce el şi grupul de turişti se strecurau în clădirea joasă, neimpresionantă, cu o casă de bilete chiar lîngă uşa din faţă, imediat după ce intrai. La cîţiva paşi, o mică barieră rotitoare bloca accesul spre o scară îngustă şi întunecată care ducea... în jos.

Pulsul lui Danny o luă razna, în timp ce îşi făcu puţin curaj să se uite în urma sa. Cumpără un bilet, aruncă o privire peste umăr şi fu uşurat să vadă... că nu-l urmărea nimeni. Doar turişti ca el. Nici un Gaetano. Nici un ucigaş pletos. Nici un Sprîncenat.

Oftă uşurat, plăti şi trecu de barieră, ţinîndu-se după un grup de britanici mai în vîrstă, conduşi de o femeie cu părul roşu. Aceasta ţinea în mînă un baston ce avea la capăt un buchet mototolit de flori artificiale, baston pe care-l ridica din cînd în cînd în aer. Danny îşi zise că făcea asta ca s-o poată găsi turiştii de care răspundea, dacă s-ar fi despărţit, numai că aceştia se ţineau după ea ca nişte copii de grădiniţă.

Cu toate că era nervos, cu toate că era îngrijorat, Danny era totuşi curios. În mintea sa, o cisternă însemna un bazin în care se strîngea apa de ploaie. Nu-i venea să creadă că o groapă în pămînt putea să reprezinte o atracţie turistică. Apoi privi în sus şi văzu unde se afla – într-o catedrală subterană care era pe jumătate lagună. Spaţiul acela nu avea nimic primitiv sau grosolan. Era, simultan, măreţ şi fantastic, înalt de cel puţin trei etaje, cu o cupolă susţinută de o pădure de coloane masive din piatră. Baza coloanelor se afla într-un lac cu apă neagră, care părea să fie adînc de vreo jumătate de metru. Lacul era lung şi lat cît un stadion, iar bezna din jur fusese străbătută de reflectoare ce creau un efect de clarobscur.

Se auzea muzică clasică.

– Am ajuns, zise femeia cu păr roşcat, aşezîndu-se pe una dintre pasarelele de lemn ce străbăteau lacul subteran. E mişto, nu-i aşa? întrebă ea şi murmure de aprobare se ridicară din grupul

de turişti. Vedeţi, apa era adusă în Constantinopol printr-un apeduct, dintr-un izvor aflat la distanţă de şaptesprezece kilometri. Din cauză că oraşul a trebuit să suporte asedii foarte lungi, a fost construit un sistem extensiv de cisterne, ca să se depoziteze apă. În aceasta, ca şi în alte cisterne, apa putea să ajungă pînă la tavan, dacă era nevoie. Interesant, nu-i aşa?

– Priviţi, *un peşte!* exclamă o femeie cu bucle cărunte.

Toţi întinseră gîturile, ca să vadă un banc de crapi strecurîndu-se printre coloane.

– Se crede că a fost construită de vechiul nostru prieten Constantin, continuă ghida. Deasupra ei s-a aflat o basilică – pînă în anul 425, cînd a ars. De aici numele pe care îl are această cisternă. Dacă mă urmaţi...

Se opriră cu toţii la Bazinul Dorinţelor, unde jumătate dintre oamenii din grup (inclusiv Danny) aruncară îndatoritori mărunţiş în apă. În timp ce privea monedele ducîndu-se la fund, Danny remarcă faptul că păreau mai mici. Apa era mai adîncă decît crezuse – un metru, un metru şi jumătate. Îşi dori... să scape întreg din toată povestea aceea... iar Caleigh să-l ierte.

– Pe aici.

Femeia care conducea grupul îi aruncă lui Danny o privire ce părea că-i zice: „Nu încerca să profiţi fără să plăteşti“. Dar n-avea de ales. Pasarelele erau înguste, iar vizita consta în parcurgerea unei bucle care-i ducea pe toţi la aceeaşi ieşire. Totuşi, Danny lasă un spaţiu între el şi ultimul dintre turiştii britanici.

Cînd ajunseră la capătul zonei luminate, merseră pe o pasarelă care ocolea două coloane înainte să se îndrepte către ieşire. Danny zări o pereche de capete de marmură scăldate în lumină. Capetele erau uriaşe şi fiecare din ele susţinea o coloană imensă. În spatele lor se întindea un hău negru. Ghidul le explică atunci că doar o mică parte a cisternei era luminată şi accesibilă prin intermediul pasarelelor. Cea mai mare parte a ei zăcea în beznă.

– Acestea sînt capete de Meduză, le spuse femeia.

Danny se uită mai atent şi văzu că zulufii creţi erau, de fapt, mănunchiuri de şerpi. Se obţinea astfel un efect subtil – nu o

masă de zvîrcolindu-se, ci cîţiva zulufi care doar la o examinare atentă se dovedeau a fi reptile. Nici Meduza nu era monstruoasă. Aveai în faţă nişte capete mari, oarbe, cu aspect nevinovat, cu trăsături senine, angelice.

– Iustinian a reconstruit şi a refăcut cisterna în 535, le povesti femeia. Se crede că aceste Meduze au fost luate din templele păgîne din Liban – de unde provin multe dintre coloane. Iustinian a fost un mare specialist în reciclarea bunurilor! comentă ea, provocînd cîteva chicoteli aprobatoare. Ei bine, asta-i tot. Să ne îndreptăm spre ieşire. Toată lumea la gustare! La gustare!

Un murmur entuziast se ridică din rîndul britanicilor, care se înghesuiră spre ieşire şi spre ceaiul de după-amiază. Începură să urce încet scara abruptă. Danny nu voia să se înghesuie cu ei, aşa că rămase în urmă şi se pomeni înconjurat de un grup de turişti spanioli. Atunci începu şi el lungul urcuş către lumină.

Pe la jumătatea scării o auzi pe femeia care conducea turiştii spunîndu-le celor din grija ei să se ducă „*direct* la maşină, dacă nu vă supăraţi".

Pe măsură ce Danny urca, acelaşi lucru îl făcea şi temperatura, iar cînd Danny ajunse la suprafaţă, arşiţa zilei se prăvăli asupra lui ca un val. După bezna răcoroasă şi umedă din cisternă, căldura din Istanbul îi tăie răsuflarea, iar lumina văduvea lumea de culoare.

Danny rămase locului un moment, chiar în faţa ieşirii, frecîndu-se la ochi. Aştepta, clipind, ca ochii să i se obişnuiască din nou cu soarele, cînd îi văzu. Nu-i zări cu adevărat. Nu în sensul obişnuit al cuvîntului, pentru că lumea ce se întindea în faţa sa avea aspectul unei fotografii voalate, cu amănuntele fără contur. Mai degrabă îi sesiză, le desluşi siluetele mătăhăloase, rezemate de o maşină parcată. Unul din ei părea că mănîncă un gyro[1], stînd aplecat, ca să nu-i pice sosul în poală.

Danny reacţionă instinctiv şi o luă înapoi. Înainte să-şi dea seama ce face, începuse să coboare scara, croindu-şi drum printre

[1] Un soi de sandvici (n.tr.)

spaniolii care urcau. Treptele erau late doar de vreun metru, aşa că în jurul său izbucniră proteste.

– Hei!

– *Que hace?*

– *Por favor!*

Apoi Danny ajunse la capătul scării şi se îndreptă spre Meduze, luptînd încă împotriva curentului vizitatorilor. În urma sa, cineva ţipă, iar Danny îşi dădu seama după cascada de răcnete şi văicăreli că echipa de asasini a lui Zebek îl urmărea – de fapt, aproape îl ajunsese din urmă.

Planul său fusese să ajungă la cealaltă ieşire, dar după zgomote, se părea că urmăritorii săi nu erau la fel de manieraţi ca el şi se apropiau tot mai mult. Cînd ajunse la Meduze, instinctul fu mai puternic. Danny se strecură sub balustrada pasarelei, se opri o clipă pe platformă, apoi se cufundă în apa rece ca gheaţa. Frigul îl străbătu ca un curent electric. Dar teama era mai puternică decît frigul şi-l mînă prin apă către colţul cel mai întunecat al cisternei.

Vreo treizeci de metri se ţinu după coloane. Acestea erau arajate într-un şir, iar Danny înotă printre ele, făcînd cît mai puţin zgomot. „N-am cum să ies de aici." La fiecare zece, douăzeci de metri, Danny înota pe sub apă cît de mult putea, ieşind la suprafaţă doar ca să ia o gură de aer. În cele din urmă ajunse într-un loc unde nu mai vedea încotro mergea şi-şi reduse viteza. Apoi se opri. Picioarele sale găsiră solul şi-şi dădu seama că apa era adîncă doar de un metru şi vreo douăzeci de centimetri. Se întoarse şi privi în direcţia zonei luminate – care arăta straniu şi spectaculos, ca un palat scufundat – şi fu surprins să vadă cît de departe ajunsese. Se afla la vreo două sute de metri de Meduze, dincolo de bătaia luminii. Se auzea încă gălăgie în locul în care intrase în apă – o cacofonie nepămîntească de ţipete amplificate de acustica suprafeţelor din piatră şi a tavanului boltit. Înotul său tulburase suprafaţa liniştită a apei, iar lumina se reflecta în aceasta, fiind aruncată într-un mod ameţitor către coloane şi către cupolă. Apoi îşi dădu seama că nu era singurul care intrase în

apă. Auzi pe cineva zbătîndu-se să ajungă spre el, dar individul era undeva, în stînga.

Începu să clănţăne din dinţi şi-şi strînse buzele. Raze de lanternă începură să se întindă printre coloane, să se lăţească peste apă, străduindu-se să străbată întunericul. Un peşte alunecă pe lîngă el, atingîndu-i piciorul, iar Danny fu cît pe ce să înceapă să ţipe.

Nu putea să stea în apă prea mult. Era prea rece. Îi tremura bărbia, trupul i se zguduia. Cu timpul, frigul avea să-i înghețe tremuratul, apoi avea să-l transforme în piatră. Rezistenţa sa avea şi ea o limită.

Dar pentru moment rămase locului în beznă, privind şi ascultînd. Tărăboiul din jurul Meduzelor se transformase în ceva ce semăna a comportare de turişti. Fuseseră implicaţi reprezentanţi ai autorităţilor – probabil nişte paznici, îşi zise Danny – care acum îndepărtau vizitatorii din peşteră. Tot ei îl căutau prin apă, mergînd de-a lungul pasarelelor cu lanternele lor. Danny îşi dădu seama că paznicii se temeau că se înecase.

O să-l găsească, mai devreme sau mai tîrziu. Era sigur. Iar soarta sa avea să fie în mîinile paznicilor care protejau cisterna. Perspectiva asta nu-l umplea de bucurie. Probabil că indivizii aveau să-i pună cătuşe şi aveau să-l predea poliţiei – lucru care l-ar fi încîntat pe Danny. Numai că acest lucru nu avea să se petreacă în linişte. Urmăritorii săi nu plecaseră. Rămăseseră afară, aşteptîndu-l să iasă. Iar cînd avea să apară, urmau să se repeadă asupra sa, cătuşele urmînd să le uşureze munca.

Aşa că Danny începu să înoate către lumină.

Din cauza reflectoarelor cufundate în apă, Bazinul Dorinţelor – care se afla la jumătatea distanţei dintre intrare şi ieşire – era locul cel mai luminat din peşteră. Cînd ajunse în apropierea lui, Danny se ghemui în apă, în spatele unui stîlp, şi aruncă o privire în jur. Paznicii se aflau încă în stînga sa, pe o pasarelă din apropierea capetelor Meduzelor. Alţi doi se aflau într-o barcă mică din cauciuc şi vîsleau printre coloane, luminînd întunericul cu lanternele.

Cea mai mare parte a mulţimii plecase. Cei rămaşi – vreo douăzeci de oameni – erau mînaţi de paznici către ieşire. Danny văzu că scara pe care se cobora de la intrare rămăsese goală.

Înotă către platforma lată de la baza scării, acolo unde ghizii se opreau ca ochii vizitatorilor să se obişnuiască treptat cu bezna. Cînd ajunse la platformă, Danny se căţără pe ea, făcînd mai mult zgomot decît ar fi dorit. Trupul său, care înţepenise din cauza frigului, începu să se dezmorţească în timp ce tînărul fugea pe scări, sărind cîte două trepte deodată.

Sări peste bariera din capul scării şi năvăli în stradă, unde rămase locului o clipă – ud, gîfîind, zăpăcit de lumina soarelui. Apoi îl zări pe Sprîncenat, care stătea pe trotuar la vreo cinci metri în stînga lui, vorbind agitat la telefon. Existau doar două ieşiri din cisternă. Era clar că Sprîncenatul o supraveghea pe aceea, iar amicul lui pe cealaltă. Cînd se întoarse, bărbatul cel solid avu timp doar să fie surprins, înainte ca Danny să-l izbească, aruncîndu-l înapoi vreo doi metri.

Fusese o lovitură bună – mai ales din partea unui individ care nu cîntărea mai mult de optzeci de kilograme, şi era ud leoarcă pe deasupra. Danny folosi gura Sprîncenatului ca blocstart şi se lansă într-un sprint. Nu-şi dorea să se ia la trîntă cu un tip care părea alcătuit din părţi egale de tendoane şi oase.

Trebuia să se piardă în mulţime şi ştia unde putea să facă acest lucru – la picioarele Podului Galata, locul din care plecau feriboturile. Coti şi o luă pe o alee, apoi pe o stradă lăturalnică, fără să se îndrepte într-o direcţie anume, urmărind doar să coboare dealul. Din cînd în cînd se uita peste umăr. Nu, indivizii solizi nu erau făcuţi pentru fugă.

Danny îşi aminti harta pe care o văzuse în agenţia de bilete a Liniilor Aeriene Turce. Aceasta arăta rutele feriboturilor, care descriau arce parabolice dintr-o parte a Bosforului şi a Cornului de Aur pînă în cealaltă parte. Din Eminönü puteai să ajungi oriunde în Istanbul sau să navighezi către Marea Neagră. Ca şi New York-ul, Istanbulul era definit de apele care-i udau ţărmurile.

Pînă la urmă, avu nevoie doar de două minute ca să ajungă la docuri. Acestea erau – ca întotdeauna – înecate în fum şi aglomerate. Suficient de ud ca să atragă privirile, dar fără ca apa să se scurgă de pe el, Danny se aşeză la rînd ca să cumpere un bilet în direcţia în care pleca prima navă.

Üsküdar. Docul patru. Peste două minute.

Danny se duse repede spre feribot, întorcînd de cîteva ori capul în timp ce mergea, ca să vadă dacă se ţinea cineva după el. Nu era nimeni – sau nimeni cunoscut. Doar localnici turci, cu păr negru scurt şi cu mustăţi. Danny străbătu pasarela ce lega feribotul de ţărm, urcă scara spre puntea superioară şi se aşeză pe un scaun uzat din lemn de pin, cu spatele lipit de peretele navei, invizibil pentru cei de pe chei. Trecu un minut, secundele părînd fiecare o eternitate. În cele din urmă, sună sirena. Puntea se cutremură. Iar feribotul alunecă de lîngă mal.

Un oftat de uşurare scăpă de pe buzele lui Danny, iar încordarea îi părăsi trupul. Pentru moment, era în siguranţă. Dar numai pentru moment. Într-un fel, indivizii aveau să-l găsească iarăşi. *Cum?*

Nu-şi folosise cartea de credit, plătise doar cu bani gheaţă. Deci nu aşa îi dăduseră de urmă, chiar dacă ar fi avut această posibilitate. Şi nu-l găsiseră doar o dată sau de două ori, *ci de trei ori*. La hotelul Abruzze din Roma, unde probabil că ajunseseră pătrunzînd în mesageria vocală a telefonului lui Caleigh. Apoi îl descoperiseră în Istanbul, la Casa de Oaspeţi a Ţărmului Asiatic. Cum? Dăduse un singur telefon – lui Remy Barzan – şi nu lăsase nici un mesaj pe robotul tipului, avînd în vedere că se prăjise o dată. Deci, cum îl descoperiseră de data asta?

Danny avu nevoie de ceva timp ca să lămurească problema. Două posibilităţi se impuneau de la sine. Prima era Star-69. Cineva supraveghea telefonul lui Barzan. Aveau aşa ceva în Turcia? Puteai aici să formezi un număr ca să identifici ultimul număr de la care fusese apelat telefonul la care vorbeai? Apoi să introduci numărul respectiv într-un dispozitiv de identificare a celui care apelase? Aveau asemenea dispozitive în

Istanbul? Danny nu avea habar. Era posibil. Ţara asta era obsedată de modernizare.

Mai exista o altă posibiltate. Fişa de înregistrare pe care o completase Danny la hotel. Fişele erau strînse în fiecare dimineaţă de poliţia locală, care le confrunta cu listele persoanelor căutate. Acelaşi lucru se petrecea pretutindeni. La Londra. La Paris. La New York. Peste tot trebuie să te înregistrezi.

Avea Zebek relaţii peste tot? Era poliţia chiar atît de eficientă? Probabil. *Aşa se părea.*

O navă de transport ruginită – *Kodama Maru* – apăru în cîmpul vizual, acoperind Istanbulul.

Da, dar cum ştiuse Zebek că el era în Istanbul? se întrebă Danny.

Nu avu nevoie nici măcar de un minut ca să găsească răspunsul. „Probabil că a ghicit“, decise Danny. Nu fusese greu de imaginat încotro plecase. Zebek cunoştea aceleaşi nume pe care le ştia şi Danny. Pentru că i le dăduse chiar Danny. Numele de pe factura telefonului lui Chris Terio. Barzan din Istanbul şi cel din Oslo... cum îl chema? Rolvaag. Poate că Zebek trimisese o echipă de bătăuşi în Turcia şi alta în Norvegia. Şi dacă Danny s-ar fi dus acasă? O a treia echipă îl aştepta acolo.

I se părea logic.

Numai că... asta nu explica faptul că indivizii îl urmăriseră pe strada din faţa cisternei. Nici măcar Danny nu ştiuse unde se duce atunci cînd părăsise hotelul. Atunci de unde ştiuse Sprîncenatul? Avusese noroc? „Nici vorbă“, concluzionă Danny. Nu existau multe căi de ieşire din cartierul Cankurtan. Acesta consta dintr-un petic de pămînt, lîngă Marea Marmara. Dacă nu aveai o barcă, erai obligat să treci pe lîngă Aya Sofia sau pe lîngă Moscheea Albastră. În susul sau în josul colinei. Apoi lui Danny îi veni o altă idee. Cu cine vorbea Sprîncenatul la telefonul celular? Cu Zebek? Probabil. Sau Sprîncenatul şi prietenul său aveau nişte colegi. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci nu le fusese greu să-l găsească în timp ce se străduia să iasă din Cankurtan.

Un grup de şcolăriţe trecu pe lîngă el. Fetele chicoteau şi aruncară priviri sfioase către Danny. Acesta îşi dădu seama că vorbea de unul singur şi că fetiţele remarcaseră acest lucru. Nu trebuia să ştie turceşte ca să-şi dea seama ce gîndeau: „Uitaţi-vă la tipul ăsta! E ud! E nebun!“

Danny clătină din cap şi zîmbi. „E un coşmar. Dar de ce se chinuieşte Zebek atît de mult?“ Danny nu ştia prea multe, iar ceea ce ştia nu putea dovedi.

Sigur, Zebek nu avea de unde să cunoască acest lucru. El ştia doar că Danny copiase fişierele de pe calculatorul lui Terio şi le dăduse lui Inzaghi. Oare Danny se ostenise să le citească? Între timp, Zebek găsise discheta în geanta de voiaj a lui Danny, dar asta nu schimba cu nimic situaţia. Penru miliardar, hăituirea lui Danny Cray era un soi de „precauţie necesară“. Dispunea de anumite resurse, de ce să nu le folosească?

Silueta uriaşă a navei de transport ieşi din cîmpul vizual al lui Danny, iar Istanbulul reapăru, ca şi cum s-ar fi tras cortina din faţa lui. Pe malul îndepărtat, zgîrie-norii coborau panta în slalom către malul apei, umerii lor laţi, albi, lucind în lumina soarelui.

„Şi dacă n-a fost aşa? se întrebă Danny. Dacă n-a fost robotul telefonic, nici fişa de înregistrare? Dacă a fost altceva?“

Prin minte îi trecu un gînd înfiorător. „Dacă am asupra mea un emiţător?“ Un mic radio înfipt în gulerul cămăşii sau ascuns în tocul unui pantof.

Nu, nu putea fi în cămaşă. Cămaşa era nouă. Toate hainele sale erau noi – le cumpărase la Roma. Cu excepţia pantofilor. Pantofii erau cei pe care îi purtase atunci cînd se dusese să-l întîlnească pe Zebek, în ziua Palio-ului. Erau pantofii săi „buni“, pantofi Cole-Haan.

Se uită la picioare, simţindu-se ca un pui de elefant cu o bucată de metal înfiptă în ureche. Se întinse şi-şi scoase pantofii. Încercă să tragă de tocuri, dar acestea nu se mişcară. Păreau normale. Dar aşa trebuia să arate, oamenii lui Zebek erau nişte profesionişti. Bandiţi de înaltă clasă. Probabil că învăţaseră cizmăria în închisoare.

Concluzia era că nu ştia cum de-l găsiseră. Existau prea multe posibilităţi. Iar în secolul al XXI-lea nu aveai unde să te ascunzi. Între mesageria vocală, Star-69, fişe de înregistrare, emiţătoare, hackeri şi poliţie, dreptul de a dispărea era ceva ce ţinea de trecut.

Danny luă pantofii în mînă, se duse la balustrada feribotului şi-i aruncă, unul cîte unul, în apa verde care aluneca lîngă carena navei. „De acum o să umblu în papuci", îşi zise el.

În spatele lui, şcolăriţele chicoteau încîntate.

13

Üsküdar se dovedi a fi un cartier încîntător, situat la oarecare distanţă de zonele mai agitate ale oraşului. După ce părăsi feribotul, Danny merse pe un bulevard plin de verdeaţă ce se întindea de-a lungul Bosforului. Nu ştia unde să se ducă, nici ce să facă. Îşi cumpără o pereche de tenişi, în primul magazin de încălţăminte pe care-l văzu. Curînd după aceea se pomeni stînd în faţa unei frizerii, privind fotografia cu autograf a unei tinere vedete din fotbalul turc, fotografie care se afla în vitrina prăvăliei. Capul puştiului fusese tuns atît de scurt, încît arăta ca şi cum pe suprafaţa lui s-ar fi întins o umbră.

Danny intră în frizerie şi arătă cu entuziasm către fotografie, apoi către el însuşi. Frizerul fu fericit să-i îndeplinească solicitarea şi, cu ajutorul unei maşini electrice de ras, îi înfăptui dorinţa în vreo trei minute. În timp ce ajutorul frizerului mătura părul blond al americanului de pe podea, Danny se privi în oglindă, uluit şi, în acelaşi timp, încîntat.

Nu semăna deloc cu el însuşi.

După ce părăsi frizeria, se întoarse în port şi-şi cumpără un bilet pentru Besiktas, care se afla dincolo de Bosfor. Traversarea fu spectaculoasă, feribotul spintecă valurile îndreptîndu-se spre un soi de Versailles, un castel de pe malul mării, în spatele căruia se vedea o pădure de clădiri pentru birouri. Danny ar fi vrut să afle numele castelului, dar nu avea pe cine să întrebe.

Debarcă şi porni să caute o agenţie de voiaj. Găsi una destul de curînd –, dar acolo nu se afla nimeni care să vorbească engleza. În cele din urmă un tînăr ridică un deget în aer şi Danny

înţelese că trebuia să aştepte. Şi aşteptă pînă cînd apăru un individ ceva mai în vîrstă. Turcul cel bătrîn îl privi de Danny prin ochelarii săi cu ramă de metal şi întrebă:

– Unde vreţi să vă duceţi?

– La Uzelyurt, îi răspunse Danny.

Turcul clipi şi-şi trecu mîna prim părul de-un cenuşiu metalic. Apoi se aplecă spre Danny, ca şi cum ar fi vrut să audă mai bine.

– Poftim?

– Mi s-a spus că-i în apropiere de Diyarbakir, îi explică Danny.

Bătrînul se încruntă, se gîndi un timp la numele pe care-l pronunţase Danny, apoi înţelese.

– Diyarbakir! exclamă el. Vreţi să vizitaţi un loc interesant.

– Oare?

– Cu siguranţă. În drumul de la aeroport pînă în oraş o să vedeţi cu certitudine cel puţin o luptă cu cuţitele. Iar în oraş... cine ştie ce-o să mai vedeţi?

Dacă tot trebuia să aştepte în aeroportul din Istanbul, ar fi preferat să facă asta în restaurantul pentru nefumători. Dar, după ce aruncă o privire, îşi dădu seama că ar fi fost singur acolo, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să iasă în evidenţă în vreun fel. Mai bine să dispară în atmosfera plină de fum din cealaltă parte a restaurantului, unde fumatul nu numai că era permis, ci şi practicat cu entuziasm.

Danny găsi un separeu şi se aşeză cu spatele la perete şi cu privirea aţintită spre intrare. Aşa cum era îmbrăcat şi chel, putea să fie luat drept turc. Încurajă o asemenea impresie întinzînd în faţa sa pe masă un exemplar al unui cotidian din Istanbul numit *Cumhuriet.*

Spre deosebire de avioane, timpul nu zbura. O ceaşcă de supă. O ceaşcă de cafea. Un pahar cu ceai de mere. Apoi o voce de femeie anunţă prin difuzor că zborul spre Diyarbakir fusese reprogramat pentru ora nouă şi patruzeci şi cinci de minute.

Se întunecase zdravăn cînd, în cele din urmă, fu anunţat zborul său. Danny lăsă să treacă vreo zece minute, sperînd să evite îngrămădeala, apoi se grăbi spre poarta indicată în biletul său de avion.

Într-un fel, se aştepta să-l găsească pe Gaetano şi pe Sprîncenat la poartă, însă aceştia nu se aflau acolo. Oftă uşurat, dar adevărul era că indivizii îl tot găsiseră, iar el nu reuşise să afle cum făceau asta. Nu ştia dacă în pantofii săi fusese vreun emiţător. Nici dacă pătrunsese cineva în robotul său telefonic. Nici dacă cineva verifica fişele de înregistrare la hotel. Îşi spuse că trebuia să fie vorba de o combinaţie a acestor trei elemente – dacă nu lua în considerare faptul că era vorba de ceva supranatural.

Mercenarii lui Zebek ştiau că se dusese la Agenţia France Presse ca să-l caute pe Remy Barzan? Ştiau că se îndrepta spre Uzelyurt? Posibil. *Probabil.* Nu aveau nevoie de prea multă intuiţie ca să-şi dea seama de asta.

Sunetul vorbelor rostite în turcă se scurgea peste Danny, făcîndu-l pe acesta să se simtă stingher. Merse mai departe în şirul ce se îndrepta spre intrare, spunîndu-şi că nu putea să facă altceva, chiar dacă acţiunile sale puteau fi anticipate. Avea impresia că în joc era ceva important, că Zebek avea ceva de ascuns şi de aceea mureau mereu tot felul de oameni... Danny intenţiona să descopere despre ce era vorba. Din cîte ştia, existau doar două căi de a afla. Una era prin intermediul lui Barzan, cealaltă prin intermediul lui Rolvaag. Şi cu toate că acţiunile sale erau previzibile, erau singurele pe care le putea face.

În drumul spre poartă avură loc obişnuitele controale de siguranţă. Danny trecu prin detectorul de metale, aşteptîndu-se să fie oprit cînd avea să ajungă în partea cealaltă, dar descoperi că femeile – îndeosebi cele în îmbrăcăminte tradiţională – erau cercetate mai atent de paznicii cu figuri ursuze.

La poartă, fiecare pasager fu obligat să meargă la căruciorul cu bagaje şi să-şi identifice valiza. După aceea, paznicii făceau pe valiză un semn cu o cretă. Avu loc un moment penibil, cînd Danny încerca să mimeze că nu are bagaje, iar paznicul se uita la el ca şi cum l-ar fi făcut să-şi piardă timpul de pomană. În cele din urmă, o femeie cu o basma roşie zise, zîmbind:

– Nu înţelege ce-i spuneţi. Crede că vă bateţi joc de el.

Femeia chcoti, se întoarse spre paznic şi-i explică în limba turcă. Paznicul bombăni şi-i făcu semn lui Danny să treacă.

Avionul era plin ochi, fiecare scaun fusese ocupat. Nu exista clasa întîi. Nici business. Doar economic. Danny găsi un scaun la fereastră, lîngă un bărbat măsliniu, cu o mulţime de dinţi de aur. Bărbatul îi zîmbi lui Danny şi-i oferi o mînă de fistic. Era al doilea gest de amabilitate din partea unui turc – primul fusese decizia lui Hasan să ia bătaie ca să-şi apere oaspetele –, iar acest gest avu darul să-l facă pe Danny să aibă o părere bună despre oamenii din jurul său.

După o jumătate de oră de zbor fu servit prînzul. Pe cutie era reprezentată silueta roşie a unui porc, înconjurată de un cerc şi tăiată de o linie în diagonală.

Nu a fost folosită carne de porc
în pregătirea acestei mîncări.

Ca vegetarian, Danny ar fi preferat un prînz fără carne, dar se afla în Turcia, iar aici vegetarienii erau la fel de răspîndiţi ca şi berzele. Deschise micul sac de plastic care conţinea un mănunchi de ustensile reci ca gheaţa şi separă cu răbdare legumele şi orezul de carne, alcătuind pe marginea tăvii o grămăjoară de carne de pui în sos de iaurt.

În timp ce mînca orezul şi legumele se gîndi la ceea ce aflase din e-mailul lui Mamadou – adică nu prea mult. Danny nu credea că moartea lui Jason Patel era „o chestie legată de homosexuali". Nici un pic. Dar sugestia legată de spionajul industrial fusese interesantă. Poate că *asta* se afla la originea întregii poveşti.

Zebek se chinuise serios să dea de urma calculatorului lui Terio, ca să distrugă fişierele de pe acesta. Singurul motiv pentru care ar fi făcut cineva un asemenea lucru era că în fişierele respective se găsea ceva care-l incrimina. Şi poate că aşa era. Poate fişierele lui Terio conţineau planuri şi desene tehnice sau corespondenţă între Zebek (sau agenţii acestuia) şi cercetători de la altă firmă.

Terio nu fusese cercetător, dar fusese interesat de tehnologia ezoterică. Asta se vedea din cărţile din biblioteca sa. Nu cele despre religie – religia era specialitatea sa. Ci celelalte, cele despre „calculatoare proteinice" şi alte chestii asemănătoare.

Danny nu avea idee ce-i un calculator proteinic. Termenul era un oximoron, de genul *zăduf rece*. Cînd se gîndea la un asemenea termen, în minte îi apărea un antricot pe care scria INTEL. Totuşi, trebuia să aibă o legătură cu tehnologia cea mai înaltă, pentru că Terio discuta cu Jason Patel, iar acesta lucra la Very Small Systems. Deci...

Danny se uită pe fereastră la cerul ce se înroşea. „Şi ce dacă?" îşi zise el. Avea o legătură cu tehnologia, dar ce nu are legătură cu tehnologia? El însuşi stătea pe un scaun de plastic, la o înălţime de douăsprezece mii de metri, mîncînd orez modificat genetic care fusese gătit la microunde de o stewardesă care – probabil – fusese clonată. *Totul* avea legătură cu tehnologia.

Ştia cu certitudine un singur lucru: Zebek omora oameni. Inzaghi fusese ucis pentru că văzuse fişierele din calculator. Danny putea confirma acest lucru. I se părea rezonabil să presupună că Terio fusese ucis din cauza a ceea ce se afla în fişierele acelea, fişiere care demonstrau că Terio ştia anumite lucruri, iar acestea îl puteau discredita pe Zebek. Cît despre Jason Patel, acesta fusese prins în aceeaşi capcană. Cercetătorul nu păţise nimic pînă cînd Danny îi spusese lui Zebek despre faptul că Terio discutase la telefon cu Patel. Acest lucru dusese la apariţia anunţului său mortuar.

Danny însuşi se afla în aceeaşi situaţie precum cei care muriseră. Avusese fişierele în posesie şi ar fi putut să le citească – un motiv suficient pentru a fi eliminat. Mai exista şi o chestie legată de răzbunare: îl înşelase pe Zebek copiind fişierele pentru Inzaghi. Prin asta îi dăduse miliardarului un al doilea motiv ca să-l omoare.

Deci totul era legat de informaţii despre tehnologie – dar ce informaţii şi despre ce tehnologie? „Nu-ţi poţi imagina de ce-i în stare acest Zebek!" Danny se rezemă de speteaza scaunului, frustrat. Inzaghi avusese dreptate: nu-şi putea imagina de ce era în stare Zebek, pentru că...

Avionul se prăbuşi ca o piatră. Tava cu mîncare se ridică de pe masa din faţa sa, apoi căzu la loc, în timp ce Airbusul se zguduia. „Un gol de aer", îşi zise Danny, în timp ce vocea pilotului se auzi în interfon, mai întîi în turcă, apoi în engleză. Danny nu

înțelese nimic, dar nimeni nu-și vîrî capul între genunchi, nici nu începu să țipe, deci lucrurile erau în regulă. Cînd avionul se zgîlții încă o dată, se aprinse panoul care cerea ca pasagerii să-și pună centurile de siguranță. Avionul se cufundă apoi într-un perete de nori, într-un fel ce-i aminti lui Danny de Volvo-ul tatălui său care plutea pe un drum inundat din Maine. Dincolo de culoarul dintre scaune, tava unei femei căzu pe podea. Bărbatul de lîngă Danny zîmbi nervos și ridică din sprîncene.

Spre uimirea lui, nimic din cele întîmplate nu-l îngrijora pe Danny, deși era de felul său nervos în timpul zborului. Într-un fel, știa că avionul nu va păți nimic, în ciuda turbulențelor pe care le vor întîlni și a rafalelor de vînt. Pentru că Zebek încerca să-l omoare, Danny continua să aibă același sentiment pe care-l avusese în timpul goanei nebunești cu taxiul prin Istanbul. Era imun la dezastrele cotidiene ce se puteau întîmpla altor oameni. Pe aceștia putea să-i înhațe orice fel de moarte, a sa era una *rezervată*.

Aeroportul din Diyarbakir nu era chiar o „tabără militară", dar nici mult nu-i trebuia ca să fie. Peste tot se aflau soldați care mergeau cîte doi, cu arme automate în mîini. Mai alarmant era faptul că aceștia nu aveau atitudinea plictisită a patrulelor aflate în misiune de rutină. Indivizii păreau foarte *alerți*, iar neliniștea lor precaută aducea o încordare evidentă în procesul de obicei plictisitor al sosirii pe aeroport.

Numai pasagerii aveau acces în zona de luare a bagajelor, ca urmare cei care-i așteptau priveau prin geamul ușilor automate și gesticulau emoționați. Danny se opri pentru o clipă, așteptînd din obișnuință să-i sosească bagajele pe banda rulantă, apoi își aminti că nu avea valiză. Asta făcu să fie primul care ieși pe ușă și-și croi drum prin mulțimea care aștepta. Cînd ajunse în dreptul agenției de transporturi aeriene turcești, o întrebă pe funcționara de acolo dacă vorbește englezește.

– Bineînțeles, îi răspunse aceasta.

– Vreau să merg la Uzelyurt, îi zise Danny. E vreo...

– Ce-i Uzelyurt? întrebă femeia, încruntîndu-se.

Danny scrise numele pe o bucată de hîrtie şi o întinse funcţionarei.

– E un oraş, zise el. Sau un orăşel.

Funcţionara făcu semn unei tinere în uniformă, care veni lîngă ea zîmbind sfioasă. Aceasta aruncă o privire pe foaia de hîrtie, îl privi şi pe Danny şi zise:

– E lîngă Sivas. Puteţi să luaţi un *dolmus* pînă la staţia de autobuz, apoi să mergeţi cu autobuzul. Sau...

Îl mai privi o dată, de sus pînă jos, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă Danny îşi putea permite o asemenea cheltuială, apoi adăugă:

– Puteţi să luaţi un taxi.

– Ce-i un *dolmus?*

– E un microbuz. Merg în toate direcţiile, de la aeroport. Unul merge la *otogar* – adică la autogară. Cea din Diyarbakir e tocmai în cealaltă parte a oraşului. După ce o să ajungeţi acolo, s-ar putea să aşteptaţi ore în şir pînă pleacă autobuzul.

– Cît m-ar costa un taxi?

Tînăra se gîndi, apoi clătină din cap.

– Pînă în Uzelyurt? Cincizeci, şaizeci de dolari.

Danny fu tentat să meargă cu taxiul. Dar nu ştia cît timp aveau să-i ajungă banii. Avea să-şi încerce norocul la *otogar.*

– Cred că o să iau autobuzul.

Funcţionara scrise cuvintele *Diyarbakir Otogar* pe o bucată de hîrtie.

– Arătaţi asta şoferului microbuzului, zise ea. O să aibă grijă să ajungeţi unde trebuie.

Danny părăsi aeroportul bine luminat şi descoperi o adevărată defilare de autobuze şi de microbuze care veneau şi plecau. Noaptea era caldă. Danny arătă foaia de hîrtie unui bărbat cu o mustaţă stufoasă şi fu îndreptat către un microbuz alb în care se aflau deja cîţiva pasageri. Danny îşi ocupă locul în mijlocul maşinii, iar cînd un bărbat îi vorbi, ridică din umeri a scuză şi zise:

– American.

Acesta lucru îi făcu pe mulţi dintre pasageri să-i zîmbească.

Cei din jurul său, abia veniţi dintr-o călătorie, discutau între ei înfierbîntaţi. Danny găsi entuziasmul lor molipsitor – nu semănau cu călătorii pe care-i vedea de obicei, plictisiţi şi obosiţi, care mormăiau la telefonul celular în autobuzul care-i luase de la aeroportul Dulles. Toţi cei de aici erau prietenoşi – poate şi pentru că nu le vorbea limba. Îl tratau cu amabilitatea rezervată de obicei copiilor. Cu toate acestea, zîmbetele şi privirile lor încurajatoare îl făceau să se simtă bine. Şi mai exista ceva pozitiv: nici urmă de Gaetano sau de băieţii cei solizi.

După cinci minute de la plecarea de la aeroport, *dolmus*-ul se opri într-un punct de control al armatei. Soldaţii care veniră spre vehicul erau nişte adolescenţi lipsiţi de veselie, în uniforme de camuflaj, purtînd ceva ce puteau fi – după opinia lui Danny – Uzi-uri sau Kalaşnicov-uri. Danny nu se pricepea la arme automate, dar ştia că trebuie să fie atent la cei care le poartă. Soldaţii rămaseră pe marginea drumului, ordonară să coboare toată lumea, verificară actele şi scotociră prin bagaje. Paşaportul lui Danny, ud încă după aventura din cisternă, provocă un număr de comentarii şi de întrebări pe care Danny nu le pricepu.

– Maşina de spălat, zise el şi făcu un gest cu mîna, un gest care nu semăna cu nimic din ceea ce făcea o maşină de spălat.

Soldaţii se uitară la el, încruntaţi. În cele din urmă, unul dintre ei zîmbi.

– Maytag[1], zise el şi explică situaţia colegului său, care aruncă o privire compătimitoare spre Danny.

După ce-i înapoiară paşaportul lui Danny, zîmbindu-i prietenos, soldaţii făcură semn cu armele către *dolmus*, indicînd că pasagerii trebuie să se urce în maşină.

După douăzeci de minute, ajunseră la marginea oraşului şi o luară pe ceea ce părea să fie o şosea de centură, care ocolea partea veche a localităţii.

Danny nu ştia la ce se aşteptase, dar Diyarbakir reprezenta o surpriză. Era modern şi întins, cu blocuri de locuit

[1] Maytag – companie americană producătoare de maşini de spălat, frigidere şi alte aparate electrocasnice. (n.tr.)

imense ce aveau ferestre luminate de ceea ce Danny începuse să numească „lumina Lumii a Treia“ – un amestec la oră tîrzie de becuri şi televizoare aprinse. Modernitatea oraşului n-ar fi trebuit să-l surprindă. Îşi imaginase că în afara Istanbulului oamenii locuiau în iurte?

De fapt, nu-şi imaginase nimic. Pînă de curînd nu se gîndise la Turcia, după cum nu se gîndise la Bulgaria sau la Kirghistan. Iar acum era în Turcia, printre aceşti străini veseli, şi se îndrepta către un loc atît de îndepărtat, încît pînă şi turcii erau nevoiţi să se intereseze unde se află.

Ajunseră la autogară puţin după miezul nopţii. Danny intră în clădire şi descoperi un număr uluitor de case pentru bilete. Se părea că fiecare vindea bilete pentru o anumită linie de autobuz. Însă acest lucru nu mai avea importanţă: toate ghişeele erau închise.

Danny îşi dădu seama că ar trebui să caute un hotel sau să ceară unui taximetrist să-l ducă la un hotel. Dar în faţa autogării nu era nici un taxi – sau nimic care să arate a taxi – aşa că renunţă la această idee. Ca şi la ideea de a colinda prin Diyarbakir la ora unu noaptea, căutînd un loc în care să doarmă. Oftă, se întoarse în autogară. Văzu o bancă din plastic şi se întinse pe ea, sub privirea grijulie a „fondatorului Turciei moderne“, Kemal Atatürk, care se uita la el dintr-o fotografie. Adormi curînd.

Zorii sosiră la capătul unui baston care-l înghiontea în coaste. Danny deschise ochii şi văzu un poliţist enervat care repeta ceva ce suna cam aşa:

– *Uyanmak!*

– Îmi pare rău...

Poliţistul dădu înapoi, uluit şi ruşinat.

– Amerik?

Danny se sculă, se frecă la ochi şi se ridică în picioare.

– Da. Îmi pare rău...

– Bine, zise poliţistul şi, după ce dădu din cap stînjenit, se întoarse şi plecă.

Danny se uită în jur şi văzu că autogara era plină de viaţă. Lumina pătrundea prin ferestrele murdare, în timp ce pasagerii

pătrundeau în clădire, cărînd valize imense din plastic şi sacoşe încărcate. Danny îşi cumpără o ceaşcă de cafea de la un vînzător cu un cărucior şi se întrebă cum putea să ajungă din A în B.

Jumătate dintre ghişee se deschiseseră, iar el trecu pe la fiecare, repetînd „Uzelyurt?“, de parcă ar fi fost ceva de vînzare. Probabil că nu pronunţase corect, pentru că obţinu în schimb doar ridicări din umeri. În cele din urmă scrise numele pe o bucată de hîrtie şi o arătă unui bărbat în vîrstă, într-o uniformă albastră, uzată. Bătrînul se uită la nume şi dădu din cap. Apoi îl luă pe Danny de cot şi-l însoţi pînă la un ghişeu de la capătul clădirii. Bătrînul avu o scurtă convorbire cu casierul care căsca, după care casierul dădu din cap că a înţeles, arătă la ceas, descrise un cerc cu degetul, se uită la Danny şi ridică două degete. Două ore. Americanul dădu din cap şi cumpără un bilet.

În timpul aşteptării îndelungate, Danny cumpără un soi de pizza turcească, cu legume şi brînză, şi o ajută să se ducă pe gît cu un litru de apă minerală. Apoi se plimbă, gîndindu-se la Caleigh.

O avertizase să nu discute cu el, dar asta nu însemna că nu putea s-o sune. Măcar ca să-i audă vocea – iar ea să-i simtă prezenţa – şi, dacă ea avea să-i vorbească, avea să-i repete avertismentul într-un fel în care s-o facă să-l ia în serios. Asta însemna că, de fapt, n-o suna fără nici un motiv. Sau, cel puţin, aşa gîndea el.

În privinţa posibilităţii ca Zebek să urmărească apelurile adresate lui Caleigh, Danny se gîndise mai bine şi ajunsese la concluzia că nu în felul acesta îi dăduseră de urmă în Roma sau în Istanbul. Chiar dacă îi supravegheau telefonul, nu puteau să descopere de unde sunase – dacă nu spunea el însuşi unde se află sau dacă nu rămînea pe linie suficient timp. Era convins că Star-69 nu putea să descopere un telefon public din Turcia. Singurul mod de a descoperi originea unui apel era să ai acces la înregistrările companiei de telefoane, dar asta necesita timp şi nu oricine avea acces la o asemenea informaţie, care nu era disponibilă nici măcar pentru compania telefonică decît după patruzeci şi opt de ore.

Îşi cumpără o cartelă telefonică de la un chioşc cu ziare şi ţigări din autogară şi căută un telefon public. Găsi unul dincolo de stradă, la marginea unui părculeţ. Introduse cartela în fantă şi

descoperi bucuros că funcţiona la fel ca în Statele Unite. Apoi formă numărul şi aşteptă, cu sufletul la gură, ca telefonul să sune în America.

O dată. De două ori. Apoi se auzi mesajul. Numai că nu era cel cu care se obişnuise – nu era cel pe care-l înregistrase el, cel care începea cu: „Salut, aţi sunat la Caleigh şi Dan..." Era un mesaj nou, de data asta cu vocea lui Caleigh: „Hei! Sînt Caleigh. Lăsaţi un mesaj şi o să vă sun".

„Isuse! îşi zise Danny. Am fost şters."

14

Peisajul ce se întindea în spatele orașului Diyarbakir era de-un blond monocromatic – culoarea lanurilor de grîu, culoarea nisipului folosit în construcții, culoarea părului lui Caleigh. Singura variație consta în perdelele de protecție alcătuite din plopi plantați în șiruri drepte, ca niște soldați aliniați, și cîteva vii. Spre deosebire de viile din America, în care vița era prinsă de spaliere, în cele turcești vița se întindea pe pămînt.

Anatolia. Stepe. Cîmp întins, cer care arăta de parcă ar fi fost bolnav de gălbinare.

La fiecare cincisprezece, douăzeci de minute, autobuzul ocolea un deal și intra într-un sat sau într-un oraș. Gunesli, Urkelet, Sarioglan. Danny avea impresia că populația adultă din orașele acelea consta aproape exclusiv din bărbați. Nu se vedeau deloc femei – sau foarte puține. Iar cele pe care le zărea îi aminteau de călugărițe. Aveau îmbrăcămintea complet neagră sau complet albă, care le acoperea din cap pînă-n picioare.

La început i se păruse că toate localitățile erau în construcție, peste tot se aflu grămezi de pietre, iar macaralele se înălțau spre cer. Clădirile, solide și pătrate, aveau pe acoperișuri panouri și instalații solare pentru încălzit apă. Dar pe măsură ce autobuzul înainta, orașele deveneau mai mici și mai rare. Peisajul arăta rural, iar Danny zări ciobani cu turme de oi. Țăranii își lucrau pămîntul cu pluguri primitive trase de animale, pentru că nu aveau tractoare.

Apoi totul se schimbă din nou. Deodată, autobuzul începu să meargă pe lîngă niște formațiuni stîncose conice, ciudate. Acestea aveau aceeași culoare galbenă ca mierea, ca și pămîntul, și-i

aminteau lui Danny de nişte crustacee lipite de chila unei bărci. Se părea că piatra aceea era moale, pentru că în ea fuseseră săpate case întregi. Privind din spatele *dolmus*-ului, Danny avea impresia că uşile şi ferestrele erau perfect executate, că fuseseră tăiate în piatră cu laturi ce alcătuiau unghiuri de nouăzeci de grade. Se uită pe fereastra autobuzului şi descoperi că unele peşteri aveau înfipte în stîncă antene pentru satelit şi maşini parcate în faţa uşii. Linii electrice atîrnau în aer de parcă ar fi fost desenate cu condeiul.

Era cel mai neobişnuit loc în care fusese Danny vreodată, îl văzuse sau şi-l imaginase. Totul arăta nefamiliar. Nu numai nefamiliar, ci de-a dreptul bizar. Pe măsură ce treceau minutele şi kilometrii, posibilitatea de a afla într-un asemenea loc lucrurile pe care voia să le ştie i se părea tot mai redusă. Un lucru era clar: nimeni nu vorbea englezeşte, iar cunoştinţele lui de limbă turcă se reduceau la patru cuvinte: *evet*, *yok*, *tuvalet* şi *merhaba*. Danny era bucuros că le ştia, dar capacitatea de a spune „da“, „nu“, „toaletă“ şi „bună ziua“ nu-i permitea să-şi rezolve problemele.

În afară de cuvintele acelea mai exista şi un nume. Aştepta de dimineaţă să-l audă: *Uzelyurt*. Se aştepta să-l audă la fiecare oprire, dar se părea că mai avea de aşteptat.

Peisajul se schimbă din nou. Drumul merse kilometri întregi printr-un defileu abrupt, săpat de un torent puternic din care, cu mult timp în urmă, îşi potoliseră setea dinozaurii. Apoi şoseaua coti către sud şi pantele se domoliră. Pămîntul cel blond îşi întunecă un pic culoarea, devenind auriu, apoi păru cuprins de foc, în timp ce *dolmus*-ul gonea pe lîngă cîmpuri cu maci ce tremurau în dogoare. La distanţă, o vilă mediteraneană, cocoţată pe un deal scund, se scălda în lumina soarelui. Apoi autobuzul coti din nou, vila dispăru, dispărură şi macii.

Danny se întrebă cine locuia într-o asemenea casă situată într-un loc atît de izolat – dar nu pentru mult timp. După cîţiva kilometri, şoferul opri motorul maşinii într-un soi de parcare situată la marginea unui oraş foarte mic. O placardă ruginită anunţa că sosiseră în Uzelyurt. De-abia trecuse de amiază.

Danny coborî din *dolmus* şi văzu vreo zece autobuze parcate lîngă o tendă de fier ruginită, unde se găseau grupuri de oameni

care păreau plictisiți sau dornici să se urce în mașini. Femei cu pantaloni lungi și căciuli strînse pe cap stăteau rezemate de un zid de zgură, fumînd țigări și privindu-l pe american. Apoi autobuzul cu care venise plecă, îndreptîndu-se în direcția soarelui. Fără să vrea, Danny inhală fumul motorului în timp ce urmărea cu privirea *dolmus*-ul, stăpînindu-și dorința de a fugi după el.

Orașul consta dintr-o singură stradă pavată, cu vreo zece ulițe lăturalnice. Pe fiecare latură a străzii se găsea cîte un șir de prăvălioare, în care se vindea orice, de la produse de băcănie la utilaje pentru ferme. Mai exista o benzinărie cu o singură pompă, un magazin de fierărie care puțea a ulei și un atelier de sudură, care pocnea, trosnea și bubuia. Singurul restaurant pe care-l zări Danny părea să fie închis, dar în mijlocul străzii se afla o patiserie surprinzător de drăguță. Danny se opri să bea un pahar cu ceai de mere, apoi comandă un al doilea ca să-și potolească setea de după o porție de baclava.

Cînd ieși din patiserie, văzu o firmă pe care scria OTELI HITTITE și se duse în direcția clădirii cu trei etaje. În drum, se opri în fața unui magazin mic a cărui intrare era flancată de saci deschiși plini cu fistic, curmale și alte fructe. Înăuntru se găseau rafturi cu Pepsi, bere și apă, cereale și detergenți. În spatele tejghelei se afla un teanc de casete video, pe un stand rotativ. Danny se uită la ofertă, care consta în principal din filme americane reambalate în cutii turcești. Recunoscu *Swordfish, Pulp Fiction* și *Matrix.*

Își cumpără o periuță de dinți și o sticlă de apă minerală, două sticle de bere Efes Pilsen și un cornet de hîrtie plin cu caise uscate. Proprietarul îi zîmbi, în timp ce-i dădea restul la o bancnotă de zece milioane de lire.

– Canadian?

Danny clătină din cap și răspunse:

– American.

Zîmbetul individului se întinse și mai mult.

– Fiul meu! El fost la Universitatea Columbia. Acum e la Morgan-Stanley!

Arătă spre un abţibild Columbia lipit pe casa de marcaj, apoi arătă spre o reproducere în răşină a stîncilor din jurul oraşului.

– Într-o zi era în peşteri. Apoi Ivy Lick. Apoi... nu ştiu.

Şi izbucni în hohote de rîs.

Danny zîmbi.

– Trebuie să fie deştept. Columbia e o universitate grea.

Bărbatul zîmbi şi dădu din cap, însă Danny nu-şi dădu seama dacă vocabularul englez al băcanului era mai bogat decît cel pe care-l avea el însuşi în turcă.

– Bine, zise el, ne vedem mai tîrziu.

– Oh, da, răspunse băcanul. Mai tîrziu.

Oteli Hittite nu avea nici măcar o stea, ceea ce însemna că oferea doar serviciile de bază. „Holul" consta într-o încăpere micuţă, înaltă, cu un birou obişnuit. Bătrînul din spatele biroului nu vorbea englezeşte, dar un afiş de pe perete arăta că o cameră costa şase milioane de lire – vreo cinci dolari – pe noapte.

Danny îi dădu paşaportul bătrînului, care mormăi ceva văzînd starea în care se afla, apoi îl dădu înapoi, împreună cu un formular de înregistrare. După care îi întinse un pix şi aşteptă, zîmbind, pînă cînd Danny completă formularul. După aceea, bătrînul se uită la hîrtie şi o plasă peste vreo şase alte fişe. În cele din urmă se ridică în picioare şi făcu un gest spre Danny, ca să-l urmeze. Danny se supuse – după ce îşi înşfăcă formularul de înregistrare şi-l ascunse în buzunar.

Merseră pe un coridor întunecos şi ieşiră într-o curte cu mese de plastic aflate sub umbrele mari, roşii. O orgie de flori creştea lîngă zidul de ciment – care avea în vîrf cioburi de sticlă. Bătrînul îl trase pe Danny de mînecă, îşi puse palma sub bărbie şi mimă că-şi bagă ceva în gură.

Danny zîmbi.

– Am priceput. Poate mai tîrziu.

Recepţionerul făcu o plecăciune plină de respect şi-i înmînă cheia cu numărul 7, apoi îi arătă o scară.

În camera lui Danny erau un pătuţ cu o saltea subţire, o masă de metal cu nişte scaune de diferite tipuri, un şifonier uzat. Un kilim ros fusese întins pe podeaua din plăci de ceramică sub

şirul de ferestre care dădeau spre stradă. Nu existau jaluzele, ci nişte obloane grele, vopsite în albastru. De tavan fusese prins un singur bec fluorescent, într-un abajur gofrat. Asta era tot – cu excepţia unui tub de Raid aflat lîngă pătuţ. Insecticidul îi dădu de gîndit lui Danny, dar numai o clipă. Deşi încăperea arăta ponosită, părea scrupulos de curată, cearşaful de pe pat era alb ca zăpada şi te îmbia la somn. Danny rezistă tentaţiei, scrise numele Barzan pe spatele biletului de autobuz şi se îndreptă spre scară.

Recepţionerul cel în vîrstă se uită la nume, se gîndi un moment, apoi clătină din cap. După aceea zîmbi amabil şi-i înapoie bucata de hîrtie americanului.

Danny părăsi hotelul şi ieşi în arşiţa după-amiezii, mijindu-şi ochii din cauza luminii. Cer alb şi valuri de căldură, care-ţi tăiau răsuflarea. O femeie de vîrstă nedefinită, înveşmîntată în alb din cap pînă-n picioare, îşi arătă dinţii de aur într-un salut fără cuvinte. Dincolo de stradă, un băiat de vreo zece ani se chinuia să urce dealul, avînd aruncat pe umăr un miel mort cu ochii holbaţi. Totul era năucitor – de parcă ai fi nimerit într-un decor de teatru.

Pe la jumătatea drumului spre culmea dealului, Danny începu să întrebe de Remy Barzan, arătînd bucata de hîrtie fiecărui prăvălier. Făcu prima încercare la băcănie, trecu într-un magazin în care se vindea bere şi arac[1], apoi traversă strada şi intră într-o prăvălie plină de praf, în care erau expuse covoare. Înăuntru, trei tineri stăteau lîngă uşă, aplecaţi deasupra unei cutii de table, rîzînd şi bînd ceai. Cînd îl văzu pe Danny, cel mai mare dintre cei trei – care purta un tricou nou, cu emblema Nike – sări în picioare şi-l primi cu braţele deschise (în adevăratul înţeles al cuvîntului).

– *Wilkommen! Hereingekommen, bitte!*[1]

Danny îi aruncă o privire, ce exprima atît zăpăceală cît şi scuze.

– De fapt, zise el, sînt american.

Tînărul turc rînji.

– Şi mai bine. Germana mea e slabă. De unde sînteţi?

[1] Rachiu din orez (n.tr.)

[2] Bine aţi venit! Poftiţi înăuntru! (lb. germană) (n.tr.)

– Washington, îi răspunse Danny, uimit el însuşi de modul în care vorbea.

Chipul turcului se strîmbă, exprimînd compătimire.

– Amice, amice, echipa voastră n-a ajuns *niciodată* în finală.

Apoi se întoarse către prietenii săi, le traduse şi rîseră cu toţii, împreună cu Danny.

– Michael o să joace, îi spuse Danny. Asta s-ar putea să ne fie de folos.

– Am auzit că-i bolnav, zise turcul. S-ar putea să nu mai revină.

Danny ridică din umeri.

– Să sperăm că revine. Oricum, eu...

– Cauţi un covor? Ai nimerit în locul potrivit, omule, zise turcul, înainte ca Danny să apuce să-i răspundă.

– Ascultă...

– O să-ţi cer cel mai avantajos preţ.

– Mulţumesc, dar...

– Amice, amice, nu vorbesc prostii! Cel mai bun preţ!

Danny clătină din cap.

– Poate altădată. Acum caut o persoană. Nu un covor.

Turcul îl privi uimit.

– Un prieten, îi spuse Danny. Poate îl cunoşti.

Îi întinse bucata de hîrtie turcului, care se uită la ea, apoi o arătă şi prietenilor săi. Unul dintre ei mormăi ceva, dar Danny nu înţelese nimic. În cele din urmă, *amicul* lui plescăi uşor şi-şi dădu capul spre spate.

Danny mai văzuse gestul, era o modalitate de a spune nu, deci mesajul însemna: „Nu, n-am auzit de el".

– Nu cred că individul e de pe aici, zise tînărul şi se uită la prietenii săi. Dacă ar fi fost, l-am fi cunoscut.

Apoi se întoarse la locul său pe o grămadă de covoare, sorbi din ceai şi încetă discuţia.

Brusc, în încăpere nu se mai auzi „Amice, amice", iar Danny se pomeni stînd stînjenit lîngă uşă.

– Bine, zise el, mulţumesc.

Celălalt dădu din cap, fără să-l privească.

Nimeni nu-i spusese că va fi uşor.

Traversă strada către staţia de autobuz şi se duse la casa de bilete, unde în spatele grilajului stătea un omuleţ. Coada era scurtă şi Danny aşteptă pînă-i veni rîndul. Apoi întinse hîrtia casierului, care se uită la ea printr-o pereche de ochelari cu ramă de aur. După un moment, împinse hîrtia către Danny, îşi lăsă capul într-o parte, închise ochii şi-şi agită arătătorul într-o parte şi în alta, de parcă ar fi fost un ştergător de parbriz. După care se opri şi deschise ochii.

– Îl cunoaşteţi? întrebă Danny.

Casierul repetă încă o dată gestul, apoi se uită peste umărul americanului la persoana următoare din şir.

Danny înţelese.

Părăsi autogara şi găsi un taximetrist care părea dispus să-l ajute, dar care plecă de îndată ce deveni evident că americanul nu era interesat să meargă cu maşina. Secţia de poliţie (un cub de ciment de la marginea oraşului) se afla la un cvartal de autogară, dar se dovedi închisă. „Cum naiba poate fi o secţie de poliţie închisă?" se minună Danny.

În apropiere, doi soldaţi stăteau într-un jeep, ţinînd în mîini arme M-16. Apropiindu-se de ei zîmbind, Danny le arătă bucata de hîrtie pe care scrisese numele lui Barzan, dar nu obţinu nici o reacţie. O privire plictisită, o ridicare din umeri, apoi soldaţii se uitară în altă parte.

Apoi simţi miros de ardei copţi, usturoi şi ceapă, miros ce se întindea de-a lungul străzii, şi-şi dădu seama cît de flămînd era. Folosindu-şi nasul drept busolă, se luă după miros pînă la un restaurant a cărui firmă căzuse de mult timp din locul ei de deasupra uşii. Intră înăuntru şi se pomeni într-o sufragerie spaţioasă, răcorită de două ventilatoare industriale. Deasupra, un tavan cu plăci de absorbţie a zgomotului lucea luminat de mănunchiuri de tuburi fluorescente, montate în fasunguri menite – după opinia lui Danny – unor becuri cu filament, probabil prohibitiv de scumpe.

Un chelner în vîrstă îl salută cu o plecăciune, apoi îl conduse la o vitrină frigorifică în care se găseau o mulţime de farfurii. *Mezze*, adică aperitive. Danny arătă spre o grămadă de *dolme*[1]

[1] Orice fel de legume (roşii, ardei, dovlecei, vinete, varză etc.) umplute (n.tr.)

de-un verde-închis, umplute cu orez, salată de tomate şi vinete, humus şi *pide*, precum şi un caston cu verdeţuri. Chelnerul dădu din cap, aprobator, apoi îl conduse spre un grătar lung.

Un bărbat cu păr de culoare deschisă, care purta un tricou albastru, prezida piramide de kebab, acoperite cu folii de plastic. Danny arătă una dintre grămezile mai mici, iar bucătarul mormăi dezaprobator, făcînd semn către kababurile cu miel, pui şi cîrnaţi.

Danny clătină din cap şi explică:

– Doar legume.

Bucătarul îl privi surprins.

– Statele Unite?

Danny dădu din cap.

– Am acolo un văr, îi zise bucătarul.

– Serios?

– Rohoboth Beach, Delaware. Are o curăţătorie.

– Nu-i departe de Departamentul Columbia, de unde sînt eu.

– Serios? Rohoboth – e bine?

– Da, zise Danny. E grozav. Soare, nisip, ocean. Foarte deosebit de locul ăsta, adăugă el, ridicînd din umeri.

Bărbatul îi întinse mîna.

– Mă numesc Atilla, zise el, zîmbind cu gura pînă la urechi. Ca şi hunul.

Danny zîmbi şi el.

– Danny Cray.

Atilla făcu un gest către kebaburi.

– Deci numai legume?

– Da.

– Băiete, n-ai nimerit ţara potrivită! spuse el şi răsuci un buton, iar flăcările se înălţară; reglă ceva, iar flăcările se diminuară. Cu excepţia fisticului. Avem cel mai bun fistic din lume.

– Vorbeşti foarte bine engleza. Unde ai învăţat-o?

– La şcoală.

– Aveţi şcoli bune?

Atilla luă două kebaburi cu legume, le unse cu ulei şi le stropi cu suc de lămîie. Apoi presără sare şi piper, după care le puse pe grătar.

– Da, sistemul şcolar e destul de bun. Toţi merg la şcoală pînă la doisprezece ani. După aceea trebuie să te pregăteşti. Liceu, şcoală tehnică – universitate, dacă eşti deştept. Avem treizeci de universităţi.

– Şi poate să se înscrie oricine?

Atilla clătină din cap.

– Nici vorbă. E greu să intri la universitate. Trebuie să treci un examen. E foarte dificil.

Danny strînse din buze, în semn de simpatie.

Atilla chicoti.

– Ştiu ce gîndeşti – că gătesc kebab. Dar mă descurc bine. Am studiat la Bogazici, o universitate din Istanbul. Studii economice. Ştiinţa deprimării, zise el, ridicîndu-şi privirea de pe grătar.

– Aşa se zice. Atunci, de ce-ai studiat aşa ceva?

– Pentru că asta mi s-a oferit. Nu poţi să alegi. Voiam să fiu veterinar, dar statul a decis că e nevoie de altceva. Dar nu-mi pasă. Acolo am învăţat engleza. Dacă ajungi la universitate, aproape totul se predă în engleză, încheie el şi se întoarse la kebab.

– Dar...

– Ce fac aici?

Danny dădu din cap.

Atilla zîmbi fără nici un chef.

– Fac kebab pentru tine, prietene, răspunse el, apoi adăugă după un moment de tăcere. Sînt de aici. Localul aparţine tatălui meu, dar... acum nu poate fi aici. Aşa că dau o mînă de ajutor.

– Înţeleg.

– Oare? Nu prea cred.

– De ce?

– Pentru că tatăl meu e în închisoare.

Văzînd surpriza lui Danny, Atilla adăugă:

– Noi sîntem kurzi. Toţi cei de aici sînt kurzi. Cu excepţia soldaţilor – care sînt... altceva. Aici au loc tulburări.

– Am auzit.

– Vor să ne ucidă cultura, deci ne-au interzis limba. Pînă acum zece ani, nu puteam s-o predăm în şcoli, s-o vorbim, să

avem emisiuni la radio. Nu puteam nici măcar să dau copiilor numele pe care-l doream. Trebuia să le dau nume turceşti.

– Şi acum e mai bine?

Bucătarul se întoarse din nou la kebab.

– Nu mult mai bine. Eu o să mă duc în Statele Unite, să iau totul de la început cu vărul meu. O să obţin viza curînd. Alţii au renunţat. Sau s-au alăturat PKK-ului.

Danny nu ştia ce însemnau iniţialele acelea. Probabil că se citea pe chipul său, pentru că Atilla îi explică:

– Sînt kurzii separatişti. Foarte duri. Ankara îi numeşte „terorişti".

– Şi nu sînt?

Atilla zîmbi.

– Da. Pe vremuri. În ultimul timp s-au potolit.

Făcu o pauză, apoi zîmbi.

– Adică?

– Liderul lor a fost prins.

– Nu pare că regreţi.

Atilla ridică din umeri.

– Într-un oraş ca acesta oamenii sînt sub presiune. PKK şi armata gîndesc la fel: eşti o parte a soluţiei sau eşti o parte a problemei. Deci o încurci, indiferent ce-ai face.

Danny se încruntă şi zise:

– Vrei să spui că...

– Indivizii ăia – vorbesc de cei din PKK – vin şi cer o mînă de ajutor. Mîncare, bani, un loc unde să doarmă. Dacă nu le dai ce vor, ai încurcat-o. Aşa că tipii iau tot ce vor. Pentru că *pot*. Au arme. Aşa că le dăm tot ce doresc şi, după un timp, pleacă. Precum lăcustele. Apoi apare armata. Soldaţii spun: „Am auzit că i-aţi ajutat pe rebeli". *Pac!* Aşa a ajuns tatăl meu în închisoare. Şi de aceea, prietene, fac kebab.

Rînji, apoi luă frigăruile care sfîrîiau de pe grătar şi le puse pe o farfurie. După care adăugă nişte orez cu sos de iaurt şi făcu un gest către sufragerie.

Danny îşi duse farfuria la o masă unde îl aşteptau antreurile.

– Ce vrei să bei? îl întrebă Atilla. Limonadă? Nu-i din cutie.

– Da, ar fi grozav, zise Danny, aşezîndu-se pe scaun.

Atilla chemă chelnerul. În apropiere, într-un colţ, un cvartet de bătrîni jucau cărţi. Atilla arătă spre scaunul din faţa lui Danny.

– Îmi permiţi?

– Desigur.

În afară de jucătorii de cărţi, Danny era singurul client.

Atilla se aşeză şi sorbi din limonada sa.

– Nu eşti turist, zise el.

Danny zîmbi.

– Eşti sigur?

– Da.

– De unde ştii?

– Pentru că aici nu vine nici un turist. Sîntem la cincisprezece kilometri de Siria, la treizeci de kilometri de Irak. Singurii care vin sînt traficanţii de droguri. Spioni. Cumpărători de covoare. Din cînd în cînd, cîte un savant. Tu din care categorie eşti?

Danny clătină din cap.

– De fapt, eu sînt sculptor.

Humusul era delicios.

– Sculptor, repetă Atilla, de parcă Danny i-ar fi mărturisit că-i barză.

– Da, dar nu de aceea am venit aici. Caut pe cineva.

– În Uzelyurt? întrebă Atilla, neîncrezător.

– Îhî.

– N-ar trebui să fie greu să-l găseşti. Cum îl cheamă?

– Barzan, îi zise Danny.

Chipul turcului deveni inexpresiv.

– Remy Barzan, adăugă Danny.

Atilla dădu din cap gînditor, îşi bău limonada şi se ridică în picioare.

– Trebuie să mă întorc la lucru.

– Aşteaptă o secundă!

Pentru a doua oară în aceeaşi oră, bunăvoinţa arătată de cel cu care discutase dispăruse brusc.

– Nu-i aşa că ştii despre cine vorbesc?

Turcul ridică din umeri.

– Se poate. Şi ce dacă?

– Cum pot să-l găsesc?

– Întreabă, răspunse Atilla, apoi se întoarse să plece, se opri şi reveni. Deşi s-ar putea să nu fie o idee bună.

– De ce? întrebă Danny, care nu înţelesese aluzia.

– Pentru că nu cred că vrea să fie găsit.

Americanul dădu din cap.

– Aşa mi-am închipuit şi eu, dar...

Atilla îşi puse mîinile pe masă şi se apleca spre el.

– Uite ce-i, ăsta nu-i un loc în care poţi să vii şi să pui o grămadă de întrebări. Remy face parte dintr-o familie mare, dintr-un clan puternic. Familia Barzan e înrudită cu toţi şi e implicată într-o mulţime de lucruri.

– Ce fel de lucruri?

Atilla scoase un mormăit dispreţuitor.

– Aici are loc un război civil care durează de o sută de ani. Barzanii fac ceea ce trebuie să facă.

– Adică?

– Orice. Şi o fac pentru noi.

Danny nu ştia despre ce vorbea celălalt şi probabil că acest lucru se citea pe chipul său.

– Bătrînul – bunicul – are o mulţime de responsabilităţi, îi explică Atilla. El e un Vîrstnic.

Lui Danny îi căzu fisa.

– Vrei să spui... yezidi...

Fu rîndul bucătarului să fie surprins.

– Da, zise el, în cele din urmă.

– Atunci...

– Uite ce-i, vrei să-l găseşti pe Remy? Cred că ar trebui să-l vezi pe Mounir.

– Cine-i Mounir?

– Bătrînul. Şeicul Mounir. Bunicul lui Remy. Nu cred că o să-ţi spună ceva, dar dacă o să tot umbli aşa, din uşă în uşă... s-ar putea s-o păţeşti.

Danny îşi ridică mîinile, prefăcîndu-se că se predă.

– Deci, unde să mă duc?

Bucătarul oftă.

– Ai văzut macii?

Danny se gîndi. Călătoria spre oraş în *dolmus*. Cîmpurile cu flori.

– Adică... în drum spre oraş?

Atilla dădu din cap.

– Şi casa? Casa aceea mare?

– Cea de pe deal? Vila?

Din cine ştie ce motiv, taximetristul nu dori să-l ducă acolo unde voia să ajungă, aşa că Danny plecă din oraş într-un camion vechi, condus de un fermier jovial. Camionul puţea a gunoi de grajd, dar pînă la vilă erau doar cîţiva kilometri. După zece minute, maşina coti şi Danny se pomeni că ajunsese, că era în faţa unui deal, într-o mare de maci.

– Foarte bine, zise Danny, zîmbind drept mulţumire.

Fermierul se uită la casă, îşi dădu ochii peste cap şi înjură. Apoi acceleră.

– Hei! Opreşte! Am ajuns!

Fermierul plesni din limbă şi-şi dădu capul pe spate. Danny înţelese mesajul, dar nu ştia ce să facă. Camionul merse vreun kilometru, fără ca Danny să aibă curajul să scoată cheia din contact. Apoi casa şi macii dispărură din vedere, iar fermierul opri brusc camionul în mijlocul drumului. Se întinse peste scaunul din faţă şi deschise uşa.

– *Ayril!* porunci el. *Ayril!*

Acum Danny cunoştea un al cincilea cuvînt în limba turcă. „În ritmul ăsta, îşi spuse el, o să vorbesc turceşte fluent abia peste vreo sută de ani."

Pînă la proprietatea lui Barzan făcu vreo zece minute. Un drum de ţară şerpuia prin cîmpurile cu maci, îndreptîndu-se spre casă. În timp ce urca panta, Danny văzu că vila era situată în spatele unui zid de piatră, în vîrful căruia luceau cioburi de sticlă. O casă de care nu te puteai apropia fără să păţeşti ceva. Danny începu să simtă că nu era singur. Se întoarse şi descoperi că doi tineri mergeau liniştiţi în urma sa, la vreo cincisprezece metri.

Fiecare din ei fuma o ţigară şi ducea o armă automată, ca şi cum ar fi fost o găleată. Danny zîmbi nervos şi le făcu semn cu mîna, dar indivizii nu-i băgară în seamă salutul. Tovarăşii lui îşi continuară drumul ca şi pînă atunci, cu figurile impasibile, menţinînd distanţa aceea pe care ar fi putut s-o străbată repede.

Curînd, Danny ajunse la zidul din faţa casei. Trecu pe sub un arc de piatră ale cărui uşi masive de lemn erau deschise, intră într-o curte banală, ale cărei singure podoabe erau un Jaguar argintiu şi o fîntînă gîlgîitoare, plină cu alge.

În momentul acela, tinerii pistolari ajunseră alături de el.

După ce se convinse că vizitatorul nu vorbea turceşte, cel mai în vîrstă dintre cei doi spintecă aerul cu mîna stîngă, indicîndu-i lui Danny că trebuia să rămînă acolo unde se afla. Apoi mormăi ceva tovarăşului său şi intră în casă.

Trecură cîteva minute, timp în care Danny, rezemat de fîntînă, admira casa sub privirea neclintită a tînărului cu AK – sau ce armă o fi avut. O vilă enormă în stil mediteranean, cu ferestre înalte, dreptunghiulare, şi cu pereţi de stucatură, nevopsiţi. Danny observă că fiecare fereastră era acoperită de o draperie, bine trasă.

Curînd, paznicul care intrase în casă reveni. Îi făcu semn lui Danny să ridice mîinile şi să-şi îndepărteze picioarele, îi dădu arma celui de-al doilea paznic şi începu să-l pipăie pe Danny. Nu era felul de percheziţie pe care ar fi suferit-o cineva la poarta de securitate a aeroporturilor Heathrow sau LaGuardia. Era o *căutare* lentă şi meticuloasă, aproape un masaj, care dură aproape un minut. Cînd percheziţia se termină, în cele din urmă, paznicul îşi luă AK-ul şi-i făcu semn lui Danny să-l urmeze în casă.

Interiorul vilei nu arăta deloc aşa cum îşi imaginase Danny. Acesta se aştepta să găsească o pagină dintr-unul dintre cataloagele pe care le primea Caleigh – *French Country Living* sau ceva asemănător. În loc de asta, se pomeni în ceva ce-ar fi putut să fie holul unui hotel Four Seasons. Iluminat discret. Aer condiţionat. Lambriuri de lemn. Mobilier scump, ales cu gust, fără provenienţă evidentă. Dintr-o altă cameră se auzea încet muzică clasică. Danny avea impresia că putea fi oriunde în lume. Singurul indiciu privind locaţia vilei consta într-o colecţie de gravuri

vechi, cu rame simple de aur, ce atîrnau de pereţi. Cînd se uită mai atent, Danny văzu că erau gravuri în oţel din secolul al XIX-lea, cu subiecte otomane: *souk*-ul[1] acoperit din Istanbul, nişte *dhow*-uri[2] ce navigau prin Cornul de Aur...

– *Avete desiderato vederli?*

Danny se întoarse către locul de unde venise vocea şi descoperi un bărbat în vîrstă, în costum negru, care-l privea printr-o pereche de ochelari cu ramă de aur. În ciuda vîrstei, avea capul plin de păr de culoarea oţelului şi o barbă tip Vandyke, de aceeaşi nuanţă. Deşi gîrbovit de ani şi se rezema într-un baston, era la fel de înalt ca Danny.

– Îmi pare rău, zise Danny, dar...

– Nu *capische*, zise bătrînul, zîmbind. Prietenul meu, cel care v-a condus aici, credea că sînteţi italian.

Liniştit, pentru că bătrînul vorbea englezeşte, Danny se prezentă şi întrebă dacă era bunicul lui Remy Barzan.

– Da. Sînt şeicul Mounir Barzan.

– Sper să mă ajutaţi, îi zise Danny. Trebuie neapărat să-l găsesc cît mai repede.

Bătrînul se încruntă.

– Sînteţi un prieten al lui Remy?

Danny clătină din cap.

– Nu chiar. De fapt, nu ne-am întîlnit vreodată.

– Şi totuşi... aţi bătut atîta cale...

Danny ridică din umeri.

– Eram la Roma. Nu-i atît de departe şi... trebuie să-l văd.

Bătrînul părea sceptic.

– Cred că Remy preferă să fie singur în momentul acesta.

– Înţeleg, îi explică Danny, dar avem o problemă, o problemă comună. Şi cred că putem să ne ajutăm reciproc.

Bătrînul se duse încet la fereastră şi se uită afară, în curte.

– Nu l-am văzut pe Remy de cîteva săptămîni.

– Dar ştiţi unde este, ghici Danny.

---

[1] Souk – piaţă, tîrg în Orientul Apropiat (n.tr.)

[2] Dhow – barcă sau corabie cu o singură pînză (n.tr.)

– Probabil, îi răspunse şeicul.

Danny oftă, neştiind cît de mult putea să spună. În cele din urmă zise:

– Remy are necazuri.

Mounir Barzan dădu din cap.

– Ştiu. De aceea a venit acasă. Dar cu dumneavoastră ce-i, domnule Cray?

– Şi eu am necazuri.

Bătrînul îl privi compătimitor.

– Îmi pare rău să aud acest lucru. Poate că şi dumneavoastră ar trebui să vă duceţi acasă.

Danny clătină din cap.

– Nu-i chiar atît de uşor. Trebuie neapărat să discut cu nepotul dummneavoastră.

Umerii bătrînului se ridicară şi coborîră, ca şi cum şeicul ar fi spus: „Îmi pare rău, nu pot să fac nimic".

– Nu ştiu cît de mult aţi aflat despre povestea asta... zise Danny.

– Nu ştiu nimic, domnule Cray. Remy nu mi-a destăinuit nimic.

– Ştiu că pare melodramatic, dar... există un om care vrea să-l ucidă.

Bătrînul se încruntă. Apoi, încet, chipul i se îmblînzi.

– Asemenea lucruri se întîmplă. Tinerii intră în încurcături. Remy e în siguranţă acolo unde se află.

Danny îl privi neîncrezător.

– Individul care îl caută dispune de multe resurse.

Mounir Barzan îşi arătă dinţii, zîmbind fără veselie.

– Sîntem o familie mare. Dacă Remy are nevoie de ajutor, ştie unde să-l găsească.

– Domnule Barzan, nu cred că înţelegeţi...

– Ba înţeleg. Aţi spus că aveţi o problemă comună cu Remy. Asta înseamnă că individul care îl caută pe Remy vă caută şi pe dumneavoastră. Aşa e?

Danny dădu din cap.

– Atunci cred că înțelegeți că ultimul lucru pe care și l-ar dori Remy sau de care ar avea nevoie ar fi vizita unui străin.

Bătrînul se opri, ca să lase cuvintele să fie bine pricepute, apoi se întoarse spre tînărul paznic și-i dădu un ordin.

– Yusuf o să vă ducă înapoi la hotel, zise el. Cînd o să-l văd pe Remy, o să-i menționez vizita dumneavoastră. Acum vă rog să mă scuzați, mîine plec într-o călătorie.

După ce urcă pe scări în camera sa de hotel, Danny porni ventilatorul, își aruncă pantofii din picioare și se prăbuși pe pat, obosit de căldură și descurajat de efectul vizitei sale la vilă. Intenționa să ațipească doar cîteva minute, cel mult o jumătate de oră, dar totul conspira împotriva intenției sale. Cearșafurile apretate. Curentul provocat de ventilator. Crepusculul artificial provocat de obloanele închise.

Fără să vrea, dormi ore în șir, iar cînd se trezi trăi un moment îndelungat de zăpăceală. Camera de hotel avea un aspect straniu, aproape suprarealist. Simțea că dormise toată noaptea. Dar nu era așa. Adormise în cursul după-amiezii și, de atunci, crepusculului provocat de obloane făcuse loc unui întuneric mai puternic. Danny se uită la ceas și văzu că era ora zece seara. Cu toate că nu-i era foame, știa că trebuia să mănînce. Oricum, nu putea să adoarmă din nou. Mai bine să se ducă să bea o bere...

Apoi coborî dealul către restaurant. Simți frigul. În privința stepelor, un lucru e sigur: atunci cînd cade noaptea, temperatura scade dramatic. Danny presupuse că acest lucru se întîmpla pentru că nu era nimic care să păstreze căldura soarelui. Peisajul avea nuanța blondă a lui Marilyn Monroe, iar drumul pavat cu piatră cubică era de-un cenușiu obișnuit. Majoritatea clădirilor aveau culoarea cimentului, restul fuseseră văruite în alb. Poate că orașul nu era suficient de întins ca să-și creeze propriul microclimat. Existau prea puține mașini și tractoare, lumini stradale doar ici-colo, în case erau tuburi fluorescente... Deci cînd căldura se oprea, dispărea.

Danny descoperi o cafenea în aer liber, pe care n-o observase mai înainte. Se afla într-o curte dintr-o stradă laterală. Într-un colț

se găsea un vas pentru jăratic, jarul fiind acoperit de cenuşă albă. Un televizor lucea pe perete. Muncitori posomorîţi stăteau la mesele solide de lemn, fumînd ţigări şi jucînd cărţi. Danny îi recunoscu pe doi dintre ei – unul dintre băieţii din magazinul de covoare şi chelnerul din restaurant – ca şi pe unii dintre bărbaţii pe care-i întrebase de Remy Barzan.

Dădu din cap către localnici şi se aşeză la o masă de lîngă vasul cu jar. Comandă o sticlă de Efes Pilsen, apoi se rezemă de speteaza scaunului şi se uită la cer, aşteptîndu-se să-l vadă plin de stele, aşa cum poţi să-l vezi doar în zone rurale sălbatice şi îndepărtate. Dar nu. Noaptea era plină de praf, iar stelele murdare, şterse.

Cam aşa se simţea şi el. Îşi petrecuse majoritatea zilei vîrîndu-şi capul pe uşi şi sîcîind oamenii. Vizita la vilă fusese un eşec... iar dacă Remy Barzan se afla în Uzelyurt, acest lucru reprezenta un secret mai mare decît Proiectul Manhattan[1].

Ce-i rămînea de făcut? Să ia autobuzul de dimineaţă spre Diyarbakir. De acolo, zborul pînă la Istanbul dura puţin. Dar ce obţinuse? Nu aflase nimic din Turcia – cu excepţia faptului că era urmărit. Istanbulul nu fusese cu nimic mai bun decît Uzelyurt sau Washington. O să încerce la Oslo, bineînţeles, dar nu era optimist. Iar după aceea nu îi mai rămînea nici o pistă de urmat, deci singurul lucru care-i rămînea era...

Să fugă.

Doar asta-i rămăsese. Însă cît timp putea să fugă? Mai devreme sau mai tîrziu – de fapt, mai devreme – o să rămînă fără bani, iar Zebek o să-i dea de urmă. Nici n-o să-i fie greu. Probabil că o să apeleze la Fellner Associates. Danny ştia că Fellner se pricepea să găsească oameni care nu doreau să fie găsiţi. Lucrase el însuşi la două cazuri: un contabil care furase banii clienţilor şi un soţ care-şi dusese copii în Paraguay. Deci n-o să dureze prea mult. Iar instrucţiunile lui Zebek aveau să fie scurte şi blînde: „Spuneţi-ne unde este şi o să-l luăm noi de acolo".

---

[1] *Manhattan Project* – numele folosit pentru cercetările americane în vederea fabricării bombei atomice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n.tr.)

„Sînt un om mort“, își spuse Danny.

Pînă la urmă bău trei beri, nu una singură, și părăsi cafeneaua cu cîteva minute înainte de miezul nopții. Cu toate că nu fusese conștient că luase o decizie, descoperi că luase. Să abandoneze ideea de a se duce la Oslo. Putea să-l caute pe Rolvaag prin telefon sau prin internet – deși nu credea că asta o să-i folosească la ceva. Probabil că Rolvaag era mort.

Danny plănuia să prindă autobuzul de dimineață, să zboare la Istanbul, apoi să ia primul avion spre Washington. Acolo măcar era pe teren propriu. Și cine știe? Dacă se ducea la poliție și făcea suficient tărăboi, poate că Zebek o să dea înapoi.

Simțea că începe să se binedispună. Sigur, din cauza berii, dar și din cauza perspectivei de a o revedea pe Caleigh. În timp ce trecea pe lîngă un părculeț amărît, cu niște pini sfrijiți, își dădu seama brusc cît de întuneric era. Lumina venea mai mult de la lună. Becurile stradale care funcționau erau puține și la mare distanță unul de altul. Majoritatea acestora păreau să fi fost vandalizate: mănunchiuri de fire atîrnau de vîrful stîlpilor, acolo unde fuseseră fasungurile. Se părea că acest lucru fusese făcut de municipalitate. Electricitatea era scumpă în Turcia – îți dădeai seama de acest lucru văzînd cît de răspîndite erau panourile solare, becurile fluorescente și ... întunericul.

Un tractor trecu pe lîngă el, apoi o basculantă cu țeavă de eșapament distrusă. Danny merse pe lîngă niște adolescenți care jucau ceva care semăna cu leapșa. Se opri ca să privească, dar îi era greu să-i vadă cum alergau prin întuneric strigînd, glumind, chicotind.

La poalele pantei ce ducea spre hotel, Danny se opri în fața unui magazin de metalo-casnice. Era închis, ca și celelalte, dar cu toate acestea lăsa sentimentul că-i deschis. Mărfurile erau expuse. Ibrice și scînduri de spălat, strecurători și perii de toaletă, lumînări și anvelope de bicicletă – și multe altele – stăteau legate cu un lanț și atîrnau deasupra ușii.

„E ca și cum m-aș afla într-un oraș-fantomă, își spuse Danny, numai că eu sînt fantoma.“

Un Mercedes negru cobora pe cealaltă parte a drumului, lumina slabă a unui bec stradal relectîndu-se în capota sa. În timp ce maşina trecea pe lîngă el, păru că încetineşte, iar Danny ezită, crezînd că fusese confundat cu un localnic, că geamul va fi coborît şi că şoferul îl va întreba în ce direcţie s-o ia. Era gata să dea din umeri a scuză, cînd Mercedesul acceleră brusc, iar Danny îşi dădu seama că făcuse o greşeală teribilă.

15

Auzise cuvintele acelea de un milion de ori. Oricine le auzise. Indiferent dacă fusese vorba de o înjunghiere pe şosea sau de furtul unei poşete pe o stradă din cartierul comercial, toţi erau de acord într-o anumită privinţă – *se întîmplase atît de iute!* Aşa spuneau oamenii. Şi aveau dreptate. Întotdeauna aveau dreptate.

Mercedesul trecuse de la viteza zero la foarte repede într-o clipă, anvelopele scrîşniseră cînd maşina întorsese brusc, întoarcere ce se oprise prematur, iar automobilul blocase strada în faţa lui Danny. Acesta nu avusese timp să reacţioneze. Se răsucise pe călcîie şi văzuse o altă maşină care oprise lîngă trotuar, chiar în spatele său. Portierele se deschiseră. Nişte bărbaţi săriră din maşini. Instinctiv, Danny făcu un pas în spate şi începu să se răsucească, dar un braţ se încolăci în jurul gîtului său şi-l trase, doborîndu-l. În timp ce era tîrît spre Mercedes, Danny dădu din picioare, atinse ceva moale şi provocă un ţipăt de durere. Apoi fu aruncat pe bancheta din spate şi căzu pe podeaua automobilului. Un genunchi i se înfipse în spinare, iar Danny rămase ţintuit locului.

Maşina gonea către culmea dealului, ieşind din oraş şi accelerînd prin întuneric. Furios şi speriat, Danny se strădui să se ridice, sprijinindu-se în mîini şi în genunchi, apoi se prăbuşi la loc pe covor cînd îl lovi un pumn în ureche. Văzu stele verzi, iar în spatele ochilor simţi o durere puternică.

O voce îi şopti:

– Dacă te mişti, te tai!

Danny simţi vîrful cuţitului în pielea de sub falcă. Nu putea să facă nimic.

Expiră şi se lipi de covor. Cineva îi trase braţele la spate şi-i legă mîinile cu nişte cătuşe de plastic. Apoi nu se mai întîmplă nimic. Danny zăcu pe podea, ascultîndu-şi bătăile inimii. Mirosul de plastic al covorului îi umplea nările. Danny nu avea idee unde îl duceau. Probabil într-o peşteră sau în defileul pe care-l văzuse în drum spre Uzelyurt. Într-un loc întunecos, unde puteau să-l ucidă şi să-l arunce fără nici o bătaie de cap.

O perioadă de timp, care i se păru foarte îndelungată nu auzi nimic – doar zumzetul anvelopelor şi mormăitul înfundat al motorului. Îi tot veneau în minte versurile unui cîntec vechi al lui Dylan, ca o bilă de ruletă ce nu vrea să se oprească:

Trebuie să fie o cale de ieşire,
Îi spuse hîtrul hoţului...

Versurile ar fi fost amzante, dacă Danny n-ar fi fost atît de speriat. Dar era chiar *foarte* speriat. Şi nu numai din cauză că urma să moară. Zebek avea nişte metode îngrozitoare de a ucide oamenii.

Deodată, maşina coti la dreapta, merse pe o suprafaţă netedă, apoi pe o fîşie lungă de pietriş. Danny auzea pietricelele lovind partea de dedesubt a caroseriei. Apoi şoferul frînă, maşina derapă, iar Danny fu copleşit de-un val de adrenalină. „Asta e, îşi zise el. Aşa se termină totul. Noaptea, în frig, pe marginea drumului. Curînd o să fiu gunoi..."

Simţi duhoare de usturoi şi, în ureche, răsuflarea fierbinte a celui care-l răpise:

– Nimic, îi şopti individul.

Danny rămase unde se afla, întins pe podea, cu lama rece a cuţitului apăsată pe gîtul său. Secundele se tîrau încet, de parcă ar fi fost minute.

Apoi şoferul deschise uşa. Danny simţi un val de aer rece şi auzi vorbăraie în turcă. Individul cu cuţitul îl apucă de Danny de

gulerul cămăşii şi-l ridică în poziţie şezînd. Acesta avu timp să arunce o privire. Văzu ceafa cuiva, o rază de lumină prin parbriz, nişte siluete. Încercă să spună ceva, dar cineva îi lipi o bucată de bandă adezivă peste gură, iar peste cap îi fu trasă o faţă de pernă. În cele din urmă, o frînghie strînse gluga în jurul gîtului său, iar Danny fu tras afară din maşină.

Faţa de pernă mirosea a săpun.

Un braţ îl prinse de umeri şi-l trase spre sine:

– Ascultă-mă, *amice.*

Danny înţepeni, recunoscînd vocea. Individul din magazinul de covoare! Era sigur de asta.

– Fii calm, zise individul, cu voce blîndă. Nu te zbate. Dacă te zbaţi, o să-ţi fac o injecţie. Şi nu vreau asta. Din cauza ketaminei o să-ţi fie rău, o să vomiţi, poţi să te sufoci. Aşa că stai liniştit. Ai înţeles?

Danny dădu din cap. Mormăi ceva. Rămase locului.

– O să te urcăm într-un camion. S-ar putea să fie cam neplăcut, ştii?

Danny simţi că i se pune un nod în stomac.

Cînd era copil, fraţii săi mai mari obişnuiau să-l chinuie, cu inconştienţa copilăriei. O dată îl puseseră într-o cutie de carton, o închiseseră şi-i dăduseră drumul pe panta unui deal. (Se alesese cu o mulţime de vînătăi.) Altă dată, în timp ce familia vizita fortul din timpul Războiului Civil din Maine, fraţii lui îl atîrnaseră peste balustradă, în timp ce sub el oceanul se izbea de stînci. Kev îl ţinea de un picior, Sean de celălalt, şi-l lăsaseră în jos, prefăcîndu-se că-l scapă din mîini.

– Oho, de data asta aproape că l-am pierdut!

Trebuie spus, în apărarea lor, că nu lăsau pe nimeni altcineva să se ia de el. Dimpotrivă. Dar persecuţiile lor îl învăţaseră pe Danny o lecţie: nu-ţi foloseşte la nimic să cedezi. Dacă cedezi, nu faci altceva decît să uşurezi cuiva posibilitatea de a te chinui. De aceea îl lovise pe Kevin cu un fişic de monede într-o noapte, venise pe la spate şi-l izbise îngrozitor de tare, îl lovise chiar dacă ştiuse că o să fie bătut măr. Trebuie să le faci viaţă

grea celor care vor să te bată. Trebuie să-i faci să se gîndească bine înainte de a-ţi face ceva.

Se gîndea la fraţii săi în timp ce Amice, amice îi povestea cît de important e să rămînă calm. Dar, după cum vedea lucrurile Danny, nu era deloc important. Avea să moară oricum. Fie că se sufoca în propria vomă, fie că era bătut pînă murea, tot aia era. Aşa că nu avea nimic de pierdut şi se îndreptă spre locul din care venea vocea lui Amice, amice, făcu un pas în faţă şi dădu cu capul în ceea ce credea că-i rădăcina nasului celuilalt.

Auzi un trosnet satisfăcător, un geamăt de durere, apoi o bombă roşie se declanşă în creierul său. Văzu un fulger, simţi cum îi explodează capul, se pomeni în beznă...

Cînd îşi reveni, după un minut, după o oră sau după o zi, nu-şi putu imagina unde era – nici măcar unde ar fi putut să fie. Într-un loc fierbinte. Era leoarcă de sudoare. Şi auzea un zgomot ce părea că vine din interiorul capului său. Avea mîinile legate la spate. Nu vedea nimic. Faţa de pernă era la locul ei, la fel şi banda adezivă. Îşi dădea seama că se găsea într-un spaţiu închis. O cutie sau...

Apoi îi veni o idee şi un gheizer de teroare îi străbătu trupul. Corpul i se arcui, se zbătu ca un peşte pe puntea unei nave, agitîndu-se cuprins de o groază elementară. „Sînt îngropat de viu."

Dar nu era. Nu putea fi. Din cauza zgomotului. Nu venea din capul său. Venea de la un motor. Venea de pe şosea. Indiferent unde se afla, era în mişcare. Era într-o maşină sau într-un camion. Într-un portbagaj sau sub şasiu.

Treptat, Danny se linişti. Iar după aceea începură să-i funcţioneze şi celelalte simţuri. Simţi miros de metal încins, de ulei, de gaze de eşapament. Din cînd în cînd, o pietricică lovea metalul de sub el. Destul de des, cînd şoferul frîna sau cotea, trupul lui Danny se rostogolea sau aluneca, aruncat într-o parte sau alta de forţa newtoniană, căreia nu i se putea împotrivi, dar nici n-o putea anticipa. De două ori, camionul – trebuia să fie un camion – trecu peste o denivelare şi-i făcu trupul să se izbească de

marginea lăzii în care se găsea. În felul acesta, Danny reuşi să-şi dea seama de dimensiunile obiectului în care se afla. Acesta era cam de mărimea unui sicriu.

Dar nu era sicriu, îşi zise Danny. În primul rînd, era făcut din metal. În al doilea rînd, părea atîrnat sub şasiul camionului. Indiferent ce era, te sufocai acolo, iar Danny trebui să facă un efort de voinţă ca să-şi stăpînească panica. „Nu pot să respir. N-am suficient aer."

Începu să mestece banda adezivă care-i fusese lipită peste gură, sperînd să muşte din ea ca să ajungă la aer, dar îi fu imposibil. Gustul din gura sa era de chimicale, de cauciuc. Care-i făcea greaţă şi care-i pătrundea pe nas. Danny simţea că începea să-şi piardă cunoştinţa. Păru să se facă şi mai întuneric, apoi...

Camionul se opri. Sau poate se oprise mai înainte. Nu-şi dădea seama. Nu era sigur dacă autocamionul încetinise sau se oprise brusc. În orice caz, simţise tăcerea ca un fel de cădere liberă, ca şi cum solul s-ar fi prăbuşit de sub el. Mugetul motorului fusese singurul său punct de referinţă. Iar acum era singur şi *nemişcat*.

Inima începu să-i bată mai iute.

Apoi auzi uşile camionului deschizîndu-se. Voci. Motorul zumzăind în timp ce se răcea. La început, crezu că sosiseră la destinaţie, că-l vor scoate de acolo în orice moment, apoi înţelese (deşi nu era încă sigur) că maşina ajunsese la un punct de control. Încercă să ţipe, dar ţipătul rămase doar în mintea sa. Se rostogoli spre marginea lăzii, dar nu avea suficient spaţiu ca să facă zgomot. Motorul reveni la viaţă la fel de brusc cum se oprise. Ambreiajul fu cuplat şi camionul se puse din nou în mişcare.

Danny simţea că i se face rău. Din cauza zguduiturilor provocate de motor, trupul îi tremura fără să-l poată controla. Îl durea capul, îşi simţea stomacul încărcat. Panica năvăli peste el în valuri. Se întrebă dacă avea destul aer, apoi dacă o să vomite şi o să se sufoce – aşa cum îl avertizase amicul de la magazinul de covoare. „Ar fi fost bine să-l fi ascultat." Transpiraţia i se scurgea

de pe tîmple şi-i intra în ochi. Se simţea complet deshidratat. Probabil că era ud leoarcă.

Îi trecu prin minte că s-ar putea să moară înainte de a fi ucis de către cei care-l capturaseră.

„Mai devreme sau mai tîrziu o să mă scoată de aici – ca să mă omoare. Atunci trebuie să acţionez, decise el. Cînd o să mă scoată din camion, o să acţionez."

Se gîndi la asta un timp, apoi se întrebă: „Şi cum o să acţionez? Am mîinile prinse în cătuşe şi sînt legat la ochi. Tot ce pot să fac e să mă arunc şi să cad – ceea ce nu prea poate fi considerată o acţiune. Deci se poate ca acţiunea mea să constea în faptul că nu o să acţionez în nici un fel..."

Se întrebă unde se duceau şi de ce nu-l omorîseră deja. Probabil că-i pregăteau ceva *special*. „Nu te mai întreba, îşi spuse el. Nici măcar nu te mai gîndi la asta. Gîndeşte-te la... Washington. La prietenii şi la colegii tăi."

Îşi imagină o scenă de la galeria de artă, unde Ian era cufundat într-o conversaţie cu Doamna cu Cercei. Cum se numea doamna aceea? Purta întotdeauna cercei imenşi. Îl enerva faptul că nu-şi amintea numele ei. Şi-o imagina pe Doamna cu Cercei întrebînd: „Ce s-a întîmplat cu Danny Cray? Ce băiat drăguţ!"

Iar Ian răspundea, cu o figură îndurerată: „N-aţi auzit? A fost găsit jupuit de viu. Doamne! În Turcia sau ceva de genul ăsta. Prietena lui a fost distrusă, vă imaginaţi! Acum s-a mutat în altă localitate."

Danny chicoti. Oftă. Îşi pierdu şirul gîndurilor. În bezna zgomotoasă a lăzii, Danny îşi pierdea din cînd în cînd cunoştinţa, de parcă în creierul lui s-ar fi întrerupt nişte legături. Timpul trecu greu, pînă cînd un torent de pietriş izbi partea de dedesubt a caroseriei camionului, provocînd un tărăboi răsunător. Danny simţi că şoferul frînă, iar maşina se opri.

„Asta e!"

Danny auzi un lanţ tras prin belciugele unei încuietori, apoi înţepeni cînd nişte mîini îl apucară de sub braţ şi-l traseră în aerul rece al nopţii. Rămase pe loc, clătinîndu-se orbeşte. Sosise

timpul să acţioneze, dar abia reuşea să se ţină pe picioare. Pierduse bătălia, picioarele i se înmuiară, iar Danny se prăbuşi în genunchi, ca un preot care se ruga.

Îşi spuse: „N-o să aud împuşcătura. Nici măcar n-o s-o simt". Îşi imagină rana de ieşire, glonţul care ţîşnea din ochiul său... Apoi cineva îl apucă de braţ şi-l trase în picioare. Danny merse încotro era condus, împleticindu-se pe terenul neregulat. Balamalele unei uşi scîrţîiră, iar Danny fu condus către un scaun cu spătar. Cineva îi tăie legătura de plastic de la mîini, apoi folosi o rolă de bandă adezivă ca să-i prindă braţele de marginile scaunului. O a doua persoană îi legă încheieturile picioarelor de picioarele scaunului, folosind tot bandă adezivă.

Apoi gluga îi fu trasă de pe cap, banda îi fu dezlipită de pe gură. Aerul bogat în oxigen îl făcu pe Danny să se simtă euforic. Dar senzaţia aceea nu dură mult. Cu toate că gluga fusese greu de suportat, avusese un scop ce putea fi considerat pozitiv. Cît timp răpitorii săi avuseseră grijă să nu fie zăriţi, exista o oarecare speranţă că-i vor da drumul.

Acum acea speranţă nu mai exista.

Fără nici un chef, Danny îşi ridică încet capul. În încăpere erau doi bărbaţi. După cum se aştepta, unui era vechiul său prieten din magazinul de covoare – tipul care spunea „amice, amice". Avea o vînătaie pe obraz. Individul şi-o atinse, cu o figură inexpresivă, atunci cînd Danny se uită la el.

Celălalt bărbat avea vreo treizeci de ani şi era cel mai înalt din cei doi. Bine ras şi arătos, individul purta o bonetă croşetată, un tricou decolorat, aproape roz, cu emblema echipei de baschet Chicago Bulls, pantaloni kaki şi pantofi de sport. Cînd tipul se întoarse cu spatele, Danny fu surprins să vadă că numele de pe tricou era Kukoc, nu Jordan[1].

[1] Toni Kukoc, baschetbalist croat, în perioada 1992 – 2000 a jucat la Chicago Bulls; Michael Jordan, de asemenea jucător la Chicago Bulls, e considerat cel mai mare baschetbalist. (n.tr.)

Încăperea era mică, cu podea de ciment şi cu pereţi din blocuri de zgură. Se mai vedeau un prici gol, două scaune desperecheate şi o scoarţă uzată, pe peretele din capătul camerei. Deasupra lor, pîlpîia un tub fluorescent. Cu excepţia unui banc cu scule aflat într-un colţ şi al fîşiilor de hîrtie pentru muşte, totul era presărat cu insecte.

– O călătorie grea, nu-i aşa?

Fusese individul cu tricou Chicago Bulls. Tipul avea pe buze un zîmbet ce nu părea prietenos.

Danny nu răspunse, iar „Kukoc“ deveni vorbăreţ.

– De obicei nu transportăm oamenii aşa. Maşina asta e pentru... *bunuri*, înţelegi? Pentru oameni avem un camion special – cu toaletă şi tot ce-i nevoie. Numai că acum e la Bucureşti. Am folosit şi noi ce-am avut la îndemînă, cred că ţi-ai dat seama, concluzionă el, dînd din umeri.

Fusese o întrebare retorică, iar Danny o ignoră. Se străduia să afle dacă legăturile care-l fixau de scaun aveau vreun punct slab. Nu aveau.

Kukoc se aplecă spre el.

– Hei, curajosule, trezeşte-te!

Avea nişte ochi căprui, impenetrabili.

– Eu întreb, tu răspunzi. Aşa o să ne înţelegem.

Danny nu răspunse, iar Kukoc clătină din cap, fără să-i vină să creadă.

– Îţi baţi joc de mine?

Danny oftă. Indiferent ce-ar fi spus, tot ar fi fost bătut. Aş că reacţionă – nu din cauza individului, ci a acelei părţi din el care rămăsese pentru totdeauna în clasele primare. Atunci cînd cineva te pocneşte în faţă, ripostezi. Aşa mergeau lucrurile. Aşa faci dacă nu vrei să fugi şi să te ascunzi veşnic. Ca urmare, răspunse:

– Nu cred. De ce nu-mi sugi sula...

Voia să spună în continuare „ca să vedem dacă-mi bat joc de tine“, dar nu mai apucă. Îl auzi pe Amice-Amice scoţînd un mîrîit neîncrezător, apoi Kukoc se răsuci şi-i trînti un pumn care făcu dinţii din faţă ai lui Danny să se înfigă în buze.

Apoi se trezi zăcînd pe podea, legat încă de scaun, simţind în gură gustul sărat al sîngelui. Kukoc şi Amice-Amice îl ridicară cu scaun cu tot.

După care luară scaunul de pe duşumea şi-l împinseră înainte, făcîndu-l pe Danny să cadă cu faţa în jos. Fusese o prăbuşire „doar“ de la înălţimea de un metru, dar Danny izbi podeaua ca o clătită şi unul dintre dinţi i se desprinse din gingie. Durerea fu de nedecris, iar zgmotul te băga în boală.

Avusese parte de o mostră de umor turcesc.

Indivizii îl lăsară acolo unde se afla, ameţit şi plin de sînge, şi se duseră să fumeze o ţigară. Se rezemară de bancul cu scule şi discutară liniştiţi în turceşte, iar Danny se uita la picioarele lor. Încălţate în Asics şi Teva[1], iar Kukoc avea nişte muşchi puternici.

Podeaua, plină de praf, duhnea a urină – ceea ce, după părerea lui Danny, nu era semn bun. Se vedea că nu fusese prima persoană interogată în încăperea aceea.

Trecu un minut, apoi scaunul fu ridicat. Amice-Amice se aplecă spre Danny şi-şi clătină capul într-un mod aproape admirativ.

– A fost amuzant, zise el. Am rîs. Dar acum să fii serios, bine? Te iert pentru asta, adăugă el, arătîndu-şi vînătaia de pe obraz. Nu te învinovăţesc. Ai fost încolţit ca un animal. Omule, gata! Fii deştept. Dacă o să-l enervezi pe prietenul meu, n-o să-ţi pierzi doar un dinte.

Danny nu se putu stăpîni. Nu suferea autorităţile şi oamenii care-i spuneau ce să facă. Cei care au fraţi mai mari înţeleg despre ce-i vorba. Dacă cedezi uşor, îţi vin de hac. Aşa că oftă, se îndreptă şi zise:

– Să te ia dracu'! Din cauza dintelui lipsă, se auzi: „Şă e a racu'."

Indivizii ridicară iarăşi scaunul – de data asta mai sus – şi-l trîntiră. Şi de data asta, Danny se izbi cu faţa de podea. Îl ridicară din nou. Problema sa cu autoritatea începuse să se rezolve.

---

[1] Asics – firmă japoneză de încălţăminte de sport; Teva Sport Sandals – firmă americană de încălţăminte de sport (n.tr.)

– Amiice, amiice, nu mai face asta! Ştii zicala: „Dacă faci o dată, eşti filozof, dacă faci de două ori eşti pervers". Omule, nici măcar n-am ajuns la întrebări! Doar am făcut conversaţie!

Danny îşi muşcă buzele, ca să se oprească din tremurat. Vederea i se împăienjenise din cauza lacrimilor şi ştia că nu le mai poate reţine mult timp. Era sculptor, nu membru al unei trupe de comando. Şi la ce-i foloseau toate astea? Zebek avea să-l omoare, indiferent dacă vorbea sau nu.

– Deci, întrebă Kukoc, cu un ton oficial, cum a fost călătoria? Ţi-a plăcut?

Danny clătină din cap şi răspunse:

– Nu.

– Aşa-i mai bine, zise Kukoc, apoi tăcu un moment, iar Danny avu impresia că-i aude rotiţele învîrtindu-i-se în cap. Ce făceai în Uzelyurt?

Lui Danny nu-i venea să creadă. „Ce credeau ei că făcea în Uzelyurt?" Nu fusese nimic secret. Mersese din uşă în uşă, întrebînd de Remy Barzan. Îşi dădu seama (din cauza sîngelui, a durerii şi a vînătăilor) că un răspuns sarcastic nu i-ar fi folosit la nimic. Ca urmare, răspunse:

– Îl căutam pe Remy Barzan.

În timp ce vorbea, observă că falca lui scotea un fel de clinchet. Asta nu era semn bun...

– Bravo, îi zise Kukoc. Ţi-am pus întrebări simple, mi-ai dat răspunsuri simple. De ce îl căutai?

Danny clătină din cap.

– E o poveste lungă.

Amice-Amice legănă un deget în aer, de parcă ar fi fost o pendulă.

– Avem timp, zise Kukoc.

Danny observă că accentul acestuia era aproape perfect, deşi individul nu stăpînea perfect sunetul „v". *Avem* suna *afem*. Danny îşi stăpîni dorinţa nebunească de a-l corecta şi începu să povestească:

– Acum trei săptămîni, un bărbat numit Belzer a luat legătura cu mine. Jude Belzer. Aşa spunea că se numeşte.

– Şi apoi? întrebă Kukoc.

– Ne-am întîlnit.

– Unde?

– La aeroport.

– În Istanbul?

Danny clătină din cap.

– În Washington.

– Ce voia?

– Să mă angajeze.

– Ca să-l găseşti pe Remy? sugeră Kukoc.

– Nu. A spus că exista cineva care-l denigra în presă.

Kukoc şi Amice-Amice schimbară cîteva cuvinte în limba turcă.

– Adică spunea minciuni? întrebă Kukoc.

– Da. Şi le publica în ziare.

Kukoc îşi lăsă capul într-o parte, apoi în cealaltă, părînd sceptic.

– Şi te-a căutat pe tine pentru că eşti un mare detectiv?

– Nu.

– Eşti CIA? Eşti MacGyver?

Danny nu ştia ce însemna asta. În cele din urmă zise:

– Nu.

– Ăsta-i răspunsul tău definitiv? întrebă Kukoc.

Danny înţelese gluma, dar nu văzu nici un pic de umor în ea.

– Cine-i MacGyver? întrebă el.

Amice-Amice începu să rîdă.

– Avem multe reluări, îi explică el.

– Oh, vorbeşti de televiziune! pricepu Danny.

Kukoc dădu din cap.

– Eu sînt artist, zise Danny. Uneori lucrez ca detectiv. Pentru firme de avocatură. Cu jumătate de normă. În cele mai multe cazuri mă duc la tribunal, mă uit prin dosare. Dar ştiţi toate astea, aşa că...

Turcul clătină din cap.

– Nu ştiu nimic.

– Zebek ştie. Ştie toate astea.

Kukoc şi Amice-Amice deveniră brusc atenţi.

– Zebek?

– Da, răspunse Danny, uluit de schimbarea comportării celor care-l interogau.

– *Zerevan* Zebek?

– Exact.

– Ce ştii despre Zerevan Zebek? întrebă Kukoc.

– Am lucrat pentru el. De aceea sînt aici.

Kukoc se înroşi la faţă şi înjură în şoaptă. Apoi îl cuprinse furia şi-l izbi pe Danny cu palmele peste urechi. Puternic. Nu duruse prea mult, dar lovitura îl luase prin surprindere. Din nou, ochii lui Danny se împăienjeniră din cauza lacrimilor.

– Îţi baţi joc de mine? răcni Kukoc.

– Nu.

– Ai spus că lucrezi pentru... evreul ăla, Belzer!

– Nu, nu-i evreu, răspunse Danny. Adică de unde să ştiu...

– Ai spus că-i jidov, insistă Kukoc, ridicînd glasul.

– Nu, am spus că-l cheamă Jude. E altceva...

– Te întreb încă o dată: îţi baţi joc de mine?

– Nu.

– Bine, zise Kukoc, trăgînd aer în piept, de parcă ar fi vrut să arate că făcea tot ce se putea ca să-şi stăpînească furia. Jidovul ăla te-a angajat?

– Da, dar...

– Sau era Zebek?

– Exact! Era Zebek, dar...

Bang!

Nu văzu ce-l lovise. Brusc, falca i se lipi de limbă, ceva îi pîlpîi în spatele ochilor şi Danny leşină. Nu-şi dădu seama pentru cît timp. Cîteva secunde. Un minut. O jumătate de oră. N-avea de unde să ştie.

Cînd își reveni, zăcea cu fața în jos, cu capul rezemat de marginea priciului, privind o muscă învîrtindu-se ca un derviș pe podea. „Spirala morții“, își zise el. Auzi în apropiere un fîșîit, urmat de sunetul inconfundabil al unui chibrit frecat de cutie. Apoi nimic. Kukoc înjură. Danny întoarse capul ca să vadă ce făceau cei doi, iar ceea ce zări îl făcu să se albească la față.

Kukoc și Amice-Amice stăteau la bancul de scule, încercînd să aprindă o lampă de sudură. Danny se auzi zicînd cu voce identică celei a lui Rodney King[1] după revolta din Los Angeles.

– Hei! Nu putem să discutăm?

Cei doi aprinseră un al doilea chibrit, apoi pe al treilea. Kukoc deveni tot mai furios. Lampa nu mai avea benzină. „Mulțumesc, Doamne!“ Kukoc înjură, trînti canistra de banc și-i spuse ceva celuilalt individ. Acesta veni lîngă Danny, clătină neîncrezător din cap și zise:

– Asta-i ziua ta norocoasă. Benzina e ceva teribil.

După aceea îi scoase lui Danny pantofii și șosetele și-i legă încheieturile cu bandă adezivă. Danny simți aerul rece, plăcut, pe degetele de la picioare.

– Ce faceți? întrebă Danny.

Kukoc veni lîngă pat, ținînd în mînă o bucată de țeavă ruginită.

– Gata cu prostiile, omule! Ți-am zis: eu pun o întrebare, tu îmi răspunzi.

– Dar...

Kukoc se ghemui lîngă Danny și adoptă un ton prietenesc și confidențial.

– Ascultă, prietene, o să fiu cinstit cu tine. După asta, nu mai îmi rămîne nimic.

„Asta? Care «asta»?“

– După asta, urmează baia de acetonă și te aruncăm pe drum cu un bilet în gură. Așa că ajută-mă...

– O să te ajut! Vreau să te ajut!

[1] Rodney King – infractor afroamerican, care a fost bătut de patru polițiști albi; scena a fost filmată de un spectator și difuzată la televiziune; achitarea celor patru polițiști a dus la incidente grave în Los Angeles. (n.tr.)

„Baie de acetonă? Ce-i acetona?“

Kukoc se ridică în picioare, iar Amice-Amice trase puternic de încheieturile lui Danny. Urmă un moment îndelungat de tăcere. Danny îl auzi pe Kukoc trăgînd aer adînc în piept. „Un solvent, îşi spuse Danny. Pentru înlăturarea locului pentru unghii. Dizolvă lucruri.“ Apoi ţeava îl izbi peste tălpile picioarelor, zdrobindu-i nervii. Danny deschise gura, într-un gîfîit care nu deveni încă ţipăt. Apoi Kadoc îl lovi iar şi iar, transformînd nervii picioarelor în pastă.

– Falakka, îi explică Amice-Amice, de parcă ar fi fost un ghid turistic. Aşa i se spune.

– Cine-i evreul? răcni Kukoc.

Era ceva nebunesc. Şi după ce se vor opri, indivizii aveau de gînd să-l dizolve...

Durerea are propriul său peisaj bizar, plin de prăpăstii în care victima se ascunde, crezînd pentru o clipă că scăpase, că tortura încetase, că se terminase, că trupul nu mai rezista. Dar trupul rezista încă, iar durerea continua.

După cum se dovedi, Amice-Amice nu era implicat, dar acest lucru nu conta. Danny îi văzu expresia feţei şi-şi dădu imediat seama că violenţa îl îngrozea. Avea buzele strîmbate într-un soi de rînjet şi părea gata să vomite. Asta îl sperie şi mai tare pe Danny, pentru că el era cel bătut.

Dură un timp, dar scoaseră de la el toată povestea. Totul, începînd cu Admirals Club pînă la urmărirea prin cisternă, de la sinuciderea lui Terio pînă la aruncarea pe fereastră a părintelui Inzaghi. Informaţiile se scurseră din el printre ţipete şi gemete, legătura dintre ele fiind asigurată de comentariile fără legătură cu interogatoriul, care-şi găseau loc în întrebările lui Kukoc. Danny nu ştia cît de mult din cele spuse de el erau lucruri inteligibile – probabil mai puţin de jumătate. Dar, după ce repetă povestea de vreo şase ori, Kukoc înţelese în cele din urmă. „Jude Belzer“ era un pseudonim folosit de Zebek cînd avusese de-a face cu Danny, iar Danny fugise de Zebek cu cîteva zile în

urmă, ca să-l avertizeze pe Remy Barzan, sperînd să-şi salveze amîndoi viaţa.

Danny îşi pierdu cunoştinţa şi cînd îşi reveni îi auzi pe Kukoc şi pe Amice-Amice certîndu-se în limba turcă – sau poate în kurdă, Danny nu avea de unde să ştie ce limbă era.

– Ohhhh! exclamă Kukoc ca răspuns la ceva spus de celălalt, avînd în glas înţelegere şi regret. Rahat! Crezi că-i aşa?

Danny auzi ţeava lovind podeaua de ciment. Apoi călăii săi plecară, lăsîndu-l singur în încăpere, zăcînd pe pat, legat şi suferind.

Îi trecu prin minte un gînd amuzant. Pobabil că era ceva legat de reflexe, pentru că simţea durerea peste tot, nu numai în picioare. Durerea se mişca prin tot trupul, ca o melodie de vodevil, ţopăindu-i pe şira spinării, mutilîndu-i fiecare nerv pe care-l atingea. Danny îşi simţea picioarele umflate, ca nişte tomate răscoapte, cu pielea plesnită, cu fluidele scurgîndu-i-se. Îşi simţea gura de parcă mestecase lame de ras, inima îi bătea aiurea, gonind de la o clipă la alta.

Se uită în sus şi zări un dreptunghi de lumină în spatele scoarţei de pe perete. Pentru o clipă, crezu că are halucinaţii, apoi îşi dădu seama că scoarţa fusese întinsă peste o fereastră. Deci se făcuse dimineaţă. Iar el fusese bătut prosteşte.

Apoi durerea făcu loc amorţelii, care deschise un spaţiu emoţional de care avea nevoie ca să fie îngrozit cu adevărat. După ce terminaseră cu obţinerea de informaţii, răpitorii săi aveau să treacă la baia de acetonă pe care i-o promiseseră. Vor găsi o cadă, o să amestece chimicalele...

Era evident că fusese vorba de o extragere de informaţii, nu de un interogatoriu. Evident, Zebek voia să afle cît de mult ştia Danny – după care Danny reprezenta un caz închis.

Mobilizat de această perspectivă, se zbătu şi reuşi în cele din urmă să-şi elibereze mîinile. Se aşeză pe pat şi-şi desfăcu legăturile de la glezne. Trebuia să plece de acolo. Trase aer în piept, îşi puse picioarele pe podea şi...

„Isuse!“ Picioarele lui aveau mărimea unor perne şi consistenţa unui jeleu. Cea mai uşoară atingere era chinuitoare. Cu un geamăt, îşi ridică picioarele de pe podea şi se prăbuşi pe pat, zicîndu-şi: „Asta e. Sînt un om mort. N-am cum să scap“.

Probabil că adormise – sau îşi pierduse cunoştinţa – pentru că următorul lucru de care-şi dădu seama era că Amice-Amice stătea ghemuit lîngă el, ţinînd o găleată mică din plastic. Danny se uită la găleată, întrebîndu-se ce conţinea. Acid? Acetonă? Trupul i se încordă, apoi i se relaxă, cînd Danny văzu că individul cufundase un burete în găleată şi-l storsese. Tipul nu purta mănuşi, nici ochelari de protecţie.

– Amice, amice, croncăni individul, trebuia să fii mai atent.

Apoi şterse cu grijă sîngele de pe faţa lui Danny, după care îi spălă picioarele, trecînd o cîrpă peste fiecare deget. Era plăcut şi dureros, în acelaşi timp, iar Danny se întrebă dacă nu avea de-a face cu un ritual de dinaintea înmormîntării, practicat de kurzi.

În cele din urmă, individul îi puse lui Danny şosetele în picioare şi încercă să-l încalţe cu pantofii. Nici vorbă de aşa ceva. Tipul dispăru şi se întoarse cu o pereche de sandale de cauciuc. Îi vîrî picioarele în ele, apoi i le legă, aşa cum face un părinte cu un copil mic. După acea îl ajută pe Danny să se ridice şi, cu un zîmbet încurajator, îl conduse spre uşă. Un mers lent, pentru că Danny se mişca precum o chinezoaică avînd picioarele legate.

Uşa se deschise în lumina arzătoare a soarelui. După ce ochii i se obişnuiră, Danny văzu că fusese închis într-o şură de piatră, de lîngă un ţarc pentru animalele fermei. Amice-Amice îl conduse de-a lungul clădirii şi făcu semn către scaunul din dreapta al unui John Deere Gator[1] verde. În ciuda durerii pe care o simţi, Danny chicoti surprins. Gatorul era identic cu camioneta pe care o foloseau părinţii lui Caleigh la ranch-ul lor din Dakota de Sud. Văzînd expresia lui Danny, Amice-Amice rînji. Iar lui Danny îi trecu prin minte că, la urma urmei, s-ar putea să nu fie ucis.

[1] Marcă de camionete, care au caracteristici de maşină de teren (n.tr.)

Gatorul parcurgea un drum de pietriş, mărginit de şiruri de sălcii cu vîrful retezat. O briză uşoară agita frunzele lor argintii, răsucindu-le şi făcîndu-le să lucească în lumina soarelui. Cu toată frumuseţea sa, drumul avea denivelări care-i provocau lui Danny dureri înfiorătoare. Îşi ţinea picioarele într-o parte, cu gleznele încrucişate. Amice-Amice îi aruncă o privire plină de înţelegere, dar nu reduse viteza.

Drumeagul urcă un deal şi ajunse la o intrare dintr-un zid lung de piatră, care avea deasupra obişnuitele cioburi de sticlă. Un paznic se aplecă prin fereastra unei gherete mici, schimbă saluturi cu Amice-Amice, apoi dispăru. După un moment, poarta comandată electronic se deschise şi Gatorul înaintă încet, trecînd prin arcadă şi intrînd într-o curte plină de pomi şi de plante. Printre copaci se afla o vilă construită din piatră de culoarea mierii.

Danny văzu dintr-o privire că avea în faţă o construcţie cu două etaje, cu locuinţa principală aşezată deasupra unei arcade alcătuite din ceea ce păreau încăperi de serviciu – bucătărie, spălătorie, camere pentru servitori, etc. Cu ajutorul lui Amice-Amice, Danny coborî din Gator şi urcă nişte trepte care-l duseră la al doilea etaj. Acolo, însoţitorul său atinse o tastatură de pe perete, iar o pereche de uşi vechi de lemn se deschiseră, balamalele lor nescoţînd nici un sunet. În timp ce ochii i se adaptau la schimbarea luminii, Danny auzi la început muzică de pian, apoi un mîrîit încet care-l făcu să înlemnească. În timp ce stătea locului, auzi un al doilea mîrîit – un sunet cumva mai subţire, la vreo zece centimetri de testiculele sale. Îşi coborî privirea şi văzu un Ridgeback rhodesian[1] care se uita la el, împreună cu un geamăn al său care-şi arăta colţii.

Amice-Amice chicoti, apoi rosti numele cîinilor:

– Castor... Polux...

De îndată, mîrîitul încetă. Unul din cîini plecă. Celălalt se întinse pe jos şi începu să se lingă.

---

[1] Rasă de cîini din Africa, folosiţi la vînătoare de lei (n.tr.)

Însoţit de fostul său călău, Danny păşi înăuntrul casei şi se trezi în cea mai spectaculoasă încăpere în care fusese vreodată. O cameră imensă, cu tavan boltit, înaltă de cel puţin patru metri. Tavanul şi doi dintre pereţi erau sculptaţi din blocuri masive de piatră de culoarea mierii. Al treilea şi al patrulea perete erau din sticlă. Prin unul se vedea grădina, prin celălalt – o curte interioară luxuriantă, din centrul casei. Pe podeaua de marmură luceau ca nişte bijuterii covoare persane. Variaţiunile Goldberg[1] dansau prin aer. De unul dintre pereţi era lipită o bancă de piatră, a cărei suprafaţă tare fusese căptuşită cu perne acoperită cu covoare. Deasupra băncii se aflau picturi şi desene ale unor expresionişti germani. Dintr-o privire, Danny recunoscu opere de Otto Dix, Emile Nolde şi Oskar Kokoschka.

Lîngă al treilea perete se găsea un şir lung de mese din lemn de nuc lustruit manual, pe care se aflau un calculator, un sistem stereo Bose şi un cvartet de monitoare plate, fixate de perete. Un bărbat, care stătea pe un scaun ergonomic Aeron în faţa monitoarelor, bătea de zor la ceea ce reprezenta ideea Microsoftului despre o tastatură ergonomică. Bărbatul avea, într-un toc prins în spate, un pistol calibrul .45, care arăta foarte neergonomic. Amice-Amice îl atinse pe Danny pe umăr şi-i făcu semn să aştepte. Apoi se apropie de bărbatul care lucra la calculator.

Danny se uită la grupul de monitoare cu circuit închis, care arătau diferite uşi şi porţi, drumul care ducea către vilă, precum şi interiorul şurei în care fusese bătut. Se înfioră, apoi îşi îndreptă atenţia spre picturi, în principal către una cu totul deosebită de celelalte. O lucrare impresionistă, una cu frunze de palmier albastre-verzi, cum făcuse Matisse în timpul călătoriilor sale în Maroc. Plasată perfect, pictura oglindea culorile vibrante ce se vedeau prin fereastra ce dădea spre curtea interioară. Danny fu atît de şocat găsind un Matisse într-un loc atît

[1] Exerciţii de pian de J.S. Bach (n.tr.)

de neaşteptat, încît nu observase că bărbatul de la calculator venise lîngă el.

Şi, fiind prea obosit ca să tresară, se mulţumi să reacţioneze încet şi cu întîrziere.

Bărbatul era cu cîţiva ani mai în vîrstă decît el şi avea cam aceeaşi înălţime. Părul lui, negru ca tăciunele, trebuia tuns. Avea pe obraz o urmă de barbă. Cînd îi întinse mîna lui Danny, la încheietură îi clipi un Rolex.

– Remy Barzan, zise el, apoi făcu un gest spre divanul acoperit cu covoare. Pot să vă ofer ceva?

Danny nu răspunse imediat, ci se aşeză doar pe locul ce-i fusese oferit. Încerca să înţeleagă cum putea cineva care avea un Matisse şi asculta Variaţiunile Goldberg să stea în faţa unui monitor uitîndu-se cum e torturat un om. Dură un minut pînă cînd Danny îşi făcu ordine în gînduri. Apoi zise:

– Da. O injecţie cu novocaină mi-ar fi de folos. Şi şampanie.

Gazda păru surprinsă.

– Şampanie?

– Sărbătoresc, îi explică Danny.

– Da? Ce anume?

– Un timp am crezut că o să ajung în cada cu acetonă.

Barzan păru stînjenit şi plin de regrete. Oftă şi zise:

– Ei bine, noaptea abia a început.

16

Nu aveau novocaină, dar Barzan aduse ceva aproape la fel de bun: ulei de cuişoare. Danny turnă extractul pe o bucată de vată şi o apăsă cu grijă pe marginea dintelui rupt. Gingia începu să-l înţepe, dar, spre surpriza lui Danny, durerea dispăru aproape instantaneu.

– Îmi pare rău pentru cele întîmplate, îi zise Barzan.

– Nu-i nimic, mormăi Danny, deşi nu credea astfel.

Scuzele lui Barzan nu-l puteau face să uite ce păţise. Dar învaţase lecţia că nu-i bine să pui la îndoială autoritatea cuiva cînd eşti într-o poziţie de inferioritate. Individul îi era gazdă. El abia putea să meargă. Era mai bine să aştepte şi să vadă ce se întîmpla.

– Nu ştiam ce păţise Chris, zise Barzan. Deşi am bănuit că păţise ceva.

– Era prietenul dumneavoastră?

– Da, zise Barzan, trecîndu-şi mîna prin păr. Ce-ar fi să vă odihniţi un pic? O să am grijă să vi se aducă nişte haine. Putem discuta ceva mai tîrziu.

Nu fusese o propunere, dar Danny nu avea oricum chef de vorbă în momentul acela. Cînd vorbea, se mişca ceva în urechea sa stîngă şi o durere groaznică îl fulgera prin falcă. Unul dintre angajaţii lui Barzan aduse un scaun vechi pe rotile. Danny ar fi preferat să meargă, dar picioarele i se umflaseră şi-l înjunghiau. Arătau ca nişte tomate răscoapte, care puteau să plesnească oricînd. Danny oftă, se aşeză pe scaun şi se sprijini de speteaza acestuia.

– Ne vedem la cină, îi spuse Barzan.

Danny adormi într-un fotoliu de piele aşezat lîngă fereastra unui dormitor cu vedere spre curte. Avea picioarele cufundate într-o căditā cu apă rece ca gheaţa, care i le amorţea. Avu parte de un somn profund şi fără vise, care dură ore în şir şi se sfîrşi printr-o contractare involuntară a muşchilor care-l făcu să se trezească speriat, fără să-şi dea seama unde se află.

Apoi îşi aminti.

Dincolo de fereastră, soarele se profila trandafiriu în spatele zidurilor curţii. Apa în care îşi ţinea picioarele se încălzise. Vocea lui Billie Holiday plutea prin hol.

Danny se ridică încet şi se împletici pe podeaua de piatră, în drum spre baie. Acolo deschise robinetele de la cadă şi reglă temperatura apei. Apoi se duse la chiuvetă şi se rezemă de aceasta, simţindu-se ameţit, plin de vînătăi şi cuprins de greaţă. Fără nici un chef, se privi în oglindă şi gemu, văzîndu-se. Partea din faţă a cămăşii era plină de sînge, de parcă ar fi fost stropit cu apă murdară. Buza de jos îi fusese ruptă, obrajii erau plini de vînătăi, avea ochiul drept umflat. Se strîmbă şi fu uimit descoperind golul în locul în care avusese un dinte.

Baia îl refăcu – deşi nu într-atît încît să se simtă bine. Ajunse şi la această stare cu ajutorul unui Percocet[1] care-i fu adus în cameră pe o tavă de argint, însoţită de o sticlă rece de St. Pauli Girl[2]. Luă două pilule şi-şi puse hainele pe care i le trimisese Barzan. Pantaloni de in de culoare închisă, o cămaşă albă şi sandale de piele. Sandale mari. Întrebîndu-se cînd vor începe să-şi facă efectul pilulele, Danny se tîrî după un servitor, urmîndu-l pe acesta într-o sufragerie în care Remy Barzan stătea pe un scaun lîngă focul care ardea.

Un alt servitor aduse încă un rînd de bere. Barzan îşi ridică băutura, într-un fel de toast.

– Noroc, zise el. Acum povestiţi-mi despre dumneavoastră şi Zebek.

---

[1] Medicament pentru înlăturarea durerilor, care conţine opiu (n.tr.)

[2] Bere belgiană (n.tr.)

La început îi fu greu să vorbească, dar, pe măsură ce Percocetul începu să aibă efect şi durerea dădu înapoi, Danny deveni aproape vorbăreţ. Avu nevoie de aproape o oră, dar povesti toate lucrurile importante, de la întîlnirea de la Admirals Club la căutarea calculatorului lui Terio, la moartea lui Inzaghi şi la zborul său spre Istanbul. Barzan ascultă atent, ca un bun ziarist, punînd doar cîteva întrebări. La un moment dat, intră un servitor, cu un castron aburind cu supă de usturoi şi cu un platou cu pîine şi brînză. Danny hăpăi totul, descoperind surprins că era foarte flămînd. După ce povestea se termină, Barzan îl puse pe Danny să i-o povestească încă o dată, încercînd să scoată la iveală amănunte pe care acesta le omisese – telefoanele pe care le dăduse Terio lui Patel, modul în care Zebek îi dăduse de urmă, pierderea dischetei pe care Danny copiase fişierele...

– Deci dumneavoastră i-aţi dat numele oamenilor cărora le-a telefonat Chris, zise Barzan.

Danny dădu din cap.

– Cîte nume?

– Doar două, răspunse Danny. De fapt, trei.

– Patel...

– Un tip pe nume Rolvaag...

– Norvegianul, zise Barzan, ca pentru sine. Deci aşa îl chema.

– Ole Gunnar Rolvaag.

Barzan dădu din cap.

– Deci pe listă erau trei nume. Patel, Rolvaag... enumeră el, socotind pe degete. Şi cine mai era?

– Dumneavoastră, recunoscu Danny.

Barzan se gîndi la cele aflate şi zise:

– Deci aşa a aflat Zebek că am luat legătura cu Chris...

– Cred că da. Adică da, sînt absolut sigur.

Kurdul clătină din cap şi oftă.

– Nu ştiam ce-o să se întîmple, îi spuse Danny. Aflarea apelurilor telefonice e o treabă de rutină. Asta face un detectiv particular.

– Dar în cazul ăsta au fost uciși niște oameni.

– Știu.

Barzan părea cuprins de regrete.

– Patel, apoi... Menajera mea dorea doar să împrumute mașina...

– Mi s-a povestit despre ea, în Istanbul. Donata – cea din biroul dumneavoastră – a menționat bomba din mașină. Îmi pare rău.

– Poliția a spus că trebuie să fi fost un kilogram de explozibil C-4, continuă Barzan. Legat de sistemul de aprindere. Cînd a explodat, parcă explodase toată strada. Erau cioburi pretutindeni. Și bucăți din trup.

– Atunci ați venit aici, zise Danny.

Barzan dădu din cap și schimbă subiectul – într-un fel.

– Aveți idee ce căuta Zebek?

– Unde? întrebă Danny.

– În Italia.

Danny se gîndi.

– Ce căuta în calculator? Nu știu. El nu mi-a spus, eu n-am întrebat. Secrete industriale? întrebă el, după un timp. Dumneavoastră știți? întrebă el, după altă pauză.

Spre surprinderea lui Danny, gazda sa dădu aproape imperceptibil din cap.

– Cred că da...

Danny așteptă ca Bazan să continue, apoi, văzînd că acesta tace, aproape explodă:

– Despre ce-i vorba?

– Trei inele.

Danny crezu că nu auzise bine.

– Poftim?

– Cred că a căutat trei inele. Niște fișiere JPEG, care arătau trei inele.

„Cred că de vină e Percocetul..."

– Ce înțelegeți prin trei inele? întrebă Danny.

Barzan nu-i răspunse.

– Asta-i motivul pentru care Chris a discutat la telefon cu Rolvaag din Norvegia. Apropo, aţi încercat să luaţi legătura cu el?

– Încă nu.

– Poate că ar fi momentul. Ştiţi în ce oraş locuieşte?

– În Oslo. Lucrează la Institutul din Oslo.

– Putem să-l avertizăm, dacă nu-i prea tîrziu, zise Barzan, cu o voce inexpresivă, apoi se lumină la faţă. Şi poate obţinem raportul!

– Ce raport?

Dar figura lui Barzan se întunecă din nou.

– Nu cred că Rolvaag are vreo şansă.

Kurdul se ridică, se duse la un birou vechi pe care se afla un telefon foarte modern, se aşeză şi începu să dea telefoane, încercînd să obţină numărul de la informaţiile din Norvegia. Nu era o treabă uşoară. Danny simţea efectul medicamentului şi privea focul care pîlpîia. Aproape adormise cînd auzi sunetul amplificat al telefonului care suna. Barzan comutase telefonul pe difuzor.

Răspunse un robot. O voce de femeie spunea ceva în limba norvegiană.

– Bineînţeles, zise Barzan. În Norvegia e noapte, cum de nu m-am gîndit. Institutul e închis.

Barzan se pregătea să pună receptorul în furcă, dar cineva răspunse la celelalt capăt al firului.

– *Hallo! Vaersa snill.*

Asta li se întîmplă majorităţii oamenilor de pe planetă. Era evident că femeia cerea celui care apelase să aştepte pînă cînd se termina mesajul robotului. Barzan se supuse. Dură vreo douăzeci de secunde.

– *Hallo*, zise femeia. *Taak*.

Barzan luă receptorul, dar telefonul rămăsese comutat pe difuzor.

– Vorbiţi englezeşte? întrebă Barzan.

– Da, răspunse femeia.

– Încerc să iau legătura cu Ole. Ole Rolvaag.

– Ole? Îmi pare rău, nu se poate.

– Pot să-i las un mesaj?

– Regret, nu se poate.

– Dar...

Femeia începu să vorbească repezit.

– Vreau să spun că e mort. A fost ucis pe unsprezece august.

– Înţeleg, zise Barzan.

Apoi se auziră paraziţi pe fir, după care cei doi începură să vorbească în acelaşi timp.

– Eu...

– El...

– Vă rog, zise Barzan.

– A fost un accident, spuse femeia. Ole pleca de la serviciu cu bicicleta şi o maşină a venit şi l-a lovit. A fost ucis pe loc. Poliţia n-a găsit maşina.

Barzan îşi dresa glasul.

– Domnul Rolvaag...

– Doctorul Rolvaag.

– Lucra la ceva pentru un prieten al meu, Christian Terio.

– Da?

– Analiza unui artefact. Cu cine aş putea să discut ca să obţin o copie după acest raport?

– Puteţi discuta cu mine, răspunse femeia, ca într-un cîntec scandinav. Totul se află în baza de date. Orice raport e disponibil dacă se plăteşte taxa.

Barzan începu să dea informaţii: numele lui Terio, data aproximativă a lucrării, dar femeia îl opri.

– Noi catalogăm datele după numele solicitantului, în ordine alfabetică. Acesta este primul criteriu. Vă rog să-mi dictaţi numele.

Barzan se supuse.

– Bine. Să arunc o privire.

Cei doi o auziră bătînd ceva la tastatura calculatorului. Dură în jur de un minut.

– Nu, zise ea. Nu găsesc asta. Am avut recent necazuri cu calculatoarele. Poate că ar trebui să mă uit în dosare, care sînt

păstrate împreună cu artefactele. Vreţi să aşteptaţi? Sau să sunaţi mai tîrziu?

– Nu, o să aştept, zise Barzan. O să aştept.

Danny nu ştia de ce „cele trei inele" erau atît de importante, dar după nerăbdarea şi neliniştea lui Barzan îşi dădea seama că erau într-adevăr importante.

În cele din urmă, femeia ridică din nou receptorul.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu găsesc nimic. Dosarul lipseşte! *Nici artefactul nu mai e acolo*, deşi l-am văzut acolo. Am văzut chiar şi cutia din plexiglas pentru probe. Şi nimeni n-a semnat de ieşire, continuă ea, cu voce ce exprima indignarea. Aşa ceva nu se întîmplă la Institutul din Oslo! Există nişte proceduri...

– Ei bine, începu Barzan.

– O să pun nişte întrebări mîine, îi făgădui femeia, şi o să vă sun.

– Ar fi minunat, zise Barzan, descurajat. Mulţumesc.

– Bine. Cine sînteţi?

– Remy Barzan.

Femeia îi ceru să-şi spună numele literă cu literă şi şi-l notă.

– Bine, zise ea. O să vă las un mesaj.

– Mulţumesc.

– *Ha det*, spuse ea, amabilă. La revedere.

Barzan puse receptorul în furcă.

– Ce-i cu raportul acela? Ce artefact? Despre ce vorbea femeia? întrebă Danny, deşi avea impresia că-i pe jumătate adormit.

Barzan îşi lăsă capul într-o parte, se uită la el, apoi se uită la ceas şi se ridică în picioare.

– O să discutăm despre astea mîine. Trebuie să dau nişte telefoane, iar dumneavoastră aveţi nevoie de un dentist. Acum trebuie să dormiţi.

Dimineaţa, buzele lui Danny fură cusute de o tînără timidă, care putea să fie – sau să nu fie – prietena lui Barzan. După aceea, tînăra îl conduse afară, unde aştepta un jeep. În maşină

stătea un puşti solid, care citea o revistă cu benzi desenate. Alături de el se afla o puşcă automată M-16. Cînd îl văzu pe Danny, puştiul zîmbi şi aruncă revista pe bancheta din spate. Apoi conduse în tăcere pînă la un orăşel aflat la vreo cincizeci de kilometri, unde opri în faţa unei clădiri. O firmă mare, aflată deasupra uşii din faţă, arăta cu ce se ocupau cei de acolo. Firma, pe care era pictat un premolar care radia de bucurie, îi aminti lui Danny de o cîrciumă englezească – Dintele Fericit, sau ceva de genul acesta. Ideea de a se trata la un dentist dintr-un asemenea loc nu-l atrăgea pe Danny, dar doctorul Cirlik se dovedi a fi eficient şi capabil să lucreze fără să-i provoace durere. După o oră, Danny se alese cu o coroană dentară din oţel inoxidabil şi fu trimis acasă cu o cutie de antibiotice. Dentistul îi ţinu o oglindă ca să se privească în ea. Danny consideră că bucata de metal strălucitor de pe dintele său arăta aproape la fel de rău ca şi golul de dinainte.

Cînd se întoarse la vilă, îl găsi pe Barzan stînd în curte, la o masă lungă de lemn, citind un ziar. Cei doi Ridgeback îl flancau ca nişte paranteze bej, moţăind pe sol. Barzan îi făcu semn spre un scaun din partea cealaltă a mesei, iar Danny se aşeză pe el.

– Aveţi o casă frumoasă şi plăcută.

Barzan zîmbi.

– Nu-i a mea. Văzînd surpriza lui, Danny, kurdul adăugă: Aparţine unui prieten din Ankara. E membru în parlament. Dacă aş fi stat într-una dintre locuinţele familiei mele, Zebek m-ar fi găsit într-o zi sau două. Aşa, o să dureze ceva mai mult.

– Hmmm... mormăi Danny.

– În momentul ăsta, poate beneficia de o bonificaţie. Dacă mă găseşte pe mine, vă găseşte şi pe dumneavoastră.

– Atunci ar trebui...

Barzan îl întrerupse înainte ca Danny să-şi poată termina fraza.

– Sînteţi liber să plecaţi.

Adevărul era că Danny nu avea unde să se ducă, nu avea unde să se ascundă. Îşi aminti că Danny Cray se afla pe lista afacerilor

nerezolvate a lui Zebek, ca şi Remy Barzan. Barzan nu-l urmărise, dar îl răpise. Îl adusese în vila aceea pentru că-i înţelesese greşit intenţiile, însă asta se întîmplase din vina lui Danny, care umblase prin Uzelyurt, *căutîndu-l* pe omul care stătea acum în faţa sa. Îl căutase pentru că Remy Barzan fusese una dintre cele două piste rămase. Ole Gunnar Rolvaag fusese cea de-a doua.

– Poate că n-o să ne găsească, sugeră Danny.

Barzan clătină din cap.

– Ba da, o să ne găsească. E un yezidi. Chiar dacă jumătate dintre tipii de la punctele de control mă informează ce se întîmplă, găsirea noastră e doar o chestiune de timp să ne dea de urmă.

– Adică am încurcat-o...

Barzan zîmbi:

– Poate că nu. Poate că o să acţionăm înainte să ne găsească. Poate că o să-i venim de hac înainte să ne vină el nouă. Să sperăm că va fi aşa.

În ciuda faptului că Barzan privise cum e torturat, Danny îl plăcea. Îi plăcea simţul bizar al umorului de care dădea dovadă şi modul în care nu ieşea în evidenţă. Danny îşi dădu seama că dorea să afle mai multe despre gazda sa.

– Cum e familia dumneavoastră? întrebă Danny.

– Mare. Şase fii, trei fiice, patru unchi, cinci mătuşi, douăzeci de veri, bunici. Am doi fraţi militari – unul face parte din armată şi-l hăituieşte pe celălalt, care face parte din PKK. Doi sînt oameni de afaceri – unul se ocupă de treburi legale, celălalt de treburi ilegale. Ceilalţi – unul face politică, altul nu. Cel care nu face politică sînt eu. Am o vie lîngă Cappadocia care produce vinuri destul de bune, mi-am făcut un loc al meu în presa franceză, în legătură cu problemele kurzilor. Sînt diletantul familiei. Zîmbi şi turnă pentru fiecare cîte un pahar de scotch, fără gheaţă. Dumneavoastră?

Danny ridică din umeri.

– N-am o familie atît de mare. Am doi fraţi. Nu avem nici un general, nici vreun senator.

– E mai bine aşa, glumi gazda sa.

Cînd sosiră cafelele, însoţite de o farfurie cu baclavale cu fistic, Danny întrebă ce-i cu cele trei inele.

Barzan strînse din buze.

– O să discutăm despre asta mai tîrziu. Spuneţi-mi, cît de multe ştiţi despre noi?

– Care „noi“?

– Yezidii, îi răspunse Barzan. Sau kurzii.

Danny îşi aminti conversaţia pe care o avusese cu părintele Inzaghi.

– Inzaghi mi-a povestit cîte ceva, dar pe mine mă preocupa doar calculatorul. Se opri, încercînd să-şi amintească. Mi-a spus că yezidii îl venerează pe diavol.

Barzan chicoti.

– Mulţi oameni ţin minte asta, dar lucrurile sînt ceva mai complicate. Kurzii, îi explică el, erau un popor fără ţară – ca evreii înainte de înfiinţarea Israelului. Teritoriul de baştină al kurzilor cuprindea regiunea istorică numită Mesopotamia, care consta în bucăţi, bucăţele şi fîşii întregi din Turcia, Irak, Siria, Iran şi Azerbaidjan. Sîntem treizeci de milioane, îi spuse Barzan, pe o suprafaţă de mărimea Texasului. Dacă am avea propria ţară – dacă ar exista un Kurdistan – am avea mai mulţi locuitori decît orice stat din Liga Arabă, cu excepţia Egiptului. De aceea nu vom avea niciodată o ţară.

Kurzii aveau limbă şi obiceiuri proprii, dar Barzan nu credea că va exista vreodată un stat suveran al acestora, indiferent cît de mult ar lupta pentru asta. Tribalismul îi făcuse să se certe între ei, iar pragmatismul politic din zonă conspira să-i menţină în aceeaşi stare.

Yezidii erau unul dintre grupurile subetnice kurde. O parte din kurzi erau creştini, alţii erau musulmani, zoroastrieni, yezidii, iar alţii nu puteau fi categorisiţi în vreun fel. Aveau o experienţă îndelungată în participarea la insurecţii împotriva guvernelor care-i conduceau. Nu era nimic surprinzător în faptul că asta ducea la contrainsurecţii de-o violenţă copleşitoare, în urma cărora sate întregi erau rase de pe faţa pămîntului, iar

limba şi cultura kurde erau interzise. In Irak, kurzii fuseseră atacaţi cu arme chimice şi biologice. În Turcia, duceau de cîteva decenii un război de gherilă, care continua şi acum, deşi intensitatea lui se redusese.

Danny se cutremură.

– Mi se pare că-i vorba de o existenţă dură...

Barzan ridică din umeri.

– Eu am avut noroc, zise el. A fost mai greu pentru Zebek. Mult mai greu.

– Cum aşa?

– Cînd părinţii i-au fost ucişi, a fost dus în oraşul subteran...

– Există un oraş subteran?

– Există o mulţime, răspuse Barzan. Tot estul Anatoliei e plin de ele. Probabil că numai în Cappadocia sînt o duzină. Turiştii stau la coadă ca să intre în ele. Nu-s chiar atît de multe în regiunea asta atît de îndepărtată, dar există cîteva celebre în Siria.

– Dar aţi spus că sînt oraşe...

– Seamănă mai degrabă cu nişte furnicare. Roca este tuf, uşor de săpat. Sînt străvechi. Arheologii cred că au fost construite cu nouă mii de ani înainte de Hristos – că sînt aproape la fel de vechi ca Sfinxul.

– Sînt mari? întrebă Danny. Mari precum cisterna din Istanbul?

– Oh, mult mai mari. Cel de lîngă Uzelyurt – Nevazir – are diametrul de un kilometru şi e adînc de şapte etaje. Are un sistem propriu de ventilaţie, uşi etanşe şi depozite pentru mîncare şi apă. În el pot trăi mii de oameni timp de cîteva săptămîni.

– Dar de ce? Pentru ce au fost făcute?

– Nimeni nu ştie. Par a fi locuri de refugiu, ascunzători străvechi, unde să te ascunzi din calea cuceritorilor de tot felul. Oricum, într-un asemenea loc a fost dus Zebek după ce părinţii săi au fost ucişi – în oraşul subteran Nevazir. S-a considerat că-i locul cel mai sigur unde putea fi ascuns şi, într-un fel, aşa a fost. Dar n-a avut efectul dorit. Oamenii care l-au lăsat acolo au fost ucişi în ziua următoare.

– Şi?

– A rămas singur. Avea şase ani. Lumînarea a ars şi a rămas în beznă, la treizeci de metri sub pămînt.

– Doamne! Şi cît timp a stat acolo? întrebă Danny.

Barzan ridică din umeri.

– Cîteva zile. Probabil patru sau cinci zile.

– Doamne!

– Se spune că era cam sărit de pe fix cînd a ieşit.

– Da, nu-i de mirare, comentă Danny, cu glasul plin de sarcasm.

– A avut noroc.

– Oare?

– Există kurzi care sînt pur şi simplu măcelăriţi în aceste represalii periodice. Dacă o familie are bani, îşi încuie casa şi pleacă. Aşteaptă pînă cînd situaţia se remediază. Părinţii mei m-au dus la Paris pe cînd aveam cinci ani. Rudele lui Zebek l-au dus la Roma cam în aceeaşi perioadă. Eu m-am întors abia acum cinci, şase ani.

– Întreaga dumneavoastră familie a plecat?

Barzan clătină din cap.

– Aproape toată. Bunicul meu a rămas să aibă grijă de lucruri.

– Vorbiţi de şeicul Mounir?

Barzan dădu din cap.

– Nu păreţi surprins că ştiu cine este? întrebă Danny.

– Bineînţeles că nu sînt. Cum credeţi că aţi ajuns aici?

– Nu ştiu, mormăi Danny. Credeam că de vină e individul cu tricoul pe care scrie Kukoc sau cel care spune întruna „amice, amice" ...

– Sigur, ei v-au adus aici, dar...

– Ei lucrează pentru Mounir? întrebă Danny.

Barzan se încruntă.

– Nu lucrează. Ei sînt un soi de... mandatari. Fac ceea ce le cere bunicul meu, dar acţionează şi în calitate de reprezentanţi ai săi. Uneori fără ca el să ştie.

– Mounir ce este? Primar?

Barzan zîmbi.

– E unul dintre Vîrstnici.

Din modul în care vorbise Barzan, Danny îşi dădu seama că termenul începea cu majusculă şi se întrebă ce însemna.

Văzîndu-i expresia. Barzan îi spuse:

– Aţi fost onorat.

Apoi începu să-i explice că yezidii erau conduşi de un imam, ales pe viaţă de un consiliu de nouă Vîrstnici din diferite regiuni geografice.

– Precum papa, sugeră Danny.

– Mai mult sau mai puţin.

– Dacă bunicul dumneavoastră este yezidi, atunci şi dumneavoastră sînteţi?

Barzan dădu din cap.

– Yezidii sînt un popor străvechi. Unul dintre cele mai timpurii mituri ale potopului – cel care ulterior a fost cunoscut drept potopul lui Noe – a apărut prima oară în miturile yezidi din Kurdistan.

Danny se încruntă.

– Deci sînteţi un yezidi. Îl adoraţi pe diavol?

Nu i se părea că Barzan arăta a adorator al diavolului.

Barzan zîmbi şi-i răspunse:

– Nu sînt un om religios.

– Asta însemnă că sînteţi un yezidi îndepărtat de credinţă?

– Exact.

– Şi şeicul Mounir?

– Ah, cu el lucrurile stau altfel. Bunicul meu e de modă veche.

– Asta înseamn că...

– Că îl venerează pe Îngerul Păun, Malak Tawus. Cel pe care dumneavoastră îl numiţi Lucifer.

Danny rămase cu gura căscată.

– Puteţi să-l consideraţi adorator al diavolului, dacă doriţi, dar n-o să înţelegeţi esenţa poveştii. Yezidii cred că Tawus a fost cel mai puternic şi mai minunat dintre îngeri. A fost favoritul lui Dumnezeu.

– Ca Lucifer, remarcă Danny.

– Dar, în tradiţia yezidi, continuă Barzan să explice, nu există căderea din cer, nici lupta pentru sufletele oamenilor. *Scriptura neagră* ne spune că Dumnezeu a creat pămîntul în şase zile şi s-a odihnit în a şaptea zi. Apoi, în a opta zi, şi-a pierdut interesul pentru pămînt. Atenţia sa a fost atrasă de alte lucruri, iar Tawus a devenit supraveghetor în numele său. Ni s-a spus că într-o zi Tawus va veni printre noi, pe pămînt. Iar atunci lumea va aparţine yezidilor, pentru că noi am fost singurii săi credincioşi.

Danny nu vedea cum putea povestea asta să aibă vreo legătură cu ceea ce i se întîmplase lui însuşi, lui Terio sau lui Patel. Aşa că încercă să readucă discuţia la subiectul iniţial. Sau încercă să facă acest lucru.

– Aseară aţi spus că Terio v-a trimis nişte fişiere.

– Ataşate la e-mail. N-au ajuns niciodată.

– Aţi spus că aveau legătură cu trei inele, îi reaminti Danny.

Barzan dădu din cap.

– L-am întîlnit pe Chris pe cînd făcea cercetări la Istanbul. Ne-am simpatizat şi l-am ajutat să ia legătura cu anumite persoane din Diyarbakir. Era acolo atunci cînd a fost asasinat imamul.

Văzînd surpriza lui Danny, Barzan îi explică: imamul era conducătorul spiritual al yezidilor. Avea optzeci şi şapte de ani şi deţinea funcţia aceea de aproape cincizeci de ani.

– Şi cum s-a întîmplat?

Barzan nu dădu mare importanţă întrebării.

– Doi indivizi pe o motocicletă. Unul conducea, celălalt a tras.

– Şi au fugit?

Barzan dădu din cap.

– De ce? întrebă Danny. Dacă omul avea optzeci şi şapte de ani...

– Întrebarea trebuia să fie: cine? Poliţia a dat vina pe Partidul Kurd al Muncitorilor, adăugă Barzan, după o scurtă pauză.

– Şi dumneavoastră?

– Eu ştiu cine a făcut-o. Zebek.

– Dar dacă imamul avea optzeci şi şapte de ani, de ce...

Barzan dădu din mîna dreaptă, ca şi cum ar fi spus: „Răbdare!“

– După aceea, Chris a venit în Uzelyurt. Voia să scrie despre succesiunea yezidilor. Zicea că-i „o ocazie care apare o dată în viaţă“. Şi, bineînţeles, voia să vadă *sanjak*-ul. Trebuia să vadă *sanjak*-ul.

Se vedea că termenul *sanjak* nu însemna nimic pentru Danny.

– E o statuie religioasă, îi explică Barzan. Există douăsprezece triburi yezidi şi fiecare are propriul său *sanjak*. Unele au chiar două. Noi o ţinem pe a noastră în Nevazir, oraşul subteran despre care v-am povestit.

Unul din cîinii care stăteau lîngă Barzan îşi înălţă capul. Urechile i se ciuliră, iar botul i se întoarse cu 180 de grade. *Hauuu*. Un lătrat încet, meditativ, de parcă animalul s-ar fi întrebat: „Ce-i asta?“ Barzan mîngîie cîinele după urechi şi continuă:

– Chris a fost fascinat de oraşul subteran. A spus că-i singurul exemplu din lume de „înmormîntare colectivă“.

– Şi acolo se află o statuie?

– *Sanjak*-ul.

– Probabil că-i greu s-o vezi. Ce folosiţi? O lanternă? Lumînări?

Barzan chicoti.

– De fapt, n-a văzut-o nimeni de vreo cincizeci de ani. Iar eu am... încălcat regulile permiţîndu-i lui Chris s-o vadă. Dar, adăugă el, ridicînd din umeri, am spus că nu-s religios. Pentru mine nu-i vorba decît de un artefact cultural.

– De ce n-a văzut-o nimeni de cincizeci de ani?

– Pentru că ar fi fost distrusă, dacă n-ar fi fost ascunsă, îi explică Barzan; văzînd mirarea lui Danny, continuă: Chiar şi după Atatürk, ţara asta e tot o societate islamică. Probabil că ştii că islamul interzice să reproduci imaginea a ceea ce are suflet. De aceea frescele din bisericile vechi au chipurile distruse şi de aceea musulmanii au acoperit cu ipsos mozaicurile din Aya Sofia. Cînd sunniţii găsesc picturi sau statui de sfinţi, le distrug –

aşa cum au făcut talibanii cu statuile lui Buddha din Afganistan. Pentru prima oară, Barzan nu găsi cuvîntul potrivit în engleză. Cum se numesc cei care sparg asemenea picturi?

– Iconoclaşti, sugeră Danny, surprins.

– Exact! exclamă Barzan. În Turcia, picturile şi frescele au chipurile distruse. Feţele sînt răzuite, imaginile stricate. Şi animalele. Chiar şi înainte ca islamul să devină dominant au existat iconoclaşti creştini – pe la anul 800. Timp de secole, au fost vînate orice opere de artă care înfăţişau o figură omenească. De aceea a fost ascuns *sanjak*-ul! Chiar şi în Nevazir, statuia stă acoperită mereu, cu excepţia momentului în care Vîrstnicii se întîlnesc să aleagă un nou imam. Atunci statuia este dezvelită, pentru ca aceasta să urmărească procedura – şi poate ca s-o influenţeze.

– S-o influenţeze?

Barzan ridică din umeri.

– Poate le dă vreun semn. Pentru mine, e un ritual fără nici un înţeles. *Sanjak*-ul e o statuie şi atît. Pentru bunicul meu este plină de înţelesuri, e un obiect sfînt.

„Interesant", îşi zise Danny, dar nu vedea cum asemenea informaţii îi puteau salva viaţa. Voia să-i reamintească lui Barzan de cele trei inele, cînd, dintr-odată, cîinii săriră în picioare şi, lătrînd nebuneşte, se repeziră spre o latură a casei. Telefonul celular al lui Barzan începu să sune. Acesta îl deschise. După cîteva cuvinte, se ridică şi zise:

– Lipsesc cîteva minute.

– Ceva probleme? întrebă Danny.

Barzan clătină din cap.

– Nişte soldaţi de la punctul de control. Vin să mă vadă la două zile o dată.

În timp ce gazda sa discuta cu soldaţii, Danny încercă să priceapă ceea ce i se povestise. Nimic nu se potrivea. Dacă Barzan avea dreptate, atunci conducătorul spiritual al yezidilor fusese

asasinat de Zebek. De ce? Şi ce legătură avea asta cu statuia religioasă din oraşul subteran?

Cînd Barzan se întoarse după cîteva minute, cu cîinii mergînd tăcuţi în urma sa, Danny îi reaminti de cele trei inele.

– Mi-aţi spus că totul e legat de ele.

– Este, fu de acord Barzan. Dar trebuia să aflaţi de *sanjak*, altfel n-aţi fi înţeles nimic. Chris a vrut să-l vadă. De fapt, dorea să-l fotografieze, iar eu l-am ajutat. Vreţi să vedeţi poza?

– Bineînţeles.

Barzan se ridică şi se duse în casă. După un timp, se întoarse zîmbind, cu o fotografie în mînă.

– Mă interesează să aflu ce credeţi, zise el, întinzîndu-i poza lui Danny.

Acesta văzu, dintr-o privire, cu fusese fotografiată cu ajutorul unui bliţ. O lumină albă, puternică, pătrunsese într-o capelă în formă de peşteră, săpată în tuf de culoarea mierii. În centrul fotografiei, pe un altar, se afla un bust sculptat în lemn – bustul lui Zerevan Zebek.

Danny rămase cu gura căscată. Avea puţin păr pe cap, dar acesta i se zburlise. Avea de-a face cu o bizarerie.

– Vă bateţi joc de mine!

Asemănarea era perfectă.

– Chris a avut aceeaşi reacţie.

Lui Danny nu-i venea să creadă. Ochii cu pleoape grele şi pometii înalţi, bărbia cu gropiţă şi ciuful de pe frunte. Nu putea fi vorba de o întîmplare. *Sanjak*-ul îl reprezenta pe Zebek.

– De unde ştia Terio pe cine îl înfăţişa *sanjak*-ul?

– Nu ştia. Ştia doar că văzuse figura aceea în Diyarbakir. Un bărbat care cobora dintr-un Bentley.

– Şi l-a ţinut minte?

Barzan dădu din cap.

– Nu vezi multe maşini Bentley atît de departe de Ankara. Iar dacă vezi una, e normal să-l priveşti pe cel care coboară din ea.

Danny îşi aminti de prînzul luat cu Inzaghi şi de gluma făcută de preot. „Crezi că diavolul umblă într-un Rolls..." Îşi

aminti şi de întîlnirea cu „Belzer“ de la Admirals Club. „Se zice că-i în cîrdăşie cu mafia... Se spune că-i încarnarea diavolului.“ Fraza provocă nişte legături în mintea lui Danny.

– Şi ce-ar trebui să credem? întreb el. Că Zebek este Tawus?

Înainte ca Barzan să apuce să răspundă, telefonul celular sună pentru a doua oară. Kurdul răspunse, după ce scoase un oftat. Urmă o scurtă conversaţie într-o limbă pe care Danny n-o înţelese, apoi gazda sa închise telefonul şi se ridică.

– O să terminăm discuţia mai tîrziu. Mă aşteaptă maşina.

– Maşina?

– Trebuie să mă întîlnesc cu bunicul meu.

– Cu Mounir? Şi cînd o să vă întoarceţi? întrebă Danny.

– Peste o zi. Poate două. Bătrînul se va duce mîine-dimineaţă la Diyarbakir, apoi la Zürich. Nu pot să-l las să plece înainte să discut cu el.

– Şi dacă veţi fi văzut?

– Nu voi fi.

– Dar dacă vin soldaţii? întrebă Danny. Ce trebuie să fac?

– Layla o să aibă grijă. E cea care v-a aranjat buza. Rămîneţi nevăzut şi totul va fi bine.

Danny îşi petrecu noaptea în biblioteca vilei, scăldîndu-şi picioarele în săruri Epson şi creierul în Percocet. Găsi pe masă un cleşte şi un cablu cu nouă fire de cupru, aşa că îşi pierdu timpul pînă la cină făcînd o mască a lui Zerevan Zebek. Satisfăcut în cele din urmă de imaginea creată, mototoli sîrmele, făcîndu-le ghem, şi le aruncă în coşul pentru gunoi.

„Cleştele e o sculă extraordinară, îşi zise Danny. Poţi să faci lucruri interesante cu el.“ Poate o să creeze ceva pentru Barzan – un dar de mulţumire pentru că nu îl ucisese.

Proprietarul vilei avea gusturi eclectice, poseda o colecţie importantă de discuri cu muzică de jazz şi un perete plin cu cărţi despre artă, pe care Danny nu le mai văzuse pînă atunci. Răsfoia un catalog despre lucrările lui Caillebot, în timp ce asculta un CD al Lisei Ekdahl, cînd un servitor îi aduse cina pe o tavă de

aramă. Humus şi pîine, tabbouleh, orez şi kebab de legume. Şi o sticlă rece de vin alb.

Într-un fel, era perfect. Însă, de fapt, avea nevoie de Caleigh. Rezistă tentaţiei de a o suna – probabil că avea să închidă telefonul în nas, iar el nu ştia ce să-i spună...

Dimineaţa, picioarele aproape că-i reveniseră la dimensiunile normale. Ar fi putut să-şi pună pantofi, dacă ar fi avut. După ce-şi luă micul dejun în curte, căută cleştele din bibliotecă şi începu să se joace cu el, stînd sub un cais. Trecu o oră, apoi a doua. Femeia care-i cususe buza trecu pe lîngă el şi, văzînd micile obiecte pe care le făcuse, începu să chicotească şi bătu din palme.

– Pentru şax, nu-i aşa?

Danny dădu din cap.

– Pentru şax, o aprobă el. „Ce naiba înseamn şax?"

– Asta, întrebă ea, ridicînd piesa cea mai mare către soare, este *rece?*

Danny nu ştia ce să spună. Apoi îi pică fisa. Făcuse un joc de şah – sau începuse să facă unul.

– Da, exclamă el, ăsta-i rege, iar ăsta-i turn. Iar ăsta-i nebunul.

– Atît de bine! zise tînăra. Poate... da, cred... e un artist!

– Mulţumesc, zise Danny.

Fusese cel mai frumos compliment pe care-l primise de mult timp. Dar obosise şi-l dureau degetele. Puse cleştele deoparte, se duse în bibliotecă şi se aşeză în faţa calculatorului. În timp ce-l pornea, se uită la şirul de monitoare de televizor de pe perete. Unul dintre ele arăta poarta din faţă, unde cîinii dormitau pe pămînt ca nişte sfincşi. Un al doilea îşi schimba imaginea la fiecare cîteva secunde, trecînd de la camera de zi la bucătărie, apoi la hol. Un al treilea monitor arăta zona rurală de dincolo de poartă, în timp ce al patrulea era dedicat încăperii în care fusese bătut Danny. „Cît de mult a privit Barzan?" se întrebă Danny.

Voia să-şi verifice mesajele primite pe e-mail, începu să-şi tasteze numele, apoi se răzgîndi. Ţinînd seama de resursele lui Zebek, n-ar fi fost surprins dacă miliardarul ar fi pătruns în

serverele de la AOL şi de la Yahoo. Danny ştia că-i posibil să urmăreşti un mesaj pînă la calculatorul de la care fusese trimis – nu numai pînă la firma care oferea servicii internet, ci pînă la calculatorul de pe care fusese trimis e-mailul.

Aşa că părăsi calculatorul şi se uită prin bibliotecă. Descoperi o ediţie englezească a *Castelului alb*, de Orhan Pamuk[1], se întinse pe canapeaua de lîngă fereastră şi începu să citească.

Şi nu mai ştiu de nimeni şi de nimic, pînă nu-l trezi Layla.

– Acum mîncare, îi zise ea. E noapte.

Fata zîmbi, aprinse veioza de lîngă canapea şi-i făcu semn spre o tavă aşezată lîngă calculator.

– E bun, comentă ea, înainte să părăsească încăperea.

Danny îşi dădu jos picioarele de pe canapea şi se uită la tavă: un castron fumegînd cu supă de fasole, o farfurie cu frunze de viţă umplute cu orez, pîine, o sticlă rece de bere. Totul era delicios şi se apucă să mănînce, în timp ce urmărea la televizor un meci de fotbal. Galatasaray împotriva lui Fenerbahce. Un meci frumos. O noapte frumoasă. Danny simţea că trupul i se vindecă.

Barzan se întoarse tîrziu, în noaptea următoare – prea tîrziu ca să stea de vorbă. Dar abia aştepta să-l întîlnească pe Danny dimineaţa şi-l trezi la ora şapte, ca să bea cafeaua în bibliotecă. Turnară cafea în ceşti, se aşezară, dar, înainte să înceapă să discute, le atrase atenţia un zgomot puternic dinspre peretele de sticlă. Săriră amîndoi în picioare şi se întoarseră spre grădiniţa din curtea interioară. Barzan alergă spre geam şi privi în jos.

– O pasăre, zise el. Păsările văd oglindirea copacilor în geam şi zboară drept în el. Grădinarii mi-au spus că mor cîteva în fiecare lună. Curtea interioară nu-i un sanctuar, aşa cum a intenţionat arhitectul, ci o capcană ucigătoare.

Danny se uită în jos şi zări pasărea pe sol, lîngă un tufiş înflorit.

---

[1] Ferit Orhan Pamuk, născut în 1952, scriitor turc (n.tr.)

– Poate e doar ameţită.

Superstiţios, îşi atinse capul de trei ori, într-un fel de descîntec pe care-l aflase de la mătuşa Martha. O pasăre moartă însemna ghinion.

Barzan puse zahăr în cafea şi o amestecă.

– Am încercat să-l conving pe Mounir să amîne întîlnirea, dar a refuzat, zise el, clătinînd din cap.

– Ce întîlnire?

– A Vîrstnicilor. Cu Zebek. Se întîlnesc la Zürich. De mîine într-o săptămînă. La Baur au Lac, în Zürich.

– Cu Zebek? Dar individul ăla e un psihopat, obiectă Danny.

Barzan ridică din umeri, amuzat.

– E greu să-l ţin pe bunicul meu departe de Zürich.

– De ce?

Barzan îşi dădu ochii peste cap.

– Cum să spun... bunicul are... o domnişoară elveţiană.

– Ce are?

– Acolo există un serviciu de însoţitoare, îi explică Barzan. Bunicul se duce în fiecare an.

– Adică prostituate?

Barzan dădu din cap.

– Dar are optzeci de ani! exclamă Danny.

– Doar şaptezeci şi cinci, dar nu numai Heidi îl atrage la Zürich. Are acolo şi afaceri, nu numai plăceri. Toţi *ulema* vor fi acolo. Are loc o *shura* – în fiecare an, la aceeaşi dată, în acelaşi loc. Dar în anul acesta e vorba de ceva mai important.

Danny nu ştia despre ce vorbea Barzan – *ulema, shura* – şi probabil că acest lucru i se citea pe figură, pentru că ziaristul începu să-i explice.

– *Ulema* sînt Vîrstnicii. Cînd se strîng împreună, are loc o *shura*. E un fel de consiliu intertribal, dar, în cazul acesta, e un soi de şedinţă a comitetului de conducere a holdingului Tawus.

Danny clătină uşor din cap.

– Nu înţeleg...

– Vă amintiți ce v-am spus despre *sanjak?* întrebă Barzan.

Danny dădu din cap.

– Ei bine, nu știu pe cine a pus Zebek să-l sculpteze, dar...

– Credeți că-i un fals? Că a înlocuit originalul?

– Bineînțeles, îi replică Barzan.

– De ce?

– Ca să fie numit imam. Cînd Vîrstnicii s-au întîlnit ca să discute cine va fi ales, ritualul cerea ca *sanjak*-ul să fie dezvelit. Ca să *supravegheze* discuțiile, ca să zicem așa. Vechiul imam fusese ales pe cînd avea doar patruzeci de ani și a trăit pînă a ajuns foarte bătrîn. Deci nimeni nu mai văzuse statuia de aproape cincizeci de ani. După ce a fost dezvelită...

– Am priceput.

– Atunci cînd imamul moare, Vîrstnicii stau în orașul subteran pînă cînd ajung la un acord privind succesorul acestuia. Deliberează într-o încăpere în care se află *sanjak*-ul. Poate să dureze zile întregi, chiar săptămîni. E ca la alegerea unui papă. Miza e mare.

– Și cît timp a durat pînă cînd l-au ales pe Zebek?

– Cred că numai un minut, răspunse Barzan. După ce statuia a fost dezvelită, înfățișarea ei a fos considerată un semn divin.

Danny clătină din cap și întrebă:

– Dar de unde au știut cine *era?* Din moment ce Zebek s-a mutat în Italia pe cînd era copil...

– În Turcia există o emisiune de televiziune – la fel ca *60 de minute.*[1] E foarte apreciată. Prezentări, investigații, opinii – știți despre ce-i vorba. Majoritatea oamenilor prezentați sînt celebrități sau politicieni. Din cînd în cînd, povestesc și despre un artist turc sau un antreprenor care a avut succes la Londra sau la New York. Ideea e să le reamintească telespectatorilor că Turcia e o democrație occidentală, un stat modern care face parte din NATO.

– Și Zebek a fost prezentat în emisiunea aceea?

---

[1] 60 minutes – emisiune de știri din SUA (n.tr.)

– Cu două luni înainte de uciderea imamului.

Danny se gîndi la cele auzite.

– Deci aţi spus că mai întîi a fost prezentat în emisiune...

Barzan clătină din cap.

– Nu. *Mai întîi* a sculptat statuia. Apoi a înlocuit-o pe cea veche. *Apoi* a apărut în emisiunea de la televizor.

– O parte dintre Vîrstnici l-au văzut...

– *Toţi* l-au văzut. E cea mai apreciată emisiune de ştiri din ţară, îl corectă Barzan.

– Bine, l-au văzut toţi... şi ce-au gîndit?

Barzan ridică din umeri.

– Nu le-a venit să creadă. Nu-mi aduc aminte cînd a mai fost prezentat un kurd. Şi deodată li se arată un om de afaceri fermecător... ştiţi că a fost la M.I.T.[1]?

– Da, zise Danny, apoi tăcu un timp, încercînd să priceapă. Vreţi să spuneţi că indivizii de la televiziune au făcut mare caz de faptul că Zebek e kurd?

– Nu, îi răspunse Barzan. Nu am spus aşa ceva. E vorba de ceva mai subtil. Cei de la televiziune n-au atras atenţia asupra acestui lucru. Dar în Turcia, un nume precum „Zerevan Zebek" e precum „Menachem Goldberg" în alte părţi. Cînd auzi un asemenea nume, nu te mai întrebi ce religie are şi de ce origine etnică este purtătorul lui. Ştii, pur şi simplu, cu cine ai de-a face. Dacă Zebek ar fi trăit aici, probabil că şi-ar fi luat un alt nume, unul turcesc, deşi lucrurile astea au început să se schimbe.

– Deci Vîrstnicii au văzut emisiunea...

– Şi au ţinut-o minte. N-a fost cine ştie ce, dar au ţinut-o minte. Şi eu am ţinut-o minte.

– Iar imamul...

– Era bine, dar nu pentru mult timp. A trecut o lună, apoi alta – după care a fost ucis în Diyarbakir. După două zile avut loc o *shura* în Nevazir. *Sanjak*-ul a fost dezvelit... toţi au fost şocaţi... şi-au amintit emisiunea...

[1] Massachusetts Institute of Tehnology

– Iar Zebek a devenit imam.

Barzan dădu din cap.

– I-aţi povestit bunicului dumneavoastră toate astea? întrebă Danny.

– Bineînţeles.

– Şi?

– Nimic. Nu poate acţiona fără dovezi. Nu poate să acuze pe nimeni. Trebuie să înţelegeţi, zise Barzan, aplecîndu-se spre Danny, că mulţi dintre Vîrstnici cred că Zebek reprezintă împlinirea profeţiei din Scripturi. Că el este Tawus care s-a întors. Că acum ei vor moşteni pămîntul. Nu numai că n-au nici un chef să-i pună întrebări, dar îl consideră o zeitate, o divinitate întruchipată. De aceea raportul lui Rolvaag era atît de important.

Danny oftă.

– Cele trei inele, da? Ce-i cu ele? Nu pricep ce legătură au cu restul poveştii.

Barzan îşi împleti degetele şi-şi sprijini bărbia de ele.

– Cînd Chris a văzut fotografia *sanjak*-ului, şi-a amintit de un bărbat pe care-l văzuse cu cîteva zile înainte, coborînd dintr-un Bentley.

– Ştia că acesta e Zebek?

– Nu. Ştia doar că bărbatul din Bentley semăna leit cu *sanjak*-ul. Dar eu ştiam cine este. Îl văzusem la televizor, ca toată lumea.

– Şi i-aţi spus lui Terio?

– Bineînţeles. Chris a fost mai scandalizat decît mine. A fost indignat de ceea ce considera a fi o pervertire a vechilor tradiţii. Era decis să nu-l lase pe Zebek să profite de escrocheria sa.

– Şi ce-aţi făcut? întrebă Danny.

– Trebuia să dovedim că *sanjak*-ul e fals. Că Zebek schimbase statuia cu alta, ca să fie ales imam.

– Şi cum voiaţi să dovediţi asta?

– Cele trei inele. A fost ideea lui Chris. Poţi să datezi obiectele din lemn – catarge de corăbii, grinzile dintr-o clădire – comparînd textura lemnului cu cea dintr-o secţiune dintr-un copac a

cărui vîrstă este cunoscută, dacă provin din aceeaşi zonă. Comparaţia este posibilă datorită faptului că ploile sînt diferite în ani diferiţi în zone diferite ale lumii.

– Şi Terio ştia să facă o asemenea comparaţie?

Barzan clătină din cap.

– Chris a fost un cercetător, specializat în istoria religiilor, care colabora deseori cu arheologii. Iar arheologii colaborează tot timpul cu dendrocronologii, iar aceştia sînt indivizii care studiază cele trei inele. Tehnica e folosită pentru datarea artefactelor din lemn şi, uneori, pentru cronologii religioase. Deci Chris ştia despre asemenea tehnici şi a luat legătura cu Rolvaag din Norvegia.

– Rolvaag era dendrocronolog?

– Exact. Există o bază de date uriaşă referitoare la această zonă, pentru că sîntem în Mesopotamia. Arheologii au săpat aici vreo două sute de ani. Au datat totul. Există mai multe metode de datare, dar cele mai importante sînt ceramica şi cele trei inele.

Danny se gîndi un timp, apoi întrebă:

– Care fusese ideea? Să dataţi bustul?

Barzan dădu din cap.

– Bustul trebuia să fie vechi de opt, nouă sute de ani. Se credea că fusese sculptat chiar de şeicul Adi.

Danny păru zăpăcit.

– Dar cum...

– Am făcut o a doua călătorie la Nevazir şi am mituit îngrijitorul ca să ne lase singuri cu *sanjak*-ul. Apoi am tăiat o bucată de la bază – ca o felie de salam – şi am trimis-o în Norvegia.

– Lui Rolvaag, mormăi Danny.

– Da. Apropo, am sunat-o din nou pe tînăra din Oslo, ca să văd dacă a descoperit raportul. Sau mostra.

Făcu semnul cu degetul mare îndreptat în jos.

– Dar... începu Danny.

– Poftim?

– Putem face din nou acelaşi lucru. Putem lua altă mostră din statuie...

– Nu, răspunse Barzan, clătinînd din cap.

– De ce? Aţi mai făcut-o o dată.

– Sînt convins că bustul a dispărut de mult timp. Nu există nici un motiv să se uite cineva la el pînă la o nouă *shura*. Adică pînă cînd moare Zebek. Iar omul care ne-a lăsat să intrăm în Nevazir a suferit un accident. I-a luat locul un om al lui Zebek. Statuia e păzită, nu te poţi apropia de ea fără învoire.

– Atunci să obţinem învoirea. Bunicul dumneavoastră...

– Numai imamul poate da o asemenea învoire – sau Vîrstnicii. *Toţi* Vîrstnicii.

– Şi nu o vor da?

– Cum s-o dea? Ei sînt convinşi că Zebek e o divinitate întrupată.

Cei doi nu mai spuseră nimic mult timp. În cele din urmă, Danny întrerupse tăcerea.

– Nu pricep un lucru. De ce? Ce folos are Zebek? De ce şi-a dat atîta osteneală? Era deja aproape Dumnezeu. Era miliardar. E stăpînul univesului.

Barzan chicoti.

– Nu glumesc, insistă Danny. Are pînă şi avion cu reacţie...

– A făcut-o de dragul banilor, îi explică Barzan. Are nevoie de bani.

– Care bani?

– Banii tribului, îi răspunse Barzan zîmbind fără nici un chef. O mulţime de bani.

– Oare? întrebă Danny, fără să-şi ascundă îndoiala.

– Ştiu ce credeţi. Ştiu cum par lucrurile, zise Barzan. Turiştii vin în zona din jurul Uzelyurt-ului – puţinii care ajung aici – văd ciobani, ţărani care cultivă caise, femei care ţes covoare. Văd oraşul plin de praf şi prăvăliile cu o singură încăpere, cu tuburi fluorescente ieftine. Se uită în case – şi acolo chiar nu-i nimic. Ca urmare, cred că yezidii sînt săraci, dar nu sînt săraci. Au destui bani ca să-i facă pe unii să înnebunească.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Danny.

– Vreau să spun că la început m-am bucurat că bătrînul imam dispăruse. Există sate care n-au nici măcar rezerve suficiente de apă. Oraşele nu au cum să-şi ducă produsele la piaţă. Imamul ar fi putut face ceva, dar n-a făcut. Timp de patruzeci şi şapte de ani a scris cecuri doar pentru „Kurdistan“, adică pentru explozibil C-4, puşti şi explozibil Semtex. Cu alte cuvinte, pentru PKK. Oamenii au nevoie de o rampă către secolul al XXI-lea. Iar banii există.

Danny îl privi uimit.

– Şi de unde provin?

– Din guano.

Danny nu mai auzise cuvîntul acela.

– Ce înseamnă guano? întrebă el.

– Rahat de liliac, îi explică Barzan. De acolo proveneau banii. Acum sînt obţinuţi din investiţii. Însă cu ceva timp în urmă, caravanele yezidilor veneau şi plecau din Uzelyurt, călătorind pe Drumul Mătăsii în China. Unii dintre negustori se întorceau pe mare. În una dintre călătoriile acelea, un yezidi pe nume Derai a schimbat un kilogram de şofran pentru nişte insule nelocuite din Marea Sulu[1].

– Şofran, repetă Danny.

– Insulele erau ciuruite de peşteri, iar peşterile erau pline cu lilieci. Acolo se strînsese guano timp de secole, uscîndu-se în întuneric. Valora mai mult decît o mină de aur. E cel mai bun îngrăşămînt din lume. E uşor, poate fi extras fără nici o greutate, poate fi transportat fără mult bătaie de cap. Iar insulele alea sînt pline de guano.

– Şi individul care le-a descoperit...

– Derai.

– A devenit bogat?

– Nu, răspunse Barzan. S-a îmbolnăvit de holeră. A murit în drum spre casă. Insulele au devenit proprietatea tribului şi aduc venituri de aproape o sută de ani. Cu timpul, zăcămîntul se va

[1] Mare din zona Filipinelor (n.red.)

termina. Oricum, au apărut îngrăşăminte artificiale. Dar pînă atunci ne vom găsi alte surse de venituri.

– Prin holding, sugeră Danny. Holdingul Tawus.

– Exact.

Layla aduse cafele proaspete pe o tavă de argint, iar Danny îşi dădu seama că era cu adevărat prietena lui Barzan. Kurdul o cuprinse cu braţul şi o trase lîngă el. Fata roşi, apoi plecă iute, zîmbind.

– Frumoasă fată, zise Danny.

– Cea mai bună, răspunse Barzan, rînjind. Şi are un suflet grozav.

Danny sorbi din cafea. Era perfectă.

– Mi-am dat seama ce credeaţi, zise Barzan.

– La ce vă referiţi?

– Că Zebek este deja stăpînul universului. Că are un Boeing. La ce i-ar folosi banii *noştri?*

Danny ridică din umeri.

– Exact. N-are nici o logică.

– Are nevoie de ei, zise Barzan, apoi se ridică, se întinse, se răsuci pe călcîie. Are neapărată nevoie. Indiferent ce face la VSS – care n-a scos încă nici un produs – activitatea de acolo este îngrozitor de costisitoare. Am discutat cu un prieten de la Morgan-Stanley. Mi-a spus că voia să investească nişte capital în firma aceea. După două zile m-a sunat. A zis că VSS are datorii de trei sute de milioane, are douăzeci de milioane bani gheaţă şi cheltuie circa patru milioane pe lună.

– Cînd a fost asta?

– Acum două luni.

– Deci Zebek e falit, presupuse Danny.

– A fost. Ar fi fost. După ce o să pună mîna pe Tawus Holdings – după ce Vîrstnicii îi vor ceda controlul – o să-i fie bine.

– Sînt chiar atît de mulţi bani?

– Da, zise Barzan.

Danny dădu din cap. Şi se încruntă. „Deci despre asta era vorba? Despre tehnologul falit?“ Era oarecum dezamăgit. Şi nu-i venea să creadă. Lucrurile nu se potriveau întocmai. Înţelegea că unii ucideau pentru bani, dar ceea ce făcuse Zebek depăşise cu mult asemenea lucruri. În crimele comise de el exista răutate pură. „Nu înmormîntezi de cineva de viu ca să obţii un credit“, îşi zise Danny. Iar cînd gîndi astfel, îşi dădu seama că bănuiala sa în privinţa celor întîmplate în subsolul casei lui Terio se transformase în certitudine. Chris Terio nu se sinucisese.

– Ce l-a făcut pe Zebek să-l hăituiască pe Terio? întrebă Danny. Cum de-a aflat că Terio se interesa de el?

– Vă amintiţi cum aţi descoperit numele meu? Din lista apelurilor telefonice.

– Cea pe care i-am dat-o lui Zebek.

– Da. Eu şi Chris nu ne telefonam în mod obişnuit. Nu vorbeam deloc la telefon. Numele meu a apărut pe lista aceea scurtă pentru că Terio m-a sunat ca să-mi anunţe ştiri importante. Era foarte emoţionat. Primise noutăţi din Norvegia. Testele fuseseră făcute şi noi aveam dreptate. Sigur că aveam dreptate! Chris aştepta raportul scris, dar Rolvaag îi spusese la telefon că mostra de lemn pe care o tăiasem din *sanjak* nu avea decît vreo sută de ani, poate mai puţin, şi provenea din Yemen. Aveam dovada că *sanjak*-ul era fals. Chris mi-a spus că trimisese o scrisoare către Vîrstnici, prin intermediul Tawus Holdings, în care punea la îndoială în mod oficial autenticitatea statuii. Bănuiesc că de aceea a fost ucis.

– De ce?

– Pentru că Tawus avea un singur salariat – o femeie numită Pastorini. Era nou angajată şi pun pariu că lucra pentru Zebek.

Danny scoase un geamăt.

Barzan se încruntă.

– O cunoaşteţi?

– Am întîlnit-o, zise Danny, apoi privi spre şirul de monitoare TV. Prietenii dumneavoastră sînt aici, remarcă el.

Barzan se uită la ecranele de pe perete. Multe dintre ele nu arătau nici o activitate, dar la ghereta de la poartă, doi bărbaţi în uniformă coborau dintr-un jeep. Unul din ei îşi aranjă bereta, apoi bătu la uşa gheretei. În curte, cîinii începură să latre.

Barzan îşi trase scaunul de lîngă masă.

– Foarte bine, zise el. Chiar voiam să discut cu ei, să aflu dacă a întrebat cineva de noi.

În momentul acela, chiar cînd Barzan se ridica în picioare, se auzi întîi o singură împuşcătură, apoi încă două, ca un pistol cu capse descărcat în depărtare. Cei doi se întoarseră spre monitoare şi-i văzură pe soldaţi stînd unul lîngă altul în faţa camerei de luat vederi, cu armele pregătite.

Barzan înjură şi-şi scoase pistolul de calibrul .45 de la cingătoare, apoi fugi spre uşă şi o deschise.

– Stai aici! ordonă el şi ţîşni din încăpere.

Zăpăcit, Danny nu-şi putea lua privirea de la monitoare. Cîinii parcă înnebuniseră, se aruncau spre poartă, săreau înapoi, apoi se repezeau din nou. Layla apăru în curte, pe un monitor, în timp ce Barzan se vedea pe un altul, care arăta uşa din faţă. Puştiul care-l dusese pe Danny la dentist trecu în goană pe lîngă fîntînă, cu un pistol automat în mînă. Apoi poarta se deschise. Cîinii se repeziră. Şi se dezlănţui iadul.

17

Danny se uita de la un monitor la altul, în timp ce în curte răsunau împuşcături. Pe un ecran, unul dintre soldaţi căzu în genunchi lîngă fîntînă, cu o pată neagră pe piept şi cu o expresie de mirare pe chip. Pe un al doilea monitor, un camion fără prelată urca în viteză spre casă, ridicînd un nor de praf. În camion se aflau vreo şase soldaţi, cu puştile îndreptate spre cer. Alte monitoare păreau să clipească – în timp ce oameni şi cîini goneau prin faţa camerelor de luat vederi – arătînd imagini din diferite părţi ale casei şi ale grădinii.

Danny ştia că ar fi trebuit să facă şi altceva în afară de a privi monitoarele. Mintea îl îndemna, dar nu era în stare să se mişte, nu putea să-şi ia ochii de la ceea ce se întîmpla pe ecran. Era un masacru în focalizare slabă, albastrul marin al monitoarelor făcînd ca totul să fie înceţoşat. Împuşcături şi ţipete răsunau în după-amiază, părînd să se ridice şi să coboare independent de micile ecrane de televiziune, în timp ce puştile şi pistoalele bubuiau unele spre celelalte. Danny văzu un soldat îndoindu-se şi prăbuşindu-se pe pămînt, în timp ce unul din Ridgeback îl apucă de gît. Într-o clipă, şi al doilea cîine se repezi la el, înfigîndu-şi botul în măruntaiele omului. Alt soldat îi sări în ajutor primului, trăgînd nebuneşte. Apoi capul soldatului explodă, iar puştiul cu arma M-16 apăru la vedere, trăgînd de la şold.

Barzan se întoarse lîngă Danny.

– Vino, îi spuse el, aruncîndu-i în mînă lui Danny un pistol asemănător celui pe care-l avea el.

Acesta se uită la armă, neajutorat, în timp ce pe monitoare se vedeau două camioane care opriră în fața casei. Soldații săriră pe pămînt. Danny se ridică în picioare și o văzu pe Layla aruncîndu-se într-o cameră din cealaltă parte a curții interioare. Pentru o clipă, privirile li se întîlniră – apoi o rafală de gloanțe o izbi în mijlocul saltului. Fata se răsuci în aer ca o dansatoare care-și pierde echilibrul și se prăbuși. Apoi o a doua rafală transformă fereastra curții interioare într-o cascadă de cioburi.

Danny alergă după Barzan cît de iute putu, privind cum puloverul galben al kurdului se îndepărtează de el pe coridor, apoi dispare după un colț. „Cîți indivizi sînt? se întrebă Danny. Mai mult de două camioane. Vreo doisprezece soldați, poate mai mulți." Iar el avea picioarele rănite și avea o armă pe care nu știa s-o folosească. „Mai mult Dumbo decît Rambo[1]."

Deodată, Barzan reapăru, mergînd cu spatele, cu mîinile în aer, vorbind liniștit cu o persoană pe care Danny n-o putea vedea. Danny era plin de adrenalină, deci ridică pistolul cu ambele mîini, așa cum văzuse la televizor. Așteptă să apară la vedere cel care-l capturase pe Barzan.

Dar nu apăru nimeni. Indivizii deschiseră focul cu niște arme automate, despicîndu-l pe Barzan de la abdomen pînă în capul pieptului. Kurdul fu aruncat înapoi, se lovi de o masă, răsturnă un vas plin cu trandafiri, apoi se prăbuși pe podea. După aceea, soldatul care-l împușcase apăru de după colț și, surprins, îl zări pe Danny.

Danny avu parte de bafta începătorului: prima împușcătură făcu bucăți capul soldatului. A doua și a treia împușcătură sfărîmară ferestrele dinspre curtea interioară.

Danny alergă la Barzan, alunecă într-o baltă de sînge, se sprijini de perete și respiră adînc. Prietenul său murise. Își

[1] Joc de cuvinte, *dumb* înseamnă „prost", iar Rambo este eroul unor filme, interpretat de S. Stallone, capabil de isprăvi militare impresionante. (n.tr.)

dădu seama de asta văzîndu-i ochii, care, deschiși și nemișcați, aveau aspectul pietros și lucios al marmurei. Auzea împușcături în curte, dar nu atît de multe ca înainte, mai auzi și zgomotul făcut de soldați, care treceau din cameră în cameră, izbind ușile cu picioarele.

Nu avea unde să fugă. Nu avea unde să se ducă. Soldații veneau pe hol din ambele direcții, îndreptîndu-se spre el, prinzîndu-l într-un soi de cleşte. Un alt contingent apăru de după colț...

Instinctiv, Danny înhăță o pernă acoperită cu un covor de pe canapeaua de lîngă perete și traversă încăperea, îndreptîndu-se spre fereastra al cărui geam îl împușcase cu cîteva momente mai înainte. Folosi perna ca să-și protejeze mîinile și mătură bucățile mai mari de geam care atîrnau de ramă, apoi se uită în jos.

Ar fi fost un salt de vreo trei metri – care i-ar fi provocat dureri dacă ar fi fost în cea mai bună formă, dar cu picioarele în halul în care erau... Întinse perna peste cioburile din partea de jos a ferestrei și încercă să-și adune curajul necesar – sau poate așteptă să-i pice din senin curajul acela.

Auzi soldații alergînd pe hol. Se uită la Barzan, care zăcea într-o baltă de sînge, se cățără pe fereastră, se ghemui pe rama acesteia, apoi sări pe pămînt.

Izbi pămîntul cu tălpile, iar pentru o clipă avu impresia că aterizase pe un pat alcătuit din cuie. Durerea țîșni ca un gheizer din tălpi și-i explodă în spatele ochilor, ca un foc de artificii. Instinctiv, Danny își încleștă pumnii și scrîșni din dinți într-un urlet tăcut, apoi se împletici prin curtea interioară către arcada care o înconjura.

Arcada era alcătuită dintr-o serie de arce, care sprijineau cel de-al doilea etaj al casei – zona de locuit – și constituia ea însăși un șir de încăperi de serviciu care alternau cu ganguri către curtea exterioară a casei. Un șir de mașini de spălat se aliniau lîngă perete în dreapta lui Danny, iar o femeie grasă, în rochie albă și cu basma, stătea tremurînd lîngă o cadă cu rufe. Danny zări în spatele ei stelaje de plastic pentru uscat rufele,

pline cu cearşafuri de in, şi un hîrdău cu sticle, ce aşteptau să fie refolosite.

Danny îşi duse degetul la buze, trecu pe lîngă femeie şi se trase lîngă marginea curţii. Peste tot se vedeau cadavre. Patru soldaţi. O femeie pe care n-o recunoscu. Puştiul care-l dusese la dentist. Unul din cîini. Dincolo de cadavre, zidul de piatră de culoarea mierii, care înconjura vila şi terenul ei.

Vîrful zidului lucea, plin de cioburi de sticlă. Nu se vedea nici o poartă. Singura cale de ieşire era prin poarta din cealaltă parte a casei – iar el era sigur că acolo mişunau o mulţime de soldaţi. O pisică cu pete albe, portocalii şi negre dormita la soare, lîngă albiturile de pat ce se uscau, şi se rostogoli pe spate cînd Danny se apropie de ea.

Zidul avea o înălţime de doi metri, cioburile de sticlă adăugîndu-i încă trei, patru centimetri. „E posibil“, îşi zise Danny. Fusese săritor în înălţime în liceu şi depăşise doi metri într-un concurs local. Dar asta fusese atunci. Avusese nevoie de trei încercări şi nu mai reuşise aşa ceva nici înainte, nici după aceea. Deci nu prea era posibil – oricum, el nu putea. Nu fără să-şi sfîşie spatele. Danny întoarse spatele zidului, tocmai în clipa în care o împuşcătură întrerupse liniştea din casă.

Pentru o secundă, crezu că fusese văzut, că trăgea cineva în el, iar ceilalţi vor sosi în goană. Nu era aşa. Prima împuşcătură fu urmată de o pauză îndelungată. Apoi urmă o a doua împuşcătură şi o a doua pauză. Apoi o a treia. Pisica se întinse şi se furişă către perete, tupilîndu-se. Zgomotele nu păreau provocate de o luptă. Semănau mai mult cu trasul la ţintă. Apoi îşi dădu seama despre ce era vorba. Cineva mergea de la un cadavru la altul, dîndu-le lovitura de graţie, asigurîndu-se că muriseră cu toţii.

„O şterg de aici“, îşi zise Danny. Traversă curtea, îndreptîndu-se spre zid, apoi sări, încercînd să vadă ce-i în cealaltă parte, dar picioarele sale erau în halul în care erau, iar saltul său vertical fu practic nul. Reuşi doar o mică ţopăitură. (Şi cu asta puse capăt visurilor sale de o sări peste zid în stil

Fosbury.) Putu să vadă doar cerul crepusculului şi, în dreapta, vîrfurile pline de frunze ale sălciilor înşirate dea lungul drumului de pietriş.

Se întoarse la spălătorie, înhăţă salteaua de pe pat, provocînd un mieunat de protest din partea femeii cu basma. Acolo dormea ea? Sunetul scos de femeie îi sfîşie sufletul. Îi făcu semn să-l urmeze. Dar nu, aşa ceva nu acea să se întîmple, nu avea cum s-o facă pe muierea aia îngrozită să sară peste zid împreună cu el.

– O să te omoare, îi zise Danny.

Ea clătină violent din cap, fără să-l înţeleagă.

Ca să-i explice, Danny îşi trecu un deget peste gît, apoi arătă spre casă. Asta o sperie şi mai mult, ca urmare se schimonosi la el, ca şi cum ar fi vrut să-l facă să dispară. Nu se putea face nimic pentru ea.

Aşa că Danny luă un scaun cu spetează şi se duse în curte, tîrînd salteaua după el. Avea muşchi spatelui încordaţi, aşteptînd să se întîmple ceva. Îşi imagina un glonţ înfigîndu-i-se în şira spinării, răspîndindu-i aşchii de os în piept, plumbul trecîndu-i prin plămîni. Îşi imagina...

„Gata!“

Rezemă scaunul de zid, se urcă pe el şi aruncă o privire.

Drumul de pietriş era în dreapta. Deşi nu vedea camionul militar (probabil că intrase pe poartă, după ce fusese împuşcat paznicul), un jeep stătea lîngă ghereta paznicului, la vreo treizeci de metri de el. Suficient de aproape pentru ca Danny să audă zgomotul de fond al radioului. Un soldat stătea pe locul şoferului, cu un radio portativ la ureche. Alţi doi soldaţi erau rezemaţi de gheretă, fumînd, fără să se sinchisească de cadavrul de la picioarele lor.

Danny văzu în stînga şura cea mică în care fusese bătut. Dincolo de ea se aflau alte şuri, ţarcuri şi grajduri pentru animale. Poate reuşea să ajungă la unul dintre ele...

Aruncă salteaua peste cioburi, se urcă pe scaun şi îşi trecu piciorul peste zid. Se rostogoli peste saltea şi se prăvăli pe pămînt cît putu de calm. De data asta ateriză pe vîrful degetelor.

După aceea aruncă salteaua înapoi peste zid şi o luă din loc, alergînd ghemuit.

Instinctiv, se îndreptă spre şura în care fusese închis, apoi îşi aminti că aceasta era racordată la sistemul de televiziune cu circuit închis. O luă spre dreapta, se strecură printr-un ţarc pentru oi, plin de bălegar uscat. În cealaltă parte a ţarcului se găsea un hambar mic, cu uşă glisantă, întredeschisă.

Primul lucru pe care-l remarcă atunci cînd intră în hambar fu mirosul – o mireasmă de fructe ce părea complet nepotrivită. În timp ce stătea în întuneric, Danny îşi ascultă inima bătînd, iar ochii i se obişnuiră cu întunericul. Curînd reşi să vadă un mănunchi de lopeţi şi de greble, rezemate de perete. O cutie cu cîrpe, un cultivator, o albie goală şi un morman de bidoane de plastic. Pe fiecare bidon scria cu litere mari, negre: ACETONĂ.

Danny se rezemă de perete şi alunecă încet pe podea. „Nu vreau să fiu găsit aici, îşi spuse el. Nu aici. Dacă o să mă găsească în cîmp deschis, o să se termine totul într-o secundă. Un glonţ în cap şi gata! Nu-i bine, dar n-o să dureze prea mult. Dacă o să mă găsească aici, o să vadă acetona şi poate că o să-şi zică: «Hai să ne distrăm puţin».“

Trebuia să plece.

Se ridică în picioare, se duse la uşă şi privi afară. Văzu o maşină gonind către casă. „O maşină mare“, îşi zise Danny, apoi înlemni dîndu-şi seama ce marcă avea automobilul: era un Bentley. Cînd ajunse lîngă clădire, maşina mare, neagră, se opri.

Un soldat alergă pe alee, venind dinspre casă, iar puşca i se bălăngănea pe lîngă trup. Se opri lîngă maşină, puse o mînă pe capotă, se aplecă şi aşteptă să fie coborît geamul din spate. Urmă o scurtă conversaţie. Soldatul rîdea şi arăta spre clădire. Apoi făcu un pas înapoi şi salută.

Maşina rămase locului. După un timp, portiera din spate se deschise, iar Zerevan Zebek coborî. Aruncă o privire spre dreapta, apoi una spre stînga, după care îşi trase fermoarul şi începu să urineze în direcţia lui Danny. Pentru o clipă, Danny fu convins că fusese descoperit şi că gestul era o insultă. Dar nu era

aşa. După ce-şi terminǎ treaba, Zebek îşi trase fermoarul la loc, se urcă în maşină, iar vehiculul îşi continuă drumul către vilă.

Abia atunci Danny văzu soldaţii care mergeau pe cîmp, cu privirea spre sol şi cu armele pregătite. Căutau pe cineva, îl *căutau pe el*.

Se întoarse, aruncă o privire grăbită în jurul hambarului, căutînd un loc în care să se ascundă. Văzu o scară rudimentară, rezemată de un perete, se urcă pe ea şi ajunse într-un pod în care erau îngrămădite baloturi de fîn. În timp ce trăgea scara după el, Danny văzu cu coada ochiului ceva mişcîndu-se şi dispărînd în fîn. Spera să fie un şoarece, dar după modul în care se mişcase părea să fie un şarpe.

Lui Danny nu-i plăceau şerpii.

Se aşeză acolo unde se afla, departe de marginea podului, şi observă pentru prima oară că avea piciorul umed. Pantalonii frumoşi de in pe care i-i împrumutase Barzan i se lipiseră de piele, chiar sub genunchiul drept. Danny se aplecă, îşi trase cracul pantalonului în sus şi văzu că avea gamba plină de sînge. Se întinse, luă o mînă de fîn şi-şi şterse sîngele, scoţînd la iveală o tăietură adîncă.

„Cînd m-am pricopsit şi cu asta? se întrebă el. Poate cînd am sărit peste zid. Poate în altă parte." Nu conta. Trebuia să-şi închidă rana şi să oprească sîngerarea. Îşi scoase cureaua din piele împletită de la pantaloni şi o înfăşură în jurul gambei, chiar deasupra tăieturii, şi o strînse. Sîngerarea încetă.

Zăcu acolo vreo zece minute, îngrozit de soldaţi, îngrijorat din cauza şarpelui şi terorizat de Zebek. Din cînd în cînd, slăbea strînsoarea garoului improvizat, apoi o mărea din nou. Îi trecu prin minte că se tăiase atunci cînd se urcase pe fereastra din curtea interioară. Sau poate cînd trecuse peste zid. Oricum, sîngerase timp îndelungat. Probabil că rămăsese sînge pe pămînt, rămăsese şi pe zid – lăsase în urma sa o dîră de sînge.

Scoase un geamăt disperat, se răsuci şi se uită pe podeaua de sub pod. Spre deosebire de hambar, podeaua acestuia era făcută din beton. Danny văzu stropi de sînge de la uşă pînă în locul în

care fusese scara. Ar fi putut, la fel de bine, să fi desenat o săgeată îndreptată către pod.

Între timp, ochii i se adaptaseră la semiîntunericul din şură. Se aplecă peste marginea podului, uitîndu-se prin clădire şi căutînd o sursă de apă. Descoperi un furtun încolăcit, prins de un robinet aflat într-o parte a şurii. Lăsă scara în jos şi coborî pe sol. Apoi se duse la robinet şi-l răsuci. Apa ţîşni cu o asemenea putere, încît capătul furtunului se ridică şi se izbi de ciment.

Danny reduse presiunea apei, cu o mişcare a încheieturii, şi spălă sîngele. Îl auzise cineva? Cum să nu-l audă! Furtunul răsunase ca o tobă. Iar acum – prea tîrziu, bineînţeles – se întrebă ce vor spune soldaţii cînd vor vedea podeaua udă.

„N-o s-o şterg pentru tîmpenia asta“, îşi zise Danny, apoi opri apa şi strînse furtunul colac. După care urcă pe scară şi o trase după el. Îşi făgădui s-o şteargă de acolo de îndată ce avea să se întunece.

Ceva alunecă de-a lungul peretelui.

Timpul îşi încetini mersul, de parcă s-ar fi oprit să se uite la vitrine. Dacă ar fi zis că nu se simte în largul lui, Danny n-ar fi fost aproape de adevăr. Era flămînd, rănit şi îngrozit. Mirosul de acetonă – amestecat cu cel de fîn şi cu cel de bălegar – devenise insuportabil. Muştele i se plimbau pe faţă. Purici nevăzuţi îi sugeau sîngele. Danny nu-şi amintea ce făcuse cu pistolul şi se înjură singur pentru că-l pierduse. Cu o armă, ar mai fi avut o şansă...

Acetona îl făcu să se gîndească la Caleigh, care-şi dădea pe unghii cu lac transparent, o chestie pe care el o considerase foarte provincială pînă cînd Caleigh îl scosese în lume, îl dusese la clubul Pierre, unde aspectul predominant părea a fi o versiune cowgirl cu strasuri a Vampirei.

Gîndul la Caleigh îl făcu să-şi dea seama cît de dor îi era dea ea. „Cum s-o recîştig?“ se întrebă el. Primul pas necesar: să nu se lase ucis.

Cum? Să aştepte pînă se întunecă. Să fure o maşină sau să facă autostopul pînă... la graniţă. Aşa se face în filme. Eroii

traversează frontiera şi sînt în siguranţă – tipii cei buni scapă întotdeauna. Dar la ce i-ar folosi să ajungă la graniţă, chiar dacă ar avea o maşină, chiar dacă ar şti încotro s-o ia? Paşaportul şi portofelul său rămăseseră în casă – împreună cu morţii. Şi cu soldaţii.

Pe unul dintre ei îl omorîse chiar el.

Nu voia să se gîndească la asta, dar nu-şi putea scoate din minte imaginile acelea. Barzan, împuşcat, azvîrlit înapoi, lovindu-se de masă. Vasul şi trandafirii aruncaţi în aer. Soldatul apărînd, surpriza de pe chipul lui, mişcarea iute a ochilor săi către pistol, cu o clipă înainte ca Danny să tragă. Capul soldatului făcîndu-se bucăţi, împroşcînd sînge în toate părţile...

Deci mersul spre graniţă nu părea o idee strălucită. Pentru că n-ar fi reuşit să treacă de vreun punct de control şi, chiar dacă ar fi reuşit, n-ar fi izbutit să intre în Siria sau în Irak fără nici un act. Pentru aşa ceva era nevoie de viză, iar Danny avea impresia că vameşii ţineau foarte mult la asta.

Rămînea ambasada. Din Ankara. Aceeaşi problemă, dar nu trebuia să treacă de nici o frontieră. Avea doar de străbătut vreo mie de kilometri de munţi şi de stepe. Dacă avea noroc...

Şarpele gras, cafeniu, cu cap urît, se strecură prin fîn către piciorul lui Danny, cu limba agitîndu-se din cauza mirosului de sînge. Cînd îl zări, mai întîi cu coada ochiului, apoi foarte bine, Danny înlemni, se albi la faţă şi îngheţă. Şarpele se opri, cu ochii aţintiţi spre spaţiul dintre sandaua lui Danny şi cracul pantalonului murdar de sînge.

Animalul se gîndea să intre în gaura aceea atrăgătoare, iar Danny se gîndea să sară din pod pe podeaua şurii. Şi ce dacă putea să-şi rupă gîtul? Cel puţin n-o să...

Soldaţii intrară în vîrful picioarelor, privind în dreapta şi-n stînga, cu armele (Uzi, AK-uri sau ce-or fi fost) pregătite.

Inima lui Danny începu să bată nebuneşte.

Soldaţii vorbeau liniştiţi între ei, în timp ce înaintau încet prin şura aceea mică, căutînd ceva sau pe cineva – probabil pe Danny. Şi şarpele căuta ceva, pentru că îşi ridică încet capul, îl

răsuci mai întîi spre stînga, apoi spre dreapta. După care, aproape leneş, îl apropie de piciorul lui Danny. Atunci ceva urcă în gîtul lui Danny.

La început, acesta nu-şi dădu seama despre ce-i vorba. Apoi înţelese că era vorba de un ţipăt.

Pe care reuşi să-l stăpînească.

Dar în urma acestuia venea un altul, din adîncul sufletului, iar Danny ştia că nu mai putea să-l oprească şi pe acesta, aşa cum făcuse cu primul. Un sfîrîit strident de groază neuronică, atît de intens, încît era convins că soldaţii îl simţeau, aşa cum şarpele îi simţise sîngele.

Apoi şarpele se întoarse şi, după o clipă, unul dintre soldaţi spuse ceva care-i făcu pe ceilalţi să rîdă. După care ieşiră tropăind.

Isus plînge.

Şi Danny.

18

Danny se trezi brusc, în întuneric, iar duhoarea de acetonă îi reaminti unde se găsea. Îl uimi faptul că reuşise să doarmă. Presupuse că acest lucru se datora pierderii de sînge şi consumului de adrenalină. Pipăi prin beznă după scară, în cele din urmă o găsi, o lăsă pe pămînt şi coborî. În timp ce se împleticea prin tăcerea neagră ca smoala din şură, ţinea mîinile întinse în faţa sa – ca un monstru al lui Frankenstein abia fabricat şi care făcea primii paşi prin laborator.

Afară, luna era doar o pată de culoarea opalului în spatele unei cupole de nori mînaţi de vînt. Danny rămase lîngă uşă, în interiorul şurii, şi ascultă dacă se auzea ceva. Auzi sunetul unor discuţii la radio – sau poate la televizor – undeva, în depărtare. Altceva nimic. Nici o voce. Nici un bocănit de cizme. Nici zgomot produs de maşini. Încercă să se gîndească în ce parte trebuia să meargă. În ce parte era drumul?

Nu avea idee.

Apoi luna alunecă de sub nori şi Danny văzu vîrfurile sălciilor, cu frunzele sclipind argintii în lumina lunii. Copacii se aflau pe marginea drumului de pietriş – de fapt, acesta era mai degrabă o alee. Danny îşi aminti că văzuse sălciile în drumul spre dentist. Cînd fusese dus acolo de puşti. Puştiul cel solid – care acum era un puşti mort.

Se îndreptă către sălcii, găsi drumul şi începu să meargă pe marginea lui, pe praful strîns lîngă pietriş. Drumul, luminat de lună, se vedea bine. Danny ar fi alergat, dacă ar fi putut – dar nu putea.

Capătul drumeagului era însemnat de stîlpi de piatră, cu bile în vîrf. Cînd le văzu prima dată, îngheţă, crezînd că văzuse santinele. Din cauza modului în care lumina trecea printre copaci, stîlpii păreau că se mişcă, că se leagănă. Cînd îşi dădu seama că avea de-a face cu o iluzie optică, Danny se grăbi către drumul care se afla la capătul aleii.

Dar în ce parte trebuia s-o ia? Asfaltul se întindea în dreapta şi în stînga, dispărînd în întuneric. Danny îşi îndreptă privirea către bolta cerului şi descoperi Carul Mare. Îşi aminti că acesta arăta nordul.

Sau sudul? Poate arăta estul sau vestul...

O luă la stînga.

Ar fi putut să audă zgomotul maşinilor cînd acestea se aflau încă departe, dar el nu auzi nimic, în timp ce se împleticea pe marginea drumului. Cînd, în cele din urmă, auzi o maşină – presupuse că aceasta se afla la vreo doi kilometri şi motorul ei se văicărea pe măsură ce vehicul îşi croia drum prin terenul deluros – Danny fu cuprins de panică. Dacă aparţinea armatei? Dacă era Zebek? Părăsi drumul, se ghemui în spatele unui gard de tufişuri şi ascultă cum maşina reducea distanţa dintre ei. Apoi, cînd acesta ajunse aproape, Danny se răzgîndi şi alegă spre deal, dînd din mîini ca un zănatic.

Prea tîrziu. Danny înjură, în timp ce BMW-ul trecu în viteză pe lîngă el, găurind bezna cu farurile. Danny era furios pe el însuşi. Pentru că n-avea de ales. Nu putea să meargă pe jos pînă la Ankara. Trebuia să ia o maşină şi pentru asta nu-i rămînea decît să încerce să facă autostopul, să urce în prima maşină care l-ar fi luat. Trebuia să-şi încerce norocul.

Dar... omorîse un soldat. Îl omorîse în autoapărare, dar îl omorîse. Danny nu ştia mare lucru despre sistemul juridic turc – doar ceea văzuse în *Midnight Express*[1]. Nu voia să aibă de-a face cu el – mai ales într-un caz penal legat de Zebek.

---

[1] *Midnight Express* este un film din 1978, bazat pe cartea autobiografică a lui Billy Hayes, care a fost arestat în Turcia pentru că a încercat să treacă peste graniţă zece kilograme de haşiş. (n.tr.)

Pe de altă parte... nu era convins că oamenii care veniseră la vilă fuseseră soldaţi. Sigur, purtau uniforme, dar asta nu dovedea nimic. Chiar nu dovedea nimic. Acum, cînd se gîndi mai bine, îşi dădu seama că se putea ca atacatorii să nu fi ştiut că şi el se afla în vilă. Fusese evident că-l căutau pe Barzan. Pe acesta voiau să-l lichideze, pe acesta se aşteptaseră să-l găsească. Cît despre Danny Cray... doar doi oameni aveau habar că se află acolo, iar, din cîte ştia el, aceştia îi erau loiali lui Barzan. Sau morţi.

Cu cît se gîndea mai mult – şi cu cît mergea mai mult fără să-l hăituiască nimeni – cu atît mai mult scenariul respectiv i se părea posibil. Zăpăceala din vilă fusese foarte mare, Barzan şi puştiul ripostaseră cu focuri de armă, oamenii alergaseră în toate părţile... probabil că prezenţa lui Danny nu fusese remarcată. Dacă ar fi fost, atunci l-ar fi căutat. Sigur, era doar o problemă de timp pînă cînd indivizii aveau să-i găsească paşaportul. Iar asta avea să le atragă atenţia...

Trecu o oră – poate două (cine putea să ştie cîte?) – înainte să audă un alt vehicul. Maşina se afla departe, după zgomot părea să fie un camion, cu motor foarte puternic, care urca şi cobora dealurile. Danny rămase locului şi aşteptă să zărească vehiculul. Cînd, în cele din urmă, acesta apăru, Danny descoperi că avea un singur far – iar asta îl făcu să spere că nu era o maşină militară. Merse în mijlocul drumului, ridică braţele cu palmele în afară şi începu să se roage.

Camionul frînă la vreo zece metri de el, dar şoferul nu opri motorul. Din radio se auzea muzică turcească, plină de jale. Danny rămase în lumina farului, cu inima bătîndu-i puternic în piept. Spre el se îndrepta un miros plăcut... *de pepene galben...* Lada camionului – fără prelată şi cu laturile întărite cu placaj – era plină cu fructe. Bărbatul care coborî din cabină avea în jur de treizeci de ani. Purta blugi, un tricou şi o şapcă de baseball, cu cozorocul la spate. Scoase şapca, lăsînd să se vadă o chică de păr negru. Rămase la distanţă şi strigă ceva în limba turcă.

– Poţi să-mi dai o mînă de ajutor? răcni Danny, cu un rînjet neajutorat. Am o mare problemă!

Bărbatul îl privi de sus şi pînă jos, se încruntă, îşi răsuci şapca.

– Ce naiba s-a întîmplat?

– Am necazuri, zise Danny, încercînd să păstreze un ton de implorare. Am nevoie...

Apoi îşi dădu seama că individul îi răspunsese în engleză şi rămase cu gura căscată. Stătu locului, pe picioarele sale rănite, uitîndu-se la tip.

– Cum ai ajuns aici, omule? Unde ţi-e maşina? S-a stricat?

– Vorbeşti englezeşte? zise Danny, zăpăcit.

– Da. Şi nemţeşte. Ce-ai păţit?

Danny izbucni în rîs şi se apropie de camion.

– Norocul irlandezului!

– Nu ştii că-i periculos în locurile astea? Apropo, cum ai ajuns aici?

Bărbatul se uită în jur, căutînd o maşină, o motocicletă.

– Eu...

În depărtare se zărea lumina unor faruri, ce veneau dinspre vilă.

– Pot să urc în camion?

Danny îşi ţinu răsuflarea pînă cînd se lămuri că maşina mergea în cealaltă direcţie. În urma lor nu se vedea nici un far. Cerul se lumina, căpătînd culoarea cenuşie de dinaintea zorilor, cînd Danny termină o poveste inventată despre felul în care ajunsese în mijlocul pustietăţii cu sînge pe sandale şi fără nici un act. În linii mari, era o poveste pe care o citise în ghidul Lonely Planet. Un tînăr, care mergea cu trenul, a întîlnit nişte străini prietenoşi. S-au dus şi au băut o bere în vagonul restaurant. S-a trezit după două zile, pe marginea drumului. Fără portofel, fără acte, fără bagaje, fără nici o speranţă.

Şoferul – care se numea Salim – dădu din cap, ca un om înţelept.

– Am auzit povestea asta de multe ori. Un drog turcesc. În majoritatea cazurilor fac chestia asta femeilor. Şi le violează. Ai fost violat? întrebă el, uitîndu-se la Danny.

– Nu, răspunse acesta. Am încurcat-o, dar n-am fost violat.

Salim zîmbi.

– Uneori folosesc un gaz. E foarte rău. Ai noroc că eşti în viaţă.

Danny dădu din cap. Nu-i plăcea că-l minţea pe individ, dar ce-ar fi trebuit să-i spună? Că tocmai ucisese un soldat, în timpul unui masacru?

– Locul ăsta, zise Salim, arătînd spre peisajul din jur, nu-i de vizitat în zilele astea. Pînă anul trecut nici nu era permis accesul turiştilor. Iar acum nu vine nimeni. E prea periculos. Partea asta din Turcia nu-i recomandată turiştilor, concluzionă el, privindu-l dojenitor.

– Mie îmi spui!

Salim se uită mirat la el.

– E o expresie, îi explică Danny. Să zicem că un om atîrnă de o rîpă, se ţine agăţat de ea cu unghiile. Şi pe acolo trece altcineva, care zise: „Eşti într-o situaţie dificilă". Iar primul tip, cel care atîrnă de marginea rîpei, zise...

– Mie îmi spui! exclamă Salim, iar pe figură i se întinse un zîmbet; rîse, repetă expresia, de parcă ar fi fost o comoară lingvistică, apoi dădu din cap mulţumit. Deci ţi-au luat paşaportul? Banii?

– Tot.

– Nasol.

Danny dădu din cap, fiind de acord cu el.

– Cred că ambasada o să mă ajute. E în Ankara, nu-i aşa?

– Da, ai dreptate.

– Pepenii îi duci la Ankara?

Salim zîmbi şi-i răspunse:

– Nu, duc pepenii în Dogubeyazit.

– Unde?

– Dacă acolo ar veni turişti, ar numi locul acela „Biscuitele Cîinelui“[1], îi explică Salim. Se află pe cîmpia de sub Ararat. E lîngă granița cu Iranul.

– Cu Iranul?

– Exact. Acolo locuiesc. E oraşul meu. Dar o să încerc să găsesc o maşină care să te ducă la Ankara.

Danny se lumină la față.

– Crezi că poți să faci aşa ceva?

Salim ridică din umeri.

– Probabil.

– Eu...

Danny nu ştia ce să spună, cum să-şi exprime recunoştința. Se gîndi să promită că o să-i trimită bani, dar simți că Salim ar fi fost ofensat de o asemenea ofertă.

– O să-ți fiu veşnic recunoscător!

– Într-o zi s-ar putea să am şi eu nevoie de ajutor, zise Salim.

Zgomotul de pe drum îi învăluia, iar cabina camionului era plină de aroma cantalupilor crăpați. Danny se străduia să rămînă treaz, în timp ce Salim îi spunea trista sa poveste. Fusese cîndva ghid turistic, conducea grupuri de alpinişti pe Muntele Ararat, dar afacerea încetase odată cu „tulburările“ – cu insurecția PKK – cînd turiştii şi alpiniştii încetaseră să vină în Turcia răsăriteană. Mai mult, pierduse o grămadă de bani în criza financiară, iar firma sa de vînzare de telefoane celulare dăduse faliment. Era căsătorit, avea doi copii, iar acum o făcea pe şoferul de camion pentru socrul său, aşteptînd ca economia să-şi revină.

– E nasol, zise Danny.

Salim ridică din umeri şi zise, zîmbind:

– Mie-mi spui! Apoi chicoti şi-şi aranjă şapca de baseball. Cred că într-o zi o să fie mai bine. Atunci o să vedem ce oportunități avem.

Venirä zorile şi, odată cu ele, imaginea uimitoare a Muntelui Ararat, un munte perfect conic, cu vîrful acoperit de zăpadă,

---

[1] Joc de cuvinte – *Doggie Biscuit* – Dogubeyazit (n.tr.)

care arăta ca o gravură japoneză cu Muntele Fuji. Dar muntele acesta era imens. Cel mai mare munte pe care-l văzuse Danny pînă atunci. Nu-i venea să creadă că era atît de mare. Salim îi spuse că muntele avea o înălţime de peste cinci mii de metri, dar că părea mai mare din cauză că nu avea coline la bază – se ridica direct din cîmpie.

Trecură prin două puncte de control, pînă să ajungă în Dogubeyazit. În ambele împrejurări, Salim îl sfătui pe Danny să se prefacă adormit. Acesta rămase încordat, ascultînd conversaţia de neînţeles dintre Salim şi paznici, dar nimeni nu se osteni să discute şi cu el.

În timp ce se lumina de ziuă, Salim trase cu îndemînare camionul la o rampă de descărcare şi-l lăsă pe mîna unei echipe de oameni harnici, care descărcară iute cantalupii în coşuri uriaşe. Danny îl urmă pe Salim într-un birou prăpădit, unde turcul semnă nişte hîrtii. Apoi merseră un pic împreună pe jos şi aşteptară la un colţ pînă cînd sosi *dolmus*-ul.

Salim locuia într-un apartament cu un singur dormitor, dintr-un bloculeţ de beton, de la periferia oraşului. Apartamentul se afla la ultimul etaj, iar ferestrele aveau perdele grele, ca să împiedice pătrunderea căldurii – la opt dimineaţa erau aproape treizeci de grade Celsius, iar temperatura creştea... Soţia lui Salim, o femeie timidă şi frumoasă, îşi salută soţul, făcu o plecăciune în faţa lui Danny, şi le aduse cîte un pahar cu ceai de mere. Danny îl bău în timp ce cei doi discutară între ei. Se dovedi apoi că discutaseră despre sîngele de pe cracul pantalonului său.

– Ayala spune că trebuie să-ţi tratezi rana, spuse Salim. Are dreptate.

Ayala aduse o foarfecă, un lighean cu apă şi o cîrpă albă. Mai întîi înmuie pînza pantalonului în apă, apoi o desprinse de piele. După aceea şterse sîngele uscat cu cîrpa.

Rana nu arăta prea rău, era curată, lungă de vreo şapte centimetri. Ayala se duse în baie şi se întoarse cu o sticlă în care avea apă oxigenată.

– E în regulă, zise Danny. Nu-i nevoie...

Femeia își clătină degetul în fața ochilor lui, ca o pendulă, apoi deschise sticla și turnă încet jumătate din conținutul acesteia peste tăietură. Rana făcu spumă, iar Danny avu impresia că piciorul îi fusese cauterizat cu o lampă de sudură. Abia se stăpîni să nu țipe de durere.

– Mie-mi spui! zise Salim, chicotind.

Cînd Ayala termină de bandajat rana, le mai făcu un ceai, apoi se retrase în dormitor. În timp ce bea ceaiul împreună cu Salim, Danny o auzi pe femeie murmurînd ceva unui prunc care plîngea, apoi vocea pițigăiată a unui copil. După cîteva minute, Layla reapăru, împreună cu cei doi copii – care, după cîte se vedea, fuseseră treziți din somn. Salim se amuză cu fiul său, lovindu-și palmele după niște reguli complicate, în timp ce Layla își legăna pruncul, privindu-l cu o plăcere nedisimulată. Băiețelul deschise gura și trase de unul dintre dinți. Apoi îi spuse ceva tatălui său, arătînd spre Danny.

– Vrea să știe ce-i cu dintele tău de argint, îi spuse Salim, ridicînd din umeri.

Danny fu stînjenit. Îi era limpede că gazdei sale îi va fi greu să creadă povestea cu drogul, *plus* alte nenorociri.

– Mi-a căzut coroana dentară, zise el, amintindu-și că o asemenea calamitate i se întîmplase mamei sale. Aveam una de porțelan, dar a plesnit. Aceasta este temporară. Arată grozav, nu-i așa?

– Fiul meu o admiră, zise Salim. Crede că-i un dinte foarte rezistent. Un superdinte.

Danny zîmbi cu gura pînă la urechi, ca să i se vadă bine dintele, iar băiețelul izbucni în hohote de rîs. Apoi Ayala luă copiii de acolo, spuse ceva în limba turcă și-i transmise o sărutare lui Salim.

– Se duc la părinții ei, îi explică Salim. Ca să pot să dorm. Avem aer condiționat. Vrei să faci baie? Ayala spune că ți-ar prinde bine.

După zece minute, Danny se afla în baia micuţă, în faţa unei căzi din care ieşeau aburi. Cînd intră în apă, îl durea tot trupul, juliturile făcîndu-l să uite pentru moment de durerea din picioare, falcă şi umăr. Nu-i plăcea cum arătau picioarele, care abia începuseră să-şi piardă culoarea de pătlăgele vinete.

Aveau exact culoarea jachetei favorite a lui Caleigh, iar cînd îşi dădu seama de acest lucru se întrebă la ce se gîndea Caleigh în clipa aceea. În Statele Unite era miezul nopţii, probabil că dormea... probabil că-l visa... Că-l visa în pat cu Paulina.

Puse o bărcuţă de plastic pe suprafaţa apei din cadă şi o privi cum se scufundă şi ajunge lîngă picioarele sale decolorate. Îşi învîrti mîinile în cerc, ca să provoace o forţă centrifugă suficient de puternică pentru a face bărcuţa să se mişte la marginea căzii. Un mod plăcut de a petrece dimineaţa.

– Acum vrei să dormi?

Danny ieşi din baie, purtînd hainele pe care i le pregătise Salim. O pereche de pantaloni care nu-i ajungeau la glezne şi un tricou pe care scria SÎNT CU UN PROST.

– Ar fi minunat, îi răspunse Danny.

Turcul arătă spre patul improvizat pe una dintre canapelele acoperite cu scoarţă. Apoi îşi ceru scuze şi se duse în baie.

Danny se întinse pe canapea, închise ochii şi, treptat, se lăsă în voia somnului, ascultînd sunetele casnice din jur. Voci amortizate şi muzică arăbească. Zgomotul traficului. Claxoane îndepărtate. Şi, din cînd în cînd, notele de început ale uverturii din Wilhelm Tell, care-l anunţa pe Salim că era căutat pe telefonul celular.

– Te-ai trezit?

Danny deschise ochii, clipi şi se ridică. Salim stătea în uşa bucătăriei, zîmbind. Se înserase. Şi era încă foarte cald.

– A fost bine, îi zise Danny. Chiar aveam nevoie de asta.

– Foarte bine, îi răspunse Salim. Acum să vedem cine merge la Ankara.

Turcul avea un mers iute, iar Danny se strădui să țină pasul cu el. Inventă o umblătură mai aparte, îndoindu-și gleznele astfel încît să pășească pe marginea tălpilor. După un kilometru, intrară într-o cafenea înțesată de oameni care beau ceai, jucau cărți, citeau ziare sau discutau. Christiane Amanpour vorbea pe ecranul televizorului de pe perete. Nimeni nu-i acorda atenție.

Salim, însoțit de Danny, merse de la o masă la alta, unde rîdea și glumea cu diferiți oameni – din cînd în cînd dădea din cap spre Danny, care zîmbea stînjenit și ridica din umeri.

– Doamne! exclamă Danny, în timp ce-l urma pe Salim către o altă masă. Cred că-ți pare rău că ai oprit să mă iei.

Turcul păru ofensat.

– Mi s-a oferit ocazia să te ajut, zise el. Profetul te-a pus în calea mea cu un anumit motiv.

În cele din urmă se așezară la o masă la care stăteau alți bărbați și acceptară pahare cu ceai de mere. Toți erau prietenoși și zîmbitori, dar rezultatul era întotdeauna același. Salim clătina trist din cap și-și îndrepta palmele către tavan. Asta însemna: „N-are nici un ban".

Toată treaba părea lipsită de speranță și Danny se resemnase, spunîndu-și ca va face autostopul. Dar Salim îi ceru să aibă răbdare, iar după al doilea rînd de ceai avură noroc. Un bărbat mai în vîrstă veni la masa lor și discută cu Salim – care se lumină la față.

– Trebuie să mergem, anunță el, sărind în picioare.

Îl conduse pe Danny la o cafenea din strada alăturată și-i explică:

– Hakan Gultepe trebuie să meargă în vest chiar în noaptea asta! Cară fistic. O să rog pe șeful lui să te ia și pe tine.

Cînd intrară, Salim se duse drept la o masă din fund și avu o discuție scurtă, rugîndu-l ceva pe un tip neîncrezător, care părea dispus să respingă orice argument adus de Salim. Dar, în cele din urmă, înțelegerea fu încheiată cu zîmbete și cu strîngeri de mîini.

– O să pleci, îl anunță Salim, dar trebuie să te grăbești.

Merseră iute pînă în piaţa în care Salim livrase cantalupii, iar Danny fu prezentat lui Hakan Gultepe. Acesta era un individ solid, de vreo treizeci de ani, cu o mustaţă groasă, neagră, şi cu gura plină de dinţi de aur. Hakan îl bătu liniştitor pe Danny pe umăr, de parcă ar fi fost un cal sau un cîine.

– Nu vorbeşte engleza, îi spuse Salim. Dar o să te ducă pînă la Bingöl. De acolo o să poţi să ajungi la Ankara, o să-ţi dau destui bani. Nu, nu, trebuie să fac asta. Nu-ţi face griji, nu-i mult. Să nu te rătăceşti. Hakan o să te lase la *otogar* din Bingöl, de unde o să iei autobuzul spre Kayseri. În Kayseri o să-l iei pe cel spre Ankara.

Scrise totul pe spatele unei cărţi de vizită şi i-o dădu lui Danny, împreună cu o bancnotă de zece milioane de lire.

Danny nu ştia ce să spună.

– O să ţi-i înapoiez...

Salim ridică din umeri.

– Nu contează. E unul dintre stîlpii islamului. E o datorie să dai de pomană celor nevoiaşi. Însă eu voiam să ţii minte că, dacă în Turcia ţi se pot întîmpla lucruri rele, ţi se pot întîmpla şi lucruri bune.

– Salim...

– Ţi-am dat cartea mea de vizită, zise Salim. Cînd o să ajungi acasă, să-mi trimiţi un e-mail. Da?

– Da. Bine. O să-ţi trimit.

O îmbrăţişare, apoi Salim plecă în direcţia centrului localităţii. Danny îl privi mergînd, în timp ce uvertura la Wilhelm Tell răsună din nou... După aceea urcă în cabina camionului, pe scaunul din dreapta. Camionul părea geamăn cu cel al lui Salim, doar că acesta fusese încărcat cu saci de pînză plini cu fistic. Hakan Gultepe îşi arătă dinţii într-un zîmbet aurit. Motorul tuşi, apoi camionul porni în noapte, în sunetul muzicii arăbeşti viguroase ce se auzea la radio.

19

De la autogara din Ankara pînă la ambasada Statelor Unite de pe bulevardul Atatürk era mult de mers pe jos, dar Danny nu avea alt mijloc ca să ajungă acolo. Din ceea ce îi dăduse Salim îi rămăsese un milion de lire – suficient ca să-şi cumpere un sandvici, dar nu ca să ia un taxi. Aşa că mîncă în timp ce mergea, aproape înecîndu-se cu o bucată de ardei verde cînd la amiază izbucni strigătul amplificat al muezinului.

După o oră, Danny îl văzu, atîrnînd nemişcat în căldura nimicitoare. Steagul. Sau, cum gîndi el: *steaaagul!* Inima îi tresăltă. De emoţie, înghiţi în sec de cîteva ori. Pentru o clipă, se simţi acasă.

Dar nu ajunsese încă acasă.

Danny avusese întotdeauna impresia că una dintre responsabilităţile principale ale ambasadei americane – ale oricărei ambasade americane – era să-i ajute pe americani. Pe concetăţenii care avuseseră ghinion într-o ţară străină.

Dar nu era aşa.

Funcţionarul serviciului din străinătate cu care discută era un tînăr cam de vîrsta sa. Dar aici se termina orice asemănare. În timp ce Danny era îmbrăcat în nişte pantaloni uzaţi şi cu un tricou jerpelit, funcţionarul purta un costum albastru-închis imaculat şi bine călcat, cu o cămaşă albă apretată şi o cravată roşcată. Pe biroul său se afla un exemplar din revista *Tory*, de la Princeton.

Ceea ce îl făcu pe Danny să rînjească şi să-şi arate dintele său ieşit din comun. Mda, strugurii sînt acri. Ştia că funcţionarul consular nu avea nici o vină că el era îmbrăcat în haine mototolite, că avea sînge pe sandale şi că arăta ca un nebun. Totuşi... *Tory* din Princeton?

Rezemat de speteaza scaunului şi foindu-se stînjenit, funcţionarul ascultă povestea lui Danny cu aerul cuiva mult mai în vîrstă, atitudinea sa exprimînd un amestec de plictiseală plină de nerăbdare şi neîncredere făţişă. În cele din urmă oftă şi zise:

– Se vede că aţi citit ghidul de călătorie. L-aţi găsit pe internet sau în altă parte. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce s-ar duce cineva în zona din jurul lacului Van?

– Ei bine...

– Aţi căutat necazurile cu lumînarea!

– Aşa e, îi răspunse Danny. Am necazuri.

– Văd, zise funcţionarul şi clătină din cap, chicotind. Însă nu-mi dau seama ce vă aşteptaţi să fac *eu*.

Remarca îi produse un şoc lui Danny, care, pentru un timp, nu ştiu ce să spună. Apoi îi explică:

– Credeam că o să mă ajutaţi. Nu sînteţi aici ca să-i ajutaţi pe americani?

Funcţionarul oftă din nou.

– De fapt, acesta este lucrul cel mai puţin important pe care-l fac.

– Oare?

– Da. Aşa stau lucrurile.

Danny avea chef să-i tragă una peste bot, dar, la fel ca neghiobul din faţa sa, avea un lucru mai important de făcut: să se ducă acasă. Şi, de preferat, fără cătuşe la mîini. Aşa că-şi călcă peste mîndrie şi zise:

– Îmi pare rău, dar ce-mi sugeraţi să fac? Cum să mă întorc acasă?

Îi trecu prin minte să adauge: „Ca să pot să contribui la plata salariului tău“, dar, spre meritul său, Danny reuşi să se stăpînească.

Individul de la Princeton îl privi exasperat şi scoase capacul unui stilou Mont Blanc.

– Spuneţi că v-aţi pierdut paşaportul...

– Am spus că mi-a fost furat.

– Exact. Furat. Cînd?

– Acum trei zile.

– Unde s-a întîmplat asta.

– La Biscuitul Cîinelui, îi răspunse Danny.

– *Unde?*

– Într-un oraş cu un nume care seamănă cu Biscuitul Cîinelui. Nu ştiu cum se scrie.

Funcţionarul scuipă fiecare silabă şi spuse numele exact al oraşului, îl scrise, apoi continuă:

– Ce-i cu bagajul dumneavoastră?

– Bagajul meu?

– Da. Hainele şi lucrurile. Valiza.

– Am avut doar o geantă, îi zise Danny. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu ea.

– Şi banii? întrebă funcţionarul.

Danny clătină din cap.

– Mi-au furat şi portofelul.

– Deci nu mai aveţi nici măcar carnetul de şofer.

Danny dădu din cap.

– Exact. N-am haine. N-am bani, nici acte. Nimic.

Un chicotit neîncrezător.

– Ce-a zis poliţia?

– Care poliţie? întrebă Danny.

– Cea la care aţi anunţat jaful.

– N-am anunţat.

– De ce?

Danny ridică din umeri.

– Eram destul de zăpăcit...

Funcţionarul puse stiloul jos şi se rezemă de speteaza scaunului. Îşi încrucişă mîinile în poală şi se uită bănuitor la Danny, fiind sigur de data asta că lucrurile nu erau în regulă. Apoi

aruncă o privire spre ceas – douăsprezece şi douăzeci şi şase de minute – oftă şi puse un formular pe birou.

– Completaţi asta, îi zise el. O să dau nişte telefoane de verificare – pe cheltuiala dumneavoastră – şi o să emit un paşaport temporar. Apoi o să vă fac rost de un bilet – doar dus – pînă la Washington.

– Mulţumesc.

Funcţionarul mîrîi:

– Nu-mi mulţumiţi. O să fie teribil de scump. Nu-s agentul dumneavoastră de voiaj şi nu aţi făcut comandă în avans. O să primiţi ceea ce o să vi se dea. Şi va trebui să înapoiaţi banii în treizeci de zile. Dacă nu, verţi fi dat în judecată şi vă veţi alege cu o poprire pe salariu. Apoi individului îi trecu o idee prin minte şi întrebă, cu un zîmbet plin de maliţiozitate: Aveţi o slujbă?

Danny îi răspunse cu un zîmbet asemănător:

– Nu, zise el. Eu sînt *artist*.

După trei ore, Danny avea un paşaport nou-nouţ şi un plic în care se aflau patru bancnote de douăzeci de dolari şi un bilet – doar dus – pînă la aeroportul Dulles. Semnă o hîrtie prin care era de acord să înapoieze Trezoreriei Statelor Unite suma de o mie şapte sute cincizeci şi unu de dolari şi patruzeci de cenţi. În poza din paşaport, dincolo de imaginea lucitoare a vulturului şi a săgeţilor, Danny arăta epuizat, ca un model în una dintre reclamele lui Calvin Klein, atît de apreciate în zilele de glorie ale gagicilor drogate.

Îşi petrecu noaptea în hotelul Spar, care-l costă opt dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi. Hotelul era curat, dar reprezenta un soi de purgatoriu – nici rai, nici iad, ceva la mijloc. Întins pe spate în patul tare şi îngust, Danny rămase în întuneric cu ochii în tavan, gîndindu-se la baia de sînge care avusese loc cu o zi înainte. Sau cu două zile înainte? Fără ziare şi fără televiziune – şi fără nici o responsabilitate (în afară de aceea de a supravieţui),

începuse să piardă noţiunea timpului. El însuşi se schimbase, îmbătrînise într-un fel. Simţea acest lucru.

Layla şi Barzan. Spălătoreasa. Cîinii. Capul soldatului dezintegrîndu-se în aer. Îşi aminti ceva despre pistol. Îl plasase deliberat lîngă trupul lui Barzan, ca şi cum ar fi înapoiat o carte împrumutată.

După un timp, adormi.

Dimineaţa luă un taxi pînă la aeroport, unde petrecu o jumătate de oră răspunzînd la întrebări, la poarta de securitate. Acest lucru nu-l surprinse. Avea un bilet doar dus, plătit cu bani gheaţă, şi nici un fel de bagaje. Se vedea că hainele pe care le purta nu erau ale sale, pantalonii erau prea scurţi, iar cămaşa prea... turcească. Avea părul într-o fază ciudată, prea scurt ca să-l pieptăne, prea lung ca să-l perie. Mai avea julituri şi vînătăi. Plus dintele.

Dacă ar fi fot poliţist, s-ar fi arestat singur.

Ghinionul nu înceta defel. Deşi în avion erau o mulţime de locuri, ambasada nu se ostenise să-i asigure un loc lîngă fereastră sau la marginea rîndului, aşa că se pomeni într-un scaun din mijloc, între un băiat de opt ani şi o matroană cu basma. Nici nu se aşeză bine, că femei apăsă butonul care chema stewardesa. Urmă o discuţie grăbită cu aceasta, iar Danny se trezi că dispunea singur de trei locuri.

Asta îl lăsă singur cu gîndurile lui – de data asta nu despre Barzan, ci despre Caleigh. Ce trebuia să facă? Ce putea să facă? Îi trecu prin minte să apară pur şi simplu la uşa ei, disperat şi patetic. Mai bine nu. Patetismul nu avea să-l ajute, nici florile. Recîştigarea lui Caleigh se putea face doar în urma unei campanii. Trebuia s-o asedieze... iar rezultatul nu se ştia dinainte...

Zebek nu avusese cum să afle unde era Danny, înainte de sosirea acestuia la ambasada din Ankara (deşi e posibil să fi bănuit că se găseşte încă în Turcia). Cît de mare era plasa întinsă de Zebek? Putea să aibă acces la dosarele vămii şi ale Biroului pentru imigraţie? Poate da, poate nu... Dar, mai devreme sau mai tîrziu, Zebek va afla că Danny se întorsese în

Statele Unite – şi şansele erau foarte mari ca acest lucru să se întîmple mai devreme.

Ce putea să facă Danny? Nu putea să fugă veşnic. Nu putea să-şi schimbe identitatea. Printre altele, nu-şi imagina că putea să dispară din viaţa părinţilor şi a prietenilor săi. Fără a mai vorbi de Caleigh. Deci nu avea de luat nici o decizie. Trebuia să-l denunţe pe Zebek. Să arate că-i un ucigaş şi un impostor.

Doar atît. Dar cum?

Oceanul Atlantic aluneca pe sub pîntecul avionului. Tangueray-ul[1] cu apă tonică, pe care i-l dăduse însoţitoarea de bord, era exact ce-i trebuia. După scurt timp, Danny se cufundă într-o letargie ce semăna mai degrabă a comă decît a somn adevărat. Cînd stewardesa îl trezi, se făcuse deja întuneric, iar avionul începuse să coboare către pata întinsă de lumină care era Washingtonul.

Părinţii săi locuiau încă în casa în care crescuse Danny, o casă dincolo de Potomac, în cartierul Rosemont din Alexandria, o zonă plină de verdeaţă, aflată la doar cincisprezece minute de aeroportul National. Clădirea, în stil colonial de la sfîrşitul secolului, pe un teren de-un sfert de pogon, îi era familiară – dar simţi că i se opreşte inima în loc cînd îngenunche lîngă maşina de plantat ca să caute cheia de la uşa din faţă şi se pomeni că se aprind luminile. Danny înlemni într-un con de raze care ar fi fost suficiente ca să oprească un evadat de la Attica.

Doamne! Cînd îşi instalaseră aşa ceva?

Clătină din cap şi aşteptă să i se potolească tumultul din piept. De cînd ieşise la pensie, tatăl lui devenise un fanatic al meşterelii. Ani de zile nu avusese timp de aşa ceva, iar acum devenise Regele Reparatorilor, fiind mereu implicat într-un proiect. Danny vîrî cheia în broască, fericit că tatăl său nu instalase încă un sistem de alarmă.

[1] Firmă producătoare de gin şi vodcă (n.tr.)

În timp ce stătea în bucătărie, Danny porni aerul condiționat și luă o bere din frigider. Apoi se plimbă în tăcere prin casă, se duse în baia de la etajul doi și-și scoase hainele. După aceea făcu un duș fierbinte, lăsînd apa să-i curgă pe spate și pe umeri, stînd cu fața în sus, cu ochii închiși. Dacă n-ar fi știut care-i adevărul, ar fi gîndit că viața e frumoasă.

Cînd apa caldă începu să se termine, își înfășură un prosop gros în jurul mijlocului și se duse în fosta sa cameră, de la etajul doi. Fiind mezinul familiei, dormitorul său era cel mai mic din clădire – un spațiu din mansardă, cu pereți înclinați și cu o mulțime de lucarne.

Între două lucarne se găsea un șifonier cu haine pe care nu le mai purtase de ani de zile, dar pe care mama sa le spălase și le păstrase – probabil pentru o zi ca aceea. Danny lăsă prosopul să cadă, alese o pereche de blugi și o cămașă roșie de flanelă, lenjerie curată și șosete, apoi se îmbrăcă, bucurîndu-se că-și purta propriile haine curate.

Camera era cam așa cum o lăsase, cu mobilă veche de lemn și cu pleduri uzate. Pe un perete se afla un afiș al formației Phish, iar pe un altul o „operă timpurie a lui Cray“. Într-un colț, pe o etajeră mică, o colecție de trofee de fotbal prăfuite și o diplomă prin care se consemna sosirea sa pe locul doi, din cei opt sute de participanți la Woodbridge Invitational[1].

Pe masă se strînsese un teanc mic de scrisori – chestii care nu erau urgente și care veneau încă pe adresa părinților săi. Mama sa i le păstra, iar la două săptămîni, cînd venea să-și vadă părinții, Danny se uita pe ele. Întotdeauna erau cam aceleași lucruri: scrisori către absolvenți de la R.C. Williams și de la William & Mary („Colegiul Cunoașterii“); cataloage ale furnizorilor de artă și oferte pentru cărți de credit – aiurelile obișnuite, numai că de data asta era un plic care-l interesa cu adevărat. Nici nu fu nevoie să-l deschidă ca să știe ce conține: dimensiunile și greutatea, împreună cu dispoziția tipărită că

[1] Competiție de cros pentru elevi (n.tr.)

nu trebuie transmis altora, semnalau ca avînd înăuntru o carte de credit.

O Platinum Visa, după cum se dovedi – cu emblema William & Mary, în relief. Reprezenta probabil primul cont pe care-l avusese vreodată şi, ţinînd seama de dobîndă, intenţionase să-l anuleze. Dar termenul se prelungise de la sine, spre bucuria lui Danny. Cartea de credit expira în 2004 şi avea limita de zece mii de dolari – ceea ce o transforma într-un adevărat dar divin.

Plicul de hîrtie în care se afla cartea de credit menţiona că aceasta trebuia activată de la telefonul de acasă – evident, în acest caz era vorba de telefonul din casa părinţilor săi. Aşa că Danny merse pe coridor şi se duse în fosta cameră a lui Kev şi formă numărul de telefon. Apoi răsfoi corespondenţa, în timp ce aştepta legătura. Un teanc de cărţi poştale de la galerii de artă (se pare că acestea nu-şi actualizau niciodată listele de adrese), inclusiv una de la Neon. Pe acesta se afla o fotografie a lucrării lui Danny, *Forest and Threes*. Pe spatele ei se anunţa:

Vineri
5 octombrie ora 19
LUCRARI DE DANIEL CRAY

Anunţul arăta nemaipomenit – Lavinia făcuse o treabă grozavă. Doamne! Expoziţia! Cum avea s-o facă? Şi cu ce lucrări?

În cele din urmă, la celălalt capăt al liniei răspunse cineva care-i activă cartea de credit. După ce suportă o reclamă pentru „asigurări de credit", Danny puse receptorul în furcă, zgîrîie banda de pe spatele cărţii de credit şi o dezlipi. Apoi se duse în camera sa, pentru că găsirea cărţii de credit îi amintise de bani, iar banii îi amintiseră de...

Şifonierul din camera sa. O chestie făcută prin anii 1920, tocmai bună pentru cineva care poseda trei cămăşi, două perechi de pantaloni, o curea, o cravată şi o jachetă. Recunoscînd că era nevoie de mai mult spaţiu, tatăl lui Danny pusese în funcţiune unul dintre primele sale proiecte de îmbunătăţire a casei.

Aceasta consta într-o cutie plasată în spatele şifonierului, cu laturi de vreo şaptezeci de centimertri. Cutia folosise în copilăria lui Danny drept depozit pentru succesivele şi trecătoarele lui pasiuni. La un moment dat conţinuse jucării Star Wars, apoi jocuri Nintendo, crose de hochei, o chitară electrică Fender Stratocaster şi o staţie de amplificare pentru ea, un costum şi labe de scafandru. Dar astea se găseau în partea de sus a cutiei. Danny avusese propriul proiect de îmbunătăţire a casei şi crease un fund fals al lăzii, sub care se găsea un spaţiu adînc de vreo trei centimetri. În ascunzătoarea aceea, sub jocuri Nintendo şi crose de hochei, ţinea exemplare de *Playboy* şi *Penthouse*, pachete de Marlboro, ziare *Zig-Zag* şi, uneori, pungi de plastic pline cu marijuana.

Dar ascunzătoarea lui Danny nu reprezenta doar un depozit pentru viciile sale trecătoare. Aceasta conţinea şi ceea ce fratele său Kev numea „banii pitiţi". Un mic cont secret, la care contribuiseră toţi fraţii, punînd deoparte mărunţişul pe care-l aveau la sfîrşitul zilei. Scopul: să cumpere un cal de curse – un pursînge arab. Nu orice pursînge arab, ci un armăsar. Şi nu orice fel de armăsar, ci unul negru.

Kevin, celebru pentru entuziasmul său pătimaş, fusese cel care-i convinsese, dar nu conta. Participaseră toţi trei la visul acela, luni de zile. La început, strînseseră cîte cincisprezece dolari pe săptămînă, bani cîştigaţi tunzînd peluze sau – cum susţine legenda – căutînd prin canapele şi prin scaunele maşinii mărunţişul pierdut, bani care fuseseră depuşi în ascunzătoarea secretă. Dimensiunile limitate ale ascunzătorii îi obligau pe băieţi să schimbe periodic mărunţişul în bancnote de un dolar. Danny se ocupa de treaba asta în fiecare săptămînă. Apoi la două săptămîni. După aceea o dată pe lună... sau la două luni... Dusese monedele într-un castron la un magazin Safeway, unde o maşină le numărase şi primise în locul lor hîrtii.

În cele din urmă, Kev făcuse socoteala şi aflase că aveau nevoie de trei sute de ani ca să strîngă destui bani ca să-l cumpere pe Yankee Paşa (stabiliseră deja cum o să-l cheme pe cal). Aşa

că banii au rămas unde erau, în aşteptarea momentului cînd aveau să cadă de acord cum să-i cheltuiască. Lucru care nu se întîmplase niciodată.

Danny se lăsă în genunchi, căută în cutia făcută de tatăl lui şi înlătură fundul fals. Scotoci înăuntru şi scoase bancnotele. Duse banii pe pat, se aşeză şi aranjă banii după valoare. După ce termină, descoperi că avea două teancuri de bani, care conţineau 126 de bancnote. După ce-i numără, decoperi că avea în total 182 de dolari.

Teancul de bancnote era atît de mare, încît nu încăpea în portofel. Danny se duse în bucătărie, găsi o bandă de cauciuc în sertarul cu tot felul de lucruri de lîngă maşina de gătit şi strînse banii sul. Cînd îl vîrî în buzunar, văzu că rola de bani îl făcea să arate ca un pervers.

N-avea ce să facă. Se plimbă prin casă şi se gîndi să se culce la parter, în patul cel mare din camera părinţilor, dar, cînd se duse acolo, îşi dădu seama că nu se simţea în largul său. Cu toate că patul său era scurt şi îngust, cămăruţa de la capătul scării fusese pentru el un refugiu în timpul copilăriei şi adolescenţei. La fel era şi acum.

Păsările îl treziră la ora şase. Mama sa le hrănea şi chiar plătise un puşti din vecini să continue să le hrănească în lipsa ei. Copacul din faţa ferestrei arăta ca un ghetou pentru păsări. Danny se duse la parter şi-şi făcu o cafea, apoi se aşeză lîngă fereastra ce dădea în grădină, mîzgălind într-un caiet de notiţe al tatălui său.

Voia să telefoneze cuiva – în primul rînd lui Caleigh. Fraţilor săi. Părinţilor. Mai bine nu. I-ar îngrijora pe toţi şi nu s-ar alege decît cu vorbe de consolare. Nu era chiar atît de egoist. Şi nu era pregătit să înfrunte privirea aceea rece pe care i-o arunca prietena lui atunci cînd se înfuria sau cînd se simţea exploatată. Mai bine – mai sigur – să-l lase pe Zebek să creadă că terminase cu ea (ceea ce era adevărat, dacă nu se întîmpla o minune).

Hîrtia cu linii galbene era acoperită de linii radiale şi constelaţii de puncte. Danny se gîndi un moment, apoi scrise:

1) Dew
2) Cazul Patel

Apoi luă telefonul şi formă un număr pe care-l ştia pe dinafară: cel de la Fellner Associates. După ce căpătă legătura cu centrala, formă interiorul lui Mamadou.

O voce blîndă şi distrată îi răspunse:

– Aici Boisseau.

– Dew? Sînt...

I se trînti telefonul în nas.

Danny se uită uimit la telefon. Formă încă o dată numărul. I se făcu legătura cu mesageria vocală. „O fi cineva la el în birou", îşi zise Danny şi-şi făcu încă o ceaşcă de cafea. O să-l sune pe Dew mai tîrziu, acasă.

Numai că nu fu nevoie de asta, pentru că peste cîteva minute sună telefonul, iar cînd ridică receptorul, la celălalt capăt al liniei era Mamadou, care gîfîia şi vorbea de la un telefon public, pentru că Danny auzea ca zgomot de fond gălăgia provocată de traficul rutier.

– La ce naiba te gîndeşti? explodă Dew. Ţi-ai ieşit din minţi?

– Nu cred, zise Danny. Despre ce-i vorba?

– În primul rînd, ai înşelat firma, lucrînd pentru unul dintre clienţii ei importanţi. Fellner s-a enervat, dar nu foarte mult, pentru că te-a căutat clientul.

– Aşa e.

– Dar după aceea mi-ai cerut mie – sărmanul tău prieten afroamerican – să-ţi fac un dosar despre individ, ceea ce mă transformă pe mine într-un complice.

– La ce? întrebă Danny.

– Tu la ce crezi?

– Nu ştiu. Nu-mi dau seama despre ce vorbeşti.

– Spionaj industrial! se răsti Dew.

– Poftim?

– Aşa i se spune. De asta eşti acuzat, îi explică Dew. Ai acceptat o slujbă pentru individul ăla şi i-ai furat tot felul de informaţii...

– Aiurea!

– Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare?

– Bine, zise Danny, cuprins de o senzaţie de disconfort.

– Ai luat un calculator pentru cineva? În Italia?

– Da.

– Şi ai pretins că eşti poliţist?

– Mda...

– Doamne! Omule, ai încurcat-o!

– Dew...

– Nu-i nici o glumă! Omul ăla, Zebek, a angajat firma ca să te găsească!

– Linişteşte-te! îi zise Danny. Lucrurile nu stau aşa.

– Eşti cazul nostru cel mai important! Vorbesc acum la telefon cu cazul nostru cel mai important!

Danny trase aer în piept, sperînd că şi Mamadou va face o pauză.

– Cine se ocupă de caz?

– Pisarcik.

Oho! Cu un an în urmă, Pisarcik fusese în fruntea direcţiei operaţionale a CIA.

– Dacă aş fi în locul tău, zise Dew, aş sta departe de locurile cunoscute. De fapt, dacă aş fi în locul tău m-aş duce... în Yokohama. Sau în Strîmtoarea Bering... Ceva de genul ăsta.

– Vrei să spui...

– Apartamentul tău e supravegheat douăzeci şi patru de ore pe zi. Ştii cît costă aşa ceva? Trei echipe de cîte doi oameni, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă...

Danny gemu şi întrebă:

– Altceva?

– Te caută peste tot! Pisarcik are pe perete o hartă cu piuneze: galeria de artă, atelierul tău, locuinţa părinţilor tăi, biroul lui Caleigh...

– Locuinţa părinţilor mei?

– Peste tot. Pisarcik a angajat un detectiv local să supravegheze locuinţa părinţilor tăi din Maine. Deci să nu te gîndeşti să te duci acolo. Dar apartamentul din Adam's Morgan este singurul loc care-i supravegheat fără încetare. Restul e controlat de echipe mobile, de tipi care fac rondul, trecînd dintr-un loc în altul.

Lui Danny îi trecu o idee prin minte.

– Tu cum de ai ştiut de unde te-am sunat?

– Ştiinţă din era rachetelor! Am un dispozitiv de identificare a celui care apelează.

Danny oftă. Auzea zgomotul maşinilor care treceau pe lîngă prietenul său. În cele din urmă zise:

– Îţi rămîn dator.

– Mai e ceva.

– Ce anume? întrebă Danny.

– Firma lui Zebek.

– Sistema...

– Nu, cealaltă, insistă Dew. Cea de pe coastă. VSS.

– Ce-i cu ea?

– E o firmă de nanotehnologie.

– Şi ce-i asta?

– Următorul pas. Te-ai prins?

– Nu.

– Nanotehnologie. Very Small Systems. Chestie revoluţionară.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– E ceva... care poate să schimbe totul.

– Oare?

– Îhî.

– Şi cum o să facă asta? se miră Danny.

– Nu ştiu. Dar poanta e asta: e mic. Foarte mic. Un mod de a construi lucruri de la bază, ca în natură. Numai că discutăm de roboţi de dimensiunea unor molecule. Chestiile astea sînt... ca nişte proteine. În asta e implicat individul respectiv, Zebek. Din

punct de vedere legal, VSS este o filială a unei companii italienești, dar filiala e mai importantă decît compania, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Danny era gata să-i răspundă, cînd sunetul soneriei îi explodă în cap ca o bombă, iar inima i se opri.

– E cineva la ușă, șopti el.

– Nu răspunde.

Danny verifică: nu putea fi văzut, din locul în care se găsea. Nu aprinsese nici un bec în casă. Era dimineață, iar bucătăria avea destulă lumină.

Se duse în sufragerie, cu telefonul la ureche. Ferestrele de acolo dădeau spre stradă. Se uită printr-o crăpătură a jaluzelelor și văzu doi bărbați în costum, care stăteau lîngă ușa din față a casei. Soneria sună încă o dată.

– Tipi în costum! șopti Danny.

– Îi cunoști?

– Nu.

– Probabil că sînt de la alte firme, cu care s-au încheiat subcontracte.

– Probabil, fu de acord Danny.

Unul dintre bărbați își lipi nasul de geamul de lîngă ușă, își acoperi ochiul drept și se uită în casă. După un timp, spuse ceva celuilalt, apoi cei doi se întoarseră la mașina lor, o Camry cenușie, parcată vizavi, în fața magazinului Lammans. Danny așteptă să plece, dar indivizii nu plecară.

– Stau aici, zise el.

– Unde?

– În mașină.

– Ai răbdare, îl sfătui Dew. Trebuie să verifice o mulțime de locuri. O să plece după o jumătate de oră.

– Și după aceea?

Dew chicoti.

– Stai potolit. Învață o limbă străină.

Găsi un rucsac vechi în magazie, puse în el haine de schimb luate din şifonierul din camera sa, adăugă nişte tricouri şi nişte chiloţi, o periuţă de dinţi, un aparat de ras. După aceea se asigură că are la el paşaportul, cartea de credit cea nouă şi teancul de bani pentru Yankee Paşa. Apoi se aşeză, avînd în faţă un exemplar din revista *Harper* şi aşteptă.

Se vedea că Dew ştia despre ce vorbea. După douăzeci şi cinci de minute maşina căpătă viaţă şi se desprinse de bordura trotuarului. Danny mai rămase zece minute – pentru cazul în care indivizii s-ar fi întors – apoi ieşi prin uşa unui vechi garaj a cărei existenţă era ascunsă de un tufiş mare de camelii, ce crescuse luxuriant. În timp ce se strecura prin zidul de frunziş, îşi aminti de cîte ori se furişase pe acolo pe cînd era copil. Se simţi ca un prost în timp ce trecea prin curtea familiei Whitestone. Dar îşi aminti de Remy Barzan. De Inzaghi. De Chris Terio.

Metroul din King Street era la cîteva cvartale. Cînd ajunse în staţie, vîrî două bancnote de un dolar într-un automat de bilete, luă trenul albastru şi se duse în Rosslyn, un grup de blocuri vizavi de Georgetown, pe malul din Virginia al Potomacului.

Se gîndea la nanotehnologie. Puţinul pe care-l ştia despre aceasta provenea mai mult dintr-o emisiune de la radio decît din ceea ce-i spusese Dew. Emisiunea se numea *Diane Rehm Show* şi o ascultase în maşină, în timp ce se ducea spre Harpers Ferry împreună cu Caleigh.

Mamadou avusese dreptate; nanotehnologia însemna crearea unor maşini capabile să acţioneze la nivel atomic. În felul acesta puteai să faci lucruri pornind de jos în sus. În loc să sapi în stînci ca să extragi diamante dintr-o mină, fabricai cîte un atom, aşa cum face natura. În teorie, puteai să produci orice – sîrmă de diamant sau un trandafir perfect – din materiale obişnuite, precum apa mării, aer şi nisip. Dau nu numai ceea ce puteau face maşinile reprezenta viitorul nanotehnologiei, ci ceea ce ar fi putut să ajungă să facă. Acţionînd la nivel atomic, puteau reface stratul de ozon, puteau identifica şi elimina elementele care contaminau sursele de apă... şi multe altele.

Trenul trecu prin stațiile Crystal City, Pentagon City, Pentagon. Danny se gîndea la casa lui Chris Terio și la raftul cu cărți din biroul acestuia. Existau o grămadă de cărți despre religie, dar și unele care păreau nepotrivite acolo. Danny nu-și amintea titlurile, dar una dintre ele era despre „calculatoare proteinice", iar alta conținea în titlu cuvîntul *nanotehnologie.*

Deci Terio urmărise această pistă și aflase suficient de multe ca să ajungă la Patel. Cine fusese Patel? Responsabilul principal cu tehnologia de la Very Small Systems. Și ce era VSS? Conform spuselor lui Remy Barzan, era copilul lui Zebek. Și cheltuia bani într-un ritm de parcă n-ar fi existat ziua de mîine.

În Georgetown nu exista stație de metrou. Cînd fusese construită linia, locuitorii din cartier dăduseră cu piciorul la ocazie, îngrijorați de „genul de oameni" care folosesc mijloace de transport în comun.

Danny urcă în Rosslyn pe scara rulantă care-l ducea la nivelul solului și ieși în arșița zilei, în mijlocul clădirilor cu douăzeci și treizeci de etaje. Rosslyn i se păruse întotdeauna o zonă ciudată. Fiind în afara restricțiilor privind înălțimea din Districtul Columbia, zona părea să se ivească din senin, fiind echivalentul arhitectonic al Ayer's Rock[1]. Turnurile argintii ale trustului de presă Gannett luceau în soare, în timp de Danny trecea peste Key Bridge, intrînd în Georgetown.

La o distanță sigură de centrul comercial al orașului, campusul Universității Georgetown se întindea în jurul unui patrulater de modă veche. Cînd intră în biblioteca universității, Danny se bucură de aerul arctic care-l înconjură.

Cînd lucrase pentru Fellner, observase că universitățile erau generoase cu avutul lor. Aveai nevoie de o legitimație ca să împrumuți cărți, dar nimeni nu acorda atenție celor care foloseau

[1] Uluru sau Ayer's Rock – formațiune stîncoasă din centrul Australiei (n.tr.)

calculatoarele sau materialele de referință. Se pornea de la premisa că aceștia erau studenți sau profesori la vreo facultate.

Danny se așeză pe un scaun de la capătul unei mese lungi și intră în baza de date Lexis/Nexis, apoi căută ziare și reviste care-l menționau pe Jason Patel.

Spre deosebire de „sinuciderea“ lui Terio, moartea lui Patel era o crimă brutală cu autor necunoscut, un caz aparte care fusese prezentat pe larg în presă. Dură un minut ca să obțină 126 de titluri – de la comunicatele de presă ale MSNBC la reportaje din ziare și anunțuri mortuare din *San Jose Mercury* și din alte publicații, mai puțin importante.

Danny căuta în principal nume. Prieteni, rude, colegi de serviciu – pe cei care-l cunoscuseră pe Patel și ar fi dorit să vorbească despre el. Apoi imprimă un grup de articole și apăsă pe butonul CAUTĂ ÎN CONTINUARE.

Voia să vadă ce găsea în rețea despre Very Small Systems, despre VSS sau V.S.S. Se dovedi că nu prea mult – doar douăzeci și șapte titluri – ceea ce însemna mai nimic, avînd în vedere că Nexis includea pînă și cele mai obscure publicații tehnice și de afaceri.

Danny se uită la fiecare articol și descoperi că majoritatea proveneau de la o singură conferință, una despre ingineria proteinelor, care avusese loc în Philadelphia, cu trei ani în urmă. VSS oferise spațiul pentru conferință, iar organizatorii menționaseră acest fapt în relatările de presă.

Căutarea după „Zerevan Zebek“ nu duse la nici un rezultat. Danny se întrebă cum reușea cineva cu atît de mulți bani să treacă nebăgat în seamă.

În cele din urmă, Danny abandonă Nexis și se mută la un alt calculator, unde căută prin rețea articole despre nanotehnologie. Folosi motorul de căutare Google, tastă „nanotehnologie“ și fu răsplătit imediat cu aproape o jumătate de milion de linkuri. Trecu de la una la alta mai mult de-o oră, iar în cele din urmă imprimă vreo zece articole despre subiectul respectiv.

Apoi strînse într-un teanc ceea ce descoperise şi se duse să mănînce. Se opri la Staples de pe M Street, unde cumpără un dosar colorat în care să-şi pună hîrtiile. După aceea traversă strada, intră într-o pizzerie şi se aşeză la o masă din colţul încăperii, departe de fereastră. În timp ce aştepta mîncarea, se uită din nou pe paginile pe care le imprimase.

După o oră, pizza era doar o amintire, Danny bea o a doua ceaşcă de cafea şi ştia ceva mai multe despre Jason Patel şi asasinarea acestuia. Necrologul oficial se găsea în *Cupertino Courier*. Se menţiona că Patel absolvise UC Berkeley şi Caltech, cu grade academice înalte în ştiinţa calculatoarelor şi în biologia moleculară. Desfăşurase activitate postdoctorală la M.I.T., publicase mult şi primise Premiul Sidran pentru cercetări privind sistemele microelectromecanice (MEMS). Cînd murise avea patruzeci şi doi de ani. Printre cei apropiaţi erau menţionaţi o soră pe nume Indira, din Delhi, şi „partenerul de viaţă", Glenn Unger, din Cupertino.

Primele articole despre moartea lui Patel menţionau că se bănuia că fusese vorba de o acţiune violentă. Dar din a doua zi, se vorbea de crimă, şi încă pe prima pagină. Declaraţii vagi ale purtătorului de cuvînt al poliţiei despre „indicii substanţiale" şi aluzii că asasinatul ar fi fost „crimă pasională" erau năpădite de amănunte înfiorătoare, multe dintre ele oferite de membrii şocaţi ai echipei Departamentului de Interne, cea care dăduse peste cadavrul lui Patel în deşert.

Exista şi un interviu interesant cu un arheolog care spunea că maniera în care fusese lăsat Patel imita un vechi obicei de înmormîntare al anumitor triburi amerindiene. Acesta se numea descărnare – trupurile erau expuse astfel încît păsările să ia carnea. Profesorul pălăvrăgise despre cît de vechi era acest obicei, care era încă practicat de secte din anumite regiuni ale Orientului Mijlociu, şi despre legătura dintre acesta şi mitul lui Prometeu. Profesorul era de părere că, în cazul uciderii lui Patel, existau şi referiri la evenimentul central al credinţei creştine. Triburile şi sectele care practicau descărnarea o

foloseau ca un ritual după moarte. Construiau terenuri funerare şi platforme unde lăsau trupurile păsărilor. Dar Patel era viu atunci cînd trupul său fusese ciuruit de zeci de ţepi de cholla, fusese viu atunci cînd fusese legat de copacul care avea formă de cruce.

Fusese crucificat.

20

După ce se întoarse în bibliotecă, Danny navigă prin cyberspaţiu, în căutarea unui zbor ieftin către San Francisco. Trebuia oricum să plece din Departamentul Columbia şi dorea să ajungă în California, pentru că, pe măsură ce afla mai multe, se convingea tot mai mult că întreaga cheie a enigmei se găsea la Very Small Systems.

Bineînţeles că nu putea să ceară să facă un tur prin intreprindere. Intenţiona să înceapă prin a bate la uşa lui Glenn Unger, prietenul lui Patel.

O informaţie găsită pe Hertz îl făcu nefericit. În California trebuia neapărat să ai maşină şi Danny intenţiona să închirieze una la aeroport. Dar, în timp ce anunţul galben de la Hertz clipea pe ecran, Danny îşi dădu seama că nu putea să închirieze un automobil, pentru că nu mai avea permis de conducere.

Să ia un taxi care să-l ducă pînă în faţa casei lui Glenn Unger? Dar ce distanţă era între Cupertino şi aeroport? Ce-ar fi să se ducă la San Jose? Putea să zboare pînă acolo? Cînd află răspunsul, consultînd programul MapQuest, decise că avea neapărată nevoie de o maşină. Avea să se ducă la Departamentul pentru Vehicule cu Motor, ca să obţină un alt permis de conducere.

Dispunea însă doar de o oră ca să-şi rezerve bilet de avion, conform ofertei avantajoase pe care o găsise pe Hotwire, aşa că intenţiona să se ocupe mai întîi de asta. Apoi se răzgîndi. Nu voia să plătească biletul prin intermediul cărţii de credit, dacă putea să se descurce altfel. Poate că Zebek nu avea acces la

evidenţa tranzacţiilor efectuate prin intermediul cărţilor de credit, dar Danny nu voia să rişte. De ce să-l informeze pe Zebek încotro intenţiona să se ducă, dacă putea să evite acest lucru? Teancul de bancnote pentru Yankee Paşa nu avea să dureze prea mult, dar putea să profite de cardul de platină ca să scoată nişte bani de la bancă.

Înainte să închidă calculatorul bibliotecii, verifică pagina de web a DVM-ului din Virginia. Îşi scosese permisul în Virginia şi-şi înregistrase Oldsmobile-ul pe adresa părinţilor săi. Asigurarea era mai ieftină. Pe pagina de web găsi o filială a DVM în Rosslyn, chiar în cealaltă parte a rîului. Ieşi din bibliotecă, merse prin căldura de afară pînă la banca Riggs din Wisconsin de unde ieşi peste cîteva minute cu douăzeci şi cinci de bancnote de-o sută, suma maximă care se putea primi în bani gheaţă.

După un drum de douăzeci de minute, ajunse la DMV şi se aşeză la coadă ca să primească un număr. În timp ce aştepta, încercă să ghicească limba în care vorbeau cei pe care-i auzea – bineînţeles, spaniolă, dar şi arabă, germană, chineză, vietnameză sau thailandeză, nu putea să le deosebească pe acestea din urmă. Şi mai era ceva, rusă sau cehă...

Ce ţară!

În cele din urmă fu strigat numărul său. Îi explică femeii de la ghişeu că-şi pierduse portofelul în timp ce naviga cu un iaht cu pînze.

– Cum aţi reuşit să faceţi asta?

– Atîrnam.

– Atîrnaţi? întrebă femeia, strîmbîndu-se. Aţi spus că navigaţi.

– Atîrnam peste marginea bărcii, ca aceasta să meargă mai repede, îi explică el.

– Atunci de ce nu i-aţi pus motor? întrebă femeia, zîmbind.

– Pentru că atunci n-aş fi navigat cu vele, îi replică el.

Femeia dădu amuzată din cap, tastă ceva la calculator şi-l expedie mai departe. Danny se trezi stînd pe un scaun în faţa unei femei cu ochi bulbucaţi şi cu unghiile ca nişte gheare.

– Spune *queso!* îi ordonă ea.

Danny zîmbi fără vlagă.

Femeia aşteptă, uitîndu-se cu un ochi la el şi cu altul la următorul individ din şir.

După zece secunde, Danny zise:

– *Queso.*

Femeia zîmbi şi bliţul aparatului de fotografiat lumină ca o novă.

În cele din urmă, Danny fu chemat la ghişeul din faţă, unde îl aştepta un permis de conducere plastifiat. Nu voia să se uite la el, dar... *Doamne!* Arăta mai urît decît în poza din paşaport. Avea o înfăţişare de nebun zăpăcit, aşa cum arată oamenii în fotografiile făcute de poliţie – ochii nu erau nici închişi, nici deschişi, fiind surprinşi în timp ce clipeau, iar gura era îngheţată într-un început de zîmbet, dar un zîmbet suficient de larg ca să dezvăluie lucirea coroanei de oţel inoxidabil, ceea ce adăuga un aspect bizar întregii sale înfăţişări. Şi totul pe un fundal albastru.

Dar măcar avea păr (într-un fel).

Zborul era direct, cu escală la Salt Lake City. Avea un scaun din mijloc în partea din spate a avionului, între doi indivizi în vîrstă, practicanţi de golf, care se întorceau dintr-un turneu din munţii Scoţiei. Nici nu plecaseră bine că unul din indivizi obţinu două pahare de plastic de la stewardesă şi începu să toarne whiskey, scurgînd lichidul auriu dintr-o ploscă plată de argint.

– Joci golf? îl întrebă cineva.

Danny clătină din cap.

– Nu, eu...

– O să începi, zise un al doilea tip. Toată lumea începe, mai devreme sau mai tîrziu.

Povesteau despre călătoria lor, iar Danny întorcea capul de la unul la altul, ca şi cum s-ar fi uitat la un meci de tenis. În cele din urmă, jucătorii de golf băură pînă îi cuprinse somnul,

lăsîndu-l pe Danny să-şi citească articolele pe care le imprimase la Georgetown.

Nu fusese o selecţie logică. Alesese la nimereală titlurile care i se păruseră interesante, iar ca urmare obţinuse un soi de ghiveci. Unele articole erau imposibil de citit, fiind scrise într-un limbaj foarte tehnic, în timp ce altele aiurau despre *viitor* şi nu-i foloseau la nimic. Dar cînd avionul trecu de mijlocul continentului, Danny citise suficient ca să ştie ce-i nanotehnologia şi ce promitea aceasta.

Părintele acestei ştiinţe era un individ numit Eric Drexler, care scrisese prin anii optzeci o carte numită *Motoarele creaţiei.* Drexler, care era cercetător la M.I.T., fusese considerat de unii un vizionar, iar de alţii un visător fără simţul realităţii. Primii susţineau că Drexler descoperise cheia către Ţara Făgăduinţei, în timp ce ultimii insistau că autorul emisese o ipoteză despre o ştiinţă care nu putea fi pusă în practică.

Din cîte înţelesese Danny, ideea de bază consta în producerea lucrurilor prin rearanjarea materiei la nivel de atomi. Acest lucru se realiza prin inginerie proteinică (!), prin colaborarea cu specialişti în calculatoare pentru programarea şi crearea unor roboţi ce se autoreproduceau şi care aveau dimensiuni de mărimea moleculelor. Prin aranjarea atomilor, aceşti „asamblori" puteau îndeplini o mulţime de sarcini, producînd orice, de la straturi protectoare din diamant, groase de un micron, la stropi submicroscopici, capabili să vindece răni într-o clipă. În interiorul organismului, alte dispozitive puteau să descopere celulele cancerigene, distrugîndu-le una cîte una, sau să răzuie depunerile de pe pereţii arterelor. Asamblorii puteau fi programaţi să descompună substanţele poluante, să purifice fără încetare şi pretutindeni aerul şi apa. Ca urmare, avea să rezulte o lume extrem de eficientă, o lume a abundenţei. Sărăcia va deveni de domeniul trecutului. Mediul putea fi vindecat, viaţa putea fi prelungită...

„Dispozitive“, îşi zise Danny. Ca nişte roboţi, dar nu chiar roboţi, pentru că erau făcuţi din ADN. Ceea ce înseamnă că erau vii. Nişte Frankensteini micuţi...

Cei doi colegi de banchetă se ridicară în timpul escalei din Salt Lake, dar Danny rămase pe loc. Citea descrierea a ceva ipotetic, numit „ceaţă utilitară“. Aceasta era un material primordial, o reţea de asamblori capabili să fie – literalmente – orice pentru oricine. Ceaţa utilitară, proiectată să desemneze forma şi caracteristicile unei case, putea fi programată să modifice nu numai culoarea şi densitatea acesteia, ci şi poziţia ei – şi să facă acest lucru de îndată ce primea ordin. Asta însemna că locuinţa putea fi solidă ca o cărămidă la un moment dat, iar în clipa următoare de consistenţa aerului. Locuitorul unei asemenea case putea ca, în urma unui gest simplu, să treacă prin pereţi şi să scoată mobila din podea atunci cînd avea nevoie de ea, din ce material şi în ce formă dorea.

Pe scurt, nanotehnologia promitea (sau ameninţa) să nască o lume atît de plină de posibilităţi, atît de flexibilă, încît pînă şi cele mai banale activităţi nu mai puteau fi deosebite de magie.

După ce avionul decolă din nou, Danny sorbi un gin cu apă tonică şi reîncepu să citească. Nu fără efort. Unele dintre articolele pe care le imprimase erau lungi de vreo cincizeci de pagini şi de neînţeles pentru unul ca el. La un moment dat, acestea făceau referiri la chestii de genul „petaflop“, „extropian“ sau „notaţia săgeţii lui Knuth“[1]. În realitate, Danny nu avea pregătirea necesară ca să înţeleagă prea multe din ce citea.

Dar în momentul în care avionul începu coborîrea către San Francisco, Danny aflase suficient despre nanotehnologie ca să

---

[1] Petaflop – termen din domeniul calculatoarelor care desemnează o viteză de lucru de zece la puterea cincisprezece operaţii pe secundă; extropian – un cadru de valori şi standarde pentru dezvoltarea continuă a condiţiei umane; săgeata lui Knuth – un mod de notare a numerelor întregi foarte mari, inventat în 1976 de Donald Knuth. (n.tr.)

ştie că era ceva important, controversat şi, în cea mai mare parte, pur teoretic. Efectele ar fi fost atît de mari, încît se investiseră tone de bani în domeniul respectiv şi fuseseră cheltuite de firme cu nume mari: Hewlett-Packard, IBM şi altele de acelaşi fel. Guvernul acordase un sprijin considerabil în timpul administraţiei Clinton, dublîndu-şi investiţiile în nanotehnologie, pînă se ajunsese la suma de o jumătate de miliard de dolari.

Consiliul Naţional pentru Ştiinţă şi Tehnologie justifica astfel creşterea finanţării pentru sprijinirea domeniului respectiv:

> Nanotehnologia poate avea impact asupra producerii oricărui obiect făcut de om – orice, de la automobile, anvelope şi circuite pentru calculator pînă la medicamente de ultima oră şi înlocuiri de ţesuturi – şi va duce la inventarea de obiecte pe care nu ni le imaginăm încă. Ne aşteptăm ca impactul nanotehnologiei asupra sănătăţii, bogăţiei şi siguranţei oamenilor din lume să fie în cursul secolului al XXI-lea la fel de semnificativ ca influenţa combinată a antibioticelor, circuitelor integrate şi polimerilor artificiali în decursul acestui secol.

Asta spunea ceva. Opinia generală părea să fie că majoritatea aplicaţiilor urmau să apară peste un deceniu. Unele inovaţii (crearea vaccinurilor şi altele) puteau să se ivească mai devreme şi apăruse un zvon despre construirea unui nanotranzistor. Asta însemna transformarea microelectronicii, permiţînd producerea de circuite integrate la o scară inimaginabil de redusă, care puteau funcţiona la temperatura camerei şi fără să mai fie sensibile la praf precum siliconul şi alte materiale.

Pentru moment, cele mai importante rezultate păreau a fi cele din domeniul sunetului. Un cercetător produsese o nanochitară; altul construise o pensetă suficient de mică încît putea să apuce o moleculă. Fusese conceput un comutator molecular şi „un ţarc cuantic". Aceste realizări modeste necesitaseră eforturi enorme din partea unor echipe de genii. Mulţi savanţi continuau să creadă că problemele tehnice ale producerii asamblorilor cu

brațe capabile de muncă, capabile să manipuleze materia la nivel atomic, erau insurmontabile.

În principal lui Dexler i se reproşa că dispozitivele care urmau să desfăşoare activități nanotehnice erau concepute de specialişti în domeniul calculatoarelor (în cea mai mare parte), dar sarcina de a le crea revenea biochimiştilor, microbiologilor şi inginerilor moleculari – care, de obicei, nu aveau habar cum să le realizeze.

De exemplu, opinia predominantă în acest moment era că asamblorii urmau să folosească drept materie primă aer, apă şi praf. Aceste materiale urmau să fie descompuse la nivel molecular şi reasamblate conform specificațiilor tehnice. Dar de unde aveau să-şi ia energia asamblorii? De la soare? Probabil. Chiar dacă ar fi fost folosită energia solară, procesul descompunerii şi combinării moleculelor ar fi generat căldură – probabil în cantitate mare. Ce urma să se facă în această situație?

Mai mult, în timp ce vizionarii imaginau poze cu făpturi cu brațe din nanotuburi, capabile să desfacă şi să refacă legături moleculare, scepticii se întrebau cum se pot crea instrumente suficient de mici ca să manipuleze atomi individuali. Ce fel de brațe urmau să aibă asamblorii? Cum vor ține atomii individuali, ca să-i asambleze conform planului? Scepticii răspundeau la sugestia de a folosi legături chimice pentru a produce fragmentarea întregului cum că aceste legături sînt destul de puternice. Cum putea fi făcut asamblorul să dea drumul atomilor sau fragmentelor pe care le ținea?

La unele dintre aceste întrebări urma să se răspundă. Poate că se va găsi răspuns pentru toate. Dar avea să treacă timp – probabil mult timp. „Atunci de ce mor oameni acum?“ se întrebă Danny.

Puțin după ora opt seara, avionul ateriză pe aeroportul San Francisco. Un autobuz îl duse pe Danny la sediul firmei Alamo, unde îl aştepta un Prism alb. Danny voia să plătească în bani gheață, dar din cauza regulamentelor pentru asigurări,

Alamo nu închiria maşini fără să treacă pe contract numărul cărţii de credit. Danny îşi spuse că, la urma urmei, era vorba de o maşină, de o ţintă mişcătoare. Pe de altă parte, cu toate că firma verifică autenticitatea cardului, nu avu loc nici un transfer de bani. Cu un pic de noroc, contul său nu avea să fie accesat decît după ce avea să înapoieze maşina. Aşa că semnă pe linia punctată.

Se rătăci timp de-o oră, mergînd într-o direcţie greşită, iar cînd descoperi descoperi drumul cel bun, ideea de a se duce în noaptea aceea în Cupertino nu i se păru prea grozavă. Nici aceea de a apărea la uşa lui Glenn Unger la unsprezece noaptea – sau chiar unsprezece şi jumătate. Cînd trecu pe lîngă motelul Doubletree din Burlingame, renunţă, întoarse şi intră în parcarea motelului. După o jumătate de oră dormea tun, prea obosit ca să stingă veioza de lîngă pat.

Se aştepta să se trezească devreme, din cauza schimbării de fus orar, dar dormi neîntors timp de paisprezece ore. Oricum, îşi luă micul dejun. În timp ce-şi aştepta chiflele belgiene, citi un articol dintr-o revistă pe care o luase din avion.

O găsise în buzunarul scaunului său, în timpul unei pauze a lecturii documentelor despre nanotehnologie. Era un exemplar din *National Geografic Traveler.* O răsfoise şi găsise un articol despre Insula Paştelui. De aceea luase revista. Pentru prima oară se uitase la fotografii şi văzuse capetele monumentale nu ca nişte relicve ale unei civilizaţii misterioase, ci ca nişte *sculpturi*. Şi, în calitate de sculpturi, îl interesau.

Povestea Insulei Paştelui se dovedi a fi una plină de avertismente. Primii călători polinezieni nimeriseră într-un paradis. Insula era minunată, plină de resurse naturale – apă, lemn, peşte, stoluri mari de păsări –, iar populaţia crescuse iute. După cum dovedeau scrierea hieroglifică destul de complexă şi sutele de statui masive din piatră, insularii dezvoltaseră o civilizaţie evoluată. Experţii consideră că cioplirea, transportul şi ridicarea siluetelor uriaşe de piatră ar însemna un lucru dificil chiar şi în

zilele noastre. Savanții nu sînt încă de acord în privința tehnicilor folosite de insularii primitivi.

După o mie de ani, bunăstarea a dispărut și Insula Paștelui a suferit un dezastru ecologic. Pădurile dispăruseră complet, lăsîndu-i pe insulari fără posibilitatea de a construi bărci – pentru a pleca de acolo sau pentru a pescui în larg. Nu plănuiseră prea bine lucrurile, își zise Danny. Solul fertil dispăruse și el, probabil din cauza exploatării îndelungate. Fără copaci care să producă umezeală, izvoarele secaseră, stolurile de păsări, care nu mai aveau locuri de cuibărit, nu mai aveau mîncare, nici ce să bea, zburaseră de acolo și nu se mai întorseseră. Prin anul 1600 apăruseră grupuri războinice. Cînd exploratorul olandez care dăduse numele insulei „descoperise“ locul acela în duminica Paștelui din anul 1720, insularii își mîncau – literalmente – copiii. Canibalismul devenise principala sursă de proteine. Femeile și copiii erau considerați mai gustoși, iar degetele bucățile cele mai alese. „Grozav!“ își zise Danny, bucuros că-i vegetarian.

Se făcuse aproape miezul zilei cînd bău o a doua ceașcă de cafea – pentru drum – și se îndreptă spre sud, către Cupertino.

După cîțiva kilometri, începu să aibă idee cum va arăta expoziția de la Neon. O să-i spună *Capetele vorbitoare*. Va construi din papier-mache niște capete mari, în stilul celor din Insula Paștelui, dar ele vor reprezenta figuri din mass-media – Dan Rather, Mike Wallace, Oprah. Divinitățile prezentului. Majoritatea capetelor de pe Insula Paștelui fuseseră construite pe niște platforme numite *anu*, pe care insularii plasau obiecte rituale. Poate că în expoziție va construi platforme deschise – din lemn – și va așeza capetele pe ele. În interiorul schelei de lemn va așeza... televizoare. Televizoare pornite... pe programele de știri, pe talk-show-uri sau pe MSNBC.

Ideea avea o anume logică aiurită care-i plăcea. Nu știa sigur ce *însemna*, dar era o idee bună. Porni radioul și lăsă să i se amestece totul în cap, în timp ce se îndrepta spre Cupertino.

Casa lui Patel – care aparţinea acum lui Glenn Unger – era un bungalow imaculat care – ţinînd seama de cartier – valora cel puţin un milion.

Uşa minunată, flancată de ferestre cu vitralii în formă de romb, se decojise pînă la culoara naturală a stejarului – ceea ce atrăgea atenţia asupra ghirlandei negre din centru său. Danny nu mai văzuse pînă atunci o ghirlandă de doliu, iar acest lucru îl impresionă. Ghirlanda fusese făcută din *pene,* pene negre şi creţe, atît de lucioase, încît parcă irizau. Danny se strîmbă şi se întinse spre soneria de alamă înconjurată de ghirlandă.

În clipa în care mîna sa atinse metalul, uşa se deschise brusc, ca şi cum ar fi fost împinsă de atingerea degetului – şi, de fapt, aşa şi fusese. Efectul fu uimitor, ca un şoc electric, şi-l făcu pe Danny să tresară.

– Da?

Bărbatul din prag avea vreo patruzeci şi ceva de ani şi era în mare formă – lucru care se vedea foarte bine din cauză că purta doar o pereche de pantaloni de sport. Asta reprezenta toată îmbrăcămintea lui, cu excepţia unor ochelari de citit şi a unor şlapi.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Lui Danny nu-i plăcea să agaţe oamenii pe stradă. Nimănui nu-i place. Dar fiecare investigator e obligat să facă aşa ceva, pentru că unele persoane refuză să răspundă la telefon. Sau atunci cînd răspund n-au chef să facă pasul următor şi să-i propună investigatorului să se întîlnească. Cînd i se ceruse prima oară lui Danny să agaţe o „sursă“ care nu avea chef de discuţii, acesta obiectase: „Şi cum să fac aşa ceva? Nici măcar nu-l cunosc pe individ!“

„Şi ce dacă? Fă-te că eşti homo, îi spusese şeful său. Oferă-i un exemplar din *Watchtower.*[1] Nu-mi pasă ce faci. Numai să reuşeşti.“ Şi reuşise. Se dovedi că se pricepea la asemenea chestii.

---

[1] *Turnul de Veghe* – revistă ce apare de două ori pe lună, scoasă de Martorii lui Iehova. (n.tr.)

– Domnul Unger?

– Mddaaa... făcu individul, mijindu-şi ochii.

– Mă numesc Danny Cray şi... sper să putem discuta despre prietenul dumneavoastră, domnul Patel.

Un oftat exasperat.

– Pentru numele lui Dumnezeu! gemu Unger. Ce eşti? Un soi de... reporter de ştiri de rezervă?

– Nu...

– Pentru că nu mă interesează publicitatea.

– Înţeleg, dar...

– Bine. Atunci o să înţelegi de ce o să închid uşa. Pa!

Ultimul cuvînt fu cîntat şi păru alcătuit din două silabe, nu dintr-una. „Pa-a."

Danny nu-şi vîrîse niciodată piciorul ca să împiedice închiderea uşii – nu literalmente. Dar de data asta o făcu.

– Am făcut drum lung pînă aici, zise el.

Unger se uită la piciorul care bloca uşa, apoi la figura lui Danny.

– Adică?

– Ceva de ordinul... mii de kilometri.

– Nu ţi-e jenă să faci aşa ceva?

Danny ridică din umeri, dar îşi lăsă piciorul unde era.

– Cred că pot să vă spun de ce a fost ucis domnul Patel.

Unger se încruntă şi-l privi de sus pe Danny.

– Crezi că asta reprezintă o noutate? Toată lumea ştie de ce a fost ucis Jason.

Fu rîndul lui Danny să fie uimit.

– Ştie?

– Bineînţeles.

Danny clipi, nedumerit.

– A fost ucis de un ţicnit care ura homosexualii. Sau de nişte ţicniţi. Dacă ai informaţii în plus...

– Nu cred nici o iotă.

Unger îl privi sceptic şi zise:

– Poftim?

– Nu cred că asasinatul are vreo legătură cu orientările sexuale.

Bărbatul din faţa sa ezită. Pe figură i se citea clar nehotărîrea.

– Dacă spui tîmpenii...

– Nu-i nici o tîmpenie, zise Danny.

Unger oftă, făcu un pas înapoi şi deschise uşa larg.

– Bine, atunci intră...

Interiorul bungalow-ului arăta ca un anticariat dedicat exclusiv stilului Craftsman[1]. Totul era din perioada aceea, fiecare ramă de tablou, fiecare *obiect*. Danny se aştepta să vadă etichetele cu preţul pe mobilă. Unger îl conduse prin încăpere, apoi printr-un vestibul, printr-o cameră de zi, printr-o bucătărie de epocă şi, în cele din urmă, ajunseră într-o curte interioară mică, din spatele casei.

Aceasta era la fel de perfectă ca şi clădirea, avînd într-un colţ o mică fîntînă care susura. Pe o masă din fier forjat se aflau o carafă cu ceai cu gheaţă şi o farfurie cu prăjituri cu ghimbir, subţiri de un micron. Unger făcu un gest spre un scaun, iar cei doi se aşezară faţă în faţă. Gazda folosi un fel de lingură în formă de girafă cu gît foarte lung ca să agite conţinutul carafei, apoi se uită la oaspete.

– Vrei ceai cu gheaţă?

Danny dădu din cap.

– Mulţumesc.

Partea cea mai grea – să intre pe uşă – se terminase. Acum lui Danny îi revenea sarcina să-l convingă pe Unger ca, în ciuda mîhnirii sale, să aibă încredere într-un străin. Singurul mod în care putea să facă acest lucru era să-l convingă de buna sa credinţă. Aşa că îşi drese glasul.

– Cred că sînt responsabil – în mod indirect – de moartea domnului Patel.

---

[1] Stilul arhitectural şi de decoraţie interioară Craftsman a fost foarte răspîndit în anii 1920–1930 şi s-a bazat pe concepţiile lui F.L. Wright. (n.tr.)

Dincolo de masă se auzi un geamăt. Unger îl privi alarmat.

– Am fost angajat de un individ pe nume Zerevan Zebek, îi explică Danny, ca să aflu cu cine discutase altcineva – un profesor pe care-l chema Terio, zise Danny, apoi sorbi din ceai. Zebek susţinea că fusese denigrat în presă şi că Terio se afla în spatele întregii afaceri. Terio şi alţi oameni.

Unger îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe speteaza scaunului, avînd pe figură o expresie de nerăbdare.

– Voia să aflu cu cine discutase Terio, continuă Danny. Şi am aflat. Am obţinut o copie a apelurilor telefonice ale lui Terio.

– Poţi să faci aşa ceva?

Danny dădu din cap.

– Există furnizori de informaţii care vînd asemenea lucruri...

Vocea lui Unger deveni dură.

– Nu crezi că asta înseamnă invadarea vieţii particulare a lui Jason?

Danny făcu un gest de neajutorare.

– Da, cred că da, dar în munca de investigator... faci asemenea lucruri.

Unger nu fu impresionat.

– Bine, e unul dintre lucrurile pe care le faci.

Danny înţelese aluzia.

– Aşa e, recunoscu el.

– Continuă.

– Am descoperit că Terio discutase cu prietenul dumneavoastră şi cu alţi doi bărbaţi. Un savant din Oslo. Şi un ziarist din Istanbul.

Scepticismul lui Unger se manifestă printr-un mîrîit.

– Jason n-a fost niciodată în aceste locuri.

– Nu contează, zise Danny.

– Atunci ce contează?

– Toţi sînt morţi, îi zise Danny.

– Cine?

– Terio. Savantul din Oslo. Ziaristul turc. Patel.

Unger sorbi din ceai. După un timp, se aplecă spre Danny şi zise:

– Aiurea!

Expresia îl surprinse pe Danny, dar se stăpîni şi ridică din umeri.

– Nici vorbă.

– Sugerezi că Zebek l-a ucis pe Jason...

– Exact.

– Dar Zebek e *proprietarul* VSS.

– Aşa e, recunoscu Danny. E proprietarul firmei.

– Şi sugerezi că l-a ucis pe Jason după ce *l-a furat* de la Protein Dynamics? După ce *l-a răsfăţat* cu prime şi avantaje?

– Da.

– N-are nici o logică, insistă Unger. Jason nu era doar o albinuţă truditoare în firma aia. Era un guru. VSS n-o să găsească niciodată un înlocuitor pe măsură. Pierderea sa reprezintă un dezastru. Toată lumea spune asta. Jason era o minte strălucită.

– Sînt convins, răspunse Danny. Dar s-a întîmplat ceva.

– Te referi la aiureala aia cu denigrarea companiei?

– Nu, ăsta a fost doar un pretext...

– Atunci ce s-a întîmplat?

Danny oftă.

– Nu ştiu. Speram să-mi spuneţi dumneavoastră.

Recapitulară încă o dată toată povestea. Danny o luă de la început. În timp ce vorbea, văzu că scepticismul dispăru de pe chipul arătos a lui Glenn Unger. În locul lui apăru o expresie de uluială, apoi, în cele din urmă, una îngrozită.

– Pot să merg mai departe, zise Danny. Dar... sînt lucruri importante.

– Ai anunţat poliţia? întrebă Unger.

Danny clătină din cap.

– Nu cred că poliţia locală poate să facă ceva. E vorba de cinci asasinate în patru ţări. Plus „pagubele colaterale“ din

Turcia. Şi nu pot dovedi decît un singur lucru: că oamenii care au fost uciși îl cunoșteau pe Terio.

Unger dădu din cap, încruntîndu-se.

– Jay era îngrijorat de ceva, ceva legat de serviciu. Şi îl cunoştea pe tipul ăla, Terio. Au discutat la telefon, o dată sau de două ori. Probabil că au schimbat e-mailuri şi s-au întîlnit undeva...

Privi în sus, străduindu-se să-şi amintească, apoi clătină din cap. Îşi duse mîna la faţă, acoperindu-şi trăsăturile. Rămase un timp astfel, apoi îşi trase mîna în sus, spre frunte, şi continuă pînă ajunse în creştet. Rămase aşa vreme îndelungată – sau aşa păru – apăsîndu-şi degetele pe craniu.

– Nu ştiu, zise. Pur şi simplu nu ştiu.

Tipul avea lacrimi în ochi.

– Vă simţiţi bine? întrebă Danny.

Unger dădu din cap.

– Ceea ce ai spus despre Zebek... dacă-i adevărat... N-o să-l aducă înapoi pe Jason, zise el, după o pauză. Nimic nu poate să-l aducă înapoi. Dar, într-un fel, îl va reface în mine. Pentru că poliţia... toţi presupun că duceam o viaţă plină de promiscuitate... că umblam continuu după aventuri sexuale... Adevărul e că muncesc al naibii de mult – sînt arhitect. Cît despre Jason, ce să mai vorbesc! Trebuia să-l *tîrăsc* acasă de la slujbă. Dar poliţia... crede că-i normal ca un om ca Jason să fie ucis în felul acela. Pentru poliţişti a fost „o chestie cu homosexuali". Unger se opri, respiră adînc, apoi zise: Cred că-ţi sînt dator.

– Nu, nici vorbă...

– Spune-mi ce pot să fac.

Danny se gîndi şi răspunse:

– Puteţi să-mi arătaţi calculatorul său.

Unger îşi clătină capul dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi spus *„da şi nu"*. Apoi se ridică în picioare şi-i făcu semn lui Danny să-l urmeze. Merseră împreună într-un alcov din sufragerie, unde se afla un monitor cu ecran plat Silicon Graphics, pe

o masă de stejar de calitate. Unger se aşeză pe un scaun ce se rotea, se aplecă sub masă şi porni calculatorul.

– Ăsta e? întrebă Danny.

Calculatorul părea a fi un Dell, iar el se aşteptase la ceva mai ieşit din comun – dar n-ar fi fost în stare să spună la ce.

– Acesta este al meu, îi spuse Unger. Jay avea un laptop şi un altul la serviciu. Şi la Palm.

– Unde sînt?

– Le-a luat poliţia, zise Unger, aşezîndu-se din nou pe scaun.

Pe ecran apăru imaginea de instalare a sistemului, în timp ce în difuzoare răsuna muzică de fanfară. Fundalul era o fotografie a lui Unger şi a unui alt bărbat, sprijinindu-se de balustrada unei nave de croazieră. Celălat bărbat era scund, brunet şi chipeş.

– Acesta e Jay? întrebă Danny.

Unger dădu din cap.

– Ce-i cu e-mailurile sale? se interesă Danny. Pot să-i văd corespondenţa?

– Nu cred, răspunse Unger. Eu sînt adept Yahoo, iar Jay îşi primea corespondenţa la serviciu. Acolo au firewall-uri[1] şi tot felul de chestii.

– Ştiţi ce parolă avea?

Unger mormăi.

– Nu era un cuvînt, ci o combinaţie de litere, cifre şi Dumnezeu mai ştie ce. Cred că erau vreo zece parole, iar indivizii de la Departamentul de securitate le schimbau în fiecare lună, aşa că... nu ştiu.

Danny se gîndi un timp.

– Ce-i cu VSS? întrebă el. Puteţi să-mi face o intrare acolo?

– O intrare?

– Da. Adică să discut cu cineva din interior. Să aflu ce se întîmplă. Să aflu ce se face acolo.

Unger clătină din cap.

[1] Firewall – programe de protecţie a accesului în reţea (n.tr.)

– E imposibil. Adică pot să te duc cu maşina acolo, dar n-o să treci de recepţie. E o adevărată fortăreaţă.

– Oho!

– Dar pot să-ţi spun ce fac. Caută un leac pentru vindecarea cancerului.

Fu rîndul lui Danny să fie sceptic.

– Oare?

„Zebek nu pare tipul de om care să se ocupe de aşa ceva“, îşi zise el.

– Da, asta fac. În primul rînd se ocupă de cancerul de sîn, apoi de alte feluri de tumori. Va fi o chestie imensă!

– Cancer de sîn, repetă Danny.

– De aceea a plecat Jason de la Protein Dynamics. Avea şansa să facă un lucru deosebit. Nu doar... jucărioare. Şi nu era o chestie pur teoretică. Mama lui Jay a murit de cancer de sîn, deci a contat şi asta. Bineînţeles, a fost vorba şi de o grămadă de bani. Care aveau să vină ulterior. Dar asta nu conta. Făceau ceva important. Pot chiar să-ţi spun – într-un fel – cum intenţionau să acţioneze. Construiau „bombe“ pentru tumori, un fel de nanoobuze care să intre în celulele cancerului de sîn – şi numai în celulele cancerului de sîn – şi să le distrugă. Bineînţeles, cu timpul tehnologia urma să fie adaptată şi la alte feluri de cancer.

Danny se încruntă. Cu cît afla mai mult, cu atît ştia mai puţin.

– Mai devreme aţi spus că Jason era îngrijorat de ceva. De ceva de la slujbă.

Unger dădu din cap.

– Siropul cenuşiu.

Danny se uită mirat la el.

– Poftim?

– Jay a crezut mult timp că povestea cu siropul cenuşiu era un fel de basm luddit[1] – aşa îi spunea el. Dar apoi... a devenit îngrijorat.

---

[1] Ludditii erau muncitorii englezi din sec. XIX-lea care distrugeau maşinile, ca metodă de protest împotriva industrializării. (n.tr.)

Danny îşi ridică mîinile în aer.
– Despre ce vorbiţi?
Unger păru surprins.
– Despre problema siropului cenuşiu.
– Şi care-i problema asta?
– N-o ştiţi?
Danny clătină din cap.
Unger oftă. Se gîndi un moment. Apoi zise:
– E vorba de... sfîrşitul lumii. Cel puţin.

21

Timp îndelungat, Danny nu zise nimic. În cele din urmă spuse:

– Domnule Unger...

– Glenn. Domnul Unger e tatăl meu.

– Bine, Glenn. Despre ce discutăm? Vreau să spun că sfîrşitul lumii e... ceva serios, nu-i aşa?

Unger zîmbi.

– Ei bine...

– Ce înseamnă toate astea? întrebă Danny. O să trec prin oglindă[1] şi...

Unger ignoră întrebarea.

– Cît de multe ştii despre nanotehnologie?

Danny se gîndi o clipă, apoi oftă.

– Ştiu ce-i nanotehnologia.

– Dar nu ştii despre siropul cenuşiu.

Danny clătină din cap.

Unger deschisa gura, ca şi cum s-ar fi pregătit să-i explice, apoi o închise la loc. După un timp, zise:

– Ar fi bină să discutăm cu Harry. Eu sînt arhitect, nu savant.

– Da, dar...

Unger în întrerupse:

– O să fie bine. Mai ales dacă o să-i fac cinste cu o cină. Îşi lăsă capul într-o parte, analiză ideea, o aprobă. S-ar putea

---

[1] Aluzie la Alice, din cartea pentru copii a lui L. Carroll. (n.tr.)

să fie cam suspicios dacă o să-l invit şi o să aibă impresia că-i ceva *plănuit...*

– Despre cine vorbeşti? îl întrebă Danny.

– Despre Harry Manziger. E inginer la VSS. Un tip foarte ocupat. Cred că cel mai bine e să trecem pe la el ca din întîmplare...

Unger îi ceru lui Danny să mute maşina, apoi deschise uşa garajului, scoţînd la iveală un T-Bird de-un albastru cobalt, un model cu ferestre mici, rotunde. Scoase maşina, după aceea se răzgîndi şi o vîrî la loc în garaj.

– Dacă vrem să mergem la masă, chestia asta nu-i potrivită pentru Harry. Poate că ar fi mai bine să luăm maşina ta.

Începuse să plouă uşor. Străzile erau alunecoase, iar traficul dificil. Danny coti, urmînd indicaţiile lui Unger, spunîndu-şi: „Nu ştiu deloc încotro mă îndrept".

După scurt timp, opriră în faţa unui bungalow care semăna cu cel al lui Unger. Dar asemănarea se oprea la aspectul exterior. Casa lui Manziger nu avea grădina întreţinută, ci era năpădită de o vegetaţie ce crescuse în voia ei. Terenul din faţa plantelor era gol, iar garajul aglomerat avea uşa deschisă, lăsînd să se vadă un mic depozit de cutii, jucării, scule, biciclete, cutii de vopsea, calculatoare vechi, monitoare şi televizoare. Un adolescent gras, îmbrăcat în negru, le deschise uşa din faţă. Puştiul avea pielea de-un alb cadaveric, acoperită de acnee.

– Harry e acasă?

– Tată! Ai musafiri!

– Cine a venit? răspunse un glas, răcnind.

– Societatea de Curăţenie a Ziariştilor! răspunse puştiul.

– *Jordan!*

Puştiul îi invită să intre. O potaie bătrînă, cu un ochi lăptos din cauza cataractei, începu să latre cu disperare.

O voce ţipă din pivniţă:

– Urc imediat!

Puştiul se întoarse spre potaie şi se răsti:

– Turing![1] Vrei să încetezi?

Cîinele păru jignit. Puştiul înhăţă un inel cu chei dintr-un cîrlig de lîngă uşă şi zise:

– Să-i spuneţi tatei că am luat maşina.

Unger îşi dădu ochii peste cap.

Era mult spus că locuinţa era neîngrijită. Cei doi musafiri stăteau pe un covor uzat, plin de păr de cîine şi de bucăţi de hrană uscată. În faţa unei canapele rablagite, de culoare verde, se afla o măsuţă pe care fuseseră îngrămădite ziare şi reviste. Peste tot zăceau aruncate la întîmplare haine şi obiecte. Cutii goale de răcoritoare. Tricoul cuiva. Două sticle goale de bere stăteau pe măsuţă, lîngă două tăvi de plastic pentru mîncare. Tăvile arătau ca şi cum ar fi fost spălate – dacă n-ar fi existat pete stacojii de sos de căpşuni.

– Probabil că Harry o să fie cam nervos la început, îl avertiză Unger. E cam fricos.

Dinspre pivniţă se auzi bubuit de paşi, apoi Harry Manziger apăru pe uşa bucătăriei. Căra un coş roz, plin cu rufe. Era un tip solid, mai înalt de un metru şi optzeci şi care cîntărea peste o sută cincizeci de kilograme. Purta o pereche de pantaloni cu o curea strînsă sub burtă şi o cămaşă atît de strîmtă, încît i se vedeau denivelările produse de grăsime. Iar în urechea stîngă avea un cercel cu diamant.

– Glenn! exclamă el, iar chipul său angelic deveni imediat îngrijorat. Ce s-a întîmplat?

Aruncă o privire spre Danny, după care se uită în altă parte. Cînd întoarse capul, i se văzu un tatuaj pe gît, care reprezenta un felinar făcut dintr-un bostan.

– El e Danny Cray, îl prezentă Unger. Sper să-i explici nişte lucruri. Putem să ne aşezăm pentru o secundă?

Fără să aştepte răspuns, intră în camera de zi, dădu la o parte nişte haine şi se aşeză pe braţul unui fotoliu cu arcurile rupte.

---

[1] Alan Turing (1912–1954), matematician englez, considerat părintele ştiinţei calculatoarelor (n.tr.)

Danny îl urmă, conştient că doar în urma unor săpături importante ar putea scoate la iveală o suprafaţă pe care să se poată aşeza. Manziger se apropie de ei.

– Ce să-i explic?

– De exemplu, ce-i cu problema siropului cenuşiu şi ce griji îşi făcea Jay în legătură cu VSS.

Grăsanul strînse coşul cu rufe la piept, ca şi cum acesta ar fi putut să-l apere.

– Şi de ce aş face asta?

– Pentru că ai fost prieten cu Jay. Şi pentru că Dan crede că asasinarea lui are legătură cu VSS.

Ochii albaştri ai lui Manziger priviră în jur, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare.

– Poliţia are o altă teorie, zise el.

Unger pufni, exasperat:

– Poliţia! *Te rog!*

Danny văzu că Manziger purta un dispozitiv de apărare de buzunar. Prin plasticul alb se vedea o ceaţă albastră care, privită mai atent, se dovedea a fi o reţea de fire subţiri, ca nişte dungi trase cu cerneală. Individul cel solid se mută de pe un picior pe altul, privind spre podea.

– Nu ştiu...

– Harry, fă-o pentru Jason. Nu trebuie să spui nimic despre societate. Povesteşte-i lui Dan numai despre sirop – şi s-ar putea să ne mulţumim cu atît.

– Aş putea să fac asta, începu grăsanul, apoi clătină din cap. Nu ştiu...

– Bine, pînă te hotărăşti tu, eu o să fac un şoc. Sînt hipoglicemic.

– Aş putea să-ţi aduc o chiflă, îi propuse Harry.

– De ce să nu mergem în oraş? Am putea discuta în timpul prînzului. Fac cinste.

Ideea unui prînz gratuit îl dădu gata pe Manziger. Îşi puse coşul cu rufe pe măsuţă şi se scuză, spunînd că se duce „să se

împrospăteze". Se întoarse după un minut, cu părul pieptănat, mirosind a Old Spice.

– Bine, zise el, îndreptîndu-se spre uşă, apoi spre maşină. N-o să vă spun nimic despre proiect. Nici un amănunt. Asta-i *verboten.*[1]

Sfîrşiră prin a se instala într-un local numit Cartoful Albastru. Unger îşi ceru scuze în avans, în cazul în care s-ar fi dovedit că alegerea fusese greşită.

– E un local nou, nu ştiu dacă-i bun de ceva, dar celelalte... Amintiri, adăugă el, ridicînd din umeri.

O slăbănoagă palidă, care părea picată din lună şi începătoare în munca în restaurant, la dădu cîte un meniu şi le luă comenzile pentru băuturi. Cei trei se aşezară în tăcere, studiind meniurile. Danny văzu că majoritatea felurilor aveau în compoziţie cartofi.

În cele din urmă, chelneriţa se întoarse, parcurgînd distanţa scurtă de la bar pînă la ei cu concentrarea unui copil care abia învaţă să meargă. Pinot Grigio pentru Unger, un Bombay Sapphire martini pentru Manziger şi o Sierra Nevada pentru Danny. Apoi comandară mîncarea, iar slăbănoaga avu grijă să noteze în carneţel fiecare cuvînt pe care-l spuneau, sarcină dificilă din moment ce ţinea pixul strîns în pumn ca o maimuţă.

După ce individa plecă, Unger se întoarse către Manziger.

– Ce spuneai?

– Bine, bine, răspunse Manziger, pescuindu-şi măslina din băutură şi aruncînd-o în gură. Totul e legat de curbele exponenţiale. Şi de restricţiile de mediu.

Apoi tăcu, lăsînd impresia că nu mai urmează nimic.

– Asta-i tot? întrebă Danny.

Manziger se agită pe scaun şi oftă.

– Uite ce-i, în toată cariera sa – cu excepţia ultimei luni – Jason a considerat chestia cu siropul cenuşiu ca o formă de isterie. Iar eu sînt de aceeaşi părere. Singura problemă adevărată a

---

[1] „Interzis", în limba germană, în original (n.tr.).

VSS-ului e lipsa de bani. Nimeni nu-i plătit, nu s-a făcut nimic. Dar lucrurile sînt pe cale să se schimbe. Am primit o notă de la conducere...

– De la Zebek? întrebă Danny.

– Am primit o notă *de la conducere,* repetă Manziger. Are loc o investiţie importantă, deci vom lucra din plin din luna septembrie. Cît despre restul... încheie el, clătinînd din cap.

– N-ai fost îngrijorat? întrebă Unger. Nici un pic?

– Nu, zise Manziger, apoi ridică mîna, ţinînd între degetul mare şi arătător un pic de aer. Doar atît. Am crezut că Jay trece... printr-o criză a vîrstei mijlocii. Că se va transforma într-o muiere la bătrîneţe, chicoti Manziger.

– Te rog, spuse Unger. Prietenele mele femei ar considera jignitoare o asemenea metaforă.

Manziger îşi dădu ochii peste cap şi sorbi îndelung din martiniul său.

– Nu ştiam că ai „prietene femei".

Unger scoase un sunet şocat.

– Bine, îmi cer scuze, mormăi Manziger.

Unger se uită în altă parte.

– Ce spuneaţi despre sirop? întrebă Danny, care începuse să-şi piardă răbdarea.

Manziger dădu din cap şi mai sorbi o dată din martini.

– Oameni diferiţi au opinii diferite. Eu nu sînt îngrijorat de chestia asta. Şi cred că ştiu ce spun. Nanotehnologia promite să pună capăt foametei, bolilor, poate chiar şi morţii. Promite să pună capăt lipsurilor şi dezbinărilor care există în sistemele ierarhice din lume, dar numai dacă lăsăm tehnologia să acţioneze. Iar acum au apărut unii care se folosesc de chestia cu siropul cenuşiu ca scuză pentru a introduce restricţii în ceva care trebuie să evolueze fără nici un fel de oprelişti.

– Ce-aţi vrut să spuneţi cînd aţi zis că nanotehnologia va pune capăt dezbinărilor ierarhice? întrebă Danny.

Manziger ridică din umeri.

– Încearcă să-ţi imaginezi. Dacă poţi să faci orice din materii prime care nu costă nimic... unii nu vor fi mulţumiţi. Dacă poţi să faci petrol, diamante, aur... ce-o să se întîmple cu Exxon, De Beers şi Homestake? Crezi că vor fi încîntaţi?

– Înţeleg ce vrei să spui.

– Vorbesc despre redistribuirea bogăţiei, zise Manziger, plin de entuziasm. Asta înseamnă nanotehnologia! De aceea e important să lăsăm lucrurile să se dezvolte fără restricţii, în mod natural, pentru că altfel nu va exista nimic. Sau va fi fără nici un folos pentru majoritatea dintre noi şi vor exista restricţii pe care nici nu ni le putem imagina.

– Sînt de acord cu asta, îi zise Danny, dar nu văd ce legătură are cu siropul cenuşiu.

– Cred că Harry a expus doar principiile de bază, interveni Unger.

– Exact. Expun principiile de bază.

Se vedea că începuse să se încingă, dar, înainte să-şi dea drumul, chelneriţa veni în vîrful picioarelor la masa lor, încărcată cu farfurii cu calmar şi cu o „căpiţă de cartofi“ pentru Danny. Aşeză farfuriile cu încetinitorul – de fapt, atît de lent, încît era o adevărată performanţă artistică.

Unger îşi vîrî un inel de calmar în sos, îl mestecă, îl înghiţi şi zise că era „surprinzător de bun“.

Manziger mormăi: „Da?“ şi se repezi la farfurie.

Danny îşi trecu mîna prin păr, oftă şi aşteptă ca Manziger să-şi mănînce calmarul. În cele din urmă, inginerul se şterse la gură.

– Ai înţeles cum acţionează nanotehnologia? zise el.

– Destul de bine, îi răspunse Danny, ridicînd din umeri.

– Bine. În principiu, totul e legat de asamblori...

Era interesant de observat cum timiditatea lui Manziger începea să dispară atunci cînd acesta vorbea despre domeniul său de activitate. Era unul dintre acei oameni care puteau fi profesori buni.

– Roboţii construiţi din proteine pot construi orice fel de molecule. Le spui ce vrei şi ei fac. Poţi să faci case din diamante, dacă ai chef. Dar fiecare treabă e altfel. Fiecare sarcină necesită un alt program de Inteligenţă Artificială şi asamblori specializaţi. O mulţime de asamblori. Ai nevoie de miliarde de pitici din ăştia ca să faci ceva.

Inginerul se opri ca să mai devoreze cîteva medalioane de calmar.

– Am citit despre asta, îi spuse Danny.

– Urmăreşte ce-ţi spun. Construirea primului asamblor e o treabă nasoală. Noi, cei de la VSS lucrăm de şase ani la un asamblor care are ca sarcină construirea unor nanodispozitive care să descopere celulele cancerului de sîn. Şi nu avem cum să construim suficienţi asamblori ca să obţinem rezultate. O să dureze o veşnicie şi o să coste o avere. Deci singura soluţie e să-i facem să se reproducă singuri.

– Cu alte cuvinte, interveni Unger, îl faci pe primul şi-l programezi să-şi facă singur alte copii.

– Exact. Iar asta-i îngrijorează pe oameni. Dacă te gîndeşti bine, ce motive de îngrijorare ar avea? Şi eu mă reproduc – şi voi – dacă facem pereche cu cineva, zise el, apoi arătă spre tuberculii făcuţi bucăţi din farfuria lui Danny. Barabulele tale se reproduc. Care-i treaba?

Danny clătină din cap şi-şi vîrî un cartof în gură.

– Treaba este, continuă Manziger, că pe indivizii ăştia îi facem noi, nu Mama Natură, deci nimeni nu are încredere în faptul că vor înceta să se autocopieze, în ciuda faptului că există catralioane de moduri ca să-i programăm pentru asta.

– Şi ce moduri ar fi? întrebă Danny.

Manziger îşi trecu furculiţa prin sosul din farfurie şi îl linse.

– Poţi să-i faci să se reproducă doar la o anumită temperatură – la minus nouăzeci de grade Celsius, de exemplu – sau într-un mediu atmosferic care nu există în natură. Există multe căi.

– Ce-i siropul cenuşiu? întrebă Danny.

– Aproape că am ajuns, răspunse inginerul şi se uită la cartofii lui Danny. Îi mănînci?

Danny clătină din cap.

– Te superi dacă...

– Nu. Serveşte-te.

Manziger dădu din cap şi schimbă farfuria cu cea a lui Danny.

– Deci, după o investiţie uriaşă, într-un loc ca VSS s-a reuşit obţinerea primului asamblor funcţional. Am avut nevoie de zece ani ca să-l facem, dar acum e funcţional şi are nevoie doar de zece minute ca să se autocopieze. Deci... Cît de bine te pricepi la matematică? întrebă el zîmbind şi aplecîndu-se spre Danny.

– Foarte bine, răspunse Danny.

– Serios?

– Glumeam, răspunse Danny, clătinînd din cap. Care-i poanta?

Manziger păru uşurat.

– Ştii ce-i o curbă exponenţială?

– Nu chiar, îi răspunse Danny.

– Ba da, ştii, dar nu ştii cum îi spune.

Inginerul îşi înmuie degetul în martini şi trasă un soi de crosă de hochei pe masă.

– Oamenii nu înţeleg că în primele faze ale unei progresii exponenţiale ritmul de creştere este, practic, invizibil, spune Manziger, arătînd începutul curbei, unde lama crosei se întîlnea cu mînerul. Linia e aproape orizontală. Dar poţi să vezi, continuă el, mişcîndu-şi degetul de-a lungul mînerului, că odată ce lucrurile s-au pus în mişcare, linia devine aproape verticală.

– Bine, dar...

Manziger ridică mîna, făcîndu-i semn să tacă.

– Ascultă-mă. N-ai grijă, o să-ţi spun o fabulă interesantă.

Danny îşi termină berea şi ridică paharul gol, arătîndu-i-l chelneriţei. „De ce am venit aici? se întrebă el. De ce în locul acesta? Stau în Cartoful Albastru şi ascult o pălăvrăgeală – recunosc, inteligentă – despre curbe exponenţiale ca mod de explicare

a siropului cenuşiu. Iar acum urmează să ascult o fabulă. Ce s-a întîmplat cu viaţa mea? Ce-i în neregulă?"

Probabil că se citea ceva pe faţa lui, pentru că Unger se încruntă şi-l întrebă:

– Dan, te simţi bine?

Danny ridică din umeri.

– Da, mă simt bine. Numai că nu-mi dau seama unde vrem să ajungem.

– Ai încredere în mine, zise Manziger. Trebuie să asculţi fabula. Atunci totul se va limpezi. Dacă o să-ţi spun nişte cifre, n-o să înţelegi nimic.

Danny nu răspunse.

– Continuă, Harry, insistă Unger, aruncîndu-i o privire încurajatoare şi dînd din cap spre Danny.

– Bine, zise Manziger, împreunîndu-şi mîinile durdulii. Joci şah? îl întrebă el pe Danny.

– Aproape niciodată, răspunse acesta.

Apoi, pentru o clipă, îşi aminti de timpul petrecut în ascunzătoarea lui Barzan şi la ceea ce făcuse ajutîndu-se de-un cleşte. Îşi aminti şi de Layla. Se gîndi la ea şi simţi că i se strînge inima. Tristeţe. „Asta e rece?" întrebase ea, luînd piesa cea mai mare şi ridicînd-o spre soare.

– Povestea aceasta este despre şah. Despre *inventarea* şahului. A fost o chestie chinezească. Împăratul chinez, încîntat de joc, a vrut să-l răsplătească pe inventator. Acesta era unul dintre matematicienii curţii. Deci împăratul i-a spus inventatorului că poate să ceară orice vrea. Iar inventatotul, un tip cu adevărat deştept, a arătat spre tabla de şah. A spus că vrea doar un bob de orez pentru primul pătrat, două pentru al doilea şi tot aşa, dublînd numărul de boabe pentru fiecare pătrat.

Manzinger se însufleţise, era în elementul său, trăia din plin povestea pe care o spunea. În timp ce Danny stătea pe scaun, ascultînd fără nici un chef şi cuprins de deprimare.

– Împăratul s-a bucurat, socotind că o să scape ieftin.

Danny se gîndea: „Probabil că în Turcia sînt urmărit pentru crimă..."

– Şi, la prima vedere, aşa se părea că stau lucrurile. Pentru că progresia începe lent. Un bob, două, patru, opt... oamenii împăratului numărau boabele dintr-o linguriţă de orez.

„Prietena mea mă urăşte..."

– Apoi au avut nevoie de o lingură, de o ceaşcă, de un castron, de un butoi. Şi tot aşa. Mă urmăreşti? întrebă Manziger, uitîndu-se la el.

Danny dădu din cap.

– Împăratul îşi dădu seama că avea probleme. Ajunseseră abia la jumătatea tablei de joc şi avuseseră nevoie de o căruţă de boabe. După alte două, trei pătrate ar fi avut nevoie de un siloz.

Manziger izbucni în rîs şi se rezemă de speteaza scaunului, încîntat de sine.

– Ce-au făcut cu inventatorul? întrebă Unger.

– I-au tăiat capul, răspunse Manziger. Ce altceva puteau să facă? Tipul ceruse vreo optsprezece milioane de trilioane de boabe de orez. Asta înseamnă...

– Tot orezul din China, sugeră Danny.

Manziger izbucni în rîs.

– Exact! De fapt, tot orezul pe care-l putea produce Pămîntul. De aceea împăratul l-a ucis pe individul cel deştept.

– Şi ce legătură are asta cu siropul cenuşiu? întrebă Danny.

– Asamblorii se vor înmulţi exponenţial, ca şi numărul boabelor de orez, zise Unger. Începi cu unul singur...

Manziger îşi îndreptă degetul către Unger.

– Te-ai prins! Şi încă nu ţi-ai dat seama ce-o să se întîmple în realitate! La început nu vezi ce se întîmplă. După douăzeci de minute – sau aşa ceva – ai doi asamblori. După alte douăzeci de minute ai patru. După vreo patru ore ai o sută douăzeci şi opt de mii – şi încă nu poţi să-i vezi. Ai nevoie de un microscop electronic ca să te uiţi la ei. Dar după zece ore ai vreo şaizeci şi opt de miliarde de asamblori. *Acum* poţi să-i vezi. E o biomasă destul de mare. Şi atunci – doar atunci – viteza creşte uimitor.

Sîntem încă în prima zi şi am ajuns deja în partea verticală a curbei despre care v-am vorbit, spuse el, îşi linse vîrful degetului şi redesenă crosa de hochei. Sîntem aici, explică el, arătînd chiar deasupra lamei crosei.

Danny se uită la pata cea mică de pe masă.

– Dacă nu poţi opri înmulţirea asamblorilor, după două zile aceştia vor copleşi pămîntul, continuă să povestească Manziger. După încă patru ore vor depăşi masa soarelui şi a planetelor. După *încă* patru ore... dacă pot găsi combustibil şi materiale, ar ajunge la stele.

Inginerul îşi termină martiniul şi trînti paharul pe masă atît de tare, încît cei care prînzeau la masa alăturată se întoarseră să vadă ce se întîmplase.

– Asta-i problema siropului cenuşiu. În esenţă.

– Şi de ce i se spune astfel? insistă Danny.

Mintea sa începuse să priceapă care erau implicaţiile. „E adevărat? se întrebă el. Sau e doar un exerciţiu de logică?“

Manziger ridică un deget, arătă spre calmarul rămas în farfuria lui Unger şi făcu o mutră întrebătoare. Unger dădu din cap, iar inginerul muie un medalion de calmar în sos, îl aruncă în gură şi-l mestecă.

– L-am întrebat pe Jay acelaşi lucru, îi zise Unger lui Danny.

– Da?

– Mi-a răspuns că-i o chestie de „umor negru“.

Danny dădu din cap, întrebîndu-se: „Dar ce naiba înseamnă?“

– Sirop cenuşiu, zise Manziger. Fără formă, fără culoare. Fără nici o caracteristică. Un sirop plictisitor.

– Deci?

– Deci asta-i poanta, continuă Manziger. Teoretic, asamblorii pot să mănînce tot universul în numai trei zile – în care nu se va întîmpla nimic *interesant.* Adică ar putea să producă hîrtie igienică sau mingi de fotbal, iar asta să fie Armaghedonul. Întregul univers se va transforma în... sirop.

Manziger chicotea încă în momentul în care chelnerița se apropie de ei cu felul principal, într-un balet cu încetinitorul. În farfuria lui Danny se găsea o grămăjoară de legume, așezate într-o piramidă a cărei instabilitate îi crea probleme chelneriței. Danny fu gata să aplaude cînd femeia reuși să așeze platoul pe masă, cu piramida intactă. Unger se uită bănuitor la farfuria din fața sa, în care se afla o construcție alcătuită din cartofi și creveți. Manziger își atacă lacom friptura cu cartofi prăjiți. Se vedea că perspectiva sfîrșitului lumii nu avusese nici un efect asupra poftei sale de mîncare.

– Se poate întîmpla un asemenea lucru? întrebă Danny.

– Ce anume? Sfîrșitul lumii?

Danny dădu din cap.

Manziger ridică din umeri, disprețuitor.

– În teorie, da. Asamblorii sînt vii și sînt programați să se reproducă. Dar în realitate... zise el, clătinînd capul a negație. Hai să privim lucrurile astfel. Ai obținut un monstru. Dar ai depus pentru asta foarte multă muncă. Deci, ce-o să faci cu el? O să-l omori? Nu, o să-l ții într-o cușcă. Într-o cușcă *rezistentă*. Se concentră apoi asupra fripturii, împărțind-o în bucăți de-o înghițitură, pe care le aranjă într-un pătrat. Orice altceva ar însemna să arunci copilul o dată cu apa din cadă. Jay vorbea despre asta tot timpul. Manziger imita vocea lui Jason Patel. Nu-i suficient ca muierile nevricoase să spună: „Ei bine, așa ceva se poate întîmpla". Eu sînt savant. Arătați-mi dovezi. Prezentați-mi un scenariu. Altfel...

Unger ridică din umeri și-și vîrî o bucată de mîncare în gură. Apoi rînji.

– Despre ce fel de cușcă vorbeați? întrebă Danny. Cum veți ține asamblorii sub cheie?

– În multe feluri, răspunse Manziger.

– De exemplu?

Manziger își șterse buzele cărnoase, își scărpină tatuajul.

– Cel mai bun lucru care poate fi făcut este să-i programezi să înceteze să se reproducă într-un anumit moment, adică atunci

cînd ai destui. Aşa funcţionează treaba. Îi programezi să se înmulţească şi să facă o anumită sarcină şi îi programezi să se autodistrugă după ce au îndeplinit-o.

Danny se gîndi la cele auzite şi zise:

– Deci e ca un program pentru calculator.

Manziger dădu din cap.

– Ca Windows, sugeră Danny.

Manziger dădu iarăşi din cap.

– Nu ştiu ce calculator aveţi, dar al meu se strică de două, trei ori pe săptămînă. N-aş lăsa soarta planetei în seama unui echivalent nanotehnic al Windows-ului 98.

Manziger chicoti.

– Un punct de vedere foarte corect. Dar nu trebuie să pui toate ouăle în acelaşi coş. Dacă nu ai încredere în munca programatorilor – nici noi nu avem – atunci poţi să-ţi iei alte măsuri de precauţie ca să fii în siguranţă.

– De exemplu?

– Poţi să faci astfel încît asamblorii să se reproducă doar într-un mediu cu adevărat bizar. Ceva ce nu există în natură.

– Ce fel de mediu? întrebă Danny.

Manziger nu ezită.

– O soluţie ar fi un mediu extrem de rece. Poţi să programezi asamblorii să se reproducă doar între anumite limite de temperatură. Mulţi viruşi fac acelaşi lucru. Cît timp sînt sub treizeci şi şapte de grade, totul e bine. Gazda face febră. Atunci s-a terminat cu ei. Deci, dacă limitezi reproducerea la un mediu mai rece – să zicem minus douăzeci de grade – iar fabrica se găseşte în Silicon Valley, atunci n-ai de ce să-ţi faci griji.

– Am priceput.

– Altă metodă constă în a restricţiona felul materiei prime pe care o folosesc asamblorii. Adică dacă nu vrei să folosească materiale ieftine şi care se găsesc din belşug – precum apa mării – poţi să ceri ceva aparte. Ceva rar. Osmiu sau xenon. Deci, dacă temperatura s-ar schimba brusc şi asamblorii ar lua-o razna, mititeii tot n-ar putea să facă nimic.

Danny dădu să spună ceva, dar Manziger nu terminase.

– Altă metodă este să-i programezi să se oprească dacă sînt prea mulți la un loc. Așa fac bacteriile. Își autolimitează reproducerea.

Grăsanul își îndesă o grămadă de cartofi prăjiți în gură și începu să-i mestece zgomotos.

– Într-un fel sau altul, ajungem tot la Mama Natură, oftă Unger.

Manziger era de acord cu el și zise:

– Îhî.

Danny nu era la fel de convins.

– Nu înțeleg de ce prietenul vostru și-a schimbat părerea. Adică ani de zile nu i-a păsat și deodată a început să fie îngrijorat. Ce s-a întîmplat?

Unger ridică din sprîncene.

– Era îngrijorat din cauza scurtăturilor pe care se mergea în cadrul firmei. Asta mi-a spus mie. Se făceau presiuni să se evite orice ocolișuri.

– Presiuni? repetă Manziger. Vorbim despre vindecarea cancerului. Cancer la sîn. Știți cîte vieți ar putea fi salvate? Sau cît de mult poate să coste o opțiune a ta? Jay s-ar fi enervat dacă s-ar fi petrecut ceva atît de...

– Cînd s-a petrecut asta? întrebă Danny.

Manziger păru că ignoră întrebarea.

– E vorba oricum de un proces de durată. Ai nevoie de aprobarea Agenției Federale pentru Medicamente, trebuie să treci de tot felul de obstacole. Măsurile de siguranță cerute de Jason ne-ar fi dat înapoi cu vreo doi ani –, iar VSS nu avea bani pentru așa ceva. Nu există bani pentru așa ceva în economia asta. Ideea îl scosese din sărite și Manziger începu să împrăștie bucăți de cartofi prăjiți în toate părțile. Deci noi am rămas de partea științei, nu a... Nici nu știu a cui? A fricii? E rău asta?

– Ce l-a făcut pe Jason Patel să se răzgîndească? întrebă Danny.

Chelnerița veni și întrebă dacă voiau desert. Danny și Glenn Unger refuzară, dar Manziger aruncă o privire pe meniu.

– O porție de cremă de zahăr ars și o cafea fără cofeină. Da... și un Slippery Nipple.

Slăbănoaga alunecă pe lîngă ei, iar Manziger se întoarse către Danny.

– Jason era îngrijorar din cauza mutațiilor.

– Mutații?

– Mda. S-a întîmplat ceva. În laborator. Una dintre secvențele nucleotide se schimba de la o generație la alta.

– Jay s-a îmbolnăvit, remarcă Unger. Nu l-am văzut niciodată atît de îngrijorat.

Manziger dădu din cap.

– Putea să fie o nimica toată. Știi, era ceva de laborator. Dar Jay credea că-i o mutație. Poate că era. Asamblorii sînt ființe vii. Deci, în teorie, se poate întîmpla așa ceva.

– Și asta însemna ceva rău, sugeră Danny.

Manziger păru stînjenit.

– Da. Un scenariu de coșmar: să presupunem că programezi larva să se reproducă în prezența rhodiumului sau a altui element. Nu contează ce. Ai stabilit niște restricții.

– Indiferent care, zise Danny.

Chelnerița aduse desertul, iar Manziger rămase tăcut pînă cînd farfuriile fură puse în fața sa. Apoi continuă de unde rămăsese.

– Jay credea că asamblorii puteau fi precum gîndacii de bucătărie – sau ca bacteriile, sau ca virușii. Că dezvoltau o anumită rezistență. Poate că *se adaptau*. Nu toți, bineînțeles. Dar asta-i poanta: e suficient să se întîmple la unul singur.

– Iar monstrul ar ieși din cușcă, zise Danny.

Manziger își hăpăi crema de zahăr ars și zise:

– Exact.

Danny se rezemă de spătarul scaunului și schimbă o privire cu Unger.

– Întotdeauna m-am întrebat, zise Unger, după ce ezită un timp, de ce nu ești și tu îngrijorat, Harry.

Grăsanul ridică din umeri.

– Pentru că nu cred că e vorba de o mutaţie. Cred că Jason a greşit ceva. Probabil în programul său.

– Dar el nu credea asta, zise Danny.

– Nu. El jura că aşa e, dar nu putea dovedi. Mostrele originale – secvenţele de nucleotide cu care a început – fuseseră distruse. Ajunsese paranoic. Credea...

– Harry! protestă Unger.

Manziger se uită mirat la el.

– Ce-i?

– Jason nu-i aici, ca să se apere, îi replică Unger.

Manziger reuşi să pară că se căieşte, chiar dacă ridică din umeri, şi-şi termină crema de zahăr ars.

– Jay susţinea că mostrele fuseseră distruse în mod deliberat. O chestie ridicolă, zise el, apoi îşi trecu linguriţa prin farfurie, strîngînd resturile care îi scăpaseră.

– Ridicolă? se miră Danny.

– Bineînţeles, îi replică Manziger.

– De ce?

Manziger se holbă la el, apoi îi zise:

– Pentru că nimeni n-ar face aşa ceva!

Danny se uită neîncrezător la el şi comentă:

– Chiar dumneavoastră aţi zis că-s în joc o mulţime de bani.

Manziger scoase un sunet dispreţuitor.

– Bani! Dacă Jay avea dreptate... o încurcaserăm. Nanolarvele nu pot suferi mutaţii. Trebuie să fie foarte stabile. Nu conta ce mutaţie văzuse Jay. Era vorba de mutaţie în sine, de orice fel de mutaţie. O asemenea chestie ar fi desfiinţat peste noapte tot ce realizaserăm.

Manziger lăsă capul în jos, luă cu linguriţa spuma de pe cappuccino şi o sorbi.

– De ce?

– Din cauza siropului, zise inginerul, strigînd, iar mai mulţi clienţi se întoarseră spre masa lor; el făcu un gest, zîmbi ca să se scuze şi continuă: Dar Jay nu avea dreptate. Nu putea să aibă dreptate.

– De ce eşti atît de convins? întrebă Unger.

– Pentru că avem artefacte cu toate codurile vechi. Teste şi tot felul de chestii. Avem un sistem de arhivare. Trebuie să avem aşa ceva. Cînd programezi o secvenţă de cod, merge sau nu merge. Dacă nu merge, notezi chestia asta şi o schimbi. Ca să ştii ce să modifici, trebuie să ştii ce-ai făcut înainte. Am dreptate?

Danny şi Unger rămaseră tăcuţi.

– Aşa se face. Deci cum se poate ca o singură secvenţă – cea despre care vorbea Jay – să fi fost ştearsă din arhivă? Cine ar fi făcut aşa ceva? întrebă Manziger, văzînd că nici Danny, nici Unger nu-i răspunseseră.

– Cineva de la VSS, sugeră Danny. Urma să ajungeţi bogaţi cu toţii, dacă afacerea nu cădea.

Manziger clătină din cap.

– Nici vorbă! Nu-i vorba de nişte pilule pentru artrită. Nu vorbesc de nişte teste clinice amărîte, aranjate astfel încît produsul să pară mai bun decît este. Dacă asamblorii suferă mutaţii înseamnă că se vor adapta. Nu azi, nu mîine, ci mai tîrziu. Iar limitările pe care le-am stabilit nu vor funcţiona.

– Înseamnă că nu-i puteţi opri? întrebă Unger.

– Poate că programul care controlează reproducerea va funcţiona. Dacă nu, mai avem la dispoziţie doar douăsprezece ore, răspunse Manziger. Probabil că vom reuşi să rezolvăm problema. Altfel... bine aţi venit pe Planeta Mîlului!

– Deci spuneţi că numai un nebun va continua treaba, ştiind că asamblorii pot suferi mutaţii.

Manziger mîrîi, apoi îşi sorbi cappuccino, rămînînd cu o pată de spumă pe buza suprioară.

– Nebun? repetă el. Cuvîntul „nebun“ nu-i potrivit. E vorba de cineva rău. Inginerul se gîndi un moment, apoi zise: Mai mult decît rău. Trebuie să fie... întruparea diavolului.

22

Danny simţi cum i se zburleşte părul pe ceafă de groază. „Cineva a păşit pe mormîntul meu“, obişnuia să spună bunica sa, cînd se înfiora. Exact această senzaţie avusese Danny în clipa aceea care-i reamintea că e un simplu muritor.

Întruparea diavolului.

Inzaghi folosise aceleaşi cuvinte. Chiar şi „Belzer“. Cum descrisese bîrfele împotriva lui Zebek? „Se zice că-i în cîrdăşie cu mafia... că-i negustor de arme... că-i un mincinos şi un înşelător. Se zice că-i întruparea diavolului.“

Şi aşa era. Era „Îngerul Păun“, care se plimba prin balconul de la Sistema di Pavone, se cocoţa în fruntea Tawus Holding şi supraveghea uciderile de la vila de lîngă lacul Van. Era acelaşi om pe care-l văzuse Terio coborînd dintr-un Bentley în Diyarbakir.

Dar individul *nu era* Diavolul. Danny se lăsase cuprins de groază, dar nu fusese vorba de nimic supranatural. Era convins de asta, dar nu era convins că acest lucru conta în vreun fel. Zebek era nebun şi rău, indiferent cum ai fi interpretat lucrurile.

Iar Danny nu putea să facă nimic ca să-l oprească. Nimic. Aerul din restaurant păru că se rarefiază în jurul său. Buna dispoziţie îi dispăru cu desăvîrşire. Vîrstnicii urmau să se întrunească în Zürich, unde vor ceda cotrolul bunurilor yezidilor lui Zebek, iar acesta le va folosi ca să producă primul asamblor. În mai puţin de un an, va exista un tratament pentru cancerul de sîn. În mai puţin de-un an, va exista un leac împotriva vieţii.

Danny plăti nota, le mulţumi lui Unger şi lui Manziger pentru ajutor şi-i duse pe aceştia la casele lor. După aceea se îndreptă spre nord, spre aeroportul din San Francisco, sperînd să prindă o cursă de noapte cu care să se întoarcă la Washington. Se făcuse noapte, o noapte plină de ceaţă. Farurile maşinii săpau adînc în ea. La cîteva secunde, ştergătoarele treceau peste parbrizul umed. Danny porni radioul, trecu prin mai multe posturi, apoi îl închise. De ce-l pornise? Ce fel de muzică s-ar fi potrivit cu starea sa de spirit?

„Un cîntec funebru." Danny clătină din cap şi zîmbi cu amărăciune. La urma urmei, el făptuise totul. El investigase cazul şi declanşase infernul. Rezolvase enigma şi aflase motivul pentru care Zebek îi ucisese pe Terio, pe Patel, pe Barzan, pe Inzaghi şi pe Rolvaag. Acesta asasinate fuseseră sacrificii aduse lăcomiei şi ambiţiei lui Zebek, făcute astfel încît miliardarul să nu poată fi învinovăţit că-i un impostor care-şi înşală propriul popor, că-i un nebun care vrea să se joace cu soarta universului. Zebek voia să-i înlăture pe toţi cei care îi stăteau în cale, pe oricine ar fi pus în pericol accesul său la bogăţia yezidilor, la banii de care avea nevoie ca să-şi susţină proiectul de la VSS. Danny îl ajutase să identifice obstacolele omeneşti. Îi arătase care erau ţintele. Iar acum? Acum Danny nu putea în nici un fel să-l oprească pe Zebek. Jocul se sfîrşise, iar el pierduse.

Cînd Danny înapoie maşina firmei Alamo şi luă autobuzul către aeroport, trecuse deja de opt şi jumătate. Cursa de noapte se dovedi a fi un zbor al companiei United, care pleca la unsprezece şi patruzeci şi cinci şi care ajungea la aeroportul Dulles dimineaţa, la ora opt şi patruzeci şi cinci de minute. Existau o grămadă de locuri şi nici o coadă la bilete.

Ca urmare, îi rămase mult timp de pierdut. Bău o sticlă de Sam Adams în restaurantul Lindbergh, unde vreo şase călători singuratici urmăreau un meci amical de fotbal la televizor. Se gîndi o clipă să se îmbete – ar fi reuşit astfel să doarmă în timpul zborului – apoi se răzgîndi. Nu era un beţiv. Şi nu voia să le

uşureze treaba celorlalţi. Dacă avea să fie prins (şi era convins că aşa se va întîmpla), nu voia să fie mahmur în clipa aceea. Aşa că ieşi din bar şi se plimbă prin aeroport, căutînd un stand de ziare.

În loc de asta descoperi un local care se numea *Hook Me Up!*, care oferea servicii de internet, telefoane şi faxuri. Pentru treizeci de dolari pe oră, Danny putea să aibă un birou al său, de unde să-şi citească poşta electronică, să navigheze pe internet şi să telefoneze – deşi nu avea cui (mai bine zis, nu exista nimeni care să vrea să discute cu el).

Un tînăr în blugi şi cu un tricou Ben Folds Five îl conduse într-o cabină, unde îl lăsă singur cu aparatele sale. Danny rămase locului un minut, uitîndu-se la emblema Dell de pe monitor şi întrebîndu-se ce să facă. De fapt, toată povestea se terminase. Toţi cei care ştiuseră ceva despre Zebek muriseră. Cu excepţia lui Danny, şi nici el, ca în anecdotă, *nu se simţea prea bine.*

Ar fi putut să pună totul pe hîrtie. Să facă un dosar cu tot ce se întîmplase şi să-l difuzeze. Un exemplar lui Caleigh (pentru cazul că nu va reuşi s-o întîlneacă înainte să-l prindă Zebek), un exemplar fraţilor săi Kev şi Sean, un exemplar lui Mounir (poate că putea să i-l transmită Vîrstnicului prin post-restant în Uzelyurt) şi un exemplar poliţiştilor care investigau uciderea lui Patel. Probabil că treaba asta n-o să folosească la nimic. Dar ce naiba să facă?

Aşa că mută cursorul pe simbolul Word, apăsă pe mouse şi începu să scrie un soi de raport „la încheierea misiunii“, care începea astfel: „În cazul că voi muri, trebuie să ştiţi...“

După o oră, obţinuse un document de cinci pagini, în care menţiona tot ce se întîmplase, începînd cu telefonul din partea lui Zebek care-i cerea să se întîlnească la aeroportul National. În raport, Danny explica faptul că făcuse rost de lista apelurilor telefonice şi căutase calculatorul lui Terio ca o încercare de a neutraliza „campania de defăimare“ împotriva lui Zebek. Scrise tot ce-şi amintea despre evenimentele din Italia, inclusiv fuga sa din Siena la Roma, unde îl lăsase pe părintele Inzaghi zăcînd mort în stradă. Scrise despre faptul că-l căutase pe Remy Barzan în

Istanbul şi în „Kurdistan", dar nu pomeni despre propria răpire. („L-am găsit pe Barzan pe o cale ocolitoare", fu modul în care rezumă toată povestea.) După aceea repetă ceea ce-i spusese Barzan despre ascensiunea lui Zebek în ierarhia yezidilor, despre felul în care magnatul falit înlocuise *sanjak*-ul sacru cu un fals care avea imaginea sa, apoi aranjase să apară la televiziunea turcă, ştiind că imamul va fi ucis în curînd şi că va fi ales un succesor al acestuia.

Era o poveste complicată, iar relatarea lui Danny nu avea pic de eleganţă. De fapt, abia avea cît de cît coerenţă. Danny scria despre rolul dendrocronologului (şi despre soarta nefericită pe care norvegianul o împărtăşise cu alţii), cînd îşi dădu seama că nu amintise nimic despre Tawus Holdings. În alt moment realizase că neglijase să arate care fuseseră obiectivele lui Zebek – bineînţeles, acestea fiind preluarea controlului averii yezidilor, astfel încît să se treacă la realizarea primului asamblor de la VSS. Ah, da! Asta putea să însemne sfîrşitul lumii.

În ciuda lipsei de organizare, documentul putea să se dovedească folositor cîndva şi să-i provoace multe necazuri lui Zebek. Danny adăugă cîteva propoziţii despre primul asamblor şi îndrumă cititorul către Glenn Unger şi Harry Manziger pentru amănunte. Apoi tipări vreo şase exemplare, adăugînd pe lista destinatarilor *Wall Street Journal* şi Biroul SUA pentru Evaluare Tehnologică.

În realitate, nu avea mari speranţe că scrisoarea care ieşea din imprimanta de lîngă el va avea vreun efect, dar simţise nevoia să pună toată povestea pe hîrtie. „Fă un dosar. Pune totul pe hîrtie. N-ai ce pierde."

După ce termină de imprimat textul, aranjă foile şi cumpără plicuri şi timbre de la un angajat al firmei. Se întoarse în cabina sa, apoi intră în reţea ca să caute adresele pe care nu le cunoştea. După aceea duse plicurile la cutia poştală de pe coridor şi le vîrî în aceasta. În cele din urmă decise că era cazul să verifice dacă primise vreun mesaj prin poşta electronică.

Primise. De fapt, avea şaizeci şi şapte de mesaje. Majoritatea erau glume sau reclame pentru *gagici fierbinţi*, măriri de penis şi livrări de obiecte de artă. După ce şterse lucrurile inutile – inclusiv paisprezece glume de la fraţii săi şi douăsprezece de la Jake – rămaseră doar trei mesaje demne de băgat în seamă. Unul de la Lavinia Trevor.

> Danny băiete! Unde eşti? Sper că munceşti din greu! O să scoatem exponatele din septembrie în zilele de 1 şi 2 oct. Totul trebuie dus de acolo pînă în ziua de 3, pentru că în momentul ăla vei începe să-ţi instalezi lucrările. Deschiderea e vineri, 5 oct. la 7 P.M. Nu vreau să te plictisesc, dar trebuie să luăm legătura. Sînt puţin îngrijorată.

Îi trimise iute un răspuns: „Nici o problemă – totul e pregătit – n-am timp – pupături". La naiba! Dacă o să trăiască pînă atunci, o să facă el o expoziţie (deşi numai Dumnezeu ştia ce-o să pună în ea). Îl încîntase ideea *Capetelor vorbitoare.* Punerea ei în practică nu necesita mult timp, iar instalarea în sală era o joacă de copii. *Babel On II* reprezenta o provocare mai importantă. Asta şi pregătirea plintelor pentru expunerea celorlalte lucrări. O să le facă pe toate. Dacă o să mai fie pe planeta asta.

Următorul era un mesaj de la părinţii săi. Se întorseseră în Maine, el unde era? Discutaseră cu Caleigh: „Ce s-a întîmplat? Mama e îngrijorată! Dă un telefon acasă!" Le trimise un răspuns ce se dorea liniştitor, dar care nu conţinea multe detalii: „Bine v-aţi întors acasă! Ne vedem curînd. Nu vă faceţi griji. Mă ocup de problema cu Caleigh. Vă iubesc, Danny".

Al treilea meaj era de la Ian, care-l anunţa că fusese concediat. Într-o izbucnire incredibilă de maturitate, Danny rezistă ispitei de a-i trimite o replică obraznică şi-şi ceru scuze pentru absenţa neaşteptat de lungă. O să-i explice totul după ce se va întoarce.

Se gîndi să-i trimită un mesaj lui Caleigh, dar îşi schimbă părerea. Ar fi fost doar pierdere de timp. Orice mesaj de la el ar

fi fost şters fără întîrziere, aşa cum făcea el cu reclamele pentru gagici fierbinţi sau măriri de penis.

Trimise un mesaj lui Salim, binefăcătorul său din Dogubeyazit, mulţumindu-i şi urîndu-i lui şi familiei sale numai bine. Intenţiona să facă într-o zi ceva pentru tipul ăla, să-l răsplătească în vreun fel.

Mai avea de pierdut o oră şi nu avea nimic de făcut. Peste două zile, Zebek avea să-i întîlnească pe Vîrstnicii yezidi în Zürich – şi cu asta avea să se termine totul. Mounir şi ceilalţi aveau să primească informarea lui Danny, dar abia după întîlnire. Nu se putea face nimic. Era sigur. Pentru că era prea tîrziu şi avea prea puţin – avea nevoie de o dovadă. Trimisese o scrisoare defăimătoare despre cineva despre care majoritatea Vîrstnicilor credea că-i întruparea lui Tawus. Ce şansă avea? Nici una.

Nu se îndoia că dovada se afla la îndemînă. Terio şi Barzan se chinuiseră să obţină o mostră din *sanjak*-ul din oraşul subteran. Specialistul în copaci descoperise înşelăciunea, dar omul murise, iar raportul său dispăruse. Deci...

„Probabil că-i în vreun dulap din Norvegia. Sau în calculatorul individului", îşi spuse Danny. Nu, Zebek ar fi rezolvat problema. Probabil că locuinţa lui Rolvaag fusese mistuită de flăcări, ca şi cea a lui Terio.

Individul cu tricoul Ben Folds Five îşi vîrî capul în cabină şi-l întrebă:

– Aveţi nevoie de ceva?

– Nu, răspuse Danny, preocupat.

Preocupat pentru că-i venise o idee.

– Dacă aveţi nevoie de ceva, căutaţi-mă.

Danny se aşeză pe scaun, rotindu-se cu acesta cînd într-o parte, cînd în alta. Se gîndea la ceva ce-i spusese Remy Barzan. Barzan şi Terio aşteptaseră raportul în scris al lui Rolvaag, care data mostra luată din *sanjak*. La un moment dat, Terio discutase la telefon cu Rolvaag. Probabil că acesta îi spusese ce descoperise. Pentru că Terio trimisese o scrisoare la Tawus Holdings, cerînd ca la întrunirea Vîrstnicilor să se

discute despre autenticitatea *sanjak*-ului. Scrisoarea ajunsese pe masa Paulinei, care i-o dăduse lui Zebek – iar acesta organizase imediat asasinarea lui Terio.

„Rolvaag aflase de uciderea lui Terio?“ se întrebă Danny. Probabil că nu. Terio fusese îngropat de viu cu săptămîni înainte de a i se descoperi cadavrul. Între timp, Rolvaag își continuase treaba și-și finalizase raportul. La un moment dat, probabil că trimisese acest raport clientului său, printr-un e-mail sau ca fișier atașat unui e-mail. Sau ambele.

Danny se lăsă pe spate și se roti în cerc, încercînd să se oprească de unde plecase. „Scrisorile nu încetează să sosească după ce ai murit. Nici mesajele trimise prin poșta electronică.“ AOL îți tăia legătura după ce factura emisă pe contul cărții tale de credit era refuzată – și doar atunci. Cît despre adresele gratuite de e-mail de la companii precum Yahoo sau Angelfire, acestea rămîneau valabile veșnic, din cîte știa Danny. Adresa de la universitate era altă poveste, dar Danny bănuia că nu fusese dezactivată. Pentru că nu costa nimic. După toate probabilitățile, adresele de e-mail se revizuiau o dată pe an.

Ceea ce însemna că raportul lui Rolvaag – și dovada de care avea nevoie Danny – se afla undeva, pe un server.

Avu nevoie doar de cinci minute ca să localizeze adresa de e-mail a lui Terio de la universitatea George Mason. Danny intră în pagina de web a universității, căută Catedra de filozofie și studii religioase și găsi imediat lista facultăților. Terio se afla acolo – fotografie, biografie, lista lucrărilor publicate, precum și două cursuri pe care le planificase pentru toamna aceea. Adresa sa de e-mail era c.terio@gmu.edu.

Danny știa că majoritatea universităților aveau un sistem de servere, la care puteai să ai acces prin Telnet. Formă un număr de telefon găsit pe pagina de web pentru înregistrarea în rețea și i se făcu imediat legătura cu administratoarea de rețea, o tînără politicoasă. Aceasta acceptă pretextul său – că scria un articol despre serverele de rețea – și-i spuse ceea ce dorea să știe despre

serverele universității George Mason. Existau patru servere („doar atîtea, dar ne vom extinde") și purtau numele unor patrioți: Madison, Jefferson, Adams și Hale.

Apoi porni Telnetul și încercă numele fiecărui patriot, pînă cînd, în cele din urmă, fu conectat la adresa lui Terio din serverul Adams. În momentul acela sistemul ceru parola.

Cursorul – un dreptunghi cu fond cenușiu sau negru – clipea răbdător.

Danny știa – din conversațiile cu tehnicienii de la Fellner Associates – că parola cea mai obișnuită, cea folosită de nouăzeci la sută dintre posesorii de calculatoare, era *parola*. Neavînd nimic mai bun la îndemînă, o încercă pe aceasta.

parola
Răspuns incorect

„Bine, își spuse Danny. Deci Terio nu făcea parte din turma principală. Avea o parolă proprie." Ceea ce însemna că folosise numele unui animal de casă. Sau a unui copil. Sau al soției. Așa făceau nouăzeci la sută din cei zece la sută rămași (conform lui Bob LaBrasca, expertul în informatică de la Fellner). Numai că în cazul lui Terio teoria nu se putea aplica, profesorul fiind necăsătorit, fără copii și fără animale de casă (din cîte știa Danny).

Danny se uită în biografia profesorului, căutînd vreun indice. Văzu data nașterii acestuia și o folosi.

14-10-60
Răspuns incorect

Încercă numele colegiului unde învățase Terio.

georgetown
Răspuns incorect

Încercă tot felul de variante, printre care john-hopkins, apoi trecu la nume și cuvinte care ar fi putut să aibă un loc aparte în lexicul lui Terio: mani, zoroaster, sheikadi, shaykadi, yezidi,

păun, sanjak, mesopotamia, avatar... N-avea nici o şansă, concluzionă Danny. Chiar dacă ar fi nimerit cuvîntul corect, Terio ar fi putut să-l tasteze de la coadă la cap. Sau ar fi putut să-i adauge un 1 la sfîrşit. Adevărul era că nu ştia suficient de multe despre Terio, îşi zise Danny. Poate îl obsedaseră regizorii de filme.

louismalle
Răspuns incorect

sau particulele nucleare:

neutrino
Răspuns incorect
neutrino1
Răspuns incorect

Putea fi orice. Inclusiv o parolă cu adevărat sigură, care nu înseamnă nimic şi pe care nici un om întreg la minte nu şi-o poate aminti.

ljq3%7tf0'5

Cursorul clipi spre el.

Orice parolă putea fi spartă, bineînţeles. LaBrasca rîdea şi spunea că parolele sînt inutile. Ai nevoie de un calculator bun şi de un program potrivit şi pînă la urmă îi vii de hac. Dar nu puteai să-i vii de hac aşa cum încerca Danny: ghicind cuvinte şi tastîndu-le. Aşa ceva putea să-ţi ia o sută de mii de ani. Era ceva ca în basmul ăla, în care trebuia să ghiceşti numele individului. Rumpelstilskin. Gagica din basm n-ar fi reuşit să ghicească un asemenea nume. Danny nu-şi amintea cum izbutise individa să rezolve problema, probabil printr-un soi de premoniţie.

Oftă descurajat, se rezemă de speteaza scaunului, se răsuci o dată spre dreapta şi o dată spre stînga, cu ochii spre plăcile de izolaţie acustică din tavan. O încurcase şi nu avea scăpare. După spusele nepotului său decedat, şeicul Mounir nu era felul

de om care îşi schimbă opiniile în urma unei *poveşti*. Lui îi trebuiau dovezi.

Danny închise ochii şi-şi scotoci prin memorie. Ce mai ştia despre Terio?

semilunafertilă
Răspuns incorect

Se gîndi la discuţia avută cu părintele Inzaghi, singurul prieten al lui Terio.

inzaghi
Răspuns incorect

Preotul îi povestise cît de surprins fusese auzind de „sinuciderea" lui Terio, pentru că Terio iubise viaţa şi-i plăcuse să rîdă.

semilunănefertilă
Răspuns incorect
larry
Răspuns incorect
moe
răspuns incorect
curly
răspuns incorect

„Opreşte-te, îşi spuse Danny. Iroseşti banii stînd aici. Şi dacă avea un simţ al umorului mai aparte?"

travestit
răspuns incorect

Apoi îi veni în minte ceva „menit să amintească". O glumă aiurea care-i plăcea lui Terio. Un joc de cuvinte. Care era? Danny se sili să şi-o aducă aminte. Ca şi Rumpelstilskin, avea legătură cu un cîntec pentru copii. Apoi îşi aminti.

heigh-ho the terio
răspuns incorect

Încercă fără liniuță și obținu același rezultat. Danny își trecu mîna prin păr (crescuse suficient ca să poată să facă asta) și se uită la cuvinte. Partea cu terio nu se potrivea. Aici începea jocul de cuvinte. Asta îl făcea amuzant. Cîntecul pentru copii suna altfel: *Heigh-ho the derio.* Și avea legătură cu un fermier...

Danny rămase în fața monitorului, cu ochii ațintiți asupra cursorului ce clipea, apoi își aminti:

Fermierul e în groapă,
Fermierul e în groapă
Heigh-ho the derio,
Fermierul e în groapă.

Fermier. Groapă. Care groapă? Ce fel de groapă? *Fermierul e în groapă. În groapă.*

De fapt, cuvîntul se afla chiar în fața sa, înscris ca emblemă pe monitor: Dell[1]. Acolo se afla fermierul. În calculator.

fermier
Răspuns incorect
fermierul
Răspuns incorect
fermierul e în groapă

Imediat, pe ecran apăru o listă lungă de e-mailuri. Inima lui Danny se opri pentru o clipă cînd văzu că mesajele necitite datau de aproape două luni.

Se uită la ce se găsea acolo. Văzu, în coloanele intitulate *Expeditor, Data, Dimensiunea* și *Subiectul*, că profesorul primise vreo sută de mesaje pe care nu le citise și probabil vreo mie pe care le citise, dar nu le ștersese. Așa cum făcea Danny cu Yahoo, așa făcea și profesorul cu serverul univesității: îl folosea ca dulap în care-și păstra documente.

[1] Dell – este o firmă care produce și calculatoare; înseamnă, textual, „groapă". (n.tr.)

Din titluri, Danny îşi dădu seama că majoritatea mesajelor nu aveau nici o importanţă – note între catedre sau întrebări din partea studenţilor. Dar nu dură prea mult pînă cînd descoperi ceea ce căuta.

Expeditor	*Data*	*Dimensiune*	*Subiect*
O. Rolvaag	*7-22-01*	*7K*	*Atrefactul Nevazir*

Danny afişă mesajul.

Dragă domnule Terio,

Am primit de la Alpha Analytics rezultatele în urma testului cu carbon radioactiv. Aceste rezultate, împreună cu cele obţinute prin compararea celor trei inele în laboratorul nostru, stabilesc că artefactul testat nu este mai vechi de 111 ani.

Se poate ca mostra de cedru să fie chiar mai nouă. Dacă doriţi, putem să facem şi alte teste, ca să stabilim mai precis vîrsta. Asemenea teste au nevoie de timp şi sînt destul de scumpe. Datorită faptului că interesul nostru e limitat la o singură întrebare – dacă mostra e veche de opt sute de ani – am încetat eforturile noastre, aşteptînd instrucţiuni ulterioare.

Difuzoarele pentru public bubuiră, iar Danny auzi că fusese anunţat zborul său. Ignoră difuzoarele şi-şi îndreptă din nou atenţia către monitor.

Artefactul pare să fi fost sculptat dintr-un copac care şi-a încetat creşterea între 1890 şi 1920. Compararea iniţială a inelelor indică faptul că acest copac este, probabil, originar din Yemen.

Acest e-mail este însoţit de mai multe fişiere ataşate, care includ: 1) un fişier JPEG, care cuprinde rezumatul comparării inelelor, rezultatul cercetării computerizate şi o descriere a metodologiei noastre; 2) setul digitalizat de analiză fotografică,

cu note explicative pe înţelesul neprofesioniştilor; 3) raportul de la Alpha Analytics, care conţine informaţii despre calibrarea calendaristică, metode de pretratare, o declaraţie care subliniază procedurile analitice (în acest caz tehnica Analizei Spectrale de Masă) şi concluziile laboratorului.

Un raport complet va fi trimis la biroul dumneavoastră prin poşta obişnuită.

Deşi teste radiometrice ar putea să stabilească mai precis data mostrei, faptul că metoda comparării celor trei inele şi testele ASM duc la aceeaşi concluzie, adică indică o dată relativ recentă, exclud posibilitatea ca mostra să fie atît de veche pe cît se pretinde. Ca urmare, nu ni se pare necesar să continuăm să facem alte teste, cu excepţia cazului cînd va acea loc un litigiu. (Atunci cînd există litigii în legătură cu obiecte vechi, e bine să existe mai mulţi experţi şi să se facă mai multe testări).

Cu toate acestea, dacă doriţi să efectuaţi asemenea teste, noi vă stăm la dispoziţie. (ATENŢIE: în acestă eventualitate, mostra va fi testată pînă va fi distrusă. Vă rog să ţineţi seama de acest lucru dacă se vor face alte testări.)

În concluzie, ţinînd seama de litigiu, vă aduc la cunoştinţă că experienţa mi-a arătat că pretenţiile false legate de vechimea unor obiecte duc uneori la acţiuni în justiţie. În acest caz, ar fi bine să ştiţi că Alpha Analytics poate să vă ofere un martor expert, cu experienţă în mărturii legate de tehnicile de datare cu carbon. Dacă este nevoie de o mărturie similară legată de analiza celor trei inele, aflaţi că şi eu sînt disponibil ca martor expert (la 1 400 de dolari pe zi, plus cheltuielile).

Cînd o să-mi cereţi, vă voi trimite la biroul dumneavoastră o copie a acestui raport, însoţită de mostra de o sută de grame.

– Zborul United 161 pentru aeroportul Dulles din Washingron, îmbarcarea la Poarta 23. Zborul United 161...

Anunţaţi-mă dacă doriţi să folosiţi numărul dumneavoastră de cont (sau cel al instituţiei dumneavoastră) pentru plata curierului.

Cu consideraţie,
Ole Rolvaag, doctor în ştiinţe

Danny inspiră adînc, expiră şi se lăsă pe speteaza scaunului, în acelaşi timp înviorat şi paralizat. Dovada înşelăciunii lui Zebek se afla pe monitor, în faţa sa. „Te-am prins!“ îşi zise el. Apoi se întrebă: „Ce-o să fac în continuare?“

Descărcă e-mailul şi fişierele pe o dischetă, apoi imprimă totul pe hîrtie, ca să citească în timpul zborului spre Washington. Văzu că fiecare pagină avea în partea de sus cuvintele: *Institutul Oslo – Proiectul Dendrologic Mesopotamian „Artefactul Nevazir“*. Paginile păreau să explice procedeul datării cu carbon şi includeau trei pagini în care se arăta cum se corelau rezultatele datate prin carbon radioactiv de calendarul anual obişnuit, prin folosirea unor dendrocalibrări recunoscute, obţinute prin metoda celor trei inele.

I se părea o dovadă solidă. Ar fi fost mai bine dacă raportul ar fi spus că mostra fusese luată dintr-un copac care era bătrîn de optzeci şi doi de ani (sau ceva în genul acesta). Dar, indiferent ce putea fi artefactul, mostra nu avea cum să facă parte dintr-un obiect sculptat de şeicul Adi. Danny nu-şi amintea cînd trăise individul, dar avea impresia că în jurul anului 1200 d.Hr.

Difuzoarele bubuiră din nou, iar zborul lui Danny fu anunţat pentru a treia oară. Danny sări în picioare, îşi strînse rapoartele, apoi se duse să-şi încheie socotelile cu tipul cu tricoul Ben Fold Five.

Puştiul se uită la teancul de hîrtii din mîna lui Danny şi-l întrebă, în timp ce-i dădea restul:

– Vreţi unul din astea?

Îi oferi lui Danny un plic mare, pe care era o emblemă cu un birou cu aripi. Danny îi mulţumi, puse documentele în plic şi fugi spre Poarta 23.

Avu nevoie de un minut ca să ajungă, iar cînd sosi la poartă, gîfîind, funcționara de acolo îi zîmbi într-un fel care îi aminti de Caleigh. Se simți ca și cum ar fi fost înjunghiat drept în inimă. Apoi zîmbetul femeii se transformă într-o privire cercetătoare după ce-i luă biletul și-l vîrî într-o mașină de pe biroul ei.

– În sfîrșit! zise ea. Sînteți ultimul pasager. Vă așteptam. Biletul ieși din mașinărie, iar femeia i-l înmînă. Întotdeauna ajungeți în ultima clipă? întrebă ea, făcîndu-i semn să treacă.

– Da, răspunse el, amețit. Cred că da...

23

În timp ce avionul se îndrepta către centrul continentului, Danny stătea la fereastră, avînd în mînă un pahar de vin roşu şi privind întinderea întunecată a Americii. Era trecut de miezul nopţii, dar în bezna de tuş persistau lumini, transformîndu-se ocazional în galaxii, atunci cînd pe sub aripile avionului aluneca o metropolă sau un oraş ...

Avionul era aproape gol. Danny avea un rînd întreg numai pentru el – ca majoritatea celor din aeronavă. Încerca să-şi amintească spusele lui Barzan despre Vîrstnici şi despre întîlnirea acestora din Zürich. Era o şedinţă a conducătorilor firmei Tawus Holdings, dar, în acelaşi timp, întrunirea avea şi un alt nume, din moment ce toţi directorii erau Vîrstnicii yezidilor. *Shura.* Barzan spusese că va avea loc „de mîine într-o săptămînă". La Boar O'Lack.

Danny presupuse că Boar O'Lack era un hotel. Dar cît timp trecuse de cînd îi spusese Barzan că întrunirea va avea loc „de mîine într-o săptămînă"? Şase zile? Şapte? Cinci? Era important să-şi amintească. N-avea rost să se ducă la Zürich – şi trebuia să se ducă la Zürich, din moment ce avea raportul lui Rolvaag şi fişierul JPEG – dacă şedinţa avusese deja loc.

Aşa că sorbi din vin şi încercă să-şi amintească.

Ultimul lucru pe care i-l spusese Barzan înainte să înceapă împuşcăturile fusese: „Va avea loc o întrunire a Vîrstnicilor, la Zürich, de mîine într-o săptămînă".

„Ziua de mîine“ de care pomenise Barzan începuse cu călătoria spre orăşelul lui Salim. Aceasta fusese urmată de a doua călătorie cu camionul şi de cea cu autobuzul spre Ankara. După aceea noaptea petrecută la hotelul Spar din Ankara, iar în ziua următoare (care era a treia din cele şapte menţionate de Barzan) zburase spre Washington. După aceea Danny îşi petrecuse noaptea în casa părinţilor săi (era încă ziua a treia) şi zburase în California în după-amiaza următoare. Cîte zile însemna asta? Patru, socotind şi noaptea petrecută în motelul Doubletree de lîngă San Francisco. Şi ziua de azi, cea în care discutase cu Unger şi Manziger. Asta însemna cinci zile (deşi „azi“ era deja ieri, pentru că trecuse de miezul nopţii).

„Deci asta e ziua a şasea, îşi zise Danny. Începutul zilei a şasea. Iar întîlnirea este... mîine.“ În Zürich era tot ziua a şasea, dar acolo se lua deja micul dejun. Dar, în ciuda diferenţei de fus orar, ar putea să reuşească. O să ajungă la Dulles pe la ora nouă. Pe la două sau trei după-amiază putea să fie deasupra Atlanticului. O să aterizeze la Zürich dimineaţa devreme, în ziua a şaptea, ziua întrunirii.

Dădu din cap, asigurîndu-se pe sine însuşi că va fi totul bine, îşi termină paharul de vin şi-l aşeză pe o tavă, aflată la două locuri de el. Stinse lumina de deasupra capului său, îşi puse o pătură peste piept şi se întinse, cu capul sprijinit de fereastră, întrebîndu-se: „O să reuşesc?“

Ghişeul de informaţii din aeroportul din Zürich era uşor de găsit, pentru că deasupra lui se afla un semn uriaş de exclamare. Danny află de la o brunetă zîmbitoare – ale cărei cunoştinţe de engleză le depăşeau pe ale lui – că metoda cea mai bună („de departe cea mai bună“) de a ajunge în oraş era să ia trenul.

– Coborîţi cu liftul. Trenurile pleacă din douăsprezece în douăsprezece minute către Hauptbahnhof. Asta înseamnă gara centrală. Aveţi unul la ora nouă şi patru minute de pe peronul cinci, spuse ea, după ce se uită în mersul trenurilor, şi altul la

nouă şi şaisprezece, peronul trei. După ce veţi ajunge în gară, puteţi să găsiţi un taxi chiar în faţa clădirii. Sau, dacă nu aveţi bagaje, puteţi să mergeţi pe jos. Puteţi să-mi spuneţi unde veţi sta peste noapte?

– La Boar O'Lack.

Danny o văzu ridicînd uşor din sprîncene, după ce se uită la puloverul şi la blugii lui. Şi la dintele lui.

– E foarte drăguţ acolo, comentă ea. I-aţi anunţat că sosiţi? De obicei, hotelul asigură transportul oaspeţilor.

– Nu i-am anunţat, răspunse Danny. Am plecat în mare grabă, adăugă el şi ridică din umeri.

Fata se uită la el, întrebătoare, după care spuse:

– E lîngă Bahnhofstrasse[1], la un kilometru.

Desfăcu o hartă turistică, o întinse pe birou, astfel încît s-o poată vedea Danny şi făcu un cerc în jurul gării, apoi unul în jurul hotelului – abia acum văzu Danny care era numele adevărat al acestuia – Baur au Lac.

Prinse trenul de nouă şi patru minute, se urcă într-un vagon de clasa a doua şi privi suburbiile trecînd prin faţa lui. Nu era Elveţia pe care şi-o imaginase. Nu vedea nici vaci, nici schiori, nici blonde cu părul împletit în cozi. Trenul trecea pe lîngă case din stucatură, care aveau în spate mici grădini de legume. Cu cît se apropiau de oraş, cu atît se înmulţeau blocurile de locuit, pe zidurile cărora se vedeau o mulţime de graffiti. Graffitiurile aveau alt stil decît cele pe care se obişnuise să le vadă în Statele Unite, aveau în ele o mulţime de imagini şi culori mai vii.

Nici vremea nu semăna cu clima rece din imaginaţia sa. Merse de la gara cea mare printr-o arşiţă umedă, care semăna cu cea dintr-o după-amiază de vară de pe coasta Golfului. Aerul era tremurător, dens şi cenuşiu, iar cerul părea gata să explodeze.

Bahnhofstrasse se dovedi a fi un bulevard aglomerat, înţesat cu magazine scumpe, bănci private şi tramvaie care zăngăneau.

---

[1] Bahnhofstrasse – Strada Gării, în limba germană. (n.tr.)

Danny urmă curba uşoară a străzii, parcurgînd cîteva cvartale scurte în tot atîtea minute, şi ajunse în cele din urmă pe Börsen-Strasse. În apropiere, o navă pentru pasageri plutea pe Lacul Zürich, avînd în fundal culmi cu nori în vîrf.

Danny o luă la dreapta pe Börsen-Strasse şi se pomeni deodată într-un rai luxos şi plin de vegetaţie. Hotelul Baur au Lac era o clădire albă din piatră, într-un parc propriu, la un cvartal de lac. Deasupra acoperişului fluturau trei steaguri – unul roşu, cu o cruce albă în centru la fel de cunoscut precum bricegele elveţiene.

Un bărbat în uniformă stătea de pază pe aleea de la intrare. Danny schimbă un zîmbet cu el şi se îndreptă spre uşa din faţă, apoi îşi schimbă direcţia în ultima clipă şi intră în cafeneaua din curtea interioară. Rămase acolo, privind în jur şi trăgîndu-şi răsuflarea. Auzea în minte vocea antrenorului său din şcoală, Nilthon Alvarado, care-l sfătuia s-o ia uşurel. *„Tranquilo, tran-QUIL-o“*, obişnuia acesta să spună, mîngîind aerul din faţa sa cu palmele deschise.

Un grup de clienţi bine îmbrăcaţi şi cu frizuri scumpe – majoritatea asiatici – stătea la mese, sub nişte umbrele albe. Întreaga curte interioară era umbrită de doi copaci enormi, de o specie pe care Danny n-o recunoscu. Trei jucători de golf extrem de spilcuiţi – sacii lor de golf ocupau scaunele alăturate – blestemau vremea.

– Cu găleata, zise unul dintre ei, cu accent britanic aristocratic. O să plouă cu găleata.

În grădina din spatele curţii interioare gîlgîia o fîntînă în formă de liră, corzile ei fiind alcătuite din şuvoaie de apă, subţiri ca nişte sîrme. Un chelner cu un şervet alb pe braţ veni în faţa lui Danny, rămase în poziţie de drepţi, apoi făcu o plecăciune teatrală.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

„E atît de evident că-s american?“

– Nu, mulţumesc, răspunse Danny. Eram în trecere, răspunse Danny.

Zîmbi şi se duse către holul hotelului, zicîndu-şi: „Gata, a început!“

La recepţie se afla o femeie de vîrstă medie, fardată de un adevărat expert şi care purta o bluză de dantelă. Îl privi pe deasupra ochelarilor. Îi răspunse concis la fiecare întrebare.

Întrunirea Tawus Holdings era prevăzută pentru ora patru după-amiaza. La etajul trei. Confirmă că domnul Barzan locuia acolo, dar – adăugase ea după ce sunase în cameră – domnul nu era disponibil în acel moment.

– Puteţi să-i lăsaţi un mesaj?

– Da.

Femeia zîmbi şi-o oferi o bucată grea de hîrtie de culoarea smîntînii, împodobită cu numele şi emblema hotelului, împreună cu un plic potrivit şi un pix alb. Apoi îi făcu semn spre hol, unde o flotilă de scaune uşoare plutea pe o mare de plăci de gresie. Danny ignoră scaunele, se aşeză la un birou preţios, acoperit cu piele de culoarea vinului de Burgundia, şi începu să scrie.

„Cum îi spui unui şeic? se întrebă Danny. Care-i formula de adresare?“

Domnule Barzan,

scrise el, apoi se opri, încercînd să găsească modul cel mai convingător de a prezenta situaţia.

Am informaţii pentru dumneavoastră, informaţii pe care trebuie să la aflaţi înainte de întrunirea Tawus Holdings.

Apoi privi în jur, străduindu-se să se decidă cît de multe amănunte să dea.

Probabil că aţi aflat că nepotul dumneavoastră – care îmi devenise prieten în cele cîteva zile în care l-am cunoscut – a fost ucis. În după-amiaza aceasta, la ora cinci, vă veţi întîlni cu omul care a dat ordin să se înfăptuiască această crimă.

Înainte de moartea sa, Remy mi-a povestit despre strădania sa de a dovedi că *sanjak*-ul este fals. Mi-a spus că dumneavoastră vreţi dovezi.

Se opri din nou. Cum avea să-l contacteze Mounir? Nu locuia la vreun hotel, nici nu avea telefon celular. Cel mai bine ar fi să-i propună o oră la care să-l caute Danny. Se uită la ceasul de la mînă, care arăta ora Washingtonului. Adică era cu cinci ore mai devreme. Sau şase? Neştiind care-i diferenţa, se întoarse către recepţie, uitîndu-se după un ceas. Şi o văzu stînd acolo pe minunata Paulina, cu ochii ei căprui privindu-l cu interesul unui animal de pradă.

Rămaseră amîndoi locului, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Apoi Paulina plecă în grabă, călcînd zgomotos pe dalele din hol şi îndreptîndu-se către lift. Acolo aştepta Sprîncenatul, stînd cu spatele către hol.

Danny o luă în direcţie opusă. Trecu grăbit prin curtea interioară, pe lîngă bărbaţii şi femeile care-l priveau cu uimire, şi ajunse la peluză. Trecu pe lîngă fîntîna în formă de liră, trecu pe lîngă copaci şi răzoare şi se pomeni la marginea unui canal. O luă spre stînga. Ajunse pe Tal-Strasse, se strecură printre tramvaie, traversă strada şi ajunse într-un părculeţ unde se găseau standuri la care se vindeau *rosti*[1] şi aperitive. Aruncă o privire peste umăr şi-l văzu pe Sprîncenat la vreo cincizeci de metri de el, pe Bahnhofstrasse, uitîndu-se în toate părţile.

Danny ar fi vrut s-o ia la goană, să-şi arunce geanta şi să iasă din piaţa aceea aglomerată, să ajungă în cealaltă parte a rîului Limmat. Dacă ar fi reuşit să traverseze podul fără să fie văzut, ar fi putut să se piardă în mulţime. Dar nu putea să facă asta decît mergînd normal...

Se aşeză la o coadă la o tarabă la care se vindea îngheţată italienească. Danny îşi scoase puloverul şi-l îndesă în buzunarul genţii. Paulina şi prietenul ei căutau pe cineva îmbrăcat în roşu, nu într-un tricou alb. Privi în urmă şi văzu că Sprîncenatului

---

[1] Fel de mîncare tradiţională elveţiană, compusă în principal din cartofi (n.tr.)

i se alăturase un al doilea individ. Cei doi stăteau în vîrful picioarelor, în fața unui magazin de aparate de fotografiat, și se uitau în direcții opuse, în susul și în josul Bahnhofstrasse. La cîțiva pași de ei, Paulina șușotea la telefonul celular.

Danny trase aer în piept, se întoarse și merse încet în piața cea aglomerată. În dreapta se afla Lacul Zürich, în stînga – rîul Limmat. Dacă n-avea de ales, putea să sară peste balustradă și să se arunce între lebede.

Drumul scurt de-a lungul podului păru să dureze o veșnicie. Ca și în Roma, trebuia să stea cu spatele către cei care-l urmăreau. Asta însemna să nu se uite în urmă, adică să nu știe unde se aflau cei care-l hăituiau. Era însă convins că, dacă avea să fie zărit, unul dintre indivizi avea să-l strige pe celălalt, iar el avea să-l audă. Atunci nu-i rămînea decît să-și arunce geanta și s-o ia la goană.

Și dacă greșea? Dacă Sprîncenatul îl vedea traversînd podul și nu zicea nimic? Dacă se lua după el, fără să scoată un sunet? În acest caz, moartea ar fi fost surprinzătoare. Un cuțit între coaste. Un glonț în ceafă. Un braț în jurul gîtului și o răsucire bruscă.

„Particip la o competiție sportivă în proba de marș“, își zise Danny și încetini pasul. Simțea privirea indivizilor în spate, ca o apăsare pe omoplați.

Apoi ajunse la capătul podului și iuți pasul. Urmă calea cea mai ușoară, strecurîndu-se printre mașini și pietoni, cu inima bubuindu-i în piept. Lăsă iute piața în urmă și se pomeni într-un labirint de străzi vechi, prea înguste ca să permită trecerea autoturismelor sau a camioanelor. Pe străzi erau înșirate magazine și restaurante scumpe. Alei înguste se ramificau în toate direcțiile. Urcă pe un șir lung de trepte și ajunse într-un părculeț cu vedere spre rîu. În centrul parcului se găsea o fîntînă circulară, alimentată de trei lei care aruncau șiroaie de apă din bot. O fată cu păr lung, blond, stătea lîngă fîntînă și spăla un termos. Deodată, fata se încruntă, iar Danny crezu pentru o

clipă că făcuse acest lucru din cauza felului în care arăta el, transpirat şi gîfîind.

Nu era aşa.

Începuse să plouă. Se vedea pe suprafaţa netedă a apei din fîntînă. Primii stropi erau atît de mari şi de lenţi, încît Danny avu impresia că se poate strecura printre ei. Apoi ritmul picăturilor se mări, iar Danny nu mai reuşi să se ferească de ei. După o clipă, ploua cu găleata, apa lovindu-l dureros. Oamenii se îngrămădeau în praguri sau sub streaşini, căutînd să se adăpostească de potop.

Danny se ghemui într-un prag neocupat şi se lipi de perete. Ploua torenţial, inundînd rigolele. La zece centimetri de faţa lui Danny, o perdea lichidă atîrna de la streaşină pînă-n stradă.

Danny îşi dădu seama că avea nevoie de un hotel, de un loc de unde să dea nişte telefoane. Mesajul pe care-l scrisese lui Mounir rămăsese în buzunarul său, neterminat şi neexpediat. Trebuia să-l sune pe bătrîn şi să stabilească o întîlnire cu aceasta.

Deci trebuia să-şi găsească un hotel. „Care?“ se întrebă el, uitîndu-se la puhoiul cenuşiu. „Nu aici, îşi spuse el. Am nevoie de un adăpost în altă parte a oraşului.“ Labirintul de străzi care-l ajutase cu cîteva minute mai devreme putea să-i devină adeversar în minutele următoare. Partea aceea a Zürichului, oraşul vechi, reprezenta un vălmăşag de alei şi pasaje, genul de loc în care poţi să dai din întîmplare peste cineva cunoscut.

Danny nu voia să dea peste nimeni cunoscut.

Cînd ploaia se opri, pietrele pavajului erau pline de apa care se scurgea la vale. Danny urmă curentul. La un moment dat coti şi se pomeni într-o stradă largă, aglomerată, în care oameni cu umbrele aşteptau într-o staţie de tramvai. Un vehicul lucios, cu numărul 23, tocmai oprea. Danny alergă după el şi sări înăuntru printr-o uşă din spatele vagonului. Tramvaiul era plin – un lucru bun. Nimeni nu cumpăra bilete. Vatmanul conducea, nu vindea şi bilete. Nu exista nici un taxator.

Toate scaunele erau ocupate, la fel ca majoritatea spaţiului din vagon. Pe podea se vedeau bălţi de apă. Ferestrele fuseseră acoperite de condens. Curînd ajunseră la o intersecţie complicată, unde păreau că se întretaie o mulţime de linii. O voce electronică anunţă:

– Bellevueplatz.

Prin uşa deschisă, Danny zări o roată mare uriaşă, aflată lîngă lac. Lăsîndu-se în voia unei inspiraţii de moment, se alătură exodului şi traversă şinele împreună cu mulţimea, apoi urcă în alt tramvai. Care avea numărul patru. De data asta privi mulţimea prin ferestrele aburite, uitîndu-se după Paulina şi prietenii acesteia. Cînd tramvaiul plecă din piaţă, Danny avu impresia că-l vede pe Sprîncenat, ud şi mergînd de unul singur spre rîu. Poate era altcineva...

Danny coborî din vagon puţin mai tîrziu şi se pomeni într-o zonă rezidenţială. Plăcuţa de la colţ identifica strada drept Seefeldstrasse[1]. Magazinele de acolo nu păreau pentru turişti. Danny trecu pe lîngă un magazin de fierărie, un ghişeu la care se vindeau aparate electrice mici, o frizerie, o agenţie de voiaj şi două, trei magazine care vindeau haine la mîna a doua. Trecu pe lîngă ceva ce părea a fi un magazin de arme, cu vitrina plină de arbalete, puşti şi cuţite. Un manechin îmbrăcat în haine de camuflaj îndrepta o carabină către un porc mistreţ împăiat.

Merse mai departe. Un salon de pedichiură. Un coafor. Un magazin Feng Shui. Mersese cale de trei cvartale şi tocmai se întreba dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă la staţia de tramvai cînd ajunse la hotelul Seefeld.

Recepţionera era o blondă arătoasă, dată cu un ruj extrem de deschis la culoare şi purta cercei lungi de argint. Danny întrebă dacă exista vreo cameră liberă şi primi un răspuns imediat:

– Bineînţeles.

În timp ce femeia tasta la calculator, Danny discută cu ea despre vreme.

---

[1] „Strada cîmpului de lîngă lac“ (n.tr.)

– Un val de căldură, zise femeia. Absolut neobişnuit în Elveţia.

Apoi îi împinse cartela de intrare în cameră pe suprafaţa netedă, cromată a biroului şi-i zîmbi cu milă.

– Sper că nu sînteţi unul dintre acei americani care se aşteaptă să găsească aer condiţionat oriunde s-ar duce...

Danny clătină din cap. Nu, nu era.

Camera, o încăpere ultramodernă, se afla la etajul trei, numai lemn şi crom, numai negru, alb şi culoarea cărbunelui. Şi călduroasă precum iadul. Danny trase draperiile într-o parte, înainte să deschidă uşile de sticlă ce dădeau într-un balconaş cu vedere spre Seefeldstrasse. Nu era o treabă simplă. Uşile se manevrau printr-un mecanism complicat ca un ceas elveţian. Stînd ghemuit lîngă el ca un spărgător de seifuri, Danny se chinui cu mecanismul cinci minute, în timp ce la tîmple i se scurgeau şiroaie de sudoare. În cele din urmă uşa se deschise şi un val de aer umed năvăli în cameră.

Danny luă telefonul şi ceru operatoarei să-i facă legătura cu Baur au Lac. După scurt timp, telefonul începu să sune în camera lui Mounir Barzan. După ce telefonul sună de şase ori, un robot îl întrebă dacă vrea să lase un mesaj pentru oaspete. Danny se gîndi bine şi puse receptorul în furcă.

Oftă, se dezbrăcă pînă la chiloţi şi se întinse pe patul alb, apretat, ca să se gîndească.

După cum văzuse chiar el, lucrurile se schimbaseră la numai două ore după ce ajunsese în Zürich. Acum, după ce Paulina îl văzuse, era aproape imposibil să se ducă la întrunirea Tawus Holdings. Zebek o să pună pe cineva de pază în hol, pe cineva la uşă, pe cineva care să-l aştepte în altă parte. Deci elementul-surpriză dispăruse.

Dar Zebek nu ştia cît de multe aflase Danny. În ceea ce-l privea pe noul imam al yezidilor, Danny acţionase mai iute ca gîndul. Zebek nu avea de unde să ştie cît de mult îi spusese Remy Barzan – sau, dacă nu-i găsiseră paşaportul în vila prietenului lui, nu avea de unde să ştie că-l găsise pe acesta. Zebek nu

ştia nimic din ceea ce-i spusese Manziger lui Danny. Nu ştia nici că Danny reuşise să pătrundă în e-mailul lui Terio şi că descoperise raportul lui Rolvaag.

De fapt, nici nu conta ce ştia Zebek. Acesta l-ar fi ucis oricum, doar pentru plăcerea de a-l vedea murind.

Pe măsuţa de lîngă pat, ceasul digital clipi şi arătă 12.18. Danny trebuia să-l găsească pe Mounir înainte de întrunire. Cum? Danny închise ochii şi-şi aminti ceva ce-i spusese Remy despre bunicul său: pomenise ceva despre o „domnişoară elveţiană“.

Danny se ridică, luă Paginile Aurii – şi văzu că erau scrise în germană. Sau în germana elveţiană. Indiferent în ce limbă ar fi fost, nu înţelegea nimic. Pentru o clipă se gîndi să se ducă s-o întrebe pe blonda de la recepţie. Apoi îşi dădu seama că, existau unele cuvinte, precum *golf* şi *disco*, – şi *escort service* – care nu aveau nevoie de traducere.

Numai că erau vreo treizeci de asemenea firme, iar ideea de a suna la fiecare dintre ele îl deprima. Dar nu avea altceva de făcut, aşa că luă lista în ordine. Se dovedi că nu avea de ce să-şi facă griji în legătură cu limbile străine. Nu localnicii erau cei care aveau nevoie de „însoţitoare“, ci oamenii de afaceri străini care petreceau o noapte, două în Zürich. După cîteva telefoane, avu impresia că femeile cu care vorbea puteau răspunde fluent la întrebări în japoneză, spaniolă, rusă sau oricare altă limbă. Toate vorbeau perfect engleza.

Pregătise o poveste cum că ar fi asistentul personal al lui Mounir Barzan. Trebuia neapărat să discute cu el, era ceva foarte urgent. Femeile fuseseră amabile, dar nu-l putuseră ajuta. Discutase deja cu vreo zece agenţii cînd o voce răguşită de femeie îi spuse că-şi pierdea vremea de pomană.

Replica îl surprinse.

– Scuzaţi-mă...

Femeia rîse, scoţînd un tril muzical,

– În primul rînd, dacă ai fi asistentul individului, n-ai fi pe cel care i-ar fi organizat această activitate?

– Ba da, dar...

– În al doilea rînd, continuă ea, amuzată, crezi că poţi să suni aşa şi să ceri să ţi se facă lăgătura cu diferite persoane? Crezi că o să răspundă cineva şi o să zică: „Bine, drăguţă, tocmai a terminat cu Helena“. Nu aşa se petrec lucrurile.

– Aveţi dreptate, recunoscu el. Însă trebuie să-l găsesc neapărat pe domnul Barzan. Are necazuri serioase.

– Adică tu ai.

Danny vru să obiecteze, apoi oftă şi întrebă:

– E chiar atît de evident?

– Hai să te întreb ceva.

– Ce?

– Domnul pe care îl cauţi... e arab sau african?

– Ce importanţă are asta? se miră Danny.

– Ei bine, unele agenţii sînt *specializate.*

– Oh! Nu ştiam. Domnul e kurd.

– Kurd... nu ştiu. Cred că Thai Centerfolds e bine cunoscut clienţilor din Orientul Apropiat. Şi Little Black Book. Lasă-le un mesaj. Nu insista. Dacă-i ceva urgent, individul o să te caute.

Era un sfat bun, iar Danny îi mulţumi.

– Cu plăcere, zise femeia. Cine ştie? Poate o să ai noroc.

Avu şi nu avu noroc. Pînă la unu şi un sfert sună la toate bordelurile din oraş. Nimeni nu păru să recunoască numele lui Mounir. Danny era doborît, din cauza efectului diferenţei de fus orar, dar nu voia să adoarmă. Sună la recepţie, să vadă dacă serveau mîncare în cameră. Nici vorbă. Îşi dădu cu apă rece pe faţă. Asta îl ajută pentru cîteva minute, dar, din cauza aerului încins din încăpere şi a lipsei de somn, se pomeni moţăind din nou. Nu voia să adoarmă. *Nu trebuia* să adoarmă. Trebuia să-şi imagineze o cale de a-l găsi pe Mounir. Avea la dispoziţie două ore ca să-l găsească. Încercă să se concentreze şi să lupte împotriva oboselii, reamintindu-şi trupul zdrobit al lui Inzaghi, masacrarea lui Remy Barzan, scenariul despre siropul cenuşiu

ce-i fusese prezentat de Manziger. Însă după un minut nu se mai oprea din căscat. Avea nevoie de cafea, *măcar* de cafea.

Luă receptorul din furcă şi-l puse alături, zicîndu-şi că Mounir Barzan o să sune din nou, dacă telefonul avea să fie ocupat. După care fugi pînă la cafeneaua de la capătul cvartalului. Acolo nu exista cafea filtru, ci numai espresso. Dar aerul mai rece din stradă şi mirosul de cafea îl revigorară. Comandă o cafea cu lapte, porţie triplă, apoi se grăbi să se întoarcă la hotel, ţinînd în mînă paharul de hîrtie ce-i frigea mîna.

Nu lipsise mai mult de cinci minute, dar de îndată ce puse receptorul în furcă, becul roşu al telefonului se aprinse. Danny apăsă pe buton, ca să primească mesajul, apoi ascultă vocea ceremonioasă a lui Mounir.

– Aici Mounir Barzan. Am răspuns mesajului, dar nu aţi răspuns. Locuiesc la hotelui Baur au Lac. Sînt ocupat toată ziua, particip la o întrunire. Dacă e ceva urgent, mă puteţi găsi diseară.

Mesajul se termină cu un anunţ în engleză, care anunţa ora douăsprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Îşi dădu seama că Mounir îl sunase în timp ce el telefona la agenţiile de escortă. Sistemul telefonic al hotelului nu includea punerea în aşteptare a apelurilor, deci durase ceva timp pînă cînd mesajul fusese înregistrat. Nu ratase apelul lui Mounir din cauză că fugise după cafea, dar recunoaşterea acestui lucru nu-l linişti decît pentru o clipă. Apoi Danny se lăsă cuprins de furie.

Trînti telefonul în furcă şi se uită nervos în jurul său. După aceea traversă încăperea şi se duse pe balcon (care se afla la doi paşi de el), ieşi afară şi strigă:

– *Gata!*

Pierduse.

Apoi se întoarse, se aruncă pe pat şi rămase acolo, uitîndu-se la tavanul de-un alb imaculat, simţindu-se ca bătut. „Acum ce-o să fac?" Un tramvai trecu zăngănind prin apropiere. Prin holul hotelului veneau şi plecau femei care vorbeau într-o limbă pe care Danny nu reuşi s-o identifice. Una dintre ele rîdea, iar încîntarea ei era atît de sinceră, încît îl făcu pe Danny să se

simtă şi mai rău. Danny rămase fără să facă nimic cinci, zece, douăzeci de minute.

Apoi reuşi să găsească suficientă energie ca să sune din nou la Baur au Lac. „*Herr* Barzan“ nu era în cameră. Danny rămase pe marginea patului, cu capul sprijinit în mîini, gîndindu-se ce alternative avea şi lăsîndu-se cuprins tot mai mult de disperare. Apoi, deodată, îi veni o idee. Îşi aminti de magazinul de arme pe lîngă care trecuse în drum spre hotel, de manechinul în haine de camuflaj. „De ce nu? Nu mai am ce pierde. Oricum sînt un om mort.“

În clasa a zecea, cînd se gîndea cum să facă să petreacă un timp îndelungat în autobuz cu Holly Saxton cea drăguţă, se înscrisese la Clubul Dezbaterilor – unde Holly era o adevărată vedetă. O idee cinică, dar nu lipsită de inteligenţă, care ar fi putut să-i folosească, dacă Danny ar fi avut vreun pic de talent pentru dezbateri. Dar nu avea aşa ceva, iar el fusese exclus din echipa care plecase în turneu.

Pînă în clipa aceea, Clubul Dezbaterilor rămăsese pentru el simbolul eşecului. Dar deodată, investiţia aceea de demult îi aduse venituri neaşteptate. Deşi nu fusese niciodată în autobuz cu Holly Saxton, Danny ştia cîte ceva despre legile elveţiene privind armele.

Danny primise sarcina ca, într-o dezbatere depre controlul armelor, să apere punctul de vedere al National Rifle Association. „Pe scurt, legile care restricţionează deţinerea de arme au un impact redus – sau inexistent – asupra delictelor.“ În argumentaţia sa folosise ca armă principală (he! he!) Elveţia. Pentru că aceasta era o ţară cu o mulţime de arme, cu puţine restricţii în privinţa deţinerii acestora şi aproape fără delicte însoţite de violenţă. Procentul de asasinate din Elveţia era mai redus decît în ţări precum Anglia, Canada sau Japonia, care aveau unele dintre cele mai severe legi din lume în privinţa controlul armelor.

Ca şi americanii, elveţienii îşi cîştigaseră independenţa printr-un război revoluţionar, purtat de cetăţeni înarmaţi. Aceştia

continuau şi acum să se mobilizeze, descurajînd invadatorii potenţiali printr-o neutralitate puternic înarmată.

Elveţia avea serviciu militar obligatoriu pentru toţi bărbaţii. Mai mult, fiecare bărbat între douăzeci şi cincizeci de ani era încurajat sau obligat să-şi ţină acasă arma cît timp făcea parte din armată sau era rezervist. Din cîte îşi amintea Danny, armele respective erau puşti automate de asalt, tip Sturmgewehr 90.

Pistoalele şi automatele erau singurele arme de foc care aveau nevoie de permis special, care se obţinea foarte uşor. Iar puştile de vînătoare nu se înregistrau în nici un fel. Puteai să cumperi aşa ceva la fel de uşor ca un prăjitor de pîine. Acelaşi lucru era valabil şi pentru carabinele semiautomate. Deşi vecinii săi europeni făceau presiuni asupra Elveţiei, încercările de a impune restricţii în vînzarea armelor către străini fuseseră respinse în mod repetat de echivalentul elveţian al National Rifle Association. Danny ştia cu certitudine că putea să se ducă la magazinul de arme şi să-şi cumpee un tun, dacă ar fi dorit, indiferent cît de ciudat ar fi părut acest lucru.

Problema consta în faptul că nu ştia ce să facă apoi cu arma, în ciuda faptului că în urmă cu cîteva zile împuşcase un individ. Primise pistolul încărcat şi gata de a fi folosit. Ca şi cum ar fi fost un pistol cu capse: nu trebuise decît să apese pe trăgaci. Nu ştia cum se foloseşte o puşcă şi cu atît mai puţin o armă semiautomată.

În familia sa nu existau vînători. Nici măcar unul, nici măcar printre verii săi. Îşi dădu seama că era ceva neobişnuit. În fiecare familie americană se găsea măcar un unchi ţicnit şi burlac, care-şi lua nepoţii la lecţii de tir şi care apărea la fiecare Zi a Recunoştinţei cu pachete bine ambalate cu carne de vînat, cu care umplea frigiderul familiei. Nu şi în familia Cray. Nici măcar unul. Şi chiar dacă ar fi existat, Danny era *vegetarian*.

Dar Caleigh... cu ea lucrurile stăteau altfel. Putea să se ia la întrecere orice cowboy. Pe cînd Danny se antrena făcînd driblinguri cu mingea de fotbal în curtea din spatele casei, *ea* colinda

Black Hills, împuşcînd şerpi cu clopoţei. Se pricepea la asta. Dar Caleigh era Caleigh, iar el era el.

„Sînt bărbat, îşi spuse Danny. Cît de greu poate să fie aşa ceva? Ocheşti şi nimereşti. Sau nu nimereşti." Nu împuşcase un tip? Şi-l nimerise. Sau poate avea un talent înnăscut. Ca personajul interpretat de Woody Harrelson în filmul lui Oliver Stone.

Nu credea nici el că ar fi avut un asemenea talent.

De fapt, nici nu conta. Ideea cu arma fusese singura idee care-i trecuse prin minte. Cîntăreţul de blues ar fi zis: „Dacă n-aş fi avut ideea cu arma, n-aş fi avut nici un fel de idee..."

Sună, pentru ultima oară, la Baur au Lac. Nici urmă de Mounir.

Făcu un efort şi sări în picioare, dînd dovadă de o energie pe care n-o avea în realitate. Închise uşa în urma sa şi o luă pe scări, sărind cîte două trepte de-o dată, pînă ajunse în hol. După două minute se găsea în interiorul Willhelm Tell-ian al magazinului Speicher des Jagers[1].

Bărbatul din spatele tejghelei avea vreo cincizeci de ani, cu ochi albaştri pătrunzători şi rumen la faţă. În urechea stîngă avea un cercel în formă de floare de colţ. Îşi înclină capul şi zise:

– *Bitte?*

– Vreau un pistol, zise Danny, abia stăpînindu-se să nu-şi dea ochii peste cap.

Bărbatul ridică din sprînceană şi-i oferi un zîmbet.

– După cum vedeţi, aţi nimerit în locul potrivit. Ce fel de pistol?

„Unul impresionant, îşi zise Danny. Ceva pe care pot să-l agit prin aer."

– Ce ziceţi de ăsta? întrebă el, făcînd semn spre o chestie neagră, ca o cutie.

Indiferent ce era, părea ceva ucigător, felul de armă cu care ar fi intrat Schwarzenegger într-un bar pentru motociclişti din San Berdoo. Ideea că orice nebun putea să iasă în stradă şi să cumpere aşa ceva direct din raft îl îngrozea.

---

[1] „Depozitul vînătorului", în limba germană în original. (n.tr.)

– Uzi?

– Da.

Bărbatul închise ochii şi dădu aprobator din cap.

– O armă excelentă, dacă doriţi o puşcă de asalt uşoară şi foarte sigură. Iar patul rabatabil face transportul mai facil.

Ca să-şi exemplifice spusele, vînzătorul luă arma şi-i trase patul peste ţeavă.

– Excelent, zise Danny.

– Patru kilograme şi jumătate. Chiar e o armă uşor de purtat, adăugă vînzătorul, ridicînd Uzi-ul, aruncîndu-l dintr-o mînă în alta. Mîner de pistol. Bineînţeles, încărcătorul de la baza patului – e perfectă pentru acţiuni nocturne.

– De ce? întrebă Danny.

– Pentru că poţi s-o încarci fără să te uiţi. Una peste alta, e o armă de asalt compactă şi drăguţă, zise elveţianul, punînd Uzi-ul pe tejghea.

– Cît costă?

Individul îşi luă ochelarii de citit, care-i atîrnau de gît, prinşi de un şnur, şi-i puse pe nas.

– Sînteţi din Statele Unite?

Danny dădu din cap.

Vînzătorul de arme se întoarse spre un calculator care se găsea pe un birou din spatele tejghelei. Tastă ceva şi aşteptă. În cele din urmă se întoarse către Danny şi-i zise:

– 2 281 de dolari.

– Bine, zise Danny, ezitînd; de obicei, avea nevoie de zile întregi ca să se decidă să-şi cumpere un pulover, iar ideea de a achiziţiona un Uzi... Îl iau, spuse el, scoţînd portofelul.

Încîntarea vînzătorului fu evidentă. Apoi individul oftă.

– Mai întîi trebuie să ne ocupăm de hîrţogărie...

– De hîrţoage? întrebă Danny, încruntîndu-se.

– Bineînţeles. Trebuie să aveţi permis.

– De cînd?

– De cîţiva ani, răspuse vînzătorul, ridicînd din umeri. E vreo problemă? întrebă el, văzînd dezamăgirea clientului şi fiind îngrijorat de perspectiva de a rata afacerea.

Danny nu ştia ce să zică. Încercă să se decidă cît mai iute.

– E vorba de un cadou de ziua cuiva. Pentru socrul meu. E colecţionar. Mă întorc în Statele Unite mîine-dimineaţă.

– Înţeleg...

Rămaseră un timp, privindu-se. În cele din urmă, Danny întrebă:

– Nu putem să grăbim lucrurile?

Vînzătorul îl privi nedumerit.

– Am paşaport şi tot ce-mi trebuie, zise Danny, aşa că putem completa hîrtiile şi vă plătesc arma. Puteţi trimiteţi actele unde trebuie. Cînd vor reveni, puteţi să mi le trimiteţi prin poştă.

– Da, dar am nevoie de o scrisoare din partea autorităţilor din ţara dumneavoastră, în care să se arate că nu sînteţi nebun, nici delincvent...

– Pot să o obţin. Nu-i nici o problemă. V-o pot trimite prin fax.

Vînzătorul răspunse, nesigur:

– Nu-i ceva corect... Poate, adăugă el, după o pauză, dacă am rotunji suma...

Danny se încruntă.

– Adică 2 500?

Elveţianul ridică din umeri.

– Da. Dar dacă rotunjim şi suma asta... cît ar fi?

– Ar fi 3 000 de dolari.

– Exact.

Danny se gîndi, apoi, în cele din urmă, zise:

– Puteţi să-l ambalaţi?

24

Vînzătorul împachetă Uzi-ul în spumă poliuretanică şi-l introduse într-o cutie de carton în care se găseau cuburi de polistiren. Apoi înfăşură cutia şi încărcătorul în hîrtie cafenie de ambalaj şi legă totul cu sfoară albă.

Arăta ca un pachet cu rufe.

În timp ce se înapoia la hotel, Danny se gîndea cum să pătrundă la întrunirea Tawus Holdings. Îşi imagină că trebuia să se ducă la Baur au Lac cu taxiul, ducînd Uzi-ul împachetat, apoi să desfacă pachetul la toaletă şi să năvălească în încăperea în care avea loc întrunirea.

Numai că nu avea să ajungă acolo... Zebek ştia că Danny se afla în Zürich şi avea să-şi plaseze oameni de pază la parterul hotelului. Deci, dacă voia să ajungă la întrunire, avea nevoie de o acoperire. Sau să se deghizeze.

Cînd ajunse la Seefeld, urcă pe scară, sărind cîte două trepte deodată. Ajunse în camera sa şi sună la Baur au Lac, cerînd camera lui Mounir. Ştia numărul acesteia. Dacă ar fi reuşit să dea de bătrîn, ar fi putut să stabilească o întîlnire cu acesta în altă parte. Să-i dea discheta cu raportul lui Rolvaag şi să se urce în primul avion. Nu avu noroc. Ar fi fost prea uşor. Telefonul sună jalnic şi zadarnic.

Deci nu avu loc nici o minune. Trebuia să rezolve singur problema – el şi prietenul său bine ambalat, domnul Uzi.

Asta însemna că trebuia să se deghizeze. Într-un fel care să-i permită să intre în holul hotelului. (Arma avea să-l facă să

ajungă la întrunire.) Se gîndi cum să se deghizeze şi-şi aminti de felul în care reacţionase Remy Barzan – sau, mai corect spus, felul în care *nu* reacţionase – cînd sosiseră „soldaţii“. Barzan îşi dăduse seama că aceştia veniseră să-l ucidă abia cînd începuseră să tragă.

Adevărul e că oamenii văd doar uniforma, nu şi persoana care o poartă. Din nefericire, prin Baur au Lac nu existau oameni în uniformă. Doar portarul, iar Danny nu-l văzuse prea bine. Singurii oameni pe care-i văzuse erau oameni de afaceri sau jucători de golf.

Imaginea jucătorilor de golf stînd în curtea interioară îi apăru în minte, ca un desen din benzile desenate. Sacul pentru crose era aproape ideal ca să transporte o armă automată prin holul unui hotel de lux. Danny se gîndi din nou la jucătorii de golf. Purtau pălărioare – ceea ce era foarte bine –, iar nişte ochelari de soare n-ar fi părut nepotriviţi.

Se uită la ceas. Era ora două şi patruzeci şi trei de minute. Luă cutia cu automatul sub braţ şi verifică dacă pusese în buzunar discheta cu raportul dendrologului. Apoi coborî iute scările şi o întrebă pe blondă unde putea să cumpere echipament de golf.

– Foarte frumos, domnule! Dacă-mi permiteţi, domnule, îmi face plăcere să văd un tînăr ca dumneavoastră dedicîndu-se cu atît entuziasm acestui sport.

Vînzătorul în costum negru făcu un pas înapoi şi oftă mulţumit.

Danny rămăsese cu gura căscată şi se privea în oglinda triplă din raionul de sport al magazinului Jelmoli din Bahnhofstrasse. Costumul de golf nu semăna deloc cu ceea ce purta el în mod obişnuit. Iar acum arăta ca un împătimit al acestui sport, cu pantaloni de culoare cafenie-roşcată, şosete în carouri, pînă la genunchi, şi pantofi de piele, albi cu negru. Deasupra acestora, o bluză aurie, de mătase, descheiată la gît, de gulerul căreia atîrnau noii ochelari de soare Ray•Ban ai lui Danny. Întregul era completat de o şapcă scoţiană, care ascundea tunsoarea

lui Danny, şi o mănuşă de piele pentru golf, îndesată neglijent în buzunarul de la spate.

– Mai doriţi ceva, domnule? Un costum pentru ploaie? O umbrelă?

– Nu, acestea ajung.

Împreună cu sacul de golf Gore-Tex, din cea mai bună piele de vită, de culoare verde pădure, aspectul era convingător – „Mabel, ia uită-te la tipul ăsta!" Totul fusese groaznic de scump. Sacul conţinea un set dintre cele mai ieftine crose de la Jelmoli, lemnul fiind protejat cu o împletitură. Danny alesese sacul pentru o singură calitate a acestuia: partea interioară, care ţinea crosele despărţite una de cealaltă, putea fi scoasă, pentru ca să se poată curăţa interiorul sacului. Danny intenţiona să scoată acea parte interioară, ca să facă loc pentru Uzi.

– Cred că o să plec îmbrăcat aşa, zise Danny. Jocul începe peste o oră.

– Desigur. Să vă împachetez hainele?

Vînzătorul luă cartea de credit Visa a lui Danny, apoi împachetă cu grijă blugii şi puloverul, punîndu-le într-o cutie ce părea să coste mai mult decît hainele.

Danny se gîndi să rezolve pe loc şi problema Uzi-ului – să se ducă la toaletă, să despacheteze arma şi s-o pună în sacul de golf. Dar se răzgîndi. În magazin existau camere de luat vederi, iar el nu-şi permitea să aibă de-a face cu serviciul de pază de la Jelmoli. Aşa că se mulţumi să semneze chitanţa pentru cartea de credit şi plecă.

Baur au Lac se afla la mică distanţă pe Bahnhofstrasse, dar Danny se simţi caraghios, îmbrăcat cum era şi purtînd un sac de golf. Văzu un şir de taxiuri pe o stradă laterală. Şoferul deschise portbagajul, puse sacul de golf înăuntru şi aşeză cutia cu arma alături. Apoi deschise uşa din spate, să urce pasagerul.

Danny îl zări pe primul bodyguard al lui Zebek la capătul aleii ce ducea spre hotel. Era Gaetano, care părea îngrijorat şi concentrat. Individul se uită în taxiul care trecu pe lîngă el, dar

nu-l privi atent pe Danny – care avea ochelari de soare și șapcă de golf.

Nimeni nu se uita atent la el. Danny coborî din taxi la intrarea în holul hotelului, îi dădu un bacșiș șoferului, își recuperă sacul de golf și pachetul cu arma, apoi trecu pe lîngă un italian mătăhălos care stătea în apropierea ușii.

În timp ce se afla în fața recepției, Danny remarcă o placardă elegantă, pe un panou de afișare:

Novartis Pharma A.G.
Salonul Jungfrau – L 1
ora 14.15

Tawus Holdings
Salonul Winterthur – L 2
ora 16

Merse mai departe, îndreptîndu-se spre o ușă lustruită de stejar, cu o placă de bronz pe care scria HERREN[1], și intră în toaleta pentru bărbați, unde se închise într-o cabină. Sprijini sacul de golf de ușă, puse jos cutia de la magazinul de arme și rupse ambalajul. Scoase Uzi-ul dintre bucățile de spumă poliuretanică și vîrî încărcătorul în patul armei, chiar în spatele trăgaciului. Acesta scoase un zăngănit, ca în filme. După aceea Danny scoase crosele din sac și le sprijini de ușa cabinei. Scoase apoi stelajul din interiorul sacului, îl puse în spatele toaletei, împreună cu cutia în care se aflau hainele sale. În cele din urmă puse arma în sac, aranjă crosele și trase apa.

Ieși din nou în hol și simți că-l copleșește un val de adrenalină. Îi veni s-o ia la goană. Dar n-o făcu. Merse calm către ascensor, repetînd mantra antrenorului din adolescența sa: „*Tranquilo, tran-QUIL-o...*“ Un bărbat brunet, în costum negru, i se alătură în drumul – ce i se păru interminabil – spre lift. Danny apăsă pe buton de mai multe ori, uitîndu-se după un

[1] „Domni“, în limba germană. (n.tr.)

indicator care să arate la ce etaj era. Nu era nici unul. În cele din urmă uşa se deschise, cu un zăngănit uşor şi apăru un băiat de serviciu, împingînd un cărucior auriu încărcat cu bagaje.

Drumul din hol pînă la primul etaj, unde coborî individul în costum negru, fu floare la ureche. Păru să dureze cam un minut – ceea ce nu este mult, dacă nu-ţi ţii răsuflarea. Ceea ce Danny făcu. Liftul scoase un clinchet. Omul de afaceri ieşi. Uşa se închise. Danny trase aer în piept.

Tranquilo.

Planul său (dacă putea fi numit plan) era simplu. Să ajungă la etajul doi. Să arunce crosele şi să pătrundă la întrunire, înarmat pînă-n dinţi. Să le spună tuturor *să-şi ţină naibii gura şi să nu mişte!*

Aşa ar fi făcut Bruce Willis.

Un clinchet uşor îl anunţă că sosise la etajul doi. Uşa se deschise. Chiar în faţa ascensorului, pe un scaun de lîngă uşa dublă a camerei Winterthur, stătea matahala musculoasă căreia Danny îi zicea Sprîncenatul.

Se zăriră reciproc în aceeaşi clipă, dar Sprîncenatul avu nevoie de *una, două, trei* secunde ca să priceapă că individul spilcuit din faţa lui era, de fapt, artistul jerpelit pe care trebuia să-l ucidă. Prima secundă fu risipită cu o privire cercetătoare, care se sfîrşi cu refuzul amuzat de a accepta ceea ce i se păruse că vede – urmată, după o altă secundă, de şocul recunoaşterii. A treia secundă se sfîrşi prin ridicarea Sprîncenatului de pe scaun – exact cînd uşa liftului se închidea.

Danny nu ştia pe ce buton apăsase, dar cînd uşa se deschise din nou, văzu după numerele camerelor că ajusese la etajul trei. Puse piciorul în faţa uşii liftului şi se aplecă în afară, uitîndu-se pe coridor. La fiecare capăt al holului se vedea o scară, cu un panou verde, luminos, pe care se zărea o siluetă ce cobora un şir de trepte albe.

Danny aruncă imediat crosele pe podeaua liftului, scoase Uzi-ul şi azvîrli sacul. Pistolul i se păru rece şi greu. Avea un

miros uleios şi metalic. Cu toate că era pistolul *lui*, modul nefamiliar în care arăta şi mirosea îl făcu să se simtă neliniştit.

Făcu un pas înapoi. *Tranquilo.*

Uşa se închise şi-l copleşi un val de claustrofobie. „Ce fac?" Nu-i venea să creadă. Pistolul. Hainele. Situaţia în care se afla. Danny clătină din cap, încercînd să scape de sentimentul că fusese prins în capcană. Gestul nu-i folosi la nimic. Aerul era rarefiat, cabina liftului, mică, pistolul din mîna sa, foarte greu. „Ce fac? Ce fac?" Avea un sfîrîit în cap, de parcă de la o ureche la alta ar fi avut un fitil. „Şi dacă lucrurile nu merg bine? E un pistol automat. Dacă va avea loc un masacru? Dacă o să-i omor pe toţi?"De panică, gîndurile îi alergau prin cap, ca un gîndac care încerca să scape dintr-o tigaie încinsă.

Ding! Zăngănitul uşor îi răsună în minte ca explozia unei grenade.

Cînd uşa se deschise, văzu că Sprîncenatul stătea în faţa salonului Winterthur, vorbind de zor la telefonul celular. Individul văzu Uzi-ul înainte să zărească cine ţinea arma, se opri, zise: „*Ciao*" şi ridică mîinile în aer.

Danny zări cu coada ochiului oameni care alergau spre el de la celălalt capăt al coridorului. Probabil că urcaseră pe scări. Indivizii încetiniră de îndată ce văzură ce ţinea în mînă.

– Stai! zise Danny, ca şi cum ar fi ordonat unui labrador neascultător să aştepte la colţ.

Apoi îi făcu Sprîncenatului semn cu pistolul se intre înaintea lui în salonul Winterthur.

Zebek stătea în capul unei mese lungi de lemn, a cărei suprafaţă lustruită lucea în lumina după-amiezii. În jurul mesei se aflau nouă oameni în vîrstă, îmbrăcaţi ca şi Zebek în costume negre. În centrul mesei se afla un cuţit curbat, cu plăsele împodobite cu pietre preţioase.

– Îmi pare rău, zise Danny, făcîndu-i semn Sprîncenatului să se îndepărteze.

În faţa fiecărui bărbat se afla un pahar cu apă, o mapă albastră închisă şi un stilou scump. Mapele aveau imprimate, cu litere

aurii, cuvintele TAWUS HOLDINGS. Deci aceştia erau Vîrstnicii yezidilor. Danny văzu că trei dintre ei – printre care şi şeicul Mounir, aveau în faţa lor laptopuri.

– Şeicule Mounir, zise Danny, trebuie să vă vorbesc.

Glasul său sună sec, ca şi cum ar fi vorbit într-o încăpere fără ecou.

– Chemaţi paza, ordonă Zebek, făcînd un semn către frumoasa Paulina; femeia se întinse spre telefonul celular.

– O să-ţi trag un glonţ în mînă, o avertiză Danny, iar femeia puse telefonul pe masă. Dacă o să încerci să-ţi scoţi pistolul din poşetă, o să-ţi trag un glonţ în cap, adăugă el.

Paulina păru jignită. Îşi puse mîinile în poală şi se bosumflă.

Unul dintre Vîrstnici îl întrebă ceva pe Mounir, în turceşte. Mounir clătină din cap, apoi se întoarse către Danny şi întrebă:

– Vă cunosc?

– Nu vă amintiţi că v-am vizitat în locuinţa dumneavoastră din Uzelyurt? Acum două săptămîni.

Danny văzu cu coada ochiului că Sprîncenatul se furişa spre el. Întoarse arma, punînd ţeava acesteia în pieptul individului solid.

Sprîncenatul înlemni.

Danny se întoarse spre Mounir şi-şi scoase şapca.

– Aţi dat ordin să fiu răpit, îi spuse el. Individului cu tricou de baschet şi celuilalt tip. M-au dus la nepotul dumneavoastră. La Remy. Sînt convins că v-a povestit.

Mounir îl privi printre ridurile din jurul ochilor săi. Danny văzu că bătrînul gîndea febril. Îşi amintea de vizita lui Danny şi de ceea ce se întîmplase după aceea: răpirea şi interogatoriul, urmate de acceparea de către Remy a spuselor lui Danny.

– Da, desigur, mormăi bătrînul, vorbind atît pentru el, cît şi pentru ceilalţi. Dar Remy...

– Ştiu, îi zise Danny.

Zebek chicoti. Se întoarse către Paulina şi către Sprîncenat, apoi spuse ceva în italiană. Paulina dădu din cap, rîse şi se întoarse să se uite la Danny. Sprîncenatul înjură şi, spre surpriza

lui Danny, se îndreptă spre el, ignorînd Uzi-ul ce era îndreptat spre pieptul lui. Înainte ca Danny să apuce să spună ceva, italianul cel solid se lăsă pe spate, ca și cum ar fi vrut să arunce o minge, apoi se răsuci și-i trînti americanului o palmă ce-l aruncă de perete.

Danny avu impresia că luminile din încăpere pîlpîie și se sting, în timp ce se împleticea și se prăbușea. Văzu că Sprîncenatul scoate un pistol de sub haină. Îl avertiză:

– Nu mișca! Apoi apăsă pe trăgaciul Uzi-ului. *Clic!*

Paulina chicoti.

Clic! clic! clic!

Zebek izbucni în rîs. Pînă și Sprîncenatul zîmbi, în timp ce se aplecă și luă arma din mîna americanului.

– Nu trage dacă are siguranța pusă, îi explică Zebek.

– Am greșit, recunoscu Danny și se ridică încet în picioare, apoi se aruncă asupra lui Zebek.

Gestul îi surprinse pe toți, inclusiv pe Danny, care-l lovi pe Zebek de trei ori în față, făcîndu-l să cadă de pe scaun. Danny îi puse un genunchi pe piept și se pregăti să-l mai lovească o dată, cînd Sprîncenatul îl apucă de gulerul bluzei și-l trase de acolo.

– Dați-l afară! gîfîi Zebek. E nebun!

Sprîncenatul începu să-l tîrască pe Danny către ușă, cînd vocea lui Mounir acoperi pălăvrăgeala celorlalți Vîrstnici.

– Vreau să-l ascult, anunță el.

Lui Zebek, aflat încă pe podea, nu-i venea să creadă.

– Poftim?

Se ridică în picioare, se sprijini de masă și începu să discute într-o limbă pe care Danny n-o înțelegea.

– Am spus că vreau să-l ascult.

Zebek vorbi din nou. Danny nu-i înțelegea cuvintele, dar înțelesul lor era evident. Îl avertiza de Mounir.

Bătrînul dădu din cap și răspunse:

– Da, ești imamul, recunoscu el. Iar eu sînt președintele firmei. Din moment ce aceasta este o întrunire *de afaceri*, tînărul

va fi ascultat, zise el, apoi se întoarse către Danny. Cum a murit nepotul meu?

– El l-a omorît! insistă Zebek.

– E adevărat? întrebă Mounir.

– Nu, răspunse Danny. Nu-i adevărat.

– Atunci spune-mi ce s-a întîmplat, îi ordonă Mounir.

În timp ce unul dintre Vîrstnici le traducea calm colegilor săi care nu vorbeau engleza, Danny le explică tuturor că Remy Barzan se ascundea de Zebek, aşa cum el însuşi fugea de acelaşi om.

Zebek încercă de două ori să-l întrerupă, dar de fiecare dată fu silit de Mounir să tacă.

– Remy avea o înţelegere cu soldaţii de la punctul de control de pe şosea, povesti Danny. Aceştia veneau la vilă o dată sau de două ori pe săptămînă. Nu ştiu dacă îl păzeau pe Remy sau păzeau casa pentru altcineva, dar Remy se înţelesese cu ei. Apoi... nu ştiu dacă erau soldaţi sau nişte indivizi îmbrăcaţi în soldaţi, dar au apărut şi... Remy i-a văzut pe monitorul instalaţiei de pază. Nu era îngrijorat. S-a dus să discute cu ei. Iar indivizii au început să-i omoare pe toţi cei din casă.

Zebek pufni dispreţuitor.

– Şi tu? întrebă Mounir, privindu-l pe Danny în ochi.

– Am fugit. M-am ascuns.

– Şi nu ştii cine erau?

– Ba da. Erau oamenii lui Zebek, exclamă Danny.

Înainte ca Zebek să nege, Mounir făcu semn cu mîna, obligîndu-l să tacă.

– De unde ştii? întrebă bătrînul.

– Pentru că l-am văzut.

– Nu spune tîmpenii! îl avertiză Zebek.

– Era într-un Bentley.

Mounir îl privi în ochi pe Danny, apoi trase aer în piept şi se întoarse spre Zebek, privindu-l întrebător.

Zebek se gîndi un timp, frecîndu-şi falca în care îl lovise Danny. În cele din urmă îşi drese glasul şi zise:

– Mounir, ai spus chiar tu că aceasta e o întrunire de afaceri. Ce s-a întîmplat – sau nu s-a întîmplat – între mine şi Remy nu are nimic de-a face cu motivul pentru care sîntem aici. Propun să ne vedem de treabă şi să lăsăm problema asta pentru altă dată.

Mounir se întoarse către Danny.

– E adevărat ce spune? Că ceea ce i s-a întîmplat lui Remy nu are de-a face cu motivul pentru care ne-am întîlnit aici?

Danny clătină din cap:

– E foarte strîns legat de întrunirea de aici.

– Cum adică?

Danny trase aer în piept şi începu:

– V-am trimis un raport. O să-l primiţi prin poştă, peste cîteva zile. Pînă atunci...

Căută în buzunar şi scoase discheta pe care copiase raportul lui Rolvaag, împreună cu fişierele JPEG. O împinse pe masă către Mounir şi zise:

– Aveţi totul aici.

Mounir dădu discheta bătrînului care stătea lîngă el. Acesta o introduse în laptopul său şi extrase unul dintre fişiere. Mounir se uită pe monitor – unde se vedea un tabel comparativ al celor trei inele din momente şi din locuri diferite.

– Ce-i asta? întrebă Mounir, nedumerit.

Zebek se sprijini de speteaza scaunului, ca să vadă mai bine monitorul. Pe chipul său apăru o expresie de uimire şi făcu ochii mari cînd recunoscu imaginea de pe ecran.

– S-o iau de la început, propuse Danny. Altfel, povestea asta nu are nici o noimă.

Mounir dădu din cap, făcîndu-i semn să continue.

– Individul ăsta, începu Danny, făcînd un semn către Zebek, m-a sunat acum o lună. Mi-a spus că se numeşte Belzer şi m-a întrebat dacă vreau să ne întîlnim la aeroport...

Dură mult timp pînă spuse toată povestea. Uită o serie de amănunte şi trebui să revină asupra lor, pentru ca lucrurile să aibă

înțeles. O dată sau de două ori traducătorul îi ceru să se oprească, ca să-i priceapă spusele. Dar, pînă la urmă, povesti totul.

– Esența poveștii este că prietenul nostru aici de față a înlocuit cu un fals *sanjak*-ul sculptat de șeicul Adi, pentru că doar astfel putea să facă rost de banii de care avea nevoie pentru firma sa. Chris Terio și Remy Barzan au descoperit acest lucru și i-au cerut doctorului Rolvaag să testeze lemnul. Puteți citi raportul lui Rolvaasg, iar concluzia este evidentă. Domnul Zebek reprezintă... o amenințare, încheie Danny, după ce se gîndi bine.

Încăperea se cufundă în tăcere, singurul zgomot fiind clinchetul întîmplător al vreunei tastaturi. Apoi Zebek începu să aplaude, lovindu-și palmele cu sarcasm. După ce atrase atenția tuturor celor din încăpere, își împreună degetele ca pentru rugăciune și începu să vorbească liniștit.

– A năvălit în întrunirea noastră, înarmat cu un pistol automat. V-a lovit imamul cu pumnii. Iar voi îl ascultați? Nu-i evident, întrebă Zebek, că individul ăsta, ca și ceilalți – acel Terio și Remy Barzan – au planurile lor?

– Ce planuri? întrebă Danny.

Zebek nu-l băgă în seamă.

– Lucrează pentru o firmă de spionaj de afaceri, numită Fellner Associates. Care încearcă să-mi distrugă firma ca să-i fure patentele.

– Aiurea! exclamă Danny.

Mounir îi făcu semn să tacă, apoi arătă spre monitorul din fața sa.

– Și cu asta ce-i?

– Ce anume? întrebă Zebek.

– Spui că fișierele astea sînt o minciună? întrebă Mounir.

Zebek se încruntă.

– Vorbești de raportul de la – cum îi zice? – de la Institutul Oslo? Raportul dendrologului?

Mounir dădu din cap. Toți Vîrstnicii își ațintiră privirea asupra lui Zebek.

Acesta se strîmbă și zise:

– Nu cred că raportul e greşit. Sînt convins că-i corect.

Apoi se opri, ca să-i lase pe ceilalţi să-i priceapă spusele.

– Atunci... începu Mounir.

– Lemnul este cum a spus savantul acela – vechi de vreo cincizeci de ani. De o sută de ani. În orice caz, prea nou ca să provină din *sanjak*. Şi ce dovedeşte asta? întrebă el, după o pauză. Că *sanjak*-ul e fals? Nici vorbă. Dovedeşte doar că Terio şi Remy Barzan i-au dat lui Rolvaag o bucată de lemn luată din altă parte, nu din *sanjak*.

– De unde? întrebă Danny.

Zebek ridică din umeri.

– De unde să ştiu eu? Dintr-o cutie pentru ţigări, probabil. Nu-mi vine să cred că ascultaţi asemenea prostii.

Vîrstnicii începură să se certe între ei. Danny, incapabil să scoată o vorbă, se întoarse spre Zebek.

– Eşti complet ţicnit.

Zebek se uită în altă parte.

După un timp, Mounir ridică mîna, iar în încăpere se aşternu tăcerea.

– Trebuie să rezolvăm această problemă, înainte să trecem la alte treburi.

– Sînt de acord, zise Zebek. Trebuie să decideţi pe cine credeţi. Pe imamul vostru sau pe nebunul ăsta din America.

Pînă şi Mounir zîmbi auzind caracterizarea aceea.

– Atunci sîntem de acord, zise el, ridicîndu-se încet în picioare. Avionul tău e la aeroport?

– Avionul meu? repetă Zebek.

– Mi s-a spus că ai un avion particular.

– Da, dar...

– Atunci putem să plecăm.

– Unde? întrebă Zebek.

Mounir ignoră întrebarea şi se întoarse către ceilalţi vîrstnici. Le spuse ceva iute. Apoi, unul cîte unul, bătrînii se ridicară în picioare şi-l urmară, ieşind din încăpere.

Avionul decolă la puţin timp după ora şapte seara, îndreptîndu-se spre sud-est, cu rezervoarele pline. Pilotului i se spusese că merg la Atena, dar se dovedi că fusese o minciună. La o oră de la decolare, Mounir se duse în cabină şi-i spuse pilotului care era noua destinaţie: Diyarbakir.

Deşi încercă să nu arate acest lucru, schimbarea destinaţiei păru să-l neliniştească pe Zebek, care rămase ciudat de tăcut. Danny rămase şi el tăcut. Era prima sa călătorie cu un avion particular, dar ar fi preferat să fie în altă parte. În primul rînd, nu exista cabină de serviciu, ceea ce însemna că nu exista mîncare. Pe de altă parte, el nu avea nici un motiv să se ducă undeva. Doar acasă. Încercă să-i explice lui Mounir acest lucru. Le dăduse Vîrstnicilor raportul lui Rolvaag, le spusese tot ce ştia. De ce trebuia să-i însoţească la Diyarbakir?

– Pentru că unul din voi minte, îi răspunse Mounir.

Zborul dură mult, era echivalentul european al unui zbor de la New York la Denver. La un moment dat, cînd ajunseseră prin Caucaz, Zebek se ridică, se duse în spate, unde stătea Danny, şi se aşeză lîngă el.

– Ai fi putut să-ţi completezi singur cecul, îi şopti Zebek.

Danny se uită la el, apoi privi în bezna de dincolo de fereastră.

– Poţi s-o faci şi acum, îl anunţă Zebek.

Danny se întoarse către el.

– Nu ţi-e teamă că o să te pocnesc din nou?

Zebek ridică din umeri.

– Am spus că poţi s-o faci şi acum.

Danny se uită în jur, căutînd alt loc, dar erau ocupate toate.

– E vorba de vise, murmură Zebek. Nu de un *salariu*. Vorbesc de toţi banii pe care i-ai dorit, de toţi banii pe care ai putea să-i cheltuieşti.

Danny se mişcă stînjenit pe scaun.

– Nu-i vorba de bani, ci de timp, continuă Zebek. De timpul de care are nevoie un artist ca să-şi găsească drumul. Gîndeşte-te cum ar fi la Paris... cu Paulina, dacă vrei...

Danny se întoarse către el şi-l întrebă:

– De ce eşti atît de speriat?

Întrebarea îl făcu pe Zebek să tresară, de parcă s-ar fi descărcat în el o cantitate de electricitate statică.

– Nu mi-e teamă de nimic. Cred că Mounir ne duce la Uzelyurt...

– De ce? întrebă Danny.

Zebek ridică din umeri.

– Acolo va avea loc o adunare, un soi de întrunire a oraşului, în care se va decide care din noi spune adevărul. Sincer vorbind, nu văd cum poate să se termine cu bine pentru tine.

Nici Danny nu vedea. Zebek era imam, vorbea fluent dialectul local. Danny era... un sculptor străin, în haine de golf, care-şi punea mari speranţe în prima sa expoziţie.

– Despre ce discutăm acum? întrebă el. Ce vrei să fac?

– Spune-le că ai minţit, îi răspunse Zebek. Pot să rezolv problema cu prietena ta, pot s-o conving că fişierul video a fost o glumă proastă. Pot să rezolv totul, inclusiv necazurile pe care ai putea să le ai cu yezidii. Dar trebuie să-i spui lui Mounir că ai minţit. Şi trebuie să-i spui asta cît mai iute. Ai încredere în mine...

Danny se gîndi şi-i zise:

– Nici vorbă.

Aterizară la Diyarbakir puţin după ora două dimineaţa. În timp ce pilotul avea grijă de formalităţile vamale, Mounir îi conduse pe ceilalţi în parcare, unde lîngă trotuar aştepta un şir de Mercedesuri negre. Spre surpriza lui Danny, Kukoc şi Amice-Amice ieşiră din aeroport. La comanda lui Mounir, cei doi îl conduseră pe Zebek în prima maşină şi se aşezară lîngă el, cîte unul de fiecare parte.

Danny fu condus la a doua maşină, unde i se alăturară curînd Mounir şi alţi doi Vîrstnici. Rămaseră locului un minut, două, apoi caravana de Mercedesuri se desprinse de trotuar.

– Cînd are loc întrunirea? întrebă Danny, stăpînindu-şi un căscat. Sper că-i după-amiază, pentru că...

– Nu va avea loc nici o întrunire, îl anunţă Mounir.

Danny simţi un fior de-a lungul şirei spinării.

– Am crezut că în Uzelyurt are loc un soi de întrunire a oraşului. Zebek...

– S-a înşelat, îl întrerupse Mounir. Nu ne ducem în Uzelyurt.

Danny se încruntă. „Atunci unde ne ducem? În altă parte?"

Mounir păru să-i citească gîndurile.

– Ne ducem în Nevazir, îl anunţă el.

– Oraşul subteran? Danny nu pricepea. Oboseala provocată de diferenţa de fus orar, de griji şi de epuizarea fizică îl năucise. Nu reuşea să-şi facă ordine în idei. De ce? întrebă el. Ce-i acolo?

Mounir aprinse o ţigară, trase fum în piept, apoi îl expiră într-un fuior lung, subţire. Se uită pe fereastră, clătină din cap şi zise:

– Nu ştiu. Poate că nimic.

Drumul dură două ore, prin munţi şi printre coline, pămîntul cel blond arătînd cenuşiu în lumina lunii. Apoi caravana ieşi de pe drumul principal, încetinind cînd o luă pe o cărare de pămînt ce se termină într-un luminiş mărginit de cedri. Motoarele Mercedesurilor se opriră, unul după altul, iar Vîrstnicii coborîră din maşini.

Zebek, înghesuit între Kukoc şi Amice-Amice, răcnea, cuprins de un amestec de furie şi de teamă. Deşi nu înţelegea o boabă din dialectul kurd yezidi, Danny îşi dădu seama din tonul lui Zebek că acesta se simţea trădat. Era clar că nu se aşteptase să fie adus aici.

Stăteau la vreo douăzeci de metri de intrarea în munte. O pereche de uşi vechi, masive, din fier, fusese deschisă, lăsînd să se vadă peştera neagră. Lîngă intrare stătea un tînăr, cu o cutie de lanterne Maglite, şi înmîna cîte una fiecărui Vîrstnic care intra.

Danny se grăbi să ajungă lîngă Mounir.

– Ce-i aici? întrebă el.

Bătrînul ridică din umeri.

– Nevazir, îi răspunse el.

– Bine, dacă sînteţi de acord, eu aş prefera să aştept afară.

Mounir rînji, apoi clătină din cap. Îl luă pe Danny de mînă, îi dădu o lanternă şi-l conduse în ceea ce se dovedi a fi o serie de încăperi ca nişte peşteri, care duceau în jos. Danny aflase că oraşul subteran era ca un furnicar gigantic, cu tunele care duceau în toate direcţiile.

Raza lanternei spinteca bezna şi se izbea de zidurile de stîncă.

– Unde mergem? întrebă Danny, respirînd pe nas, făcînd efort să nu sufoce.

Era ca şi cum ar fi fost într-o mină, dar o mină cu sute de galerii. „Dacă mă rătăcesc? se întrebă Danny. Dacă lanterna se strică? Dacă..." Oboseala produsă de diferenţa de fus orar dispăruse, fiind înlocuită de un sentiment copleşitor de claustrofobie.

– Ce-i asta? întrebă Danny, în timp ce treceau pe lîngă o piatră imensă, rotundă, care stătea într-un echilibru precar pe o plintă grosolană într-un fel de nişă de lîngă coridor.

Din cîte îşi dădu seama Danny, piatra cea mare era ţinută în loc doar de o piatră mai mică, vîrîtă în spaţiul în care se întîlneau plinta şi piatra cea rotundă.

– E folosită pentru blocarea tunelului, îi explică Mounir. Dacă oamenii noştri sînt urmăriţi de duşmani pînă în oraş, atunci blochează galeriile în urma lor. Pînă la urmă, duşmanii renunţă.

– Şi după aceea? Rostogolesc piatra înapoi?

Mounir clătină din cap.

– E imposibil. Trebuie să sape o galerie nouă.

Mergeau de cincisprezece minute sau mai mult. Ritmul era lent, ţinînd seama de condiţia fizică a unora dintre Vîrstnici şi de piciorul bolnav al lui Zebek. Poate că trecuseră mai mult de cincisprezece minute. Danny nu-şi dădea seama. Nu exista nimic în oraşul subteran care să indice trecerea timpului. Nici adîncimea sau direcţia.

– Unde ne aflăm? întrebă el.

– La vreo douăzeci de metri sub pămînt, îi răspunse Mounir. Nu mai avem mult.

Şi nu mai avură. Continuară să meargă cîteva minute, pînă cînd tunelul se deschise într-o peştră înaltă şi cu o arcadă într-un perete. O perdea aurie atîrna în beznă de o bară de fier, ascunzînd ceea ce se afla în spatele ei.

Zebek rămase în mijlocul încăperii, flancat de Kukoc şi de Amice-Amice şi făcînd scandal. Razele lanternelor tremurau prin aerul umed. Danny avu o presimţire rea.

– Am ajuns! declară Zebek, cu un gest larg. De ce? Pentru ce? Ce ar dovedi *asta?*

Vocea sa părea mai piţigăită ca de obicei şi plină de curajul disperării.

Mounir îşi drese glasul.

– M-am gîndit că s-ar putea să ai dreptate. Că acest tînăr şi Remy – împreună cu celălalt, cu Terio – au conspirat împotriva ta.

– Exact! strigă Zebek. De ce nu? Nici unul dintre ei nu era credincios! De ce să-l credeţi pe băiatul acesta din America şi nu pe mine? Împotriva noastră – a adevăraţilor yezidi, a celor credincioşi – se complotează de o mie de ani!

Mounir dădu din cap, aprobator.

– M-am întrebat cum putem să ştim dacă *sanjak*-ul e fals sau cum putem să ne dăm seama dacă raportul e mincinos. Savantul din Norvegia a făcut teste pe o bucată de lemn luată din *sanjak* sau pe una găsită de cineva pe malul lacului Van? În ambele cazuri avem de-a face cu o problemă importantă. Dacă adevăratul *sanjak*, obiectul cel mai sacru pentru noi, făcut chiar de şeicul Adi, a fost înlocuit cu un fals, atunci e vorba de un sacrilegiu strigător la cer. Bătrînul se opri şi-şi drese glasul. Pe de altă parte, e posibil să existe grupuri care, din motive politice sau personale, să nu fie de acord cu imamul ales de Vîrstnici. E posibil ca asemenea grupuri se încerce să semene îndoială şi confuzie în legătură cu această alegere, oferindu-ne un raport fals, care să pună sub semnul întrebării legitimitatea noului nostru conducător. O repetiţie pentru momentul în care vor plănui asasinarea acestuia.

Bătrînul se uită la Danny, care se simţi bruc cuprins de neliniște și de claustrofobie. „*Tranquilo*", își spuse el, străduindu-se să privească în ochii senini ai lui Mounir.

– Un raport fals, continuă bătrînul, ar fi similar cu un sacrilegiu, cu o încercare de a se opune voinţei lui Tawus și a profeţiilor din *Scriptura neagră*. Mounir se opri, se uită cînd la Danny, cînd la Zebek, apoi clătină din cap. Cum putem să ne dăm seama care-i adevărul?

Zebek începu să spună ceva, dar Mounir ridică mîna, iar miliardarul rămase tăcut.

– Mi-a trecut prin minte că dacă *sanjak*-ul pe care noi, Vîrstnicii, l-am văzut în timp ce discutam alegerea unui nou imam, fusese un fals, atunci cel care l-a făcut îl va distruge de îndată ce statuia își va îndeplini scopul. *Sanjak*-ul nu e văzut niciodată. E arătat doar în timpul procedurii de alegere. Noul imam e tînăr. Le va supravieţui, cu certitudine, tuturor Vîrstnicilor. E posibil ca adevăratul *sanjak* să fi fost pus la loc, dar în acest caz ne vom da seama că-i vorba de un *alt sanjak*, nu de cel care a prezidat alegerea noastră.

Danny își îndreptă privirea spre alcov, apoi către Zebek. Miliardarul falit arăta ca o căprioară ce privea un far.

– Dar dacă raportul e fals, continuă să vorbească Mounir, atunci orice bucată de lemn ar fi putut să servească drept mostră pentru teste. În acest caz, *sanjak*-ul ar fi aici, exact așa cum ni-l amintim. Deci, care-i adevărul, întrebă bătrînul, oftă, apoi se uită cînd la Danny, cînd la Zebek.

– M-am săturat! izbucni Zebek și se întoarse să plece.

Amice-Amice i se puse în cale.

– Aaamice, zise el. Aaamice...

Mounir traversă agale încăperea, pînă la nișa din zid. În timp ce bătrînul se întindea să apuce perdeaua, Zebek se repezi spre el, dar fu oprit de Kukoc și de tovarășul acestuia.

– E interzis! afirmă Zebek. Nu trebuie să fie văzut...

Bătrînul trase perdeaua într-o parte, iar Vîrstnicii rămaseră cu gura căscată. În spatele perdelei se găsea un piedestal din

marmură neagră, pe care era un pătrăţel de catifea neagră. Doar atît. Unul dintre Vîrstnici făcu un pas către Zebek, cu un cuţit în mînă. Zebek se feri, apoi se îndreptă spre coridorul de ieşire, dar descoperi că drumul îi fusese blocat de Kukoc.

– Ce-ai făcut cu el, Zerevan? întrebă Mounir, cu glas blînd. Unde e adevăratul *sanjak?*

Zebek păru că se micşorează, că se prăbuşeşte în el însuşi.

– Dacă vă spun, îmi daţi drumul?

Mounir scoase un sunet dispreţuitor şi clătină din cap.

– Ali şi Suha pot să te convingă, zise el, făcînd semn către Kukoc şi Amice-Amice. Sau poţi să scapi de chin.

– Nu-s vinovat, răcni Zebek. Nu ştiu nimic.

Fu ultimul protest al lui Zebek. Foştii adversari ai lui Danny se îndreptară spre Zebek, iar Danny se cutremură. Nu era convins că putea să privească ceva numit eufemistic „interogarea unui martor ostil". Pînă la urmă, ameninţarea fu suficientă sau Zebek fu destul de deştept ca să-şi dea seama că nu face decît să-şi prelungească suferinţa. Cedă înainte să primească o singură lovitură.

Cuvîntul îi ţîşni din gură.

– Sotheby, zise el.

Mounir fu atît de şocat, încît abia îşi găsi cuvintele.

– *L-ai vîndut?*

– Încă nu, răspunse Zebek. Licitaţia va avea loc luna viitoare.

Figura lui Mounir deveni dură. Bătrînul se îndreptă şi făcu o mică plecăciune.

– Vă lăsăm, zise el, apoi răcni un ordin pe care Danny nu-l înţelese.

Unul cîte unul, Vîrstnicii părăsiră încet încăperea. Zebek începu să spună ceva în limba kurdă, înţelesul spuselor sale fiind trădat de tonul folosit: „Nu faceţi asta! Vă rog! Pentru Dumnezeu! O să vă omor!"

Un amestec de ameninţări şi de implorări, îşi spuse Danny. Cînd se pregăteau să părăsească încăperea, Mounir îl trase pe Danny de mînecă.

– Dă-i lanterna ta, îi ordonă el. Mai tîrziu o să-l punem pe platformă, pentru păsări. Aşa se făcea în vechime.

„Păsări?“ Danny îşi aminti ceva despre păsări, dar nu-şi dădea seama în clipa aceea despre ce era vorba. Nu-i trecea prin minte decît că nu va putea ieşi de acolo suficient de iute. Se întoarse repede în încăpere şi puse lanterna în mîna lui Zebek. Imamul în dizgraţie se uită îndelung la lumină, apoi îşi ridică privirea spre Danny. Pe obraji i se scurgeau lacrimi de groază.

– Vă rog, nu asta!

„Rugămintea asta să i-o adresezi lui Chris Terio“, îşi zise Danny, dar îşi păstră gîndul doar pentru sine. Mormăi: „Ciao“ şi ieşi iute din încăpere. Îi ajunse din urmă pe Mounir şi pe Vîrstnici şi privi cum Kukoc luă o rangă de fier şi începu să izbească în piatra care ţinea în alcov stînca masivă, rotundă. Deodată, piatra se mişcă, împinsă de greutatea ei uimitoare. Danny aruncă o privire către Zebek, care rămăsese locului, cu lanterna în mînă, îndreptată spre podea, cu gura căscată, într-un ţipăt tăcut.

Apoi toţi săriră înapoi cînd stînca se prăvăli, astupînd coridorul, închizîndu-l pe Zebek în mormîntul negru ca smoala din copilăria sa.

Epilog

Lucrul cel mai greu nu fusese să-şi pregătească expoziţia, ci să se pregătească pentru întîlnirea cu Caleigh.

Pusese la punct instalaţia pentru *Capetele vorbitoare*, cheltuind doar o sută de dolari, folosind umeraşe pentru haine şi hîrtii vechi ca să creeze scheletul, pe care-l acoperise cu papier-mâche făcută din ziare luate de la centrul de reciclare, din douăzeci şi cinci de kilograme de făină şi din cazane întregi de apă fiartă pe plita din bucătăria mamei sale.

Acum terminase – mai mult sau mai puţin – cu capetele.

Erau şapte şi nu avea decît să pună cît mai multe straturi de hîrtie, pentru a deveni suficient de rezistente ca să supravieţuiască drumului pînă la expoziţie. Pentru moment, stăteau în pivniţa părinţilor săi, îmbibate cu apă şi suprarealiste, zvîntîndu-se în mijlocul unei păduri de ventilatoare şi uscătoare de păr, împrumutate de peste tot.

Cu cît se gîndea mai mult la capete, cu atît mai mult îi plăceau. În mediul acela de suburbie, arătau la fel de misterioase ca şi corespondentele lor din Insula Paştelui. În curînd avea să le acopere cu colaje de titluri din ziare şi cu fotografii de prezentatori şi de invitaţi ai emisiunilor de televiziune. Mike Wallace şi Oprah. Dan Rather şi Barbara Walters. După ce va fi terminată, instalaţia va spune ceva despre felul în care America a ridicat celebritatea la un fel de gnoză.

Oricum, asta era ideea.

Cînd nu lucra la capete, dădea telefoane, pentru a obţine suficient gazon ca să acopere podeaua expoziţiei, şi pentru a împrumuta televizoare pe care să le instaleze în plintele de lemn vopsit pe care tatăl său acceptase să i le construiască. Fusese atît de ocupat, încît nu avusese timp să-şi repare dintele. De fapt, nici nu-şi putea permite acest lucru, dar mama sa – care tresărea de fiecare dată cînd Danny zîmbea – se ţinea de capul său.

– Daniel, o să plătesc eu. Să zicem că-i un cadou întîrziat pentru ziua ta de naştere. Arăţi ca un infractor. *Te rog!*

N-avea timp de asta. Închiriase o camionetă ca să transporte picturile şi sculpturile la galeria Neon – inclusiv *Babel On II.* Tatăl său avea să-l ajute să împartă sculptura aceea în bucăţi, codificînd prin culori fiecare segment, astfel încît să le poată monta la loc. Apoi aveau să lipească totul, folosind nişte materiale pe care tatăl său le comandase la o firmă numită Domnul Lipicios. Tatăl lui văzuse reclama acesteia şi concluzionase, vrăjit de idee:

– Îţi trebuie doar o rolă de polietilenă şi un uscător de păr. Înfăşori şi lipeşti, iar rezultatul e tare ca piatra. Ştii că poţi să lipeşti o barcă? Poţi să lipeşti orice!

Nu era uşor – necesita multă muncă, dar Danny ştia că expoziţia avea să fie reuşită. De fapt, avea să fie grozavă. Zvonurile circulau deja. După spusele Laviniei, *Culturekiosque* voia să-i ia un interviu în direct, iar *Post* intenţiona să-l prezinte într-un număr de duminică, număr consacrat celor „trei artişti în plină ascensiune din Washington".

Dacă şi în dragoste lucrurile ar fi mers la fel de bine...

Caleigh nu voia nici măcar să discute cu el. Danny se gîndise cum s-o recîştige, dar toate metodele erau fie siropoase, fie prea scumpe, fie aveau ambele defecte. Un panou sau un mesaj scris pe cer. Oricum, ceva care să spună: „Danny © Caleigh". Coşuri cu margarete – favoritele ei – care să-i fie livrate la birou. Un cîntăreţ de operă sub fereastra ei. Un căţel.

De fapt, nu conta că ideea era siropoasă. Danny putea să fie siropos. Ştia însă că n-o să folosească la nimic. Ceea ce făcuse

era de neiertat, din punctul de vedere al lui Caleigh. Şi acesta era singurul punct de vedere care conta. „Ai dat greş, îşi spunea Danny. Asta e tot."

Numai că nu era. În timp ce stătea pe canapeaua din sufrageria părinţilor săi şi privea *Forrest Gump*, îi veni o idee. Dacă Gump putuse să danseze cu Elvis şi să strîngă mîna lui JFK, atunci exista o şansă şi pentru Danny. Ideea aceea nu era foarte etică, dar avea o calitate ce lipsea celorlalte planuri ale sale: ar fi putut să meargă.

– Domnule, ultima oară cînd am vorbit cu ea nu voia să audă de tine, îi spuse tatăl lui Caleigh.

Acest „domnule" îl lovi drept în moalele capului, iar Danny şovăi. În decursul timpului, Danny şi tatăl lui Caleigh se împrieteniseră cu adevărat. Glumeau cînd erau împreună şi le făcea plăcere să se afle unul în compania celuilalt. Iar acum Danny era „domnule". Danny oftă. Nu ştia ce să spună.

– Eu şi mami nu ştim ce să facem.

„Eu şi mami." Asta fusese a doua lovitură. Părinţii lui Caleigh îşi spuneau mamă şi tată. Erau personajele centrale ale unei familii mari, inimoase, care radia generozitate şi umor. Locuiau într-un ranch aflat într-un loc atît de deschis şi de întins, încît noaptea nu se vedea nici o lumină artificială – cu excepţia vreunui avion, dar acesta era atît de sus, încît puteai să-l confunzi cu o stea. Jocuri cu tot tribul, partide de pinacle, înfruntarea brizei într-un planor... Fără Caleigh le pierduse şi pe astea...

– Am crezut întotdeauna că o să te căsătoreşti într-o zi cu Caleigh, îi spuse Clint. Că ai să ne oferi o grămadă de nepoţi frumoşi, adăugă el, chicotind.

– Vreau să mă însor cu ea, jură Danny. Dar nu pot să mă apropii de ea ca s-o cer de soţie. Nu vrea să discute cu mine.

Nu mai era nimic de spus şi cei doi rămaseră tăcuţi mult timp. În cele din urmă Clint întrebă:

– Cum de-ai ajuns pe lista ei de rahat? Lasă, ar fi trebuit să-mi dau seama, adăugă Clint, înainte ca Danny să fi apucat să-i răspundă.

– Am fost tîmpit, îi spuse Danny.

Clint oftă. Un oftat lung, de cîmpie.

– Să ghicesc. Altă doamnă.

„Doamnă!“ Lui Danny îi veni să rîdă. Zise doar:

– Eram în altă ţară şi... eram beat.

– Asta am spus şi eu după ce i-am tras un şut cîinelui lui Ralph Tanner, comentă Clint. Numai că eu nu eram în altă ţară, iar cîinele murise deja, dacă pricepi ce vreau să spun.

– Da, răspunse Danny. Pricep.

– În chestii de felul ăsta, Cay nu prea e ceea ce se numeşte „fire iertătoare“.

– Ştiu.

– Nu-i deloc dispusă să ierte.

– Nici un pic, îl completă Danny, folosind expresia favorită a familiei Evans, iar Clint chicoti auzindu-l.

– Ai priceput.

– Clint... am o idee. Poate reuşesc s-o recîştig.

– Da?

– Da. Dar am nevoie de o înregistrare video.

– Ce fel de înregistrare? întrebă Clint.

– Orice în care apare Caleigh. Vreo două minute. O petrecere de ziua ei sau... n-ai ceva în care joacă lacrosse[1]?

Clint mîrîi, iar Danny fu convins că tatăl lui Caleigh nu-l credea. În cele din urmă, Clint zise:

– Cred că pot să fac rost.

– Grozav! exclamă Danny, oftînd uşurat.

– Sper s-o convingi, îi zise Clint. N-am crezut niciodată că o să spun aşa ceva, pentru că atunci cînd te-a adus prima oară aici am fost sceptic. Un *artist* vegetarian? Of, Doamne! Dar acum cred că eşti singurul potrivit pentru Cay a noastră.

---

[1] Un joc asemănător hocheiului pe iarbă (n.tr.)

Jake îl ajută. Duseră înregistrarea video la o firmă numită Technicality şi o prelucrară. Apoi descărcară modulul principal al software-ului Simulacra din site-ul Sistema's Beta şi-l încărcară în calculatorul lui Jake. Danny era încîntat că site-ul de pe reţea mai funcţiona, cu toate că Jake îi spusese că puteau găsi programe similare pe alte site-uri. Existau vreo şase companii care dezvoltau tehnologia respectivă.

A fost mai greu să găsească o înregistrare video cu alpinişti. Deşi Google generase o sută nouă mii de legături, doar cîteva pagini de web aveau videoclipuri ce puteau fi descărcate. Şi aproape toate erau cu bărbaţi. Aşa că dură ceva timp, dar după o oră găsi ceea ce căuta: o tînără care se căţăra pe o stîncă verticală, din Munţii Albaştri din Australia.

– Iar acum să intervină mintea zeului Vulcan, zise Jake.

Calculatorul zbîrnîia, în timp ce programul Simulacra lucra de zor. După două ore, obţinură un videoclip de cincizeci şi trei de secunde care o arăta pe Caleigh în prim-plan, atîrnînd de o cornişă a celor Trei Surori, cu picioarele întinse, în timp ce căuta un loc de care să se prindă. Apoi camera se trase înapoi şi o înfăţişa de la distanţă. Caleigh mergea pe o cornişă bună doar pentru o muscă în momentul în care îşi pierdu echilibrul şi căzu, răsucindu-se – îndreptîndu-se nu către moarte, după cum se dovedi ulterior, ci doar la zece metri sub locul în care se găsise iniţial, pînă cînd funia se întinse. Imaginea se apropie de mica siluetă, care se răsucea deasupra abisului, la capătul frînghiei ei colorate. Tînăra ridicase din sprîncene şi avea un zîmbet pe buze, de parcă ar fi spus „Mulţumescu-ţi, Doamne!", zîmbet care, în realitate, era reacţia fetiţei care văzuse tortul oferit de ziua ei.

Era Caleigh pînă-n măduva oaselor, iar videoclipul ieşise foarte real, cu excepţia faptului că alpinista avea doar nouă ani şi nu purta costumul căţărătorilor pe munţi, ci blugi, cizme de cowboy şi un pulover galben, cu urşi panda pe spate.

– Incredibil! exclamă Jake.

– Nu-i aşa? zise Danny.

– Oho! Recunosc că mă sperie.

– Crezi?

Priviră din nou videoclipul.

– Caleigh o să se albească la faţă cînd o să-l vadă! spuse Jake. E incredibil, iar tu o să dovedeşti că ai dreptate.

Danny dădu din cap, puţin întristat şi stînjenit. Fusese singura cale pe care o găsise ca s-o recucerească şi era un pic superstiţios. Poate că nu fusese o idee bună să folosească programul lui Zebek ca s-o înşele pe femeia pe care o iubea şi s-o facă să-l ierte. Chestia asta putea să-i aducă ghinion. „Ar fi o «justiţie poetică». Şi dacă a existat vreodată o cauză care scuză mijloacele, atunci aceasta este, pentru că scopul ei este dragostea, iar noi avem nevoie doar de dragoste. Aşa a spus John Lennon. Sau Paul?" Danny jură Dmnezeului celei de-a doua şanse că va face totul ca să merite răspuns la rugăciunea sa. O să-i spună adevărul lui Caleigh într-o zi, o să-i spună...

– Pămîntul către Danny! Alo!

– Poftim? întrebă Danny, ridicîndu-şi privirea din calculator.

– Am spus că o să-i arăţi ceea ce voiai.

– Adică?

– Să nu-ţi crezi ochilor.

Aşteptă pînă în ziua deschiderii expoziţiei, după ce făcuse totul – ca să aibă ceva la ce să se gîndească, în cazul în care videoclipul nu avea să aibă efectul aşteptat. Cumpără un braţ de margarete din trei florării diferite şi, spre uşurarea sa, descoperi că prietena sa nu se ostenise să schimbe încuietoarea apartamentului. Aşa că n-a fost nevoie să spargă uşa.

Se simţea ciudat în apartament. Nu numai din cauza margaretelor pe care le îngrămădise acolo. Caleigh scosese toate lucrurile lui şi le aruncase într-un colţ. Se simţea ca şi cum ar fi vizitat o locuinţă în care murise cineva. Mai ales din cauza florilor.

Stătea în apartament de douăzeci de minute cînd o auzi venind pe scări. Iar cînd Caleigh intră, îl găsi stînd pe canapea,

cu o floare în dinți și cu sufletul la gură. Caleigh nu păru încîntată să-l vadă.

– Grozav, zise ea, atîrnîndu-și poșeta în cuierul de lîngă ușă. Foarte romantic. Ieși afară!

Danny lăsă floarea să cadă.

– Înainte să plec...

– Afară!

– Lasă-mă o secundă. Îți amintești e-mailul pe care ți l-am trimis? Cel în care îți spuneam să nu-ți crezi ochilor? Îți amintești?

Caleigh se uită în altă parte.

– Nu. Poate. Nu știu. Singurul e-mail de care-mi amintesc e micul tău videoclip. Scuză-mă, vreau să fac baie.

– Bine. Vreau să-ți spun... nu ți-am trimis eu chestia aia. Jur pe ce am mai scump!

– Atunci cine a trimis-o? întrebă ea, privindu-l cercetător; apoi, fără să aștepte răspuns, zise: oricum, nu contează. Nu mă interesează cine a trimis-o.

– Ba contează. Contează foarte mult, pentru că nu era ceva adăvărat. Hai să-ți arăt ceva, spuse el, scoțînd videoclipul pe care-l făcuse împreună cu Jack.

– Nu, mulțumesc, spuse Caleigh, părînd, în același timp, plictisită și furioasă.

– Caleigh, vreau să te măriți cu mine.

Tînăra se înroși la față.

– *Să mă mărit cu tine?*

– Da.

Caleigh se uită la casetă.

– Asta ce-i? Partea a doua?

– Nu. E ceva... cu tine.

– Grozav!

– Eu am făcut-o, zise Danny. Durează doar un minut. Și dacă după ce o s-o privești o să mai vrei să plec... o să plec.

– De acord, mormăi ea, apoi înhăță caseta din mîna lui Danny, o introduse în aparatul video și așteptă să se încarce caseta, cu

brațele încrucișate și cu buza de jos scoasă în afară; în cele din urmă apăsă pe butonul de pornire.

Danny nu-i vedea figura. Tînăra se uita la televizor, stînd cu spatele spre el, dar cînd Danny o auzi gemînd, își dădu seama că dăduse lovitura. Caleigh era îngrozită de înălțimi, deci filmul n-avea cum să fie adevărat.

Cînd Caleigh se întoarse spre el, pe fața ei se citea uimire.

– Deci fișierul atașat e-mailului pe care mi l-ai trimis...

– Nu l-am trimis eu, spuse Danny și făcu un gest către ecranul calculatorului, unde, în momentul acela, Caleigh cea virtuală atîrna de funie. E o farsă. O farsă realizată cu ajutorul unui program.

– Da, dar eu știam că nu sînt eu în videoclip, zise ea, cu voce de gheață.

Caleigh avea ceva în ochi, o sclipire plină de scepticism care-l făcu să se înfioare de spaimă. Danny se simțea năuc, fiind convins că tînăra își dădusese seama că videoclipul reprezenta o încercare disperată de a o convinge. „E isteață", își zise el, iar în clipa aceea privirea ei deveni tăioasă, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Caleigh se uită la el mult timp. Danny sperase că ea avea să accepte videoclipul ca o punte către viitor, ca pe ceva care să le permită să treacă peste obstacole. Sperase că ea avea să ghicească adevărul, dar că avea să găsească puterea de a-l ierta.

În cele din urmă, Caleigh făcu doi pași către el, răsucind o margaretă între două degete. Începu să-i smulgă petalele.

– Mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește...

Danny privea petalele plutind către podea. Cînd ajungeau jos semănau cu niște lacrimi albe. Nu i se păru semn bun.

– Te iubesc foarte mult, spuse el; își ținuse răsuflarea, iar cuvintele ieșiseră însoțite de un gîfîit pițigăiat, de parcă trăsese în piept fum de marijuana, iar acum vorbea sub influența acestuia. Te iubesc foarte mult, încercă el din nou, căutînd un ton mai convingător.

De data asta ieși o șoaptă de felul celei a lui Darth Vader.

O iubea foarte mult. O iubea atît de mult încît nu mai putea sta în picioare. O iubea atît de mult încît nu putea vorbi. Avea nevoie de ea ca să trăiască, ca de aer sau de apă.

– A sunat Dew, zise Caleigh, ca şi cum nu l-ar fi auzit.

Rupsese jumătate dintre petalele margaretei. Se opri şi răsuci floarea între degetul mare şi arătător.

– Am fost cu adevărat îngrijorată din cauza ta, adăugă ea, cu aceeaşi voce lipsită de intonaţie.

– Serios?

– Dar nu-s sigură... nu-s cu adevărat sigură că vreau să mă mărit cu tine... dacă a fost vorba de o cerere în căsătorie.

Ce înseamnă asta? „Înseamnă că trucul n-a funcţionat", îşi zise Danny. Înlemnise, îngheţase, înţepenise. Se prăgătea să încaseze lovitura finală. Să-i zică: „Du-te dracului". Sau doar „Adio, Danny." În cele din urmă reuşi să îngaime:

– De ce nu eşti sigură?

De data asta, cuvintele răsunară prea tare.

– În primul rînd, din cauza dintelui celui nou, zise ea, încruntîndu-se şi clătinînd din cap, dar un zîmbet uşor îi contrazise spusele. Nu arăţi bine cu el.

Danny îşi duse mîna la gură, în timp ce-l copleşea un val de uşurare.

Caleigh se întinse, zîmbi şi-i puse floarea după ureche.

– Aşa-i mai bine, spuse ea.